COLECȚIA

Jubiri de poveste

TESSA DARE

O lady convingătoare

Tessa Dare
O lady convingătoare

A lady of persuasion by Tessa Dare

Capitolul 1

Sir Tobias Aldridge cocheta cu gândul de a comite o crimă cu sânge rece.

Iar dacă dădea greş, ar întreprinde măcar o acţiune care să încalce orice etichetă.

Toby nu era din fire un om ranchiunos. Fiind un gentleman cu o anume poziţie socială, bogat şi indiscutabil arătos, nu primise niciodată o insultă la care să nu fi putut răspunde doar printr-un hohot de râs. În ochii lui, toţi îi erau prieteni şi nu considera pe nimeni duşman.

Până atunci.

— Aşadar, el e.

Toby se zgâi la bărbatul care se tăvălea cu o frumuseţe blondă pe parchetul lucios – Benedict „Gray" Grayson. Ticălosul care-i furase lui Toby, odată cu mireasa, viitorul şi însăşi demnitatea, pentru ca mai apoi să se întoarcă şi să pretindă a fi întâmpinat ca un erou.

— El e. Poftim, se serveşte cu un coniac.

Oaspetele lui, Jeremy Trescott, conte de Kendall, îi întinse un pahar.

Toby acceptă băutura şi dădu degrabă pe gât o înghiţitură zdravănă.

— Aş putea să-l provoc la duel, murmură cu paharul la gură. Să-l provoc la duel şi să-l împuşc mortal chiar în seara asta, la tine în grădină.

Jeremy scutură din cap şi zise:

— N-ai să faci una ca asta.

— Şi de ce nu? Nu mă crezi în stare? zise Toby, râzând amar. Tu nu citeşti ziarele, Jem? Cordialul Sir Toby e o fantomă a trecutului, şi bine c-am scăpat de el. La ce mi-au ajutat onoarea şi decenţa, te întreb? Mi s-au dat papucii şi locul mi-a fost luat de un ticălos hoţ şi lipsit de principii.

— Gray nu e un ticălos. E nepotul legitim al unei ducese.

Toby scoase un chicotit deloc amuzat.

— A, da. Te pomeneşti c-o mai fi şi cavaler. De ce n-ar

fi? Dacă e să te iei după ce spune lumea, Sir Benedict e finanţist în domeniul navigaţiei, proprietar de plantaţii în Indiile de Vest şi un corsar de temut, un monument de vitejie…

Sir Toby clătină din cap.

— Eu ştiu adevărul. Nu e altceva decât un ticălos de hoţ care mi-a sedus logodnica. Sunt întru totul îndreptăţit să-l provoc la duel.

— Chiar dac-ai *putea* s-o faci, zise brusc prietenul lui, n-o vei face, totuşi. E primul bal al lui Lucy. Se gândeşte de luni întregi la el. Dacă-l transformi într-un subiect de bârfă care să umple paginile ziarelor, te duc în grădină şi te spintec cu mâna mea.

— Păi, dacă nu voiai scandal, nu trebuia să mă inviţi. Dacă tot am reputaţia unui drac împieliţat, aş putea măcar să mi-o onorez.

— Ar trebui să te ridici deasupra ei, zise Jeremy, coborând apoi tonul vocii. Ascultă, la un moment dat tot dădeai nas în nas cu el. Anul ăsta, sora mai mică a lui Gray îşi face intrarea în societate, aşa că vor fi prezenţi la toate evenimentele mondene importante. E mai bine să vă împăcaţi public acum şi să opriţi bârfele. De ce crezi că eu şi Lucy am organizat un bal tocmai la începutul sezonului?

— Pentru că, dac-ai mai fi aşteptat câteva luni, ar fi fost prea rotunjoară?

Dornic să schimbe subiectul, Toby îşi bătu prietenul pe umăr. Acesta n-avea nici cea mai mică intenţie să se împace cu Grayson, nici în public, nici altfel. Niciodată.

— Apropo, felicitări, zise el.

— De unde-ai ştiut că Lucy e însărcinată?

Toby îşi încrucişă privirea cu cea a soţiei amicului său, care, aflată în partea opusă a sălii, se plimba prin mulţimea de invitaţi. Multă vreme, Lucy Waltham Trescott fusese nelipsită de la partidele anuale de vânătoare organizate pe moşia lui Henry Waltham. Nutrise o dragoste puerilă pentru Toby, dar îl uitase destul de repede, când, toamna trecută, Jeremy îi cucerise inima.

— Am trei surori mai mari, zise Toby, şi, până în

momentul de faţă, zece nepoate şi nepoţi. Îmi dau seama. Faţa femeii devine ceva mai rotundă, părul îi capătă strălucire. Iar sânii se…

Jeremy îi aruncă o privire tăioasă şi Toby mai luă o gură de coniac.

— Mda, în fine, îmi dau seama pur şi simplu.

Lucy veni la ei şi zâmbetul de pe faţa lui Toby se lăţi. Al naibii să fie dacă o să arate lumii o faţă care să exprime altceva decât fermecătorul şi imoralul lui rânjet de zi cu zi.

— Toby! exclamă Lucy, prinzându-l de mâini. Mă bucur aşa de mult să te văd.

— Luce, arăţi minunat, o complimentă el privind-o din cap până-n picioare şi făcându-i cu ochiul admirativ. Firavul lăstar al fetiţei de altă dată înflorise şi se întrupase într-o femeie încântătoare, sigură pe ea, ce purta numele contesei de Kendall. Uluitor! Cea mai frumoasă doamnă din încăpere.

Lucy flutură indiferentă din mână, dar, în ciuda gestului, se înroşi până în vârful urechilor, aşa cum Toby ştiuse că se va întâmpla. Acesta se aplecă s-o sărute pe obraz, ignorând felul ameninţător în care Jeremy se uita la el.

— Ştiu că spui asta tuturor doamnelor, zise Lucy, privindu-l precaut. Sophia arată bine, nu-i aşa?

— A, e de-a dreptul radioasă.

Toby se sili să rânjească şi mai tare când Grayson trecu în pas de vals pe lângă ei alături de soţia lui, Sophia, cu părul ei blond ca inul şi cu pielea de culoarea porţelanului amestecat cu o elegantă tentă de fildeş.

— E chiar strălucitoare. Arată ca o femeie îndrăgostită.

Când era cu el, Sophia nu arătase niciodată strălucitoare.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lucy îl atinse pe braţ şi-i spuse:

— Toby, nici tu nu erai îndrăgostit de ea.

Toby ridică din umeri. Lucy avea dreptate, dar adevărul nu-i era de mare ajutor.

— Ce-a fost a fost. Trebuie să mergi mai departe, îl consolă şi Jeremy, făcând semn din cap către mulţimea de invitaţi. E un sezon nou, omule. O nouă recoltă de debutante care nu aşteaptă decât să guste din şarmul faimosului Sir Toby. Negreşit trebuie să-ţi atragă vreuna atenţia.

Toby se gândi puţin. E adevărat, o nouă cucerire ar fi putut să-i abată gândurile de la planurile lui criminale. Întotdeauna fusese preferatul debutantelor, dar în ultimul timp acestea nu mai reprezentaseră nicio provocare pentru el. Notorietatea de care se bucura în ziarele de scandal, unde era numit „Dezmăţatul renăscut”, le băgase pe mămici în alertă, iar pe tinerele doamne, în trepidaţii. Trebuia doar să-şi facă apariţia.

— Acum, că tot ai adus vorba, a fost una… doar una.

Toby scrută sala de bal în speranţa de a zări un crâmpei de mătase de un verde smarald aprins. De când sosise, o singură domniţă îi atrăsese atenţia, chiar dacă numai pentru o clipă. Ştia că n-o mai văzuse până atunci – altminteri, sigur ar fi ţinut-o minte.

A, iat-o! O frumuseţe brunetă fascinantă, diferită de oricare dintre doamnele din încăpere. Diferită de oricare altă domniţă pe care o cunoscuse vreodată. Deocamdată nu o zărise decât în fugă, în marea de dansatori care se înghesuiau în ring – o fulgerare de smarald, o cascadă de păr negru ca pana corbului, o piele arămie ca mierea. Acum stătea în rând cu alte doamne, pregătindu-se de un dans scoţian, şi Toby avu pentru prima dată ocazia să o privească din cap până-n picioare.

Era înaltă. Nu chiar atât de înaltă ca el, dar mai înaltă decât doamnele printre care se afla şi cu un corp bine proporţionat. Croiala rochiei era modestă, dar indiferent cum ar fi fost îmbrăcată, era genul de femeie care reuşea să pară indecentă şi să scandalizeze prin simpla prezenţă. Avea un corp desprins direct dintr-o fantezie cu haremuri exotice – sâni plini, şolduri curbate, picioare lungi.

Toby o privi cum îşi răsplătea partenerul cu un surâs abia schiţat. Arcuirea subtilă a buzelor era oarecum mai

senzuală decât orice altă rotunjime a trupului ei. Toby simţi cum îl fulgeră dorinţa cu o intensitate care îl luă prin surprindere. În întregul lui corp vibra acel instinct primar, ambiguu, care stă la baza oricărei seducţii, oricât de suave.

„O vreau”.

Cine era femeia? Cu siguranţă, era pentru prima oară când îşi făcea apariţia în înalta societate. Cu frumuseţea ei, n-ar fi putut rezista mai mult de câteva luni pe piaţa căsătoriilor – chiar dacă ar fi avut o zestre compusă doar din scoici.

Toby se mută mai într-o parte ca să vadă şirul de gentlemani înşiraţi în capătul opus al încăperii, încercând să afle identitatea partenerului ei de dans.

— Fir-ar să fie!

Nu putea fi adevărat. Partenerul ei era Grayson, ticălosul acela hoţ. Nu era destul că-i răpise deja femeia cu care Toby avusese de gând să se însoare – acum trebuia să se dea mare şi să impresioneze şi debutantele? La naiba, ăsta era teritoriul lui Toby. Ceea ce începuse ca o vagă dorinţă senzuală devenea acum un plan.

„O vreau.

Şi am de gând s-o iau”.

— Luce, ai chef de un dans scoţian?

— Păi, n-am…

Fără să mai aştepte răspunsul ei, Toby o luă pe Lucy de mână şi o trase pe ringul de dans, croindu-şi drum printre dansatorii aliniaţi unul după altul cu doar câteva clipe înainte ca muzica să înceapă. Toby se aşezase umăr la umăr cu Grayson şi, cu toate că făcu o plecăciune în faţa lui Lucy odată cu primele acorduri muzicale, rămase cu privirea aţintită asupra frumuseţii în mătase verde de lângă ea.

Dansul se execută în grupuri de câte trei perechi şi presupunea schimbarea frecventă a partenerilor cu cei alăturaţi, exact aşa cum sperase şi Toby. La intervale regulate, avea ocazia să ia de mână visul acela de femeie în veşmânt de smarald, să schimbe câteva cuvinte cu ea, să o rotească ameţitor şi – dacă toate acestea n-ar fi reuşit

s-o lase cu respiraţia tăiată – să arboreze cel mai cuceritor zâmbet al lui.

Toate însă la timpul lor.

Cucerirea unei doamne era o chestiune de strategie, de răbdare. Primul contact nu trebuia să fie unul fizic, de piele pe piele, nici măcar de mănuşă pe mănuşă, ci doar ochi în ochi. Toby făcu un pas înainte, gata să se încline în faţa ei, fără a-şi lua însă privirea de la ea. Avea nişte ochi superbi, depărtaţi, migdalaţi şi cu gene negre ca abanosul. Erau aşa de mari şi de serioşi, că păreau să-i înghită restul feţei. Preţ de o clipă, Toby se lăsă absorbit în adâncul lor întunecat şi calm.

Făcu un efort al naibii de mare apoi, ca să revină la suprafaţă.

Câteva măsuri mai încolo, el încă încerca să-şi revină, când dansul îl sili s-o prindă de mână. Îi strânse ferm degetele înmănuşate. Ţesătura moale dintre ei se încinse în timp ce se învârteau şi deveni caldă şi flexibilă ca pielea. Carnea ei dezgolită tot la fel s-ar simţi, se gândi Toby. Netedă ca satinul. Suplă. Fierbinte la atingere, în timp ce mâinile lui s-ar strecura pe sub mătasea răcoroasă, ca să exploreze fiecare dintre rotunjimile ei ispititoare. Ar avea textura smântânii pe limbă.

Doamne! Toby îşi ţinu în frâu gândurile înainte ca mintea să i-o ia razna. Nu mai simţise niciodată până atunci un asemenea fior doar atingând mâna unei domnişoare. Pe de altă parte, nici nu i se mai întâmplase să seducă o femeie aflată în braţele duşmanului său.

— Toby, zise Lucy, făcându-i semn cu degetul s-o urmeze şi dându-i de înţeles că rămăsese în urmă cu paşii.

— Da. Scuze!

Sări în faţă să-i prindă mâna lui Lucy şi să o poarte pe aripile dansului.

— Şi îmi cer scuze dinainte pentru ceea ce urmează să se întâmple. Ochii fetei sclipiră.

— Nu, Toby, nu poţi să faci o scenă.

— A, ba cum să nu pot. I-aş putea denunţa pe Grayson şi pe Sophia în faţa întregii săli. Toată lumea crede

că sunt perechea de aur, eroul proaspăt înnobilat şi frumoasa, inocenta sa mireasă. Eu aş putea să prezint adevărata lor poveste.

— Şi eu aş putea să-ţi scot măruntaiele, zise Lucy, înfigându-şi unghiile în braţul lui şi dovedind că elegantul ei exterior ascundea încă o vajnică femeie vânător. N-o să îndrăzneşti! Toby, plănuiesc de luni întregi evenimentul acesta.

Dansul îi despărţi mai înainte ca Toby să-i poată răspunde. Apoi doamna în mătase verde zâmbi, şi Toby simţi că i se strânge ceva în piept. Chiar dac-ar fi încercat, tot n-ar fi putut să vorbească. Zâmbetul acela era perfect, conturat de buzele pline, senzuale, de culoarea vinului de Madeira. Buze făcute pentru păcat, care încadrau un şirag nevinovat de dinţi ca perlele. Iar în colţurile gurii, o undă abia vizibilă de melancolie – exact atât cât să intrige mintea, să răvăşească inima. Buzele acelea sfidau simpla admiraţie; tânjeau după un sărut.

Un singur lucru nu era în regulă cu surâsul acela.

Nu-i era destinat lui. Afurisitul de Grayson era fericitul destinatar, şi Toby abia dacă se putu abţine să nu întindă piciorul încălţat în cizmă şi să-i pună piedică bărbatului când acesta făcu un pas înainte, să prindă mâna frumuseţii aceleia.

Tentantă ideea, dar de neconceput. Toby ar fi putut să-şi zgârie cizma.

Nu, răzbunarea lui va fi mai subtilă, mai dreaptă. Nu un duel murdar, nu o demascare publică. Oare Biblia nu spune ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte… sau, în cazul de faţă, femeie pentru femeie?

Când dansul îi aduse iar împreună, o trase mai aproape de corp pe seducătoarea brunetă – atât de aproape, încât mătasea verde a rochiei se încurcă printre picioarele lui. Parfumul ei îl ispitea, un amestec proaspăt, picant de verbină şi citrice.

O strânse mai tare de braţ şi, exact când să se despartă, îi şopti:

— Trebuie să vă spun un secret.

Îi strânse degetele înainte de a-i da drumul, permiţându-şi să-i mângâie locul sensibil din podul palmei cu degetul mare în timp ce se despărţeau. I se păru că aude un suspin.

Grayson îi aruncă o privire îngrijorată. Aroganţa lui Toby se hrăni cu ea.

Se întoarse din nou la doamna în verde.

— Veţi fi şocată, murmură el, în timp ce se frecau din nou unul de altul, dar n-am încotro.

De data aceasta suspinul ei nu mai era o închipuire, la fel ca roşeaţa care o cuprinse din cap până-n picioare. Doamne, avea cel mai minunat piept, care acum se ridica încet, cu fiecare respiraţie a ei, forţând cusăturile corsetului. Abia reuşi să-şi smulgă privirea de la spectacolul acela, poate cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată.

Trecu o eternitate înainte ca paşii de dans să-i aducă iar laolaltă. Conştiincios, Toby făcu piruetele şi paşii, evitând privirile iscoditoare ale lui Lucy şi urmărind-o el *pe ea,* în schimb. În sinea lui, invidia cea mai rea se împletea cu dorinţa trupească. Când femeia îşi privi partenerul, chipul îi strălucea de admiraţie. Toby îl dispreţuia pe Grayson tot mai mult, cu fiecare clipă.

Când, în sfârşit, se apropie din nou de doamna în verde, se simţi profund uşurat. Ca şi cum fusese nevoit să călătorească până în Ţara Sfântă şi înapoi ca să-i câştige favorurile, şi nu doar să dea ocol sălii de bal. Dac-ar fi încercat, n-ar fi reuşit să explice sentimentul acela de mulţumire care pusese stăpânire pe el că în sfârşit avea un ţel, un destin. Veselul dans scoţian se transformase într-o misiune, mai serioasă decât orice altă acţiune întreprinsă în viaţa lui.

În timp ce se învârteau într-o spirală strânsă, el dădu drumul şuvoiului de cuvinte, repede, nelăsându-i femeii ocazia de a răspunde.

— Mă simt atras de dumneavoastră. Toată seara nu mi-am luat ochii de la dumneavoastră. Sunt fermecat.

*

Era un mincinos.

Când îşi reluă locul în rând, Isabel Grayson tremura. Inima îi bătea într-un ritm nebunesc, de două ori mai repede decât ritmul dansului. Din fericire, muzica îi permitea acum să se odihnească preţ de câteva măsuri. Se aventură să-i arunce o privire furişă gentlemanului, care o fixa, la rândul lui, cu o privire tulburătoare, măsurând-o din cap până-n picioare.

Roşi şi îşi coborî imediat privirea în pământ.

„Mă simt atras de dumneavoastră, îi spusese. Toată seara nu mi-am luat ochii de la dumneavoastră”.

Minciuni, minciuni. Ochii lui sigur *nu o* urmăriseră toată seara. Dac-ar fi fost aşa, Bel ar fi băgat de seamă, pentru că ea se zgâise la el tot timpul.

Cum să nu se zgâiască? Era pur şi simplu cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată, în ciuda faptului că fusese crescută în compania a trei bărbaţi din cale afară de frumoşi: tatăl ei şi doi fraţi. Dar farmecul lor robust, ştrengăresc se datora imperfecţiunilor lor şi trăsăturilor bine conturate. Spre deosebire de ei, bărbatul acesta era… era perfecţiunea întruchipată. Profilul ca şi sculptat, părul castaniu-deschis cu şuviţe aurii şi o ţinută suplă, elegantă, indiferent de mişcările pe care le făcea.

Îl observase din prima clipă în care păşise în încăpere. Şi după aceea, când făcuse turul sălii, cu pas uşor şi sprinten; când stătuse de vorbă cu gazda lor. Chiar şi atunci când politeţea o silise să-şi îndrepte privirea în altă parte, tot îşi dăduse seama unde se afla, după furnicătura pe care o simţise în ceafă.

Şi acum, dansul acesta. Privirile lui îndrăzneţe, mângâierile furate şi cuvintele acelea murmurate, devastatoare: „Sunt fermecat”.

Tot corpul îi vibra, cuprins de un fior străin şi interzis: dorinţa.

Vai, ce dezastru!

Bel nu voia să simtă dorinţa. Nu voia *să simtă* nimic. Orice altă tânără în locul ei ar fi visat un singur lucru – un

tânăr de o frumuseţe divină care s-o ia pe sus, pe un val ameţitor de emoţii.

Nu şi Bel. Ea venise la acest bal dintr-un singur motiv – ca să-şi aleagă un soţ din rândul lorzilor holtei. Alegerea ei se va baza pe o decizie raţională, în urma unor îndelungate meditaţii, rugăciuni şi a unui portret bine documentat al caracterului moral şi al sferei de influenţă pe care le posedă bărbatul cu pricina. În sprijinul procesului de selecţie, Bel ştia c-ar fi benefică şi o oarecare atracţie fizică din partea gentlemanului; aşa se justifica decolteul indecent de adânc. În ceea ce o privea, Bel nu se va lăsa influenţată de fluctuaţiile capricioase ale unor sentimente sau – şi mai rău – de păcătoase imbolduri de dorinţă.

Trebuie să fi fost dorinţă această invazie de senzaţii care îi dădea frisoane şi ameţeli. O senzaţie cu siguranţă păcătoasă. Şi incitantă.

— Mă uimiţi.

Vorbele erau mai degrabă şoptite când dansul le impuse schimbarea paşilor şi gentlemanul trecu mai departe. Străbătută de un frison de plăcere vinovată, Bel pierdu pasul.

Fratele ei o privi cu îngrijorare.

— Haide, zise Gray, ajutând-o să-şi găsească din nou ritmul. Nu te bizui pe mine să conduc. Ştii că şi eu abia învăţ aiureala asta de dans country.

Apoi spuse cu voce şoptită:

— Mi-e teamă că, dacă mă opresc din număratul în barbă, o să încurc definitiv paşii.

Bel râse nervos şi le impuse genunchilor, moi ca o ceară topită, să se întărească. „Poartă-te normal”, îşi spunea. „Unu, doi, trei. Dansează, râzi, zâmbeşte”.

— Pentru Dumnezeu, nu mai zâmbiţi!

Iar trecuse prin spatele ei fantoma aceea seducătoare, târându-şi şoaptele şerpuitoare, care i se cuibăreau în ureche şi i se răsuceau în pântec. Şi iată-l că venea iar.

— Când zâmbiţi, mi se taie răsuflarea.

O, Doamne! Nu era de bine. Nu era deloc de bine.

Bel ştia, pentru că era bună. Chiar *era.* Era o fată bună, bună de tot. Nu semăna deloc cu genul de domnişoară care s-ar fi lăsat ispitită de un diavol cu părul auriu şi cu limba ca mierea, îmbrăcat într-o tunică din postav ce-i venea ca turnată.

Da, fusese crescută de un tată degenerat, de o mamă smintită şi de doi fraţi care refăcuseră averea familiei prin violenţă şi furt, dar Bel refuzase s-o ia pe drumul acela. Ea îşi dedicase viaţa slujirii celor nevoiaşi şi operelor de caritate, deşi limitele activităţii ei de voluntariat de pe Tortola o făceau să se simtă frustrată – să-i viziteze pe infirmi, să-i înveţe pe copii să citească, ba chiar să susţină deschiderea unei fabrici de zahăr; Bel ştia că acestea nu erau decât nişte picături într-un ocean. Ea nu putea să micşoreze preţurile exagerate; nu putea aboli sclavia. Singurii oameni care aveau capacitatea să facă schimbări semnificative erau aici, în Londra: lorzii, cu averile şi puterea pe care o aveau de a-şi face ascultate vocile în parlament. Bel nu putea să devină una de-a lor, dar putea deveni una dintre doamnele înstărite şi puternice din preajma lor.

Era, de fapt, un plan simplu. Se va mărita cu un lord şi va deveni o femeie cu influenţă. Apoi va face ca lumea să devină un loc mai bun. *Unu, doi, trei.*

Dar mai întâi trebuia să treacă de acest dans fără să se facă pentru totdeauna de ocară. Sarcina se dovedea mai uşor de plănuit decât de înfăptuit.

— Drept, şopti bărbatul, când paşii li se intersectară din nou.

Drept? Ce voia să spună cu asta? Acum, o stare de iritare clocotea în ea. Nu era nimic drept şi corect în purtarea lui impertinentă. Cu siguranţă nu era nimic drept şi corect când o atinsese în treacăt pe spate, *acolo.* O atingere fermă, chiar deasupra şoldului ei drept, care o făcuse să tresară, să tremure şi să se răsucească pe călcâie…

Să se întoarcă la dreapta.

— Pe urmă la stânga, murmură el. Grijă la pene.

Bel se întoarse la stânga, plecând capul ca să evite un brusc atac cu pene de struţ, în timp ce se învârtea în jurul unei doamne cu chipul posomorât. Mintea i se învârtejea. El o ajuta să danseze. Nu era destul că o intrigase deja, că o făcuse să se înfioare, să se înfurie şi să-i fie puţin teamă. Acum, la amestecul acela clocotitor de emoţii adăuga şi un strop de gratitudine.

O făcea *să semene* cu el.

— Acum înapoi, şopti el. Foarte frumos.

Vai, lucrurile nu luau o întorsătură bună. Se opriră din nou, şi Bel îi simţi privirea arzându-i pielea. Într-un efort disperat de a-l descuraja, îşi săltă bărbia şi îi aruncă frumosului străin o privire arogantă, dominatoare.

În schimb, bărbatul îi făcu cu ochiul. Îi făcu cu ochiul!

Mai supărată ca niciodată, îi evită privirea. Ar fi trebuit să-şi dea seama că n-o să meargă. Bel nu avea niciun pic de înclinaţie pentru aroganţă sau dominare.

Dar era expertă în respectarea regulilor.

Dansul acesta avea reguli. Un tipar. Exista un mod corect de a păşi şi unul greşit. Gândul o linişti. Dacă respecta tiparul, dacă urma corect toţi paşii, probabil c-ar fi reuşit să domolească acea furtună de senzaţii din ea – toate acele sentimente stânjenitoare iscate de un gentleman al cărui nume nici măcar nu-l ştia şi al cărui profil elegant nu-l va uita niciodată, chiar dacă va trăi până la nouăzeci şi patru de ani.

Bel îşi îndreptă spatele. „Am o misiune”, se admonesta ea în timp ce lua mâna fratelui ei şi executa ca prin vis paşii. Se întoarse întâi la stânga, apoi la dreapta, apoi îi lăsă mâna să se rotească din nou în jurul lui. „Am un scop, o cauză”.

— M-aţi vrăjit cu totul.

Cuvintele o făcură din nou să tremure. Cum de reuşea omul acela să treacă atât de aproape de ea, indecent de aproape, fără să atragă atenţia?

Bel îl privi pe fratele ei, a cărui frunte era încreţită din pricina concentrării. În timp ce dansa, buzele lui Gray se mişcau aproape imperceptibil. *Unu, doi, trei...* Era prea

absorbit de paşii de dans ca să mai observe ceva.

Poate c-ar fi trebuit să fugă. Oare ar atrage prea mult atenţia dacă s-ar răsuci pur şi simplu pe călcâie şi ar fugi? Bel oftă. Sigur că da. Şi oricât de mult sperase ea să fie în centrul atenţiei înaltei societăţi, nu voia ca acest lucru să se întâmple cu orice preţ. Dacă dorea să schimbe lumea, sau măcar un colţişor din ea, oamenii aceştia trebuiau s-o respecte şi să-i urmeze exemplul. Comportamentul ei trebuia să fie ireproşabil.

Nu, nu putea să fugă. Trebuia să rămână. Trebuia să execute paşii de dans. Trebuia să se apropie de bărbatul acela tulburător de frumos şi să-i permită din nou s-o ia de mână.

— Spuneţi-mi un cuvânt.

Mâna lui îi alunecă pe braţ şi o prinse de deasupra cotului. Exact unde se termina mănuşa. Degetul mare îi mângâie pielea dezgolită şi pe Bel o trecu un fior minunat de spaimă.

— Un cuvânt.

Se opriseră împreună în mijlocul dansului. Ochii lui o ţineau captivă, culoarea caldă a cuprului în aliaj cu puternicul oţel. Vocea bărbatului era şoptită, doar pentru urechile ei.

— Iertaţi-mă, dar e ceva între noi. O forţă pe care nu reuşesc nici să o explic, nici să-i rezist. Sunt gata să leşin din pricina ei, încins de febră. Spuneţi-mi un cuvânt. Spuneţi-mi că simţiţi la fel.

Bel făcu o încercare firavă de a-şi retrage braţul, dar strânsoarea lui deveni mai puternică, degetul mare presând locul unde i se simţea pulsul alert, în scobitura cotului. Bel n-avea habar ce să facă. Capul i se golise de gânduri, lăsând loc doar unei senzaţii sălbatice, nebuneşti, care-i pulsa prin vene.

— Aşa e? Vă implor, spuneţi-mi adevărul!

Bel închise ochii. Era o fată cuminte. O fată foarte cuminte.

Şi nu-l minţi.

— Da, îi răspunse.

Capitolul 2

— Atunci trebuie să rămâneţi cu mine.

Toby îşi strecură un braţ în jurul taliei doamnei sale, îi luă cealaltă mână într-a lui şi o o scoase în paşi de dans din sală, rotind-o iar şi iar spre peretele cu uşi de sticlă ce dădeau spre terasă. Aproape că ajunseseră când împiedicatul de Grayson îşi dezlipi în sfârşit privirea de propriile-i picioare şi constată că partenera lui dispăruse. Degeaba scrută cercul de dansatori din apropierea lui; aceştia se opriră, confuzia lor fiind pe cale să se transforme dintr-o clipă într-alta în amuzament.

Cu un hohot de râs, Toby dispăru în noapte cu seducătoarea doamnă şi cu valurile de mătase verde a rochiei ei. Avea să îi ofere acum mulţimii o poveste pe care s-o ţină minte atunci când numele lui Sir Toby Aldridge şi cel al lui Sir Benedict Grayson aveau să fie pomenite într-o conversaţie. Se prea poate ca Grayson să fi fugit cu viitoarea mireasă a lui Toby, dar de data asta Toby fusese cel care o furase pe admiratoarea lui Grayson din braţele acestuia.

Nu putea să spună că setea de răzbunare îi fusese satisfăcută, dar se chema că era un început promiţător.

Iar acum putea să-şi îndrepte atenţia asupra superbei creaturi pe care o ţinea în braţe. Oare era posibil să nu fi trecut decât câteva minute de când tânjea după această îmbrăţişare? Păreau să se fi scurs ani. O viaţă. Iar aici, în dreptul acestei colonade în stil grecesc, îşi putea imagina că trecuse o eternitate, de parcă în jurul lor fusese aruncată o vrajă, care îi lega laolaltă printr-o magie primitivă, păgână.

— Remarcabil, şopti el.

Fata încremeni în braţele lui, deşi nu încercă să se smulgă din îmbrăţişare. Boarea răcoroasă a nopţii care îi învăluia nu făcea decât să accentueze căldura pe care o

emanau trupurile lor.

— Ce anume e remarcabil?

Avea o voce melodioasă, condimentată cu o aromă străină.

— Dumneata, răspunse el sincer. Îţi dai seama că părul dumitale e doar cu o nuanţă mai închis decât cerul nopţii?

Îi învârti o buclă neagră ca pana corbului în jurul degetului, savurând felul în care buza ei de jos tremura ademenitor. A, da, era într-o formă perfectă în acea seară.

— Şi mai fin decât lumina lunii. Cum e posibil oare?

— Nu e, răspunse ea. Doamne sfinte! Faci asta des, nu-i aşa?

— Ce anume?

— Să iei doamne pe sus şi să le duci pe terase retrase unde să le faci complimente fără sens.

— Ăăă… poate, zise Toby supus.

— Poate, repetă ea ca un ecou, şi scepticismul din privire i se preschimbă în stupoare.

— Nu te agita, scumpo! Cu tine am de gând să fiu sincer.

Toby îi adresă cel mai dezarmant surâs – zâmbetul acela ca o arcadă întoarsă, maliţios şi copilăros, pe care şi-l exersase pe mama şi pe cele trei surori mai mari ale lui, iar mai apoi îl şlefuise până la un luciu seducător. Era un zâmbet care spunea: „Ştiu că sunt imposibil, dar n-are rost să-mi rezişti. Amândoi ştim că nu poţi face altceva decât să mă iubeşti”.

Excepţie făcând, evident, această domnişoară. Expresia de stupoare de pe chipul ei se transformă apoi într-una disperată. Înghiţi în sec şi dădu drumul unui şuvoi de cuvinte.

— Te rog, spune-mi că eşti lord.

Hohotul involuntar de râs al lui Toby spori distanţa dintre ei.

— Lord?

— Duce, marchiz, conte, viconte, baron… zise implorându-l din privire. Te rog, spune-mi că ai unul din

titlurile astea.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar braţele care te cuprind sunt acelea ale unui baronet. Nu sunt lord, ci doar sir.

— Ah!

Desprinzându-se din strânsoarea braţelor lui, îl împinse departe de ea. Strigătul ei exasperat, gestul dramatic – neînfrânat de pasional şi adorabil de puţin englezesc. Ce alte ţipete pasionale ar putea scoate, dac-ar fi iscusit provocată? Un bărbat nu se putea abţine să nu se întrebe.

— Ce-am făcut? se dojeni Bel, sprijinindu-se cu spatele de o coloană de marmură şi frecându-şi fruntea cu vârful degetelor. Nu eşti lord, ci sir. Şi un destrăbălat, pe deasupra. Ăsta e… e un dezastru.

Accentul îi devenea tot mai pronunţat pe măsura agitaţiei crescânde şi vocalele, tot mai cântate. Toby aproape că era prea fascinat de ea ca să se simtă ofensat.

Aproape.

— Un dezastru? repetă el. Sunt convins că nu e atât de…

— Un astfel de comportament… atât de necuviincios. Acum n-o să-mi mai găsesc în veci un soţ potrivit. Ce bărbat onorabil m-ar mai accepta?

Îşi lăsă mâinile în jos şi îşi ridică privirea spre el.

— Şi *cu dumneata* chiar nu pot să mă mărit.

Unde era toată vraja aceea atemporală, păgână? Se spărsese ca un balon de săpun.

Toby se simţi ispitit să arate că nu-şi amintea să-i fi propus ceva, iar ideea de a se însura cu ea nici măcar nu-i trecuse prin minte. Dar niciunul dintre acele aspecte nu putea stârni nenumăratele insulte pe care le cuprindea declaraţia ei.

— Stai să văd dacă te-am înţeles bine. Nu te-ai putea mărita cu mine pentru că nu sunt lord, nu sunt nici potrivit pentru tine şi nici nu intru – după calculele tale – în categoria bărbaţilor onorabili.

Îşi trecu o mână prin păr, bombănind.

— Bun, deci aşa. Ce rezumat mai bun al opiniei generale putea exista?

— Iartă-mă. Îmi pare aşa de rău. Nu m-am gândit. Dumneata… dumneata mă faci să nu mai pot gândi absolut deloc.

Se întoarse şi dădu să se îndepărteze de el.

— Trebuie să mă întorc înăuntru. Dacă stau aici, afară, am irosit mătasea degeaba.

— Dimpotrivă, îi răspunse Toby, desfătându-se cu imaginea siluetei ei nubile în mişcare. Aş zice că mătasea e pe mâini foarte bune.

Fata îi aruncă o privire îngrozită şi se îndreptă spre uşă.

— Trebuie să mă întorc înainte ca reputaţia să-mi fie complet distrusă.

— Stai! zise el, prinzând-o de braţ.

Nu putea s-o lase să se întoarcă înăuntru, nu înainte ca toată lumea să-i remarce absenţa. Altfel, ce fel de răzbunare ar mai fi fost? O abordă pe un ton mieros.

— Te rog, linişteşte-te! Serios, n-ai făcut nimic scandalos. Ai fost doar puţin ameţită din cauza dansului şi a înghesuielii din sală.

O trase spre o bancă şi îi făcu semn să se aşeze.

— Acum, tot ce-ţi trebuie e ceva răcoritor. Dă-mi voie să-ţi aduc un pahar de şampanie.

— Vai, nu! Niciodată nu beau alcool, nici măcar în scopuri medicinale.

— Atunci limonada.

— Nu, nu. Mulţumesc, zise, agitându-şi mâinile în poală. De fapt, nici nu mi-e rău.

— Nu ţi-e? întrebă el, aşezându-se pe vine înaintea ei. Îmi aduc foarte bine aminte că tremurai. Eu ţi-am spus atunci că ard ca şi când aş avea febră. Mi-ai răspuns că şi tu te simţi la fel.

Nu părea posibil ca ochii ei să devină şi mai mari, dar aşa se întâmplă.

— Trebuie să te fi simţit rău. Dumnezeu ştie că atenţia unui baronet nepotrivit, lipsit de onoare şi josnic nu

putea să-ţi inducă o astfel de stare.

— Mă tachinezi.

Cuvintele ei, rostite de cineva care se simţea rănit, sunau acuzator. Ca şi cum tachinatul era o ofensă la fel de mare ca furatul pâinii de la gura cerşetorilor.

— Şi n-ar trebui să fim singuri.

— Dar nu se ascundem. Oricine poate să apară în orice moment, zise Toby, înclinând din cap spre un grup de oaspeţi aflat lângă colonade. Unde mai pui că acele câteva minute petrecute alături de mine într-un colţ izolat cu greu pot fi considerate o piedică în calea unui mariaj bun. Nu ai decât să întrebi jumătate dintre doamnele din sala de bal.

Fata privi încurcată spre uşile de sticlă şi spre şuvoiul continuu şi colorat al dansatorilor de dincolo de ele.

— Serios, ar trebui să fiu…

— Nu, n-ar trebui, zise Toby, renunţând la tonul de tachinare din voce.

Avea nevoie ca ea să aibă încredere în el. Avea nevoie ca ea să rămână.

— N-ai de ce să te temi de mine.

— Sunt o femeie necăsătorită şi trebuie să-mi protejez reputaţia, iar tu eşti cel mai rău dintre dezmăţaţi.

Îşi atinse cu mâna singura bijuterie pe care o purta: un pandantiv subţire de aur, în formă de cruce.

— Am toate motivele să mă tem de tine.

— Ai citit prostiile alea pe care le-au scris în *The Prattler*[1], zise Toby, ridicându-se în picioare. Draga mea, să nu crezi tot ce citeşti prin ziare. Ar trebui să-mi mulţumeşti pentru că te-am scos afară din sala de bal şi te-am salvat de partenerul tău – ei, ăla da ticălos adevărat! Grayson e unul de care ar trebui să te temi.

— Dar… spuse Bel scuturând din cap şi făcând ca buclele ei negre să pară de cerneală pe fundalul marmurei luminoase. De ce mi-ar fi teamă de propriul meu frate?

— F-fra… zise Toby, făcând un pas în spate şi ţintuind-o cu privirea. Fratele tău?

— Da, fratele meu.

---

1 Palavragiu (n.tr.)

Toby se aşeză din nou în faţa ei, cu genunchii îndoiţi. Îşi propti mâinile pe bancă, de-o parte şi de alta a fustei ei şi se uită insistent în ochii aceia negri, care-l priveau solemn.

— Spune-mi cum te cheamă.

— Miss Isabel Grayson. Credeam că ştie toată lumea. E drept, tocmai am sosit de la Tortola, dar bârfele…

Toby îşi plecă fruntea şi vocea ei deveni ascuţită.

— Râzi cumva?

Când trupul zguduit de râs i se linişti, Toby îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului. Ce prost era să se felicite pentru o astfel de răzbunare. Să fure o doamnă de sub ochii fratelui ei… Ce triumf!

— Miss Isabel Grayson. Doamne sfinte, zise, şi pieptul i se scutură de o nouă convulsie de râs. Ai măcar idee cine sunt eu?

Fata ridică din sprâncene.

— În afară de faptul că eşti baronet? Nu.

— Sunt Sir Toby Aldridge, spuse şi aşteptă să citească în ochii ei un semn că l-ar fi recunoscut, însă aşteptă degeaba.

— Sir Toby Aldridge, repetă el.

Tot nimic, decât indiferenţă pură.

— Sophia… Lady Grayson n-a pomenit niciodată de mine?

— Niciodată. Ar fi trebuit?

Toby tresări în sinea lui. Ce repede îl uitase!

— Nu, presupun că nu avea niciun motiv real s-o fi făcut. Şi nu citeşti *The Prattler?*

Fata clătină din cap.

— Îl urăsc. Dispreţuiesc zvonurile şi insinuările, deşi se pare că oamenii aceştia nu se prea gândesc la nimic altceva, zise fluturând din mână în direcţia sălii de bal – încă unul din gesturile acelea exuberante, pasionale. Iată cine sunt liderii guvernului şi ai societăţii, în ciuda faptului că par dezamăgitor de superficiali. Copiii mor de foame pe străzi, oamenii liberi trăiesc încătuşaţi, dar atenţia lor e absorbită de legăturile amoroase nepermise, de certurile

dintre soţi…

— De logodnele rupte, adăugă Toby cu amărăciune. De îndrăgostiţii care fug să se căsătorească în secret.

— Da, exact.

— Revoltător, nu-i aşa? mai zise, plescăind din limbă. Insuportabil. Şi eu, unul, sunt sătul de scandaluri.

Bel se învioră de entuziasm, şi o roşeaţă plăcută îi readuse culoarea în obraji.

— Ştii, sunt în Londra de o lună. Am participat la dineuri şi la petreceri cu jocuri de cărţi, la petrecerea în aer liber organizată de fratele meu şi la balul acesta. Am auzit atâtea vorbe din gura acestor oameni, dar toate nu au fost decât despre scandaluri şi lucruri lipsite de sens.

— Ceea ce te-a dezamăgit.

— Bineînţeles!

Şi iar vocalele se rotunjeau, cadenţate şi apoi lungite. Oftă din rărunchi.

— Mi se pare că nimeni n-are nicio idee sau o părere demnă de efortul de a o rosti cu glas tare.

— Dar dumneata, *Miss* Grayson? Ceva îmi spune că dumneata ai o mulţime de idei şi de păreri ce merită nu doar efortul de a le rosti, ci şi tăcerea celorlalţi, pentru a le putea auzi.

— O! Adevărat? zise, fluturând din gene.

Se simţea atâta mirare în vocea ei, de parcă Toby ar fi găsit însăşi cheia către sufletul ei. Nu, el nu spusese nimic care să impresioneze atât de tare. Abia dacă parafrazase dorinţa oricărei fete, şi anume aceea de a fi ascultate de cineva.

Toby se pricepea foarte bine să asculte.

— Crede-mă, provin dintr-o familie plină de femei cu păreri.

Simţi că se scufundă iar în ochii aceia mari, negri, şi acolo sesiză o profunzime ce rivaliza cu privirea ei plină de înţelesuri. Nu toate fetele o aveau.

— Ştiu să recunosc o femeie inteligentă şi cu principii când o întâlnesc.

Roşind şi mai tare, fata îşi feri privirea. Dumnezeule,

era cu adevărat frumoasă.

— Te simţi iar cuprinsă de friguri şi slăbită? o întărâtă el. Eu, unul, aşa mă simt.

În colţul gurii ei miji un zâmbet.

— Vai, nu! Nu zâmbi. O să mă ucizi. Nu mai pot să respir când surâzi.

Fără nicio glumă, buzele ei senzuale, arcuite larg, îl făceau pe Toby să nu mai poată inspira.

Nu-i scăpă ironia faptului că se afla în faţa singurei femei din Londra care habar n-avea de faptul că i se dăduseră de curând papucii şi nici de reputaţia lui scandaloasă. Singura domniţă care nu l-ar considera un bilet de acces în ziarele de scandal sau o delicioasă pistă de lansare către notorietate. Cu ea putea să fie el însuşi, ca pe vremuri, lipsit de griji.

Până în clipa aceea nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise acest lucru. Încă ceva ce Grayson îi răpise. Cum de aceiaşi părinţi dăduseră naştere unui ticălos şi, totodată, îngerului acela de fată Toby nu putea înţelege.

Îl străfulgeră un gând. Îl izbi, de fapt, cu forţa unei cărămizi. Desigur. Ea era sora lui Grayson. Dacă căuta o ocazie să se răzbune, atunci…

Aceasta şedea în faţa lui.

Doamne sfinte, aş putea oare…

— Ai putea să ce? îl întrebă.

Oare gândise cu glas tare? *La naiba!*

— Aş putea…

„Aş putea să te seduc. Ţi-aş putea răpi virginitatea. Aş putea să mă ridic la nivelul reputaţiei mele şi să isc un scandal public. Aş putea să refuz să mă însor cu tine şi să te las cu inima zdrobită şi ruinată, fără nicio perspectivă. Aş putea să-i iau fratelui tău speranţa unui viitor pentru tine şi să i-o distrug la fel de abitir cum mi-a distrus-o el pe-a mea”.

— Aş putea…

Tărăgănă din nou răspunsul în timp ce se uita adânc în ochii aceia mari, frumoşi, inocenţi.

Nu. Nu, chiar că nu ar putea.

Pur şi simplu nu-i stătea în fire, indiferent ce spuneau ziarele. Şi dacă ultima formă de respect care îi mai rămăsese era acela de sine, Toby avea să se agaţe de el. Grayson îi luase deja mireasa şi reputaţia. Afurisit să fie dacă o să renunţe şi la ultimele urme de onoare, în plus, fata îi plăcea. Merita să fie tratată mai bine de atât.

— Aş putea să te însoţesc înapoi în sală acum, zise el după o vreme. Sau să ţi-o aduc pe gazda noastră, dacă preferi. Ori poate te-ai răzgândit şi vrei să bei ceva răcoritor?

Zâmbi şi îşi puse palma peste mâna ei înmănuşată.

— Nu pot face nimic pentru dumneata?

— Poate că există un mijloc prin care poţi să-mi fii de ajutor.

— Orice, milady, zise şi îngenunche la picioarele ei, mimând un gest de loialitate. Nu trebuie decât să spui un cuvânt.

— Sir Toby, şopti ea, cu degetele crispate pe ale lui. Găseşte-mi un soţ.

*

— Un soţ? Vrei *că eu...* să-ţi găsesc... un soţ? Îşi săltă gâtul puţin şi ridică o sprânceană.

Lui Bel i se strânse stomacul. Într-un fel inexplicabil, nedrept, confuzia ce se citea pe chipul lui îl făcea şi mai chipeş. Dacă nu avea să-şi amintească repede care-i sunt priorităţile, era în pericol să le uite cu totul.

— Da, răspunse ea. Un soţ. Astă-seară, dacă se poate.

— *Astă-seară*? repetă el izbucnind în râs. Ce misiune mi-ai dat! Eşti decisă să pescuieşti un soţ chiar în seara asta?

— Păi, nu mă aştept la o cerere în căsătorie pe loc, dar aş vrea să identific un candidat potrivit pentru mariaj. Ce alt motiv aş avea să particip la un bal?

— Păi, nu ştiu. Să te distrezi, poate?

— Să mă *distrez?*

Bel îşi dădu brusc seama că îl ţinea încă de mână. Îi

dădu drumul repede.

Nu se considerase niciodată genul de femeie vulnerabilă în faţa dezmăţaţilor şarmanţi şi seducători… dar iată că acum stătea în compania unui astfel de bărbat. Singură. Pe o terasă întunecoasă, încă mai simţea căldura pielii lui gâdilându-i vârfurile degetelor…

— Nu e o propunere chiar aşa de absurdă, zise el. Evenimentele de felul acesta sunt considerate, de obicei, amuzante, cred.

Se ridică în picioare şi se aşează lângă ea pe bancă – prea aproape pentru ca Bel să se simtă în largul ei. Mirosul masculin al coloniei lui o învăluia şi o provoca. Vai de mine! Putea să închidă ochii ca să nu-i mai vadă frumosul chip, dar cum putea să-i şteargă mirosul? Cu atât mai puţin să nu-i mai audă vocea plină, reconfortantă.

— Haide, zise Toby, poţi spune cu toată sinceritatea că nu te-ai distrat deloc în seara asta?

Ea răspunse prin tăcere. Amândoi ştiau că nu putea.

Toby se apropie încă puţin de ea.

— Eu, unul, ştiu că seara asta mi se pare tot mai încântătoare, cu fiecare minut care trece.

Nu-i bine. Nu-i bine deloc. Bel sări în picioare.

— Eu n-am decât un singur scop pentru care sunt prezentă la acest bal, insistă atât ca să se convingă pe ea, cât şi pe el, şi acesta e să-mi găsesc un soţ. Trebuie să mă mărit cu un lord.

— Trebuie să te măriţi cu un lord? repetă el ca un ecou, de pe bancă. Să nu-mi spui că fratele dumitale te dă la schimb pentru nişte relaţii! Îl cred în stare.

— Nu, nici vorbă.

Bel se întrebă o clipă cum de ajunsese Sir Toby să-şi facă o părere atât de proastă despre fratele ei, când Sir Benedict Grayson era în mijlocul atenţiei publice londoneze. Evident, bărbatul acesta nu dădea mare importanţă zvonurilor.

— Dolly mi-a lăsat o zestre obscen de mare tocmai ca să-mi pot alege un soţ fără să fiu nevoită să alerg după un titlu sau după avere.

Sir Toby chicoti.

— Dolly?

Bel se crispă când îşi dădu seama c-o luase gura pe dinainte. Ştia că fratele ei urăşte numele acela de alint, dar cum putea ea să renunţe la obiceiul din copilărie?

— E prescurtarea de la Adolphus, al doilea nume al fratelui meu. Ştiu că toată lumea îi spune Gray. Oricum, *Gray* vrea ca eu să mă mărit din dragoste, aşa cum a făcut şi el.

— Înţeleg. Aşa cum a făcut şi el…

I se păru, sau se simţea o notă de amărăciune în vocea lui?

— Este dorinţa mea să mă mărit cu un lord, continuă ea repede. Adică nu orice lord, ci unul care să merite. Un bărbat de onoare şi cu principii.

Bel se apropie de uşile de sticlă şi cercetă cu privirea sala de bal, plină cu oaspeţi eleganţi.

— Dar cum aş putea să ghicesc caracterul moral al unui bărbat într-un astfel de cadru? Dans, joc de cărţi, bârfă şi băutură – un bal înseamnă doar vicii şi niciun pic de virtute.

Se întoarse iar spre Sir Toby, care arborase din nou acea expresie de uimire ce i se potrivea aşa de bine.

— Eu am sosit în Anglia nu demult, zise, dar dumneata ai trăit printre oamenii aceştia toată viaţa. Le cunoşti titlurile, firea, sferele de influenţă. Dacă tot m-ai luat pe sus şi m-ai adus aici, pe terasă, poţi măcar să mă ajuţi să-mi găsesc o partidă potrivită.

Toby o privi cu atenţie. I se păru că trecuse o viaţă până să vorbească din nou.

— Ai un accent foarte interesant. Nu pot să-mi dau seama de unde eşti.

— Ăăă… accentul meu? Mama era spaniolă. A fost a doua soţie a tatălui meu.

— Aha, aşa se explică, deci.

Continua să o fixeze cu privirea. Bel se simţi stânjenită.

— Sună chiar aşa de urât?

— Nu, chiar deloc. Mi se pare încântător. Aş putea să te ascult toată noaptea.

— A!

Acum, „stânjenită” era departe de a-i descrie starea în care se afla. O căldură o învălui pe dinăuntru, în pântec, topindu-i centrul de gravitaţie. Simţea că se clatină pe picioare.

— Deci vrei să mă ajuţi?

Se ridică şi el de pe bancă. Nu-şi amintea să fi fost aşa de înalt.

— De ce nu vrei să te căsătoreşti din dragoste?

Bel abia reuşi să înghită când el se apropie.

— Totul la tine… vocea, gesturile tale, opiniile… chiar şi felul în care dansezi. Sunt atât de pasionale, zise Toby.

Întinse mâna şi îi mângâie pielea braţului cu dosul palmei.

— Atât de cald. Şi, cu toate astea, vrei să-ţi alegi soţul în felul acesta rece, calculat? Pentru un titlu nobiliar sau un statut social? Cu greu aş zice că-ţi stă în fire.

— Ţi se pare că îmi cunoşti firea? Nu sunt pas…

Se opri şi înţepeni. Nu putea să susţină că e lipsită de pasiune. Ar fi fost o minciună.

Continuă apoi cu eleganţă:

— Dacă am o pasiune, e faţă de Dumnezeu. Dacă mă căsătoresc din dragoste, va fi din dragoste pentru copiii Lui aflaţi la ananghie. De la tatăl şi de la fratele meu sunt împovărată cu această zestre dobândită necinstit, aur pătat cu sânge. De la mama am moştenit asta, zise, făcând un gest agitat spre formele-i voluptuoase. Cum pot să trăiesc împăcată cu mine însămi, dacă aş schimba aceste avantaje pentru propria mea plăcere sau pentru ceva atât de trecător ca o iubire romantică? Nu, le voi răscumpăra… schimbându-le pe un titlu şi un statut, aşa cum spui. Pe ocazia de a face bine.

Bel închise ochii şi inspiră adânc, să se liniştească. Deja regreta izbucnirea avută, asprimea din voce. Sir Toby nu merita să fie furioasă pe el. La urma urmelor, avea dreptate. Pasiunile imprevizibile ale mamei ei chiar fierbeau

domol în propriul ei sânge şi ceva din felul de a fi al acestui bărbat le dădea în clocot.

Poate că se născuse cu o fire aprigă, dar avea şi şansa de a şi-o controla. Aşa cum o dovedise exemplul mamei ei, ieşirile emoţionale, neîmblânzite, nu-i aduceau unei femei respectul sau autoritatea.

Ei îi adusese o cameră zăvorâtă şi ani de nepăsare şi batjocură.

— Te rog să mă ierţi, zise Bel, după ce-şi mai domoli focul interior. Doar că… De unde ştii dumneata ce fire am?

— Ştiu că e umană.

Zâmbetul care-i însoţi vorbele nu făcu decât să-i aţâţe lui Bel văpăile inimii.

— Şi mai ştiu că un bărbat care nu te merită va avea marele noroc să o exploreze.

Fără să-i lase timp să răspundă – nu că Bel ar fi putut să-i dea vreun răspuns coerent – îşi încolăci braţul de al ei şi o conduse dincolo de uşile terasei.

— Bine, atunci. Hai să pornim în căutarea Lordului Onorabil.

Apoi, după o clipă, spuse:

— A! Tocmai am zărit un conte care, după spusele tuturor, este un bărbat nemaipomenit şi un moşier respectabil, chiar dacă e puţin cam sever din fire. Are o impecabilă, descendenţă aristocratică, saci cu bani şi o carieră politică înfloritoare.

— Ei, chiar pare a fi bărbatul ideal.

— Da. Există însă un mic impediment, să ştii.

— Care anume?

Sir Toby o privi şi-i zâmbi.

— Lordul Kendall e deja însurat, cu Lucy.

Cu un strigăt de reproş, Bel încercă să-şi elibereze braţul, dar el deja o ţinea mai strâns, anticipând o astfel de retragere.

— De ce mă tot întărâţi?

— Pentru că ai mare nevoie de asta, draga mea. Nu-ţi face probleme, o să ajungă să-ţi placă.

— Ba nu.

Totuşi, ajunsese să-i placă felul în care braţul lui cald se lipise de-al ei, siguranţa cu care se putea sprijini de el. Şarmant diavol de bărbat!

— Cu siguranţă că mai sunt şi alţi lorzi respectabili la bal, în afară de gazda noastră. Alţi gentlemani cu cariere politice promiţătoare.

— Ei, bine, dacă eşti în căutarea unor animale politice, ţi-ai găsit omul. Îl avem aici pe lordul Markham, faimosul orator.

Îi atrase atenţia asupra unui gentleman subţirel, cu părul grizonant. Mai în vârstă bine decât ea, se gândi Bel, dar poate că maturitatea lui va fi utilă scopurilor ei.

— Este foarte influent? întrebă.

— A, foarte. Legile trec sau cad în funcţie de valurile de sentimente stârnite de discursurile sale.

— Chiar aşa? se învioră Bel.

Acest Lord Markham părea promiţător.

— Da, am înţeles că datorită lui, majoritatea s-a opus legii aboliţionismului, în urmă cu câţiva ani.

Bel suspină.

— Atunci nu e deloc ce trebuie.

— Dar am crezut că te interesează influenţa politică.

— Mă interesează, însă trebuie să fie în sprijinul dreptăţii, nu al oprimării. În asta constă toată motivaţia căsătoriei mele cu un lord: să pot susţine cauzele caritabile, în calitate de femeie cu influenţă.

— Femeie cu influenţă, zise el, privind-o amuzat. Asupra înaltei societăţi? Sau asupra unui soţ cu relaţii?

— Ideal ar fi asupra amândurora.

Bel şi-ar fi dorit să nu roşească în momentul acela. Şi nu roşise pentru că i-ar fi fost ruşine de motivele pe care le invocase, ci din cauza felului în care el îi dăduse la o parte o şuviţă de păr ce îi căzuse pe frunte. O făcuse cu atâta lejeritate, încât părea să fi fost cel mai firesc gest din lume. Fruntea o gâdilă acolo unde pielea lui o atinsese pe-a ei.

— Înţeleg. Deci, în tot acest timp, noi l-am căutat pe Lordul Onorabil, când, de fapt, îl cauţi pe Lordul Maleabil.

Bel dădu să protesteze, dar Toby o întrerupse.

— Lordul Whittlesby ar fi un candidat excelent. E marchiz, văduv de puţină vreme. E un tip destul de nepăsător. Suntem membri ai aceluiaşi club şi nu l-am văzut niciodată să fie ameţit de băutură sau să fie un cartofor înrăit. Când se discută chestiuni de politică, nu i se prea cere părerea. Cel mai des vorbeşte despre budincă.

— Budincă?

— Îhî. E un mare cunoscător într-ale budincilor acest Lord Whittlesby. Vorbeşte tot timpul despre ele.

O trase mai aproape de el şi îşi întinse braţul, să i-l arate.

— Uite-l acolo, lângă ghiveciul acela cu palmier.

Bel urmări direcţia braţului lui. Acolo, lângă palmierul pomenit, stătea un bărbat îndesat şi chelios, care mânca nişte budincă cu lingura dintr-un pahar înalt. Îl văzu cum scoate din buzunarul vestei o batistă şi se şterge mai întâi la gură, apoi pe creştetul capului lucios.

— Are un titlu influent şi opinii uşor de influenţat, zise Sir Toby. Sunt convins că nu există motive să-l respingi.

— E… păi, e mai scund ca mine.

— Nu mi-am dat seama că definiţia pe care o dai dumneata termenului „integru” include şi statura. Trebuie să adaug atunci şi „înalt” pe lista criteriilor de selecţie? Poate şi „frumos”? Sarcina pe care mi-ai încredinţat-o devine tot mai dificilă.

— Frumuseţea n-are nicio importanţă, răspunse ea, dojenindu-se singură pentru remarca trivială pe care o făcuse. Şi nici statura. Frumuseţea caracterului e adeseori în contradicţie cu aspectul fizic. Un bărbat înalt şi frumos poate foarte bine să nu fie tocmai ce şi-ar dori o femeie de la un soţ.

— Da, da. Tocmai m-ai scos de pe listă acum câteva minute, îţi aminteşti? Toate sunt împotriva mea. Înalt. Frumos.

Făcu o grimasă şi se scutură ca străbătut de-un fior neplăcut.

— Nu sunt nici lord, repetă el, imitând accentul lui Bel, ci doar un simplu sir. Ce dezastru!

De data asta, Bel reuşi să-şi elibereze braţul din strânsoare.

— Mi-am cerut scuze. Şi n-am folosit niciodată cuvântul „simplu”. Propriul meu frate e un baronet, şi ştiu că poate fi egalul oricărui duce.

Toby surâse.

— Câtă loialitate din partea dumitale! Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce eşti atât de pornită să te măriţi cu un lord?

— Pentru influenţa pe care o are în parlament, desigur. Cavalerii şi baroneţii nu sunt acceptaţi în Camera Lorzilor.

— Parlamentul are două Camere, scumpo. Nu desconsidera Camera Comunelor. Acolo încep toate dezbaterile sociale şi propunerile legislative progresiste, înainte ca Markham şi adepţii lui să le sugrume. Poate c-ar trebui să te măriţi cu un membru al Camerei Comunelor.

— Acesta e mai respectabil, de regulă?

— Sigur că nu. Ei simbolizează guvernarea, scumpo, răspunse Toby, clătinând din cap şi chicotind. Eşti ca Diogene cu lampa lui, cutreierând pământul în căutarea unui bărbat onest.

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Intrarea în Camera Comunelor e doar puţin mai selectivă decât un teatru de doi bani. Oricine dispune de câteva mii de lire de cheltuit poate să-şi cumpere locul din vreo localitate uitată, iar membrii aleşi cinstit sunt în mare parte votaţi din obişnuinţă sau din lipsă de concurentă.

Ascultând descrierea făcută, Bel căzu pradă deznădejdii. Sperase să se mărite cu un bărbat onorabil şi cu principii, care să aibă un loc în parlament. Un bărbat pentru care să poată simţi… nu pasiune sau iubire, dar măcar prietenie şi un fel de stimă moderată. Dar dacă acel bărbat pur şi simplu nu exista? Va trebui să se mulţumească probabil cu unul ca Whittlesby. Îl zări prin geam pe lordul chel şi umflat de la atâta budincă şi se uită lung şi intens la el, evaluându-şi cu atenţie emoţiile.

Nimic. Bărbatul nu trezea în ea nicio emoţie, cu

excepţia unor crampe uşoare ce aduceau a indigestie.

Sir Toby continuă:

— Ei bine, până şi eu aş putea obţine un loc în Camera Comunelor, oricând doresc. Aşa baronet ticălos, dezastruos şi nepotrivit cum sunt.

— Eu n-am spus niciodată astfel de cuvinte, îl contrazise Bel. N-aş îndrăzni să vorbesc astfel şi mă doare să fiu acuzată pe nedrept. Te rog, fii bun şi nu-mi mai răstălmăci vorbele.

Toby se mai apropie puţin de ea.

— Ce vorbe răstălmăcesc? Îmi amintesc limpede c-am auzit cuvântul „dezastru” şi toată discuţia ce a decurs de aici, despre cât de nepotrivit sunt.

O prinse de bărbie şi degetul lui mare zăbovi pe maxilarul ei.

— Nu te necăji, nu sunt genul care să poarte ranchiună.

— Atunci de ce mă întărâţi aşa?

— Pentru că, aşa cum am spus, ai nevoie să fii tachinată. Te iei aşa de în serios. Prea în serios. Seriozitatea e o boală gravă. Provoacă o stare de indispoziţie şi indigestii. Plus că face rău şi la ten. Tachinatul e unul din cele două remedii care s-au dovedit a fi de efect.

— Unul din două? oftă Bel. Dacă te îngrijorează aşa de mult starea tenului meu, te-aş ruga insistent să treci la celălalt.

— Foarte bine, zise el, cuprinzându-i faţa între palme.

Apoi îi strivi buzele cu gura lui.

Capitolul 3

Oh!

Era sărutată. Sărutată, pentru prima dată în viaţa ei, sub un portic luminat de lună, de către un bărbat frumos ca un zeu grec şi având moralitatea unui satir. Totul era perfect şi total greşit în acelaşi timp, iar Bel nu ştia ce să

mai înţeleagă. Era obişnuită doar să aşeze faptele într-o categorie sau alta.

Fiind prea şocată ca să se mişte, rămase pur şi simplu nemişcată.

Buzele lui le mângâie pe ale ei cu mişcări încete, seducătoare. Tandre, blânde… ispititoare, fără să ceară nimic. Bel îi simţi în respiraţie izul inconfundabil al coniacului – un miros familiar, dar un gust încă neîncercat. Nu băuse niciodată alcool, iar buzele acestui bărbat purtau cu ele primul gust al păcatului. Era o savoare fierbinte, deloc amară, aşa cum îşi imaginase ea, aspră şi puternică. Aroma aceea îi trezi toate simţurile şi corpul ei reacţionă la apăsarea uşoară a gurii lui pe buzele ei, simţind adierea blândă a brizei şi corsetul ce o apăsa între sâni.

Simţea *totul.*

Toby îi şopti ceva, cu buzele aproape lipite de gura ei, ceva ce Bel nu înţelese din pricina pulsului ce-i zvâcnea în urechi, dar îl simţi suflând peste buzele ei. Mâna lui alunecă de pe obraji spre ceafă, trăgând-o mai aproape de el. Apoi o sărută din nou, mai apăsat de astă dată, cu buzele uşor desfăcute, cu care le acoperi pe ale ei. Încă o dată, aroma de coniac îi inundă simţurile, ameţitoare şi întunecată.

Ar fi putut să se desprindă în orice moment. Dar nu o făcu. Rămase nemişcată în timp ce degetul lui îi mângâia uşor, în cerc, punctul unde i se simţea pulsul. Era încremenită. Nu îndrăznea nici măcar să respire.

În corpul ei însă, sângele dansa. Un dans frenetic, păgân, ce semăna cu un menuet la fel de mult cum semăna un uragan de la tropice cu ceaţa londoneză. Căldura îi cuprinse vintrele şi se răspândi în spirale de foc spre membre, pulsând furios. Ritmul o chema, îi trăgea conştiinţa în jos, în străfundul fiinţei ei, smucind-o, până când nu mai opuse rezistenţă şi o urmă, afundându-se adânc, tot mai adânc în miezul sinelui ei.

Era pasiune… dorinţă… o emoţie sălbatică, neîmblânzită.

În faţa ei stătea duşmanul tuturor speranţelor şi visurilor ei.

Cu toate acestea, el a fost cel care se retrase.

— O, exclamă ea.

Sunetul îi scăpă de pe buze în clipa în care Toby se îndepărtă. Bărbatul divin de chipeş din faţa ei o privi, anticipând în mod clar următorul ei răspuns. Dar ce mai rămăsese de spus? Nu avea ce să-i reproşeze, din moment ce orice greşeală a lui era şi greşeala ei. Pe buze îi rămase gustul acela dat de elixirul cald al coniacului şi al dorinţei. Bel îşi strânse tare buzele, ca să îi prelungească savoarea.

Curând, vor trebui să se întoarcă înăuntru. O să-şi vină în fire, o să-şi aranjeze ţinuta şi o să-şi găsească un soţ. Un bărbat care să-i ofere avere şi influenţă, fără a exercita însă vreo influenţă asupra ei. Un bărbat care să nu-i facă sângele să clocotească la fiecare surâs sau clipire din ochi pe care i-o adresa, care să nu reprezinte o ameninţare pentru principiile ei. Un bărbat care să aibă gust de budincă, nu de coniac şi de foc.

Cineva sigur.

Când va trece dincolo de uşile acelea duble de sticlă, Bel îşi va fi recâştigat deja controlul asupra emoţiilor, concentrându-se din nou asupra ţelurilor ei. Dar, în aceste clipe furate, în braţele acestui diavol încântător… raţiunea se pierdea în neant. Sufletul ei îi aparţinea acestui bărbat.

Bel închise ochii, ca să rămână în întuneric. Dacă o clipă ar putea să dureze o veşnicie.

Dacă ar mai fi sărutat-o o dată.

*

Ei bine, se gândi Toby, aşa ceva nu mai avea de gând să facă. Trăsese nădejde s-o lecuiască de seriozitate cu sărutul lui şi, când colo, ea purta în continuare pe umeri şi în spatele acelei frunţi drăgălaşe povara întregii lumi, în timp ce el… el părea să se fi contaminat mortal de seriozitate. Noaptea i se părea acum mai neagră, mai greu de cuprins şi mai confuză. N-ar fi reuşit să facă o glumă în acel moment, dac-ar fi încercat, iar sărutul acela îi tăiase respiraţia şi orice chef de-a mai tachina.

O sărutase. Cum de se întâmplase una ca asta? Tocmai îşi promisese că n-avea de gând s-o curteze!

Nu. Decisese să nu o distrugă doar ca să se răzbune. Şi în drumul parcurs dintre momentul acela şi clipa prezentă se hotărâse s-o sărute pur şi simplu pentru ceea ce reprezenta ea, ca femeie. Şi fusese minunat. La naiba, aproape magic! N-avea cum să regrete.

Cu toate astea, zise:

— Cred c-ar fi mai bine să intrăm.

Îşi lăsă mâna să alunece pe spatele ei, peste curbura umărului, ca o ultimă mângâiere, şi ea deschise ochii, fluturându-şi pleoapele. „Fir-ar să fie!” Acum chiar că-i reuşise.

Toby recunoscu privirea aceea uimită. Îi era mult prea familiară. Unicul lui talent era să le farmece pe tinerele doamne şi îşi perfecţionase arta seducţiei după ani întregi de exerciţiu. Cunoştea cu exactitate clipa când ele cădeau sub vraja lui, momentul când ele îşi luau speranţele şi visurile romantice, le adunau într-un mic ghem pe care îl aruncau în mâinile lui. *Poftim,* îi spuneau. *Ia-mi inima* şi *frânge-mi-o.*

În mod normal, Toby era fericit să le împlinească dorinţa. Cum suna fraza aceea din romanul care îi plăcea atât de mult surorii lui, Augusta? „Din când în când, unei fete îi face plăcere să fie supărată din dragoste”. Niciodată nu s-au scris cuvinte mai adevărate. El lua mingea aceea făurită din speranţe şi visuri, făcea un mic spectacol din felul în care jongla cu ea şi le-o dădea înapoi – puţin ciobită, poate, dar intactă în mare măsură. Din când în când, mai judeca greşit şi mingea îi aluneca din mâini şi cădea, spărgându-se. Dar chiar şi atunci, tinerele doamne îşi reveneau destul de repede.

Pentru că întotdeauna îşi păstrau o rezervă. Jucăria aceea mică pe care i-o aruncau conţinea toată afecţiunea unei copile. Adevăratele lor suflete de femeie, pasiunea şi iubirea lor cea mai profundă, pe toate acestea le păzeau pentru a le oferi unui alt bărbat. Oricine îl considera pe Toby un bărbat care frânge inimi subestima şire tenia

intelectului feminin. Ştia, după o experienţă de ani întregi, că tinerele femei erau cu mult mai înţelepte decât voia să creadă opinia publică.

Femeia aceasta avea însă ceva diferit – în afară de accentul ei încântător şi de stridenţa ideilor ei politice. Când o sărutase, ea nu-i oferise nimic, dar nici nu-şi păstrase vreo rezervă. Nu ştia cum să flirteze. Niciunul dintre complimentele sau tachinările lui n-o făcuse să se aprindă, dar în clipa când buzele lor se întâlniră… ea i se abandonă pur şi simplu. Cu ea nu existau jumătăţi de măsură.

Sărutul acela îl zguduise din cap până-n picioare.

Sângele îi mai sfârâia încă din pricina apropierii ei, a mirosului, a gustului ei. Avea pielea atât de netedă, limita ispitei atât de tăioasă. Şi chiar când era aproape să se piardă în ochii aceia negri, serioşi, ea îşi ţuguiase buzele delicioase şi îi şoptise…

— Whittlesby.

Toby clipi. Oare chiar o auzise spunând…

— Lordul Whittlesby, repetă ea, înghiţind în sec. Când ne întoarcem înăuntru, vrei să faci prezentările?

— De c…

Îşi pierduse suflul înainte să pună întrebarea. Se îndepărtă de ea, îşi drese vocea şi încercă din nou.

— De c…

N-avea niciun rost. Nici măcar nu ştia cum să rostească până la capăt cuvintele acelea. „Cine? Ce? De ce? Când?”

Da’ asta era… „Când? Când mi s-a întâmplat să-mi pierd în aşa hal talentul de seducător de ocazie încât să ajung să sărut o tânără pe o terasă luminată de lună şi primul lucru care îi vine în minte să fie «Whittlesby»?”

— Whittlesby? repetă el în sfârşit ca un ecou, sperând oarecum că nu auzise bine. De două ori.

— Da. Mi-ai promis c-o să-mi găseşti un soţ. Am decis că varianta asta e destul de bună.

Toby avu un acces de râs din cauza şocului.

— Nu, nu. N-ai înţeles bine. Whittlesby nu e bun deloc.

Bel se încruntă.

— Asta înseamnă că n-ai de gând să mă prezinţi?

— Mai bine mor.

Într-adevăr, o mică parte din mândria lui se transformase în firicele de praf în timp ce vorbea. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu agonia pe care ar fi suferit-o dacă ar fi renunţat la această femeie plină de viaţă, inteligentă şi frumoasă în favoarea unui butuc precum Whittlesby.

Doamne sfinte. *Whittlesby?*

— Dar ai promis c-o să-mi găseşti un soţ, zise Bel, încleştându-şi mâna pe încheietura lui. Astă-seară.

Presiunea degetelor ei avu un efect straniu asupra pulsului lui Toby. Oscila dacă s-o ia sau nu în braţe şi s-o sărute din nou, cu convingere de astă dată. Toată noaptea, dacă era nevoie. Până când săruturile lui i-ar fi şters din minte imaginea oricărui alt bărbat în afară de el.

Onoarea, se mustră el cu severitate sau cum să-şi păstreze ultimele rămăşiţe de onoare. Calea respectabilităţii nu presupunea, din păcate, să tot sărute buzele acelea perfecte o noapte întreagă, dar nici nu însemna să o trimită în braţele unui idiot. Simţea nevoia să-i bage fetei minţile în cap. Abia atunci, şi doar atunci, putea să-i dea drumul.

Îi ajunseră la urechi primele acorduri ale unui vals.

— Da, zise el, am promis c-o să-ţi găsesc un soţ şi aşa voi face… înăuntru.

Acolo unde cele o sută de lumânări o să-l ţină la distanţă de ispita sălbatică.

— Vino, mai spuse, luându-i mâna înmănuşată şi punându-i-o la braţul său. O să-ţi dau o lecţie despre adevărata natură a influenţei şi despre alegerea unor pretendenţi vrednici.

Bel îl privi încurcată.

— O să dansăm, o lămuri el.

O conduse înapoi în sala de bal şi se strecurară printre perechile care valsau, înainte să le fi remarcat cineva absenţa..

Îşi dădu seama că Bel nu era o dansatoare

experimentată; pe ciobul acela de insulă tropicală era imposibil să fi avut prea multe ocazii să exerseze. Cu toate astea, alunecau amândoi în jurul ringului, fără efort, armonizându-şi perfect paşii cu muzica. Pentru că Toby era un excelent dansator, iar ea se lăsase în totalitate condusă de el.

— Dansezi ca un vis frumos, îi zise el.

Visul lui, se pare că pentru astă-seară. Poate şi pentru săptămânile următoare.

— Ba, nu, răspunse Bel, pe un ton nerăbdător. Nu m-am dat niciodată în vând după dans, dar…

— Dar…?

Bel scăpă un suspin cu iz de coniac şi resemnare.

— Dar îmi place să dansez cu tine.

Ei bine, slavă Cerului pentru aceste mici victorii.

— Miss Grayson, zise Toby, prefăcându-se şocat, să nu-mi spui că te *distrezi.* Mai ales la un *bal*?

Când Bel se îmbujoră, el îi şopti:

— Nu-ţi face griji. Nu mai spun nimănui, dar pentru asta trebuie să-mi faci o promisiune.

— Ce fel de promisiune? întrebă ea, privindu-l cu precauţie.

— Promite-mi că nu te măriţi cu Whittlesby. Nici cu el, nici cu vreunul asemenea lui.

— N-am de gând să-ţi promit aşa ceva. Cine eşti tu să-mi spui cu cine ar trebui să mă mărit şi cu cine nu?

— Cine sunt eu? zise el, râzând. Sunt gentlemanul pe care l-ai însărcinat să-ţi găsească un soţ potrivit. Whittlesby şi cei de teapa lui sunt categoric nepotriviţi.

— Dar nu înţelegi? Am ţeluri, priorităţi, zise Bel, ridicându-şi privirea în tavan. Vreau să devin o doamnă cu influenţă. E singura cale de-a putea face ceva important pentru societate. Dacă nu mă mărit cu cineva de rang superior, mai bine rămân nemăritată.

— Dacă nu te măriţi cu cineva care să-ţi fie cu adevărat egal, o să regreţi toată viaţa. Ascultă ce-ţi spun, Isabel!

Bel tresări auzindu-şi rostit numele întreg. Bun. Acum

era toată numai ochi şi urechi. În plus, lui Toby îi plăcea să-i rostească numele.

— Isabel, eşti o fată inteligentă. Eşti tânără, idealistă şi plină de pasiune. Nu duci lipsă nici de avere şi nici de familie. Şi eşti cea mai frumoasă şi mai interesantă femeie din sală. Cu un arsenal atât de convingător, toată Londra poate îngenunchea la picioarele tale, dacă ştii să-l foloseşti cum trebuie. Pentru Dumnezeu, nu te lega cu lanţuri de vreo budincuţă cu titlu nobiliar. Puterea pe care o cauţi zace deja în tine.

— Te rog, scuteşte-mă de linguşelile dumitale fără sens.

— De ce? o întrebă. Pentru că s-ar putea să înceapă să-ţi placă?

Bel scrâşni din dinţi şi rămase cu privirea aţintită peste umărul lui.

— Nu spun prostii, Isabel. E cât se poate de logic, zise Toby, clătinând din cap.

Cum o putea face să înţeleagă?

— Uite cum stă treaba, continuă el calm. Imaginează-ţi că te trezeşti măritată cu mine. Un prea chipeş baronet de doi bani, imoral, necorespunzător din toate punctele de vedere.

— N-am spus niciodată de doi bani!

— Ştiu, o necăji el, dar îmi place aşa de mult cum roşeşti când te enervezi. Ce vreau să spun e că sunt nenumărate căi de a dobândi influenţa pe care o cauţi, inclusiv aceea de a face alianţă cu un caz disperat cum sunt eu.

O trase mai aproape, aparent ca să-i şoptească la ureche, însă nu putu să nu se bucure de foşnetul mătăsii ei care-i atingea cizmele şi de pieptul ei voluptuos care se umfla când se lipea de pieptul lui.

— Nu te întoarce acum, murmură el, dar trebuie să-ţi spun că toată lumea din încăpere se uită la tine. Poţi să-ţi dai seama de ce?

— Pentru că mă ţii dumneata indecent de strâns în braţe? Pentru că abia am reapărut după un interludiu

nepermis pe verandă?

— Exact. Suntem subiectul celui mai nou scandal.

Bel deveni ţeapănă în braţele lui.

— Ei, scumpo, nu te necăji! Uneori puţin scandal e exact ceea ce trebuie. Să nu subestimezi niciodată forţa zvonurilor şi a insinuărilor. În clipa de faţă, facem obiectul unor intense speculaţii – notoriul dezmăţat din paginile ziarelor de scandal, cuplat cu inocenta nou-venită. Cu toţii sunt disperaţi să ştie ce ne şoptim unul altuia. Se întreabă care vor fi mâine titlurile ziarelor? Eu îţi distrug viitorul, sau tu mă reformezi pe mine?

Chicotind, îşi desfăcu degetele evantai pe scobitura spatelui ei.

— Ce mai poveste va fi asta pentru *The Prattler!* Numele tău va afla pe buzele tuturor bârfitorilor din oraş.

În sfârşit, gura ei se arcui foarte puţin.

— Da, pot să-mi închipui c-aşa va fi.

— Înţelegi? Isabel, eşti liberă să te măriţi cu cine doreşti, fără să ţii cont de avere sau de rang. Chiar dacă s-ar întâmpla imposibilul şi-ai ajunge să te măriţi cu un tip neînsemnat ca mine…

O făcu să-şi înăbuşe protestele făcându-i cu ochiul.

— … tot o doamnă din înalta societate ai fi. Ai atrage din plin atenţia. Ai avea un soţ cu perspective în parlament.

Ce-i drept, erau perspective pe care Toby le evitase deliberat timp de aproape zece ani, dar, fie, de dragul argumentaţiei… o roti în paşi de dans.

— N-ai fi măritată c-un lord, dar ai fi o doamnă cu mare putere de influentă.

Bel îi zâmbi precaută, şi Toby simţi că lumea se învârte cu el.

— Nu cred că-mi propui la modul serios să mă mărit cu dumneata.

— Nu, făcu el, silindu-se să se ia singur peste picior. Cum să-ţi propun aşa ceva?

Bel n-avea de unde să ştie cât de tare continuau să-l rănească astfel de cuvinte rostite cu nepăsare. N-avea cum să ştie că mândria masculină rănită era o fiară periculoasă.

Toby coborî vocea până îi deveni un murmur seducător.

— *Dacă* ţi-aş face curte, Isabel, nu m-aş opri doar la simple sugestii. Aş face promisiuni. M-aş angaja să-ţi preţuiesc idealurile, să nu le înăbuş şi să nu le minimalizez. Aş jura să-ţi fac cunoscute talentele şi să te apăr de cei care-ţi vor răul.

Muzica încetă, şi Toby o roti şi se opri, la rândul lui.

— Dacă te-aş cere în căsătorie, zise, aş îngenunchea la picioarele tale. Te-aş asigura că-ţi voi fi devotat pe veci, că vei fi beneficiara averilor mele pământeşti şi că te voi apăra cu preţul vieţii. Aş făgădui să te respect câte zile oi avea şi să fac din fericirea ta scopul vieţii mele. Pentru că asta este ceea ce meriţi din partea unui soţ. Nimic mai puţin.

— Of, suspină Bel, şi buzele i se întredeschiseră uşor.

Suflul ei uşor îi umflă pieptul.

În sfârşit. Acum, chiar că reuşise s-o impresioneze de-a binelea. Toby se gândi că ar fi trebuit să-i dea drumul. Îşi făcuse cunoscut punctul de vedere, nu? Încă mai ştia cum să sucească minţile unei fete. Ceva însă îl împingea să meargă mai departe.

— Şi *dacă* m-aş oferi să-ţi fiu soţ, o întrebă, ar fi chiar atât de groaznic?

Abia dacă îşi dădea seama din ce străfunduri mâloase ale sufletului său se strecurase afară întrebarea aceea, dar ştia că nu la ea se referea. Îi era destinată Sophiei, lui Lucy şi tuturor celorlalte domniţe care încetaseră să-l mai iubească şi se căsătoriseră cu alt bărbat.

Isabel era însă cea care trebuia să răspundă în numele tuturor.

Ea stătea acolo, în braţele lui, cu respiraţia tăiată, având puterea să-l zdrobească sau să-l salveze cu o singură silabă. Da, Toby încă mai ştia cum să sucească minţile unei fete – practic ieşise din pântecul mamei lui cu acest har dar în adâncul sufletului va putea el oare vreodată să descopere cum să cucerească inima unei femei?

„Spune-mi doar un cuvânt. Unul singur”.

— Ţi s-ar părea imposibil aşa ceva? întrebă el încet, cu sinceritate.

Înainte ca Bel să-i poată răspunde, cineva păşi între ei şi candelabrul din apropiere, cuprinzându-i într-un con de umbră.

— Scuzaţi-mi întreruperea, se auzi o voce uşor baritonală, dar aş fi recunoscător dacă i-aţi da drumul doamnei.

Fără să o lase din braţe pe Isabel, Toby aruncă o privire către personaj. Era fratele ei, desigur. Sir Benedict Grayson, un model de curaj, un dansator jalnic şi o ditamai bruta cu priviri criminale. Mai rău, lângă el erau Jeremy, Lucy şi femeia care-l lăsase în faţa altarului şi fugise mâncând pământul – Sophia.

Acum mai mult ca oricând avea nevoie să audă răspunsul lui Isabel.

— Mă scuzaţi. E o discuţie personală.

— Nu mai e, zise Grayson, încrucişându-şi braţele masive la piept. Discuţia s-a terminat.

Apoi, cu voce joasă, mârâi:

— Luaţi-vă mâinile de pe sora mea.

Muzicanţii începură o nouă melodie, dar nimeni nu mai dansa în sală. Toţi ochii erau aţintiţi asupra micii scene.

— Numaidecât, răspunse Toby calm, bucurându-se de superioritatea pe care o avea.

Refuza să-i permită lui Grayson să-l intimideze. Poate ca acesta era un hamal din port îmbrăcat în haine de gentleman, dar Toby era mai înalt.

— Încă aştept un cuvânt de la Miss Grayson. I-am pus o întrebare şi încă nu mi-a răspuns.

Se întoarse iar spre Isabel şi o privi drept în ochii ei solemni, incredibili. Se simţi copleşit de sentimentul că destinul lui se decidea în acel moment. În adâncul sufletului, Toby ştia că ceea ce urma putea foarte bine să aducă ordine şi echilibru în viaţa lui, în imaginea lui sau în ambele. Avusese posibilitatea să aleagă. Ar fi putut s-o lase să plece, să scape de îmbrăţişare şi de întrebare, să renunţe pentru a doua oară la o femeie în favoarea

ticălosului ăla hoţ şi să continue viaţa tristă de dinainte căutându-şi rătăcita stimă de sine pe fundul carafelor cu coniac.

Sau ar fi putut rămâne lângă această femeie frumoasă, inteligentă şi pasională.

Poate pentru totdeauna.

— Bel, zise Grayson încruntat, despre ce mama naibii vorbeşte? Nu trebuie să-i dai niciun răspuns bărbatului ăsta.

Îşi coborî apoi vocea până la o şoaptă răguşită.

— Vrei să-l pocnesc?

— Nu! suspină ea, măturând cu privirea mulţimea adunată. Nu, nici vorbă. Sir Toby mi-a cerut doar…

— Să mă căsătoresc cu el, o întrerupse Toby.

Vorbise tare, limpede, cu o siguranţă care îl surprinsese chiar şi pe el.

Un murmur de însufleţire traversă mulţimea.

Privindu-l detaşat pe Grayson, continuă:

— I-am cerut surorii dumitale să mă ia de bărbat. Şi acum aştept…

Privi peste umăr.

— Se pare că aşteptăm cu toţii… să aflăm răspunsul ei.

Murmurul însufleţit se stinse brusc. Faţa lui Grayson deveni cenuşie, spre satisfacţia lui Toby, care se distra de minune. O furase pe Isabel exact din braţele ticălosului şi n-avea de gând să i-o dea înapoi. Nu fără luptă.

Îşi luă mâna de pe talia lui Isabel şi îi prinse mâna gingaşă şi moale între palmele lui.

— Voiai să fii în centrul atenţiei înaltei societăţi? Acum, toţi ochii sunt aţintiţi asupra ta, draga mea, zis el râzând. Şi trebuie să mărturisesc, dintotdeauna mi-am dorit să fac asta.

Bel îl privi, mută de uimire, în timp ce Toby se lăsă pe un genunchi.

— Miss Isabel Grayson, zise şi vocea îi răsună în încăperea cu dale de marmură. Vrei să-mi faci nepreţuita onoare de a deveni soţia mea?

Capitolul 4

A doua zi de dimineaţă, Bel coborî să ia micul dejun cu fratele şi cumnata ei.

— Sunt logodită. Vă vine să credeţi?

— Nu, răspunse Gray scurt, cu faţa ascunsă în spatele unui ziar. Nu, nu-mi vine.

Ca să fim drepţi, nici lui Bel. Avusese parte de o noapte agitată, trăgând de ciucurii cuverturii şi revăzând iar şi iar cu ochii minţii cele petrecute în seara precedentă, în speranţa că va ajunge la o altă concluzie. La răsăritul soarelui, aproape se convinsese că întregul episod nu fusese decât un vis ciudat şi care păruse cât se poate de real. Judecând însă după faţa îmbufnată pe care o făcea fratele ei în acea dimineaţă, îşi dădu seama că fusese aievea.

— Sunt logodită, zise iar.

Dacă o spunea suficient de des, poate că începea să şi creadă.

Gray îşi drese glasul.

— Pentru Dumnezeu, Bel, nu eşti…

Se opri, părând să cântărească lucrurile înainte de a continua să vorbească, ceva mai blajin de astă dată.

— Ăăă… logodna ta – abia dacă putu să-şi pronunţe cuvintele – e încă discutabilă.

— Ce vrea să spună fratele tău este că s-a întâmplat totul aşa de repede, interveni Sophia. Ne-a luat pe toţi prin surprindere.

Nimeni însă nu fusese luat prin surprindere mai mult decât Bel. Nici măcar nu-şi mai amintea la ce se gândise în clipa când buzele ei trădătoare rostiseră „da”. Se pare că la absolut nimic. Doar la rânjetul diabolic al lui Sir Toby, la căldura mâinilor lui atingându-le pe ale ei şi la mulţimea care aştepta cu sufletul la gură răspunsul de pe buzele ei.

Şi – Doamne sfinte – la emoţia vecină cu bucuria, pe

care o resimţise în acele momente.

O nebunie, despre asta fusese vorba când îşi dăduse acordul. O clipă de curată nebunie.

Nu c-ar fi fost gata să recunoască acest gând în faţa cuiva. Nu, mai rău decât să accepte în pripă o cerere în căsătorie la primul ei bal ar fi fost să rupă logodna a doua zi. Ar fi părut o uşuratică, o femeie imatură, o victimă a propriilor oscilaţii emoţionale, adică exact opusul unei femei influente. Luase decizia într-un moment de nebunie, dar, aşa cum spusese şi Sir Toby, căsătoria cu el putea totuşi să servească ţelurilor ei. Atât timp cât, de aici încolo, ea avea să se comporte cu reţinere şi să acţioneze ca şi cum totul făcea pur şi simplu parte din planul ei.

— Da, răspunse Bel. S-a întâmplat într-adevăr repede şi mă bucur.

Ciuguli dintr-un colţ de pâine prăjită.

— Nu înţeleg de ce-a trebuit să plecăm aşa de repede de la bal. Lumea voia să ne felicite.

— Nu e nimic de felicitat, nu încă.

Cu furculiţa într-o mână şi cuţitul în cealaltă, Gray atacă o felie de şuncă.

— Eu nu mi-am dat consimţământul.

Bel se uită la el.

— Că doar n-ai de gând să refuzi! Mi-ai promis că mă pot mărita cu cine vreau.

— Ar fi trebuit să fiu mai înţelept şi să nu fac astfel de promisiuni, mormăi fratele ei, mestecând o bucată de şuncă. Mi-am ales un an al naibii de prost ca să încep să mi le ţin.

Sophia interveni pe un ton împăciuitor:

— Gray vrea să discute cu Toby înainte de a-şi da oficial consimţământul. Şi Joss o să vrea să se întâlnească cu el. Se prea poate să nu fie el tutorele tău, dar ţi-e totuşi frate.

— Unde e Joss în dimineaţa asta? întrebă Bel.

— A mers să ducă o tavă în camera copilului. Micuţului Jacob îi dau dinţii şi e foarte agitat.

— Ce Dumnezeu ţi-a spus bărbatul ăla? o întrebă

Gray. Nu pot să-mi închipui ce minciuni ticăloase trebuie să fi ticluit, ca să te convingă să-l accepţi.

— Sunt convinsă că nu mi-a spus niciun fel de minciuni, răspunse Bel calmă. Doar am avut ocazia să stăm de vorbă şi am ajuns la concluzia că ne-am potrivi foarte bine.

— V-aţi potrivi foarte bine, repetă fratele ei neîncrezător. Zici că nu ţi-a spus nicio minciună? Ei, atunci presupun că ţi-a spus despre povestea lui cu…

— *Gray,* şopti Sophia, pe un ton dezaprobator.

Cei doi schimbară priviri tăioase pe deasupra ziarului, înainte ca Gray să îl împăturească şi să-l dea deoparte. Indiferent de conflictul care s-ar fi putut isca ceva mai devreme, el se stinsese înainte să înceapă, dovadă fiind gestul plin de afecţiune cu care degetele lui Gray mângâiară încheietura mâinii soţiei sale. De obicei, lui Bel i se părea drăguţ felul în care cei doi se înţelegeau din priviri şi din uşoare atingeri, în loc de cuvinte.

Era mai puţin drăguţ însă atunci când în mod evident ea era subiectul discuţiei.

— Trebuie să discutăm numai noi două, îi şopti Sophia lui Bel, expediind servitorii cu o fluturare elegantă şi sigură a mâinii.

Bel oftă în sinea ei. O iubea pe noua ei cumnată, dar traiul alături de Sophia însemna să lupte zilnic cu un sentiment de invidie. Femeia era atât de frumoasă, atât de graţioasă! Şi chiar dacă Bel se bucura să-l vadă pe fratele ei fericit în căsnicie, în momentele ei de slăbiciune era – foarte, foarte puţin – supărată că nu beneficia în întregime de atenţia lui.

Atenţia lui Sir Toby nu trebuia să o împartă însă cu Sophia. Era logodnicul ei; îi aparţinea lui Bel şi doar ei. Gândul îi aprinse o mică vâlvătaie în inimă.

Sophia îşi trase scaunul mai aproape de Bel.

— Aseară n-am fost prea sigură cât de mult trebuie să spun, dar după ce-am discutat cu Gray…

Îl privi precaută pe soţul ei, şi acesta încuviinţă încurajator din cap. Sophia se întoarse iar spre Bel.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Înainte de a-l cunoaşte pe fratele tău, am fost logodită cu un alt bărbat. Bel, am fost logodită cu Toby.

— Nu, zise Bel înecându-se cu bucata de pâine prăjită.

— Da, trebuia să ne căsătorim în luna decembrie, anul trecut.

— Şi ce s-a întâmplat?

Preocupată, Sophia încerca să netezească o cută de pe faţa de masă.

— L-am minţit, pe el şi pe toţi prietenii şi familia mea şi, pe urmă, am fugit.

— Ce grozăvie a putut comite Sir Toby ca să te facă să fugi de acasă?

— Nu, nu, zise Sophia. Toby a fost un gentleman perfect. Mi-e teamă că grozăvia am comis-o eu. Nu pot să regret acea alegere care m-a făcut să fiu cu Gray, dar încă mi-e ruşine de felul în care m-am purtat faţă de Toby.

Bel trase adânc aer în piept, încercând să asimileze noua informaţie. Sir Toby, logodit cândva cu Sophia! Se terminase cu pretenţia ei că se bucura de toată atenţia acestui gentleman. Ei, ideea era oricum arogantă.

Gray ocări în barbă.

— Omul ăsta e un şobolan murdar şi slinos. E furios pe mine pentru că i-am luat mireasa şi acum încearcă să se răzbune căsăto...

Îşi înghiţi restul vorbelor când Sophia îi aruncă o privire tăioasă.

— Căsătorindu-se cu mine, termină Bel în locul lui, suspinând. Am înţeles. Tu crezi că singurul motiv pentru care Sir Toby m-a cerut de nevastă e ca să se răzbune pe tine. Şi c-ar fi imposibil să-l intereseze persoana mea. Asta vrei să spui?

— Nu, Bel, zise Gray, trecându-şi mâinile peste faţă. Bineînţeles că orice bărbat ar fi înnebunit să se căsătorească cu tine, dar ţinând cont de întâmplările din trecut şi de viteza cu care a acţionat...

— Dar cum ar fi putut să pună la cale o astfel de stratagemă? Sir Toby nici măcar nu ştia cum mă cheamă.

Amândoi se uitară la Bel.

— Adevărat? o întrebă Sophia. Eşti sigură?

— Da, insistă Bel. Când am… plecat împreună din sala de bal, habar n-avea că sunt sora lui Gray. Când i-am spus cum mă cheamă a fost într-adevăr şocat – şi încă şi mai surprins că nu i-am recunoscut numele. Era sigur că tu mi-ai pomenit de el.

— Ar fi trebuit, zise Sophia, strângându-i mâna lui Bel. Îmi pare aşa de rău, ar fi trebuit să-ţi spun mai demult.

— Nu te scuza, îi spuse Gray soţiei sale. Cum puteai să prevezi evenimentele de-aseară? În mod normal se lasă să treacă o perioadă de timp între momentul întâlnirii şi logodnă tocmai pentru a se discuta astfel de lucruri.

Oftă.

— Bel, trebuie să recunoşti că această „cerere în căsătorie” s-a petrecut cu o repeziciune suspectă.

— Nici asta n-a fost exclusiv din vina lui. Eu sunt aceea care a abordat subiectul căsătoriei, zise Bel, scărpinându-şi nasul. Nu ştiu sigur ce m-a apucat, bombăni ea, prea uluită ca să-şi mai cenzureze comentariile. În clipa asta era doar un străin chipeş şi în momentul imediat următor am ajuns să stau de vorbă cu el ca şi cum ne-am fi ştiut de secole. M-a… m-a făcut să mă simt aşa de bine. M-a făcut să zâmbesc.

Şi o sărutase. Doar că nu avea cum să le dezvăluie şi partea asta.

Stătuse trează toată noaptea, întinsă în pat, încercând să-şi şteargă din minte senzaţia lăsată de buzele lui, încercând să uite gustul lui, nepermis de dulce.

— Nu-ţi face griji, zise Gray. Când şobolanul o să vină azi aici, o să-l gonesc de nu se vede. N-o să te măriţi cu el.

— Dar trebuie, protestă Bel. Ce-o să zică lumea?

— O să spună că ţi-ai venit în fire, că ţi-ai recăpătat raţiunea.

O să afle că mi le-am pierdut. O să mă considere o fetişcană frivolă şi uşor de impresionat.

— Mă voi mărita cu Sir Toby, zise Bel, întorcându-se apoi spre Sophia. Ce-a fost a fost. Nu văd de ce logodna ta

anterioară ar trebui să mă afecteze pe mine. N-ai decât să spui ce vrei, eu nu-l pot bănui de vreo intenţie răuvoitoare.

— Să-ţi spun drept, nici eu, zise Sophia.

În vreme ce Gray îşi exprima indignarea şi se prefăcea că e foarte preocupat de mâncarea din farfurie, Sophia şi-o împinse la o parte pe-a ei, ca să facă loc unui maldăr de ziare legate cu sfoară.

— Trebuie să vezi astea, îi spuse ea lui Bel. Ştiu că tu nu citeşti *The Prattler.* Nici eu nu mai sunt la fel de pasionată de ziarele de scandal cum eram odinioară, dar Lady Kendall le-a păstrat şi mi le-a dat mie.

Desfăcu nodul şi deschise ziarul de deasupra la pagina a treia.

— Poftim, zise, arătând cu vârful degetului spre o ilustraţie. Asta a apărut în februarie, cu o lună înainte de a ajunge noi la Londra şi de a-mi anunţa căsătoria cu Gray.

Bel luă ziarul din mâna cumnatei ei, ca să-l studieze cu mai multă atenţie. Imaginea aducea în mod clar cu Sir Toby, deşi echilibrul trăsăturilor lui armonioase fusese stricat de creionul caricaturistului. Fruntea îi era prea înaltă, iar maxilarul, nefiresc de pătrăţos. Oricum, rămânea incredibil de frumos, chiar şi aşa, desenat în tuşe maliţioase.

Bel citi cu glas tare ce scria sub desen: „Dezmăţatul renăscut”.

Apoi, dedesubt, un rând cu litere mai mici: „Acest notoriu Lothario[2] londonez scapă teafăr, ca să mai chefuiască încă o zi. Pe fundalul imaginii, un grup de doamne în posturi disperate, luându-se de cap sau îndoite de spate. Din gurile lor ieşeau expresii de genul. „Frumosul lui păr bălai e de vină”, ofta una. „Nu, e vorba lui mieroasă!” spunea o alta. Cea de-a treia îşi făcea vânt cu evantaiul şi declama: „Vai, cum mă mai face să mă ia cu călduri! Trebuie să plecăm la mare ca să ne revenim”. În josul caricaturii era semnătura autorului, H.M. *Hollyhurst.*

Bel ridică privirea încurcată.

---

2 Un bărbat care seduce în mod obsesiv femeile, după numele unui personaj din piesa lui Nicholas Rowe, *The Fair Penitent* (1703) (n.tr.)

— Să ne revenim la malul mării? Nu înţeleg.

— Când am dispărut eu, părinţii mei au răspândit ştirea că m-am îmbolnăvit şi m-au trimis pe litoral, în convalescenţă. În loc să se concentreze asupra scandalului dispariţiei mele, bârfitorii – aşa cum e caricaturistul acesta, domnul Hollyhurst – au devenit foarte interesaţi de Toby. L-au poreclit „Dezmăţatul renăscut”, au insinuat că s-a bucurat de boala mea folosind-o ca pe o ocazie de a-şi prelungi viaţa destrăbălată de holtei.

Bel se uită din nou la ilustraţie, jenată. Bănuise că era un dezmăţat, dar chiar să vadă dovada, negru pe alb… Sir Toby, înconjurat de frumuseţi clasice, blonde, suple, împodobite cu pene şi giuvaieruri. O duzină de Sophia. Invidia începu s-o bântuie, chiar mai tare decât înainte.

O durea să constate cât de repede i se evaporase tăria morală în aerul plin de funingine al Londrei. Invidia, mândria, dorinţa – toate laolaltă, doar la micul dejun. Ce alt păcat mortal mai urma? Trândăvia, avariţia, lăcomia…?

Puse deoparte pâinea prăjită din care mânca.

— Înţeleg de ce Sir Toby spunea că e sătul de bârfe.

— Sigur că e, zise Sophia, frunzărind ziarele, pentru că de luni întregi e nelipsit în paginile din *The Prattler.* Dacă nu apare în vreo caricatură de-a lui Domnul Hollyhurst, atunci apare într-un comentariu din rubrica mondenă. I-au marcat participarea la fiecare bal, meci de box, spectacol de operă şi club de jocuri de noroc. Ziarul a mers chiar până într-acolo, încât i-a trecut în revistă numărul de iubite pe care le-a avut după revocarea căsătoriei.

Numărul de iubite? Bel era cât pe ce să-i ceară Sophiei numărul, dar se opri.

— Şi tu crezi vreo iotă din toate astea? Sir Toby mi-a spus chiar el că nu trebuie să credem tot ce apare în ziare. Tu îl crezi în stare de un astfel de comportament?

— Nu, zise Sophia. Nu în halul ăsta, în orice caz. Dar mă surprinde că a tolerat să fie tratat în felul acesta.

Apoi adăugă în şoaptă:

— Îţi dai seama, ar fi putut să facă un scandal imens când am fugit, sau chiar să-l dea în judecată pe tatăl meu

pentru că a fost încălcat contractul matrimonial. Cu toate astea, el n-a spus nimic, cel puţin nu în mod public. A îngăduit să fie menţinută iluzia bolii mele şi în tot timpul acela a primit ciomăgelile din ziare.

Bel înţelese deodată ceva care o copleşi de tristeţe.

— Probabil că era foarte îndrăgostit de tine.

Pe Gray îl apucă un acces violent de tuse.

Sophia îşi ţuguie buzele.

— Chiar nu. Nu cred c-a fost, dar orgoliul lui a suferit probabil răni adânci, cu toate că inima i-a rămas intactă. A fost probabil dificil pentru el să suporte toate astea în tăcere, zise, arătând spre ziare. Nu ştiu de ce a făcut-o, după ce m-am purtat aşa de rău cu el, dar a suportat povara speculaţiilor publice privind ruperea logodnei noastre şi, dacă ar fi procedat altfel, reputaţia mea ar fi fost distrusă. N-am mai fi fost bine primiţi în societate. Chiar şi şansele tale de căsătorie ar fi fost compromise.

— Aşadar, îi datorăm foarte mult.

— Da, într-adevăr, zise Sophia privind-o cu subînţeles. Îi datorăm şansa de a ne găsi fericirea. Eu nu l-am iubit, aşa cum ar fi trebuit să facă o soţie, dar am ţinut la el – *ţin* la el prea mult ca să-l văd captiv într-un mariaj de convenienţă.

— Captiv? zise Bel, trântind zgomotos ceaşca de ceai pe farfurioară. Vrei să spui că Sir Toby n-ar trebui să se însoare cu mine? Nu sunt destul de bună pentru el?

— Nu, nu despre asta e vorba, nici pomeneală, răspunse Sophia.

— Bel, el nu e destul de bun pentru tine, interveni Gray.

— Nici asta n-am vrut să spun.

Sophia respiră adânc, apoi continuă:

— Bel, Toby o să fie un soţ minunat, iar tu eşti tot ce poate spera el de la o soţie. Împreună, îndrăznesc să spun, aţi putea fi cu adevărat fericiţi… dacă v-aţi iubi.

— Ea nu e îndrăgostită de bărbatul ăsta. Abia l-a cunoscut aseară, zise Gray şi lovi din greşeală cu cuţitul în farfurie, scoţând apoi un blestem.

Bel ezită. *Dragoste.* Se pare că în ultimul timp nu

reuşea să scape de cuvântul acesta. Fraţii ei, Sophia… cu toţii o îndemnau să se mărite din dragoste. Ca şi cum, dacă-i spuneau asta, îi ofereau o mare recompensă, un dar pe care orice altă tânără doamnă ar fi fost încântată să-l primească. Dar pentru Bel această insistenţă de a încheia un mariaj din dragoste ridica un nedorit obstacol.

— Nu vreau să mă căsătoresc din dragoste. Nu dintr-o dragoste romantică, oricum.

— De ce nu? întrebă Sophia.

Bel îşi cântări cuvintele. I se părea nepoliticos şi, cu siguranţă, ineficient să condamne iubirea romantică în faţa a doi oameni atât de profund cuprinşi de ea. Părinţii ei se căsătoriseră din dragoste, şi de asemenea cei trei fraţi ai ei. Din cele trei căsătorii, două se încheiasem cu suferinţă, iar a treia – deşi deocamdată părea reuşită – avusese loc doar cu câteva luni în urmă. Bel ocolea iubirea din aceleaşi motive pentru care evita alcoolul – fusese martoră în prima linie la ravagiile ambelor.

— Am atâtea planuri, atât de multe de făcut, zise ea.

Străduindu-se să găsească o explicaţie diplomată, adăugă:

— Am observat că iubirea schimbă într-un fel prioritătile unei persoane.

— Aşa e şi logic să fie, dacă treaba este făcută cum se cuvine, zise Gray.

Sophia îşi atinse încheietura mâinii.

— Evident că nu te puteai îndrăgosti de Toby aşa de repede, dar în adâncul inimii tale, dac-ai să cauţi, simţi că există vreo sămânţă de iubire? Crezi c-ai putea ajunge să-l iubeşti, cu timpul?

„Sper că nu”. Bel îşi împinse scaunul şi se ridică de la masă.

— Sophia, te rog să mă înţelegi. Sunt încântată că tu şi fratele meu v-aţi găsit unul pe celălalt. Ştiu că intenţia ta e bună, dar eu nu vreau să mă mărit din dragoste; şi aş vrea să te rog să iei în calcul că poate şi Sir Toby simte acelaşi lucru. Altfel, de ce te-ar fi cerut pe tine în căsătorie?

Sophia îşi ascunse un tremur. Atacul lui Bel fusese

făţiş. Erau cele mai dure cuvinte pe care i le spusese vreodată cumnatei ei. Poate chiar cele mai tăioase cuvinte pe care le adresase vreodată cuiva. Pentru că ea părea decisă să accepte cu optimism această logodnă, iar Sophia dădea impresia că voia să strice totul, mai întâi cu dezvăluirile, pe urmă cu teancul ei de ziare de scandal, şi acum cu interogatoriul ăsta.

— Te rog, zise Bel, aşezându-se iar pe scaun. Ştiu că ai intenţii bune, dar Dolly…

Se întoarse spre fratele ei, ştiind că acesta nu avea puterea să-i refuze nimic, atunci când ea făcea uz de tonul blând şi de numele lui de alint din copilărie.

— Dolly, mi-ai promis că mă pot căsători cu cine vreau. Eu aleg să mă mărit cu Sir Toby.

Gray o privi atent.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Am… mai multe motive.

Nu pentru că îl dorea sau pentru că îi îngăduise să o sărute pe terasă.

Într-adevăr, nu acela era motivul, nici pe departe nu era. Îi răspunse:

— Vreau o căsătorie care să mă propulseze în prim-planul societăţii şi să mă ajute să devin o persoană cu influenţă.

Făcu un gest spre teancul de ziare *The Prattler.*

— Sir Toby e perfect pentru scopurile mele. Toată Londra e interesată de ce face, în curând va intra în Camera Comunelor şi, potrivit spuselor Sophiei, e un bărbat bun.

— Toby ţi-a spus că va intra în parlament? o întrebă Sophia.

— Da. Ţie nu ţi-a pomenit niciodată de asta?

— Nu.

Cumnata ei părea uimită.

Gray se uită o clipă la Bel, apoi îşi duse o mână la frunte.

— Bel, problema nu e că eu…

Sunetul clopoţelului de la intrare le întrerupse

discuţia.

— El trebuie să fie.

Bel se ridică din nou în picioare. Sângele i se urcase la cap. Doamne, se aşezase şi se ridicase de atâtea ori de parcă era la biserică.

— Arăt cât de cât bine?

Îşi netezi cu mâinile jupa celei mai bune rochii de zi pe care o avea, din muselină albastru-deschis, garnisită cu dantelă de culoarea fildeşului.

— Bel, arăţi uluitor, ca întotdeauna. O să i se taie respiraţia.

Fără să ia în seamă comentariile dezaprobatoare ale lui Gray, Sophia muşcă din felia ei de pâine prăjită şi o puse deoparte, după care o întrebă pe Bel:

— Vrei să vin cu tine să-l întâmpinăm?

— Nu, zise Gray, pe un ton apăsat. Bel, te rog frumos să urci în camera copilului şi să-i spui lui Joss să vină în biroul meu. Dacă Sir Toby Aldridge doreşte să dea cu ochii de vreuna dintre răpitoarele frumuseţi din această casă, va trebui să treacă de mine…

*

— Sir Benedict, zise Toby, făcând o plecăciune galantă când intră în biroul lui Grayson.

Gestul său nu primi un răspuns pe măsură. Bruta îşi miji doar ochii la el.

— Hai să nu ne pierdem vremea pretinzând că ne plăcem.

Toby îşi îndreptă umerii şi îşi împinse bărbia înainte.

— N-am nimic împotrivă.

— Şi spune-mi Gray.

Îi făcu semn să ia loc pe un scaun în timp ce ocoli masa ca să se aşeze pe scaunul lui de la birou.

— Toată lumea îmi spune aşa, chiar şi duşmanii.

Toby zâmbi, îşi netezi pantalonii şi luă loc.

— Nu şi Isabel. Ea îţi spune Dolly.

Instantaneu, tensiunea din încăpere crescu. Ochii

îngustaţi ai lui Gray deveniseră acum două fante. Apoi bărbatul să lăsă pe spate şi îi adresă lui Toby un zâmbet glacial.

— Eram curios să te cunosc, Sir Toby Aldridge.

— Şi eu pe dumneata, *Gray.*

— Sunt într-o postură interesantă.

Gray îşi trecu vârful degetului peste muchia mapei de birou.

— Mă întreb dacă poţi să-ţi dai seama de asta. În faţa mea acum se află un bărbat care în decembrie anul trecut a lăsat să-i scape printre degete o femeie frumoasă, deosebită. Pentru tâmpenia aceea te ocărăsc: totuşi, trebuie să-ţi şi mulţumesc. Greşeala dumitale a fost norocul meu.

— Discreţia mea este norocul dumitale.

Privirile li se încrucişară.

— Da, zise Gray, într-un târziu. Îmi dau seama de asta. Dar tocmai când eram decis să las deoparte aversiunea extremă pe care mi-o provoacă un idiot neruşinat cum eşti tu şi să-mi exprim oarecum recunoştinţa – sări brusc în picioare şi se apropie de fereastră –, idiotul neruşinat reuşeşte să-mi seducă sora mai mică.

— Uite ce e, zise Toby cu răceală, poţi să fii faţă de mine cât de dispreţuitor doreşti, dar în camera asta nu există decât un singur seducător. Dumneata eşti netrebnicul care a fugit în secret cu cea care trebuia să-mi devină mireasă. Eu, cel puţin, sunt aici ca să-i ofer mâna mea lui Isabel aşa cum se cuvine. Onorabil. Chiar te aştepţi să mă ploconesc şi să implor pentru dubioasa plăcere de-a deveni frate cu tine?

Gray se îndepărtă de fereastră.

— Am deja un frate. Nu mai am nevoie de încă unul.

— Ei bine, atunci mă întreb de ce i-ai mai organizat surorii dumitale intrarea în societate. O să se dovedească dificil să o măriţi pe Isabel fără să obţii astfel un frate prin alianţă.

Toby îşi trecu degetele prin păr.

— În casa asta omul nu poate primi ceva de băut?

— De băut? Înainte de prânz?

Gray se duse la bar şi destupă o sticlă.

— Ei bine, există un avantaj în ceea ce te priveşte, zise, întinzându-i lui Toby un pahar de coniac şi turnându-şi apoi şi lui unul. Ziarele au foarte multe de spus despre dumneata.

— Şi despre dumneata au foarte multe de spus, i-o întoarse Toby, gândindu-se la laudele exaltate de care se bucurase în ultimele săptămâni cel mai nou cavaler al Angliei. Eu am atâta minte încât să nu le cred. Gray, eşti un adevărat erou. Spune-mi, în vreme ce înfruntai cu bravură focul, furtuna, crocodilii şi contrabandiştii, ca să salvezi corabia plină cu neajutorate pisicuţe şi şcolăriţe... te-ai luptat şi ai supus un balaur cu două capete? Sau avea trei capete?

— Patru, zise Gray cu răceală. Nu vrei mai bine să ajungem la miezul chestiunii? Presupun că ştii cum am refăcut averea familiei mele şi cum am strâns generoasa zestre cu care dumneata ai vrut să pleci după o singură seară de vals cu sora mea.

— Din piraterie pe mare, am înţeles.

— Da, din piraterie autorizată. Acum fac negustorie cinstită pe mare, dar am în trecutul meu ani întregi de înşelătorie, furt şi crimă. Nu-mi place violenţa, dar nu mă dau în lături, dacă e cazul. Am scufundat corăbii şi am vărsat sângele unor oameni pentru ca fratele meu să poată avea o profesie, iar Bel să poată face o partidă bună. E adevărat că nu avem aceeaşi mamă, dar suntem cu toţii nişte Grayson, o familie.

Gray dădu coniacul pe gât şi îşi puse hotărât paharul pe birou. Apoi îşi încrucişă braţele la piept şi îl fixă pe Toby cu privirea.

— Pentru mine familia e totul. Dacă îi faci rău surorii mele, o să-mi facă plăcere să te omor.

Toby făcu o pauză. Nu avea nicio îndoială că Gray vorbea serios. Şi nu erau doar vorbe ameninţătoare, ci chiar ar fi trecut la fapte, indiferent dacă ar fi fost condamnat după aceea la galere şi ar fi ajuns amândoi să împartă o

birjă până în iad.

— Din fericire pentru viaţa mea şi a dumitale, n-am de gând să-i fac rău lui Isabel, zise el calm. O să mă însor cu ea.

Grayson clătină din cap.

— În cel mai bun caz eşti logodit cu ea. Logodnele pot fi rupte. Vai, nu, nu se poate. Nu din nou. Afurisit să fie Toby dacă o să-i permită bărbatului acesta să-i rupă şi a doua logodnă.

— Ascultă, ce-a fost a fost. Aseară, în casa familiei Kendall, ai vrut să faci o scenă în public şi dorinţa ţi s-a împlinit. Acum sora dumitale şi cu mine suntem logodiţi în mod public. Logodna nu se mai poate desface fără să-i pătezi reputaţia. Ca să nu mai vorbim de faptul că-i vei distruge toate speranţele.

Gray se uită cu atenţie la el.

— Eşti convins de pasul pe care-l faci? Îmi păreai destul de dedicat vieţii de holtei, după cum lăsai să se vadă. Nu te-ar interesa mai degrabă o frumoasă şi lungă vacanţă în Europa? Cu o mie de lire oricine se poate bucura de-o ospitalitate călduroasă.

Toby îl fixă cu privirea.

— Încerci să mă mituieşti ademenindu-mă cu nişte aur şi câteva foitaje pariziene. Pentru Dumnezeu, omule, am ditamai moşia în Surrey şi un venit de şase mii pe an. „Oferta” ta ne insultă pe amândoi. Sora ta ştie ce preţ mic pui tu pe fericirea ei?

— Aş plăti oricât pentru fericirea lui Bel. Am făcut din fericirea ei ţelul străduniilor mele.

— Ei, acum o să-mi revină mie sarcina asta.

Toby zâmbi şi se relaxă în scaun. Mamă, ce-i mai plăcea să-l vadă pe Gray asudând. El nu era decât un puştan când surorile lui se măritaseră, dar Gray era deja capul familiei, aşa că îl înţelegea prin ce trecea doar amintindu-şi mânia neputincioasă resimţită de el în momentul în care un străin o luase de lângă el pe prima dintre surorile lui. Putea să empatizeze cu Gray, dar nu şi să-i fie milă de el.

— Evident, dumneata nu eşti capabil de-o asemenea sarcină. Dacă sora ta ar fi fost fericită în actuala conjunctură, de ce-ar fi sărit să se mărite cu primul gentleman care îi acorda un pic de atenţie? La balul de aseară era nefericită, până să reuşesc să-i smulg un zâmbet. Eu ştiu cum să fac fericită o femeie.

— Serios? rânji Gray. Nu cred că soţia mea ar fi de acord cu tine.

Ei, asta chiar că fusese o lovitură sub centură. Şi încă una devastatoare. Aroganţa lui Toby avu grav de suferit. Evenimentul încă îl mai bântuia noaptea, târziu, când făcea neîncetate speculaţii. O tratase pe Sophia cu multă atenţie, cu răbdare şi, desigur, cu farmece din belşug. Ce anume o făcuse să se îndepărteze de el şi să ajungă în braţele acestui netrebnic? Nici măcar azi, când era la casa ei, nu venise să-l întâmpine.

— Bel nu e la fel precum celelalte domniţe.

— Ei bine, da. Am observat asta.

Toate gândurile spre Sophia au fost pe loc alungate. În schimb, se gândi la frumuseţea exotică a lui Isabel şi la accentul ei melodios, la inocenţa îndrăzneaţă a sărutului ei. Sărutul care îi vibra în sânge chiar şi acum…

— Nu asta am vrut să spun, zise Gray, sfredelindu-l cu privirea, ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile. Bel a crescut departe de societate, dar a fost martora unor nenorociri pe care nicio femeie n-ar trebui să le cunoască. Tatăl nostru a murit din cauza băuturii, iar mama ei, nebună, în timp ce…

— Stai o clipă. Mama ei a înnebunit?

Dacă avea nevoie de o scuză ca să iasă din povestea asta, iată că tocmai i se oferise una. Puţini erau gentlemanii care îşi doreau o soţie cu antecedente de nebunie în familie.

— Nu aşa cum ţi-ai închipui. Când Bel era o copilă, mama ei s-a îmbolnăvit de o febră tropicală. A supravieţuit – cu greu –, dar mintea ei nu a mai fost niciodată la fel. Bel a crescut aproape singură după ce eu şi fratele meu am plecat pe mare. Credinţa a fost ceea ce a susţinut-o. Are o fire puternică, dar e plină de idei naive, fragile… şi de

speranţe foarte mari.

— Şi nu crezi că eu i le pot împlini.

— Al naibii de corect! Nu cred.

Gray se aşează la loc pe scaun.

— Oricum, pentru a-i face pe plac surorii mele şi pentru a-i păstra reputaţia intactă, am decis să te las să încerci. Dar te previn… dacă în orice moment, pe durata logodnei tale cu Bel, o să mi se pară vreodată altfel decât extaziată de perspectiva de a se mărita cu tine, o să contramandez imediat căsătoria.

Vorbele lui îi dădură lui Toby motiv să reflecteze, amintindu-şi ce eforturi făcuse doar ca să-i smulgă câteva zâmbete. Acum va trebui să aibă o mireasă „extaziată” sau să nu aibă mireasă deloc? Nu era convins că opţiunile îl încântau. Isabel Grayson nu părea o femeie uşor de adus în pragul extazului romantic, având în vedere că nu acceptase să se mărite cu el decât pentru influenţa pe care o exercita.

— Dacă ai o părere aşa de proastă despre mine, de ce îţi mai dai consimţământul?

— Nu te amăgi, cred că eşti un nemernic şi îmi vine să urlu numai când îmi imaginez c-o să trebuiască să-ţi spun „frate”. Însă nu mi-ar face nicio plăcere să te văd din nou eşuând într-o logodnă.

Gray se încruntă. Era expresia cuiva care se lupta cu propria umilinţă.

— Pe Bel a dezamăgit-o Londra, în ciuda tuturor eforturilor noastre de a o distra. Nimic n-o amuză. E aşa de afurisit de tăcută, de serioasă. A stat încruntată şi fără să scoată o vorbă la toate cele zece dineuri şi seri de muzică la care a participat, dar când a dansat cu dumneata – şi, Doamne, îmi vine să mor că trebuie să recunosc – părea fericită. Apoi, azi-dimineaţă, i-a vorbit urât Sophiei ca să-ţi ia apărarea.

Gray clătină din cap.

— N-am văzut-o certându-se niciodată cu nimeni. Cuvinte de reproş, da, a mai zis. Dezamăgirea, da, şi-a exprimat-o mai des decât aş putea enumera, dar niciodată furia.

Toby nu prea reuşea să înţeleagă unde ducea argumentaţia aceea.

A fost fericită aseară, furioasă azi-dimineaţă…

— Ce vrei să spui?

— Spun că eu cred că sora mea a ridicat o adevărată fortăreaţă în jurul sentimentelor ei. Ea îi spune moralitate, eu sunt înclinat să o numesc teamă. Dar, indiferent din ce sunt făcute zidurile acelea, dintr-un motiv de neînţeles, se pare că dumneata eşti capabil să treci de ele. Vreau să spun că aseară ai reuşit să-i aduci un zâmbet pe faţă.

Îl ţintui cu o privire ameninţătoare.

— Acolo să-l faci să rămână!

— Aşa voi face, răspunse Toby cu convingere.

Într-adevăr, niciodată în viaţa lui nu fusese atât de decis să reuşească într-o acţiune. La asta se pricepea cel mai bine, să le facă pe doamne să zâmbească încontinuu. Va găsi un mod de a o face şi pe Isabel fericită. Nu era nimic pe lume care să-l convingă se bată în retragere după provocarea din privirea lui Sir Benedict Grayson. Nimic.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, strigă Gray, ridicându-se în picioare. Trebuie să fie fratele meu, Joss.

Toby se ridică, refăcându-şi zâmbetul şi pregătindu-şi reverenţa.

Poate că mai tânărul frate al lui Grayson va fi mai prietenos. Mezinii sunt, de obicei, diferiţi faţă de fraţii lor mai mari.

— Sir Toby Aldridge, zise Gray, permite-mi să ţi-l prezint pe fratele meu, partener în Şantierul Naval Grayson Brothers, căpitanul Josiah Grayson.

Ei bine, se gândi Toby, avusese dreptate. Cei doi erau fără îndoială diferiţi ca structură. Gray îi spusese că fraţii Grayson erau născuţi din mame diferite, dar Toby se aşteptase la un frate pe jumătate spaniol, ca Isabel. Nu la cineva pe jumătate african, ca… ca aproape nimeni din câţi oameni cunoscuse, cu excepţia slugilor. Cu siguranţă, nu se înclinase niciodată în faţa unui individ de felul acesta.

Toby simţi că era obiectul unei atente examinări şi se

uită ţintă la chipul lui Joss – o copie mai închisă la culoare a fratelui său. Cu invidie, îi recunoscu în tăcere lui Gray un merit. Ticălosul îşi jucase foarte bine cărţile, nu încăpea îndoială, dar nu era cazul acum ca Toby să-şi manifeste surpriza. Nu după ce tocmai îşi pusese mândria şi respectul de sine la bătaie de dragul fericirii lui Isabel Grayson.

— Căpitane Grayson, mă bucur de cunoştinţă!

Cu zâmbetul îngheţat pe figură, Toby făcu o plecăciune uşoară.

Ei, uite că n-a fost prea greu.

— Sir Toby, răspunse Joss, plecându-se la rândul lui. Aş spune că bucuria e de partea mea, dar mi-e teamă că am prostul obicei de a nu minţi.

Prost obicei, într-adevăr. Acest al doilea Grayson nu era cu nimic mai prietenos decât primul. Chiar dimpotrivă. Se vedea de la o poştă că firea ursuză a celuilalt era floare la ureche pe lângă rigiditatea lui Joss. Un tip morocănos cum mai rar îi fusese dat lui Toby să întâlnească. Era tot ce-şi putea dori.

— Chiar ai de gând să îngădui chestia asta? îl întrebă Joss pe Gray, făcând un gest dispreţuitor în direcţia lui Toby. După o singură seară, o s-o laşi pe Bel să se mărite cu nemernicul ăsta?

— O las să rămână logodită cu nemernicul ăsta, îl corectă Gray. Deocamdată. Să vedem dacă-mi mai păstrez părerea până la sfârşitul verii.

— Sfârşitul verii? repetă Toby, ca un ecou. Dar suntem abia în aprilie. Şase săptămâni e o perioadă destul de lungă pentru o logodnă. Ne vom căsători în luna mai.

— În august.

— Iunie.

— În iulie sau nu vă mai căsătoriţi deloc, zise Gray. Asta e ultima concesie.

„Mai vedem noi”.

Observând încruntarea lui Toby, Joss ridică din sprânceană.

— Sigur, chiar te rog să mai insişti, îi zise. „Deloc” e varianta mea preferată.

Toby păstră pentru sine replica indignată ce-i stătea pe buze. Ce mai familie! Un tâlhar îmbrăcat în haine de dandy, care face pe patriarhul, secondat de mizerabilul şi nesuferitul lui frate. Dar nu contează. Ura lor comună nu va face decât să-i îndulcească lui Toby triumful. Era în stare să înghită mult mai mult, de dragul de-a o câştiga pe Isabel.

Şi, desigur, exact când îşi spunea toate astea, lucrurile se înrăutăţiră şi mai mult.

— Tati, tati!

Un ştrengar cu pielea arămie şi părul tuns foarte scurt se năpusti în încăpere şi o luă în direcţia lui Joss, dar dădu întâi peste piciorul lui Toby. Copilul se întinse pe covor cât era de lat, ştergând mai întâi lustrul de pe cizma lui Toby şi apoi atacând răzbunător cizma agresoare, gata, gata să-şi înfigă dinţii în pielea ei fină.

— Ah! exclamă Toby, străduindu-se să-şi menţină echilibrul şi încercând să-l scuture pe micul drăcuşor de pe piciorul lui.

Eforturile lui nu avură însă alt rezultat decât că să-l încurajeze pe băieţel să se agaţe şi mai strâns, încolăcindu-şi braţele şi picioarele de glezna lui Toby într-atât, încât ajunse să pară mai degrabă o parte integrantă a cizmei, decât un ciucure. Împieliţatul avu chiar curajul să râdă.

Numai Dumnezeu ştia fructul aventurii cărui frate era băiatul acesta. Niciunul din cei doi nu se repezi să-l salveze, prea amuzaţi, probabil, de situaţia delicată în care Toby trebuia să ceară ajutor.

— Jacob, nu!

Isabel intră vijelios în birou şi se repezi la picioarele lui Toby, ca o vijelie de muselină bleu şi de dantelă.

— A, mă scuzaţi, zise, încercând să desfacă braţele copilului de pe piciorul lui Toby. I-am spus bonei că-l duc jos, în grădină, dar el a zbughit-o de lângă mine şi n-am putut...

— Nu face nimic, zise Toby, atingând-o uşor pe umăr. Am zece nepoate şi nepoţi, toţi mici. Serios, e-n regulă.

Isabel încetă să se mai lupte cu copilul şi ridică privirea spre el.

În momentul acela, puştiul agăţat de el, fraţii ei insolenţi, toată lumea din jur încetă, pur şi simplu, să mai existe.

Toby înţelese că lumina lunii nu-i pusese nici pe departe frumuseţea în valoare. Isabel Grayson era făcută pentru soarele dimineţii, pentru lumina blândă, caldă, care nu avea grabă, care avea ziua întreagă la dispoziţie ca să lucreze cu răbdare şi să lumineze fiecare şuviţă strălucitoare din părul ei, fiecare contur aurit al trăsăturilor ei, textura moale, ca de petală, a buzelor ei. Şi când toate acestea erau dublate de lumina emanată din interiorul fiinţei ei, nu mai existau cuvinte.

Fata strălucea.

— Sir Toby, zise ea, cu o expresie mâhnită. Nepotul meu… îmi cer scuze!

— Te rog, nu te necăji!

O trase de braţ ca s-o ajute să se ridice în picioare. Chiar trebuia să se ridice. Odată ce isprăvise să-i aprecieze frumuseţea de la gât în sus, lui Toby nu-i fu deloc greu să-şi coboare privirea spre decolteul de dantelă care se căsca dedesubt, oferindu-i priveliştea sânilor ei plini, voluptuoşi şi a ispititoarei şi întunecatei văi dintre ei. De la un moment încolo, Toby încetă să mai vadă ceva şi începu să întrevadă… posibilităţi.

Da, Bel trebuia într-adevăr să se ridice în picioare.

— Jacob!

Ordinul grav venit din partea lui Joss avu efectul instantaneu de a-l face pe copil să renunţe la strânsoare. O clipă mai târziu, sângele începu iar să circule prin degetele de la piciorul lui Toby.

— E fiul dumitale? îl întrebă Toby pe Joss, care înclină din cap, afirmativ.

— Adorabil copil! Mama lui a venit şi ea la Londra?

— Nu, soţia mea a rămas la Tortola, răspunse Joss. În cimitir.

„Bun”. Un văduv neobişnuit de ursuz. Starea morocănoasă a bărbatului începea să capete sens.

— Vino la mătuşica Bel, scumpule!

Isabel luă copilul în braţe, salvându-l de momentul stânjenitor. Îl propti apoi de şold ca şi când l-ar fi aşezat pe un scaun, gâdilându-l pe împieliţat. Bel arăta acum ca Fecioara cu pruncul din perioada renascentistă: brunetă, radioasă şi rubicondă, senină în faţa zarvei copiilor şi de o frumuseţe aproape nepământească.

Toby fu cuprins de un imbold ciudat, care îşi înfipse literalmente colţii în el. Dinaintea sa stătea întruchiparea vie a divinei vieţi domestice, fiind conştient că, într-un colţ bine ascuns al fiinţei tânjise după aşa ceva. Nu mai simţise niciodată o nevoie atât a aprigă, de visceralã, de puternică. Nici măcar nu putea să numească senzaţia pe care o trăia. Era dorinţă, râvnă trupească, patimă, atracţie... cu siguranţă însă nu era dragoste, dar oricum se decanta în trei cuvinte simple:

„Vreau aşa ceva”.

O soţie. Un copil. Toate activităţile plăcute de care un bărbat se bucura alături de soţia lui pentru a avea un copil. Lunile de aşteptare până la sosirea copilului pe lume, în care să se întrebe dacă acesta va avea părul negru, ca al mamei, sau castaniu-deschis, ca al lui, ori va fi o combinaţie. Cizme noi, din piele tăbăcită, rezistente la urmele dinţilor de lapte. Căsătorie. Familie. O Isabel zâmbitoare.

„Vreau aşa ceva. Şi voi avea”.

Simţindu-i privirea intensă, Isabel roşi.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere. Vă lăsăm să vă continuaţi discuţia, zise ea, făcând o mică reverenţă.

— Nu, strigă Toby dintr-odată, dezmeticindu-se din visare. Asta e. Nu pleca! La urma urmei, pe tine am venit să te văd. M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să facem o plimbare cu trăsura.

Pentru că Isabel îl privea derutată, adăugă:

— Aşa fac perechile logodite.

— O! răspunse ea, zâmbind timid. Atunci, mi-ar plăcea.

Toby se uită la Gray şi la Joss.

— Cred c-am terminat ce aveam de discutat aici, nu,

domnilor?

Cei doi înclinară duşmănos din cap.

— A, şi mai e ceva, continuă Toby, întorcându-se către Isabel. Discutam despre data căsătoriei. Eu am propus să fie în iulie. Nu contează că e o căldură insuportabilă în luna iulie. Singurul motiv pentru care ar trebui să te căsătoreşti în iunie ar fi să faci o baie de mulţime, să captezi atenţia întregii societăţi londoneze. În iulie, multe dintre familiile bune sunt deja gata să plece la ţară şi lista invitaţilor va fi mai mică. Fratele tău nu va trebui să intre la cheltuieli prea mari. Ăsta a fost raţionamentul meu… dar, desigur, Isabel, dorinţa ta e cea mai importantă.

— Păi, dacă decizia îmi aparţine, aş prefera să ne căsătorim în iunie.

Îl lăsă pe Jacob să-i alunece uşor din braţe şi se întoarse către fratele ei.

— Sunt convinsă că Dolly nu-şi face griji în privinţa cheltuielilor. Toby îi adresă lui Gray un zâmbet glacial.

— Ce zici, Dolly, te îngrijorează cheltuielile?

— Nu, sigur că nu, doar că…

Toby luă mâna lui Isabel şi o aşeză la braţul lui.

— Atunci, sunt bucuros să cedez. Iunie să fie!

Capitolul 5

O oră mai târziu, lui Bel îi era teamă că nu va ajunge să treacă de ziua aceea, darămite să mai apuce luna iunie.

— În sfârşit, i se adresă Sir Toby, aşezat aproape de ea, pe banca faetonului. Ce dimineaţă frumoasă!

Bel reuşi să dea uşor din cap, afirmativ. Era singura mişcare pe care îndrăznea s-o facă. Cu o mână încleştată pe spătarul de fier al banchetei, cu cealaltă ţinându-se de bonetă şi cu ambele picioare proptite de bara de sprijin, nu mai avea nicio posibilitate să gesticuleze. Cât despre vorbit… nici nu se punea problema. Îşi ţinea maxilarul încleştat, ca să nu-i zboare, şi clănţănea din dinţi, în timp ce

Sir Toby mâna caii tot mai repede pe caldarâm. Când luă o curbă, şi trăsura se înclină periculos, Bel reuşi să scoată un sunet ascuţit. Din nefericire, fusese mai degrabă un ţipăt decât o vorbă.

— Ce s-a întâmplat?

Întors cu faţa la ea, Toby luă hăţurile cu o singură mână şi pe cealaltă o întinse prin spatele ei, pe spătarul banchetei.

— Te simţi bine?

Faetonul săltă peste un mic şanţ lăsat de roţile altei trăsuri, şi Bel se dezechilibră. Înainte de a-şi recâştiga echilibrul, căzu peste el. Braţul lui Toby o cuprinse pe după umeri şi o trase strâns la pieptul lui.

Fluierând printre dinţi, el domoli caii şi trase trăsura într-o parte.

— Isabel, scumpa mea, nu te simţi bine?

— B-ba… da, zise Bel, străduindu-se să-şi recapete suflarea.

Trăsura se oprise, dar lumea ei era încă în mişcare. Era ameţită nu doar de la goana aceea teribilă, ci şi de la senzaţia lăsată de trupul lui puternic lipit atât de protector de al ei.

— Nu mi-e rău, doar că… Nu sunt obişnuită să merg aşa cu trăsura, atâta tot. Pe Tortola nu avem trăsuri prea rapide, nici echipaje aşa frumoase. E o insulă mică.

Îşi îndreptă puţin spatele şi îşi aşeză mâna tampon între ei, pe banchetă.

— Că neatent sunt! Trebuia să-mi fi dat seama. Uite, ai devenit complet palidă, zise Toby, scoţându-şi pălăria şi făcându-i vânt cu ea. Vrei să te duc înapoi acasă?

— Nu. Nu, te rog. Serios, acum sunt foarte bine.

Bel îşi potrivi boneta.

— Eşti sigură?

— Da, sunt foarte sigură.

Îngrijorarea din ochii cu sclipiri chihlimbarii ai lui Toby îi făcea plăcere. Sophia avusese dreptate. Va fi un soţ bun şi săritor.

— Nu voiam să mă plâng. E o trăsură minunată.

Îşi trecu mâna peste pielea matlasată şi moale ca untul.

Mânaţi cu blândeţe de Toby, caii porniră la un trap domol.

— Nici nu trebuie să ne mai plimbăm, zise el. Ce-ar fi să lăsăm faetonul în grija unui grăjdar şi să ne plimbăm prin magazine?

— Prin magazine? Presupun că am putea, dar n-am trebuinţă de nimic. Tu?

Toby râse.

— E, păi, momentul cel mai bun de mers prin magazine e atunci când n-ai nevoie de nimic. Totuşi, ca să fiu sincer, m-am gândit să-mi cumpăr un baston nou. Am pus ochii pe unul foarte frumos, cu cap de fildeş, la Brauchts.

— Un baston? Te doare piciorul?

Bel îi privi în treacăt picioarele. I se păreau perfecte, cu pulpele şi şoldurile bine făcute şi înveşmântate în ţesătura de lână bine croită. Roşi şi îşi feri repede privirea. Da, picioarele lui păreau sănătoase.

— Sau poate că suferi de gută?

— Gută? zise el, râzând din nou, mai tare de astă dată. Nu, n-am dus o viaţă chiar aşa dezordonată, încât să capăt gută de la vârsta de douăzeci şi nouă de ani. Şi nici n-am suferit vreo rană, în afară de una mică, care mi-a afectat orgoliul.

— A! Atunci ce nevoie ai de un baston, dacă nu eşti infirm?

— Ei, fără vreun motiv anume. Doar că uneori e util – să arăţi către ceva interesant, să baţi la uşă, să faci semn vizitiului…

Ridică din umeri.

— Şi arată bine. Aşa e moda.

— Înţeleg, zise ea, încruntându-se. Deci aşa vrei să ne petrecem dimineaţa? Cumpărând… un băţ împodobit, pe care un gentleman perfect sănătos îl poartă după el fără niciun motiv real, în afară de dorinţa de a-şi afişa bunăstarea?

Expresia lui Toby deveni serioasă.

— Ei, da, plus gesticulaţia, răspunse el în şoaptă. Să nu uităm de gesticulaţie. Şi de ciocănitul la uşă.

Bel nu mai zise nimic. De fapt, ar fi vrut să-i răspundă că mâinile şi braţele ei funcţionează bine, în general, în astfel de scopuri, dar nu voia să-l supere şi mai tare.

— Bun, e-n ordine, zise Toby, zâmbindu-i crispat. Atunci o să facem cumpărături altă dată. Îţi place arta? Vrei să te duc la o expoziţie?

Bel se înveseli. Începuse să aprecieze arta tot mai mult datorită Sophiei, întrucât cumnata ei era o pictoriţă talentată.

— Mulţumesc, mi-ar face mare plăcere.

— Excelent, zise Toby, aplecându-se spre ea. O să aranjez ceva cu totul special pentru tine, draga mea. Am un prieten care poate să ne ne facă un tur al sculpturilor din marmură de la Partenon.

— Sculpturile pe care lordul Elgin le-a adus din Grecia?

— Da, chiar ele.

— Cele pe care parlamentul le-a cumpărat în numele guvernului britanic?

— Ei… da.

O privi pieziş, evident încurcat de tonul înţepător al remarcilor ei.

Bel nu se putu abţine însă. Bastoanele inutile erau una, dar în chestiunea aceasta nu putea să tacă.

— Sir Toby, îţi dai seama că lordul Elgin a furat statuile acelea de la greci, proprietarii lor de drept? Şi acum parlamentul a irosit milioane de lire ca să le cumpere, în timp ce fermierii englezi care muncesc din greu n-au porumb să-şi însămânţeze câmpurile, iar copiii orfani fac foamea pe străzi? E o extravaganţă!

Toby opri trăsura.

— Deci… Buzele i se strânseră când rosti cuvintele. Nu vrei să le vezi?

Lui Bel nu-i venea să creadă că o mai şi întreba!

— Nu.

Urmă o clipă de tăcere jenantă. Stânjenită de ieşirea pe care o avusese, dar incapabilă să-şi ceară scuze, Bel se uita drept în faţă şi-şi făcea de lucru cu mâinile netezindu-şi mănuşile. În tot acest timp simţea privirea lui Toby aţintita asupra ei. Într-un final, trăsura se puse iar în mişcare cu o smucitură.

Vai, probabil că el o considera impardonabil de nepoliticoasă. Iată că îi propusese două moduri diferite de a se distra şi ea le refuzase pe ambele şi îl mai şi dojenise aspru, aşa cum nu-i stătea deloc în fire.

Bel se decise pe loc să întâmpine cu un entuziasm politicos următoarea lui propunere, oricare ar fi fost aceea.

— Uite, chiar în faţa noastră e Berkeley Square. Pot să-ţi ofer o băutură răcoritoare?

Bel bătu din palme, silindu-se să răspundă pe un ton vioi:

— Da, mulţumesc Ar fi minunat!

Oricum nu apucase să-şi termine micul dejun. O ceaşcă de ceai va fi bine venită.

Toby conduse trăsura până în spaţiul special amenajat din mijlocul pieţei şi opri caii la umbra unui arbore impunător. Se dădu jos din faeton, aruncă hăţurile şi un bănuţ unui băietan care aştepta nerăbdător să se facă util, apoi făcu semn unui chelner de la localul de peste drum. Cei doi schimbară câteva cuvinte, după care chelnerul se întoarse în ceainărie.

Cu un zâmbet şi mai larg, Toby trecu de partea cealaltă a trăsurii, unde se afla Bel.

— Uite, am ajuns. Dacă aştepţi o clipă, o să-ţi aducă un ceai foarte bun.

— N-ar trebui să mergem înăuntru?

— A, nu, zise Toby, azvârlindu-şi pălăria pe bancheta faetonului. Nu aşa se face. Toate doamnele iau ceaiul aici, în piaţă, unde pot să vadă şi să fie văzute.

Lui Bel i se strânse stomacul. Ce misiune îşi mai asumase şi ea când se hotărâse să vină să trăiască în sânul elitei londoneze. Scopul ei era unul nobil, dar mijloacele pe care trebuia să le folosească o iritau – să participe la baluri,

să obţină favoruri, să-şi arboreze boneta cea mai bună şi să soarbă ceai într-o trăsură ţipătoare, din simplul motiv de a vedea şi de a fi văzută.

Presupunea că astfel de ieşiri erau un rău necesar. Ştia că era imposibil să devină o persoană influentă dacă nu atrăgea atenţia publicului, iar pentru asta trebuia să se dea oarecum în spectacol – fie că spectacolul însemna o trăsură ţipătoare sau un soţ faimos pentru dezmăţurile lui. Câtă vreme nu uita că toate astea serveau unui scop, Bel avea o scuză pentru asemenea excese.

Cel puţin aşa credea.

Apăru chelnerul, cu o tavă pe care se afla un bol de sticli. Pe el afla un obiect ce semăna cu mingiuţa unui copil – perfect rotund, de culoare galben pal şi sclipitor în lumina dimineţii.

— Ce drăguţ! zise ea, acceptând bolul oferit şi o linguriţă de argint.

Se uită la Toby.

— Ce-i asta?

— Păi, îngheţată, bineînţeles. Günther e renumit pentru ea. Asta e o mostră din aroma cea mai nouă: lămâie şi lavandă.

— Îngheţată! exclamă Bel minunându-se.

Răceala bolului de sticlă îi înţepa degetele înmănuşate.

— N-am mai mâncat până acum. În Indiile de Vest nimic nu îngheaţă, ştii doar. Până să ajungem la Londra nici n-am văzut gheaţă, de niciun fel, cu atât mai puţin una aromatizată cu lămâie şi lavandă.

Încercă desertul cu linguriţa, rupând pojghiţa subţire şi zgrunţuroasă, ca să descopere sub ea o textură mai moale şi mai cremoasă.

— Ar fi bine s-o mănânci mai repede, căci altfel nu va mai fi îngheţată, ci sirop.

Bel îşi ridică privirea.

— Deci e îndulcită cu zahăr?

— Păi, da. E dulce şi rece, şi… Şi poţi să vezi şi singură, dacă guşti odată din ea, zise Toby, zâmbindu-i

seducător.

Plimbă linguriţa pe deasupra bilei palide. În bolul de sticlă puţin adânc, picăturile ce se formau pe suprafaţa îngheţatei se rostogoleau în mica baltă de dedesubt. Arăta aşa de ispititor. Lui Bel îi lăsa gura apă, dar împinse bolul spre Toby.

— Îmi pare rău, nu pot.

— Nu poţi?

Bel clătină din cap, simţindu-se din cale-afară de nepoliticoasă pentru că îl refuza din nou. Dar dintre toate lucrurile pe care i le putea propune, de ce trebuise să-l aleagă tocmai pe acesta?

— De ce nu? o întrebă Toby, măsurând-o din cap până-n picioare. Te rog să nu-mi spui că te preocupă silueta.

Faţa lui Isabel ardea, şi fata îşi coborî privirea. Evident că el îi remarcase silueta plinuţă. Isabel aflase în urmă cu câţiva ani că trupul ei atrăgea atenţia bărbaţilor, fie că i plăcea, fie nu. Şi nu dorea aşa ceva. Bel era deosebit de stânjenită de formele ei voluptuoase, pe care le moştenise de la mama ei. Nu dorea decât să ducă o viaţă caritabilă şi uite că era prinsă în capcana unei siluete care era întruparea exceselor: sâni exagerat de mari, şolduri late.

Deşi avea grijă ca trupul să nu i se împlinească şi mai mult, nu acela fusese motivul pentru care refuzase îngheţata.

— Nu mănânc zahăr, explică ea, decât dacă e importat de compania fraţilor mei.

— De ce nu?

— Pentru că zahărul pe care-l importă fraţii mei e cultivat şi recoltat de oameni liberi.

Se uită cu poftă la îngheţată.

— Acesta este, după toate probabilităţile, produsul muncii sclavilor.

Toby cercetă balta tot mai mare de sirop cu lămâie.

— Draga mea, boicotul acela al zahărului, pe care l-au organizat quakerii, s-a terminat odată cu generaţia bunicii mele. Comerţul cu sclavi a fost abolit acum mai bine de

zece ani.

— Comerţul cu sclavi a fost abolit, într-adevăr, dar sclavia în sine e acceptată de lege şi e încă practicată în aproape toate ţările producătoare de zahăr.

Bel îşi încleştă o mână pe balustrada de fier a banchetei, încercând să-şi ţină în frâu emoţiile.

— Tu vrei să-mi oferi un desert răcoritor. Spune-mi, ce este răcoritor în sclavia umană?

— Nu ştiu. Probabil… Adică, vreau să spun…

Ridică din umeri.

— E doar o îngheţată, spuse el în cele din urmă.

Se uitară atunci unul la celălalt, şi între ei se aşternu o tăcere cum nu se poate mai dureroasă. Bel începea să se întrebe dacă nu făcuse o greşeală foarte gravă. Desigur, întreaga logodnă fusese un soi de greşeală, dar spera să nu fie una ireversibilă. Reputaţia proastă a lui Toby ar fi servit strădaniei ei de a trezi conştiinţa publică, se gândi ea, dar dezmăţul era una, iar oprimarea, altceva. *E doar o îngheţată.*

Sigur, îşi repetă ea în sine – pentru el *era* doar o îngheţată. Nu vedea oglindită în ea nefericirea a mii de suflete servite într-un bol rece de sticlă, aşa cum vedea ea. Nu ştia niciun nume dintre miile de suflete aşa cum ştia ea. Nu putea înţelege niciodată cum era să se privească în oglindă într-o dimineaţă, în timp ce camerista, Sally, îi fixa şorţul, şi să-şi dea seama că aveau în comun mai multe lucruri decât simplul fapt că le plăceau portocalele şi că erau amândouă născute în noiembrie. Urechile lor aveau acelaşi lob pătrăţos.

Urechile lui *Papa.*

Pentru Bel a fost foarte uşor să se simtă înrudită cu omenirea întreagă, având în vedere că de când era mică crezuse că o parte semnificativă a omenirii putea foarte bine să fie înrudită cu ea.

Toby ridică din sprâncene.

— O să se topească toată dacă n-o mănânci. E o risipă.

Bel oftă. Ura risipa. Şi el avea dreptate; nu puteau

schimba cu nimic nedreptatea care stătea la baza fabricării îngheţatei, dar clătină totuşi din cap. Oriunde s-ar afla Sally în momentul acela, sigur nu mânca îngheţată.

— Mi-e imposibil.

— Atunci n-o face.

Toby îi întinse bolul băiatului care avea grijă de cai.

— Poftim, băiete. Mănânc-o tu!

— Adevărat, Sir? Vreţi s-o mănânc eu?

O mână murdară apucă acel castron.

— Da, sig…

Înainte ca Toby să-l poată asigura pe băiat că vorbea serios, acesta devorase pe jumătate conţinutul bolului. Mânuia lingura ca pe o lopăţică de grădinărit, mâncând lacom, ca şi cum dulcele ar fi putut să dispară de la sine dacă nu lucra repede. Entuziasmul băiatului era molipsitor, şi Bel nu-şi putu înăbuşi un hohot de râs.

Îşi dădu brusc seama că Toby o privea cu atenţie.

— Acum zâmbeşti. Slavă Cerului! Mă cuprinsese disperarea.

— Iartă-mă! Ştiu că încerci să fii amabil, dar sincer… n-aş fi putut să mănânc îngheţata.

— Însă poţi să te bucuri de fericirea băiatului care o mănâncă.

— Da, zise ea încet, deşi nu ştia cum să explice.

După educaţia pe care o primise, devenise conştientă că fiecare plăcere sau favor de care se bucura – o rochie curată, o baie caldă, o băutură rece – însemna o încălcare a demnităţii unei alte persoane.

Să remarce însă plăcerea altcuiva îi dădea o altfel de senzaţie. De siguranţă. Seara trecută, îi privise cu încântare pe cei care dansau, deşi atunci când dansase ea nu resimţise o plăcere atât de mare. Astăzi refuzase să mănânce îngheţata, dar fusese încântată de expresia de inocentă plăcere de pe chipul băiatului.

Bel încerca să înţeleagă logica lucrurilor, dar undeva îi scăpa. Îşi muşcă limba şi îl întrebă:

— Nu-i aşa că sunt o ipocrită îngrozitoare?

— Deloc.

Bel îşi descleştă încet degetele de pe metalul banchetei. Nici nu-şi dăduse seama măcar că mai strângea încă balustrada. Privirea lui Toby deveni mai caldă când îi sărută degetele ascunse în mănuşă.

— Te face să fii un înger generos şi altruist. Şi pe mine mă face să mă întreb cum aş putea să te merit vreodată.

A, ce senzaţie dulce şi vâscoasă i se instalase acum în abdomen. Aşa minunată şi plăcută, încât o făcea să se simtă uşor bolnavă.

— Mi-ai dat o idee, zise Toby.

— Da?

— Da. M-ai inspirat, mai degrabă.

Îi lăsă mâna, apoi îl chemă pe chelner cu un semn discret din cap. Bel îi privi pe cei doi bărbaţi în timp ce discutau în tăcere. Apoi Toby reveni lângă trăsură şi sări în ea, ocupându-şi locul.

— Am în minte o distracţie care sunt absolut convins că-ţi va aduce mare bucurie, dar e nevoie să conducem foarte repede. Crezi c-o să suporţi?

Vai de mine! Gândul la ceea ce urma aprinse un licăr în privirea lui Toby, pe care Bel nu se simţi în stare s-o stingă printr-un refuz, aşa că dădu curajoasă din cap şi se prinse din nou cu putere de balustrada de metal.

— Nu, nu, zise Toby, privind la mâinile ei încleştate, în timp ce el apuca hăţurile. În felul ăsta o să te zdruncine şi mai tare. Mai bine te ţii de braţul meu.

Îi întinse cotul şi Bel se uită ţintă la el.

— Dacă insişti…

— Insist.

Bel îşi trecu un braţ pe după al lui, încleştându-şi mâinile în jurul lui. Chelnerul apăru din ceainărie cu un coş mare, pe care Toby îi făcu semn să-l fixeze pe locul din spate al faetonului. Apoi, la îndemnul scurt al stăpânului lor, caii se puseră în mişcare. Bel strânse tare braţul lui Toby şi o cotiră pe stradă. În timp ce Toby mâna trăsura, îi simţea muşchii vibrând sub degetele ei şi o străbătu un fior pe şira spinării.

— Te simţi bine? strigă el, mânând caii şi mai tare.

— Da, reuşi Bel să rostească, cu o voce abia auzită.

Când coliziunea cu o caleaşcă păru iminentă, Bel îşi sugrumă un strigăt de spaimă şi închise ochii strâns.

Vai, era mult mai bine pe întuneric.

Toby avea dreptate. Hurducăturile trăsurii se simţeau mai puţin accentuat acum, când se ţinea de braţul lui, şi nu de bara de metal.

Aplecată spre el, se străduia să-şi lase trupul să se mişte în voie, fără greutate. Îşi dădu seama repede cum orice îndoire uşoară a braţului lui sau orice schimbare a centrului de greutate era urmată de o schimbare a direcţiei trăsurii. Felul lejer în care mâna caii îi mai domoli teama, acelaşi efect avându-l şi mirosul familiar şi sofisticat al coloniei lui. Toate astea o şi stârneau, într-un fel profund şi incontestabil feminin. Cu cât devenea mai conştientă de forţa lui, cu atât propriul ei corp reacţiona cu mai puţină rigiditate. Începu să se mişte odată cu mişcările legănate ale trăsurii şi spaima din stomac fu înlocuită de o senzaţie nouă… o foame întunecată, dulce, care creştea tot mai mult şi mai mult.

— Am ajuns, anunţă Toby, oprind trăsura.

„Nu se poate să fi ajuns”, se gândi Bel, care şi-ar fi dorit ca stările prin care trecea să nu fi fost întrerupte. Oriunde ar fi purtat-o valul acela de senzaţii, cu siguranţă se afla doar la jumătatea drumului.

Deschise ochii. În faţa lor se ridica faţada ameninţătoare a unei clădiri din cărămidă.

— Unde suntem?

— La clinica de copii a doctorului David.

Toby azvârli hăţurile în mâinile unui valet şi se dădu jos din trăsură.

— Vino repede, zise el, grăbindu-se s-o ajute şi pe ea să coboare.

Contrariată, Bel îl urmări cum cheamă un servitor de la intrarea în clinică. Împreună cu acesta scoase coşul din spatele trăsurii.

Toby o apucă de încheietura mâinii şi o trase apoi spre uşa de la intrare.

— Grăbeşte-te! Nu vrem să se topească.

Bel îl urmă, mută de uimire, şi intrară într-un hol rece, pardosit cu gresie, la capătul căruia o cotiră la stânga. În spatele lor, servitorul care căra coşul se grăbea să ţină pasul cu ei.

— Pe aici, te rog.

Toby o conduse pe nişte scări în sus şi de-a lungul unui coridor strâmt. Tot felul de mirosuri se luptau pentru supremaţie: vomă, laudanum, oţet. În sfârşit, ajunseră într-un salon îngust, uşi aşezate de-o parte şi de alta. În fiecare dintre ele zăcea câte un orfan cu ochii mari şi chipul palid, încremenit într-o atitudine de nefirească inocenţă. Aveau expresia de suficienţă a copiilor surprinşi în mijlocul unui joc nepermis şi mulţumiţi de cât de bine reuşiseră să-l ascundă.

La indicaţiile lui Toby, asistenta deschise coşul. Toby merse în mijlocul salonului şi bătu din palme.

— Gata, copii! E momentul să vă luaţi doctoriile.

Un cor de mormăieli se înălţă din paturi.

— Dar ne-am luat deja doctoriile! protestă o voce subţire.

— A, da? Numai că asta e-o doctorie diferită. Comandată special pentru voi de noua voastră asistentă, Miss Grayson.

Se întoarse spre Bel şi făcu o grimasă încruntată, pe care ea o recunoscu imediat ca fiind o reflectare exagerată a propriei sale expresii.

— Nu vă faceţi probleme! Ştiu că pare severă, dar vă promit că în adâncul sufletului e moale ca o blană de pisică.

Se duse la coş şi dădu la o parte un strat de paie, apoi o foaie de pergament cerat. Înăuntru, şiruri de îngheţată în culori pastelate sclipeau ca nestematele. Toby scoase două boluri cu îngheţată şi i le întinse lui Bel.

— Poftim, îi şopti el. Distrează-te!

Ce om imposibil! Cu siguranţă că aceşti copii aveau alte nevoi stringente pe care le-ar fi putut satisface, cum ar fi bandaje, aşternuturi, hrană consistentă, medicamente adevărate, în loc să risipească bani pe nişte dulciuri

extravagante. Dar, la fel ca şi copiii, Toby părea cât se poate de fericit de propria lui poznă. Şi mai arăta şi bine, pe deasupra. Bel nu avu puterea să-i reproşeze ceva. Zâmbi şi îi luă îngheţatele din mână.

— Bravo, iubito, zise el, făcându-i cu ochiul.

Pe Bel o trecu iar un fior feciorelnic. Se întoarse şi strigă spre copii:

— Cui îi plac căpşunele?

Gălăgia care se iscă dură un sfert de oră, timp în care îngheţata a fost împărţită şi devorată de copiii pofticioşi. Bel se aşeză pe patul unui băieţel cu mâinile şi picioarele ca nişte fuse de subţiri, care avea ambele braţe bandajate, şi îi dădu cu lingura îngheţată de caise. Expresia euforică de pe chipul lui îi încălzi inima.

Toby veni lângă ea şi se aşeză de cealaltă parte a patului.

— Ei? Te distrezi?

— Să ştii că da. Mulţumesc.

— Spitalul acesta tratează copii care sunt pe cale să fie externaţi. Poate că data viitoare o să vizităm un loc unde se află cei cu adevărat nefericiţi. O să fii în extaz, parcă văd.

Bel se uită la copilul bandajat. Adormise, cu un surâs de heruvim pe faţă.

— Peter Jeffers, în vârstă de nouă ani, Leagănul de Copii ai Coşarilor din Charlesbridge-Crewe, citi Bel pe fişa prinsă de tăblia patului, în vârstă de nouă ani? Dar nu pare să aibă mai mult de cinci sau şase ani!

— Subnutrit, cel mai probabil. Băieţii care urcă să cureţe coşurile trebuie să fie slăbuţi, altfel nu încap pe burlan.

— Pe burlan? Cum adică pe burlan?

— Presupun că în Indiile de Vest nu se ard cărbuni.

Bel scutură din cap.

— Deci băieţii aceştia urcă pe coşuri cu perii, ca să cureţe cenuşa. Burlanele sunt înguste şi adeseori înfundate, aşa că e o muncă periculoasă. Copilul acesta a suferit probabil arsuri.

Bel observă bandajele pe care le avea băiatul pe antebraţe şi deasupra lor, la coate, nişte bătături noduroase şi aspre ca pietrişul.

— Nu doar ars, ci şi bătut, şopti ea, văzând vânătaia veche şi gălbuie de pe falca puştiului.

Închise ochii şi îşi imagină ce groaznic trebuie să fie să rămâi înţepenit într-un coş înfundat cu cenuşă, nu mai mare decât lăţimea a doua cărămizi.

— Şi când o să se vindece, va fi înapoiat celor care l-au angajat? Doar ca să fie iar rănit, mutilat ori ucis? Nu se poate face nimic?

— Există o societate de binefaceri cu un nume ridicol de lung, care încearcă să-i înlocuiască pe copiii coşari cu nişte echipamente moderne. Sora mea, Augusta, face parte din ea, dar deocamdată cred că n-au avut prea mare succes. Băieţii coşari sunt metoda tradiţională pentru curăţarea hornurilor, şi noi, englezii, chiar ţinem la tradiţii.

— Tradiţii, zise Bel, scuipând pur şi simplu cuvântul afară. Orori, mai degrabă.

— Şşşt, făcu Toby, arătând cu capul spre băiat, care se mişcă în somn. O să-l trezeşti.

Bel strânse din buze şi continuă să spumege în tăcere.

Toby o privi o clipă, apoi se aplecă spre ea, peste pat.

— Ştii, şopti el, că eşti neobişnuit de frumoasă când te înfurii?

Bel pufni. Ce moment îşi alesese şi el ca să-i facă nişte complimente răsuflate.

— Nu sunt furioasă.

— A, dar accepţi ideea că eşti frumoasă. Foarte bine.

— Nu asta am vrut să spun!

Înfiorându-se, îşi coborî şi mai mult glasul şi zise.

— Nici ideea că sunt frumoasă n-o accept. Că am o siluetă provocatoare, poate, dar nu sunt frumoasă.

— Haide, zău! Dacă nu admiţi că eşti frumoasă, trebuie să te acuz de lipsă de onestitate.

— Nu sunt lipsită de ones… îl contrazise, mijindu-şi ochii. Mă tachinezi, cumva?

— Da.

— De ce?

— Ai devenit iar serioasă. De parcă nenorocirile lumii apasă pe umerii tăi. Dacă nu te tachinez, va trebui să te sărut.

Îi trimise un zâmbet abia schiţat.

— Şi nu vrem să şocăm copiii.

Inima lui Bel începu să bată mai tare. Era consternată că el se putea gândi măcar la sărutări, într-un loc precum acela. Mai rău, şi ea să gândea la acelaşi lucru. La felul în care simţise seara trecută buzele lui apăsate pe ale ei, la izul de coniac din sărutul lui. Oare ce gust ar avea, dacă ar săruta-o acum, dimineaţă? Nu de coniac, asta e sigur.

Cu ce fel de bărbat avea de gând să se mărite – când insuportabil de vanitos, când respingător de superficial, dar atât de fermecător tot timpul? Şi atât de atrăgător… Mai devreme fusese dezamăgită de vanitatea lui, dar acum Bel mulţumea pentru firea păcătoasă a lui Toby. Poate că îl dorea ca bărbat, dar cel puţin nu se afla în pericolul de a se îndrăgosti.

— Cum se face că te-ai gândit să mă aduci aici? îl întrebă ea. Sunt sigură că majoritatea gentlemanilor nu au obiceiul de-a vizita clinicile pentru copii.

— Ca să fiu complet cinstit, nu e deloc un obicei pentru mine. Sunt director al acestei clinici prin virtutea celor zece guinee pe care le donez, dar n-am trecut pe-aici decât de două ori şi n-am participat niciodată la şedinţe. De fapt, e…

— Ce se petrece aici?

Uşile duble ale salonului se dădură de perete. Tăcerea se aşternu în încăpere. Undeva, o lingură căzu la podea, zdrăngănind.

Bel ridică privirea şi văzu în cadrul uşii silueta unei doamne elegante. Pometii înalţi susţineau tenul unui chip ridat de zeci de ani de zâmbete, iar sprâncenele subţiri erau graţios arcuite. Rochia de culoare verde ca muşchiul era excelent croită, şi totuşi simplă ca stil, iar pe deasupra purta o pelerină cenuşiu-închis şi o imensă capă ce exprima

stăpânirea de sine a persoanei care-o purta. Până şi foşnetul veşmintelor sale trăda încrederea în sine, când femeia se apropie şi se opri la picioarele patului.

— Sir Tobias Aldridge, i se adresă ea sever. Vrei să-mi explici, te rog?

— Desigur, răspunse el calm, ridicându-se în picioare.

Bel îl imită, netezindu-şi jupa în timp ce se ridica.

— Dar mai întâi dă-mi voie să fac prezentările. Îmi permiţi să ţi-o prezint pe Miss Isabel Grayson? Isabel, ea e Lydia, Lady Aldridge. Mama mea.

Mută de uimire, Bel făcu o reverenţă elegantă. Mama lui! Ştia c-o să trebuiască să-i cunoască familia la un moment dat, dar spera ca până atunci să fie pregătită. Oare Lady Aldridge avea habar de logodna lor? Nu prea, judecând după privirea fugitivă şi indiferentă pe care se obosi să i-o arunce lui Bel.

— Mama suplineşte absenţa mea în calitate de director al acestei instituţii, îi explică Toby. Vine aici în fiecare joi, când e în oraş.

În jurul lor, copiii izbucniră în aplauze şi fluierături. Bel se uită la Lady Aldridge, fiind pregătită să întâmpine un nou val de antipatie. Lady Aldridge îşi fixă fiul cu o privire de fals reproş.

— Toby! Eşti chiar imposibil.

Se întoarse spre Bel, aţintindu-şi privirea asupra castronului gol din mâna acesteia şi a copilului fericit care dormea în patul lui.

— Foarte bine, sunt de acord.

Ocoli patul şi o apucă uşor de umeri pe Bel, înainte de a o săruta pe obraz.

— Să vii la noi la cină, duminică, dragă.

I se adresă apoi lui Toby, privindu-l peste umăr:

— Dacă vine duminică, va putea să-i cunoască pe Augusta şi pe Reginald. Sigur, va trebui să aranjăm un meniu mai extravagant decât acela cu pui fript, ca s-o ademenim pe Margaret în oraş.

— Desigur, răspunse Toby. Crezi că Fanny şi Edgar vor reuşi să ajungă la cununie?

— În iunie? zise Lady Aldridge, ţuguindu-şi buzele. Aşa cred. Copilul va împlini şase luni până atunci.

Bel urmări uluită schimbul acela de replici între mamă şi fiu. Felul în care uitaseră aproape instantaneu de ea şi continuaseră să discute despre chestiuni de familie, ca şi cum ea nici n-ar fi fost acolo, era remarcabil. Privirea îi căzu asupra prichindelului maltratat din pătuţ, apoi şi-o îndreptă iar spre chipul lui Toby, luminat de zâmbetul lui fermecător şi plin de naturaleţe…

Brusc, înţelese.

Toby pur şi simplu n-avea cum să ştie. Putea să-l privească pe nefericitul copil şi să simtă un mic şi stânjenitor imbold de simpatie, pentru ca apoi să continue cu discuţiile despre sărutări şi căsătorii, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat – pentru că lui nu i se întâmplase niciodată ceva de felul ăla. Nu trebuia decât să observi schimbul de replici, lejer şi drăgăstos, dintre Toby şi mama lui, ca să înţelegi. N-avea de unde să ştie ce însemna să fii un copil singur şi fără prieteni. Nu ar fi putut să înţeleagă cum era să fii bătut la palme de către un adult în care aveai încredere, să-ţi fie frică de acelaşi adult pe care îl iubeai cel mai mult pe lume.

Nu, universul lui Toby însemna serate de duminică împreună cu Augusta şi Reginald, copilaşi nou-născuţi care aveau ambii părinţii în viaţă şi o mamă graţioasă şi eficientă, care mirosea a lavandă şi împărţea îmbrăţişări drăgăstoase, niciodată lovituri.

Şi nici el, nici mama lui nu puteau să-şi dea seama de micul miracol care se petrecuse atunci când o invitaseră pe Bel să li se alăture. Să meargă la ei acasă duminica şi să ia cina cu pui fript, servit cu feluri de mâncare exotice şi mai tentante decât orice aromă de îngheţată reprezenta pentru ea stabilitate, afecţiune, normalitate.

Pentru prima dată, Bel îşi dădu seama că mariajul însemna mai mult decât să-ţi alegi un soţ. Însemna să dobândeşti o familie.

Nu se aşteptase la asta. Ce… minunat!

— Te simţi bine, draga mea? o întrebă Toby,

strângând-o de mână.

— Da, sigur, răspunse, silindu-se să zâmbească. Doar… puţin surprinsă.

Lady Aldridge o bătu uşor pe obraz, ca şi cum ştia cât de mult tânjea Bel după dragostea maternă.

— Of, ştiu că putem părea sufocanţi la început. O să te obişnuieşti.

— Sunt convinsă că aşa va fi, zise Bel, dregându-şi glasul. Sunt tare mulţumită să văd ce lucruri minunate faceţi aici, la clinică. Pot să vă însoţesc şi eu în vizitele săptămânale?

— Isabel e devotată acţiunilor caritabile, îi explică atunci Toby mamei sale.

— Bineînţeles că e, zise Lady Aldridge, zâmbindu-i fericită fiului ei. Doar te ia de bărbat.

Capitolul 6

— Isabel, mai vrei nişte pui?

Toby se uită cu subînţeles la valetul cel mai apropiat de ea, şi acesta întinse imediat mâna spre platoul acoperit cu un capac boltit.

Isabel îl concedie însă, clătinând puţin din cap.

— Nu, mulţumesc. Mi-a fost de-ajuns.

— Eşti sigură? o întrebă Lady Aldridge. Iei cina cu noi de săptămâni întregi deja şi în fiecare duminică mi se pare că eşti tot mai slabă.

Apoi, către Toby:

— Trebuie să ai grijă să mănânce cum trebuie. N-am de gând s-o văd că leşină în mijlocul ceremoniei de nuntă.

— Nu, sigur că nu, zise Augusta, sora lui Toby. Imaginează-ţi ce-ar spune ziarele atunci.

Aşezat de partea cealaltă a mesei, soţul ei începu să

râdă.

— Da, domnul Hollyhurst al nostru ar avea cu ce să se distreze atunci, după cele întâmplate ultima dată. Logodna cu Toby ar putea fi declarată o problemă de sănătate publică, cot la cot cu variola.

— Ţine-ţi gura, Reginald, zise Toby, privindu-şi cumnatul cu o expresie de ponderată răbdare.

— Poate c-o să mai vreau puţin, zise Isabel, întinzând farfuria.

Valetul o mai servi cu o porţie.

— Mulţumesc, Jamison.

Toby îşi urmări viitoarea mireasă în timp ce mânca, vrând să vadă dacă dădea vreun semn de stânjeneală. Surprinzător cât de uşor se acomodase cu tipicul vieţii lor de familie. Cele mai multe dintre doamne ar fi fost îngrozite dacă sănătatea sau obiceiurile alimentare le-ar fi fost puse sub semnul îndoielii în prezenţa altora, dar Isabel nu păruse niciodată deranjată de purtarea mămoasă a lui Lady Aldridge sau de umorul grobian al lui Reginald. Părea chiar dornică să devină o parte din nebunia familiei, cu tachinările lor cu tot. Îi ştia chiar şi pe lachei după nume.

Nu, Toby nu remarcă niciun semn de umilinţă sau de neplăcere. Dar mama lui avea dreptate, Isabel chiar părea puţin palidă. Frumoasă de pică, la fel ca întotdeauna, dar palidă.

— Poate că eşti extenuată, zise el, profitând de scuză ca să-i mângâie încheietura mâinii pe partea din interior.

Avea o piele aşa de fină în locul acela.

— De la toate pregătirile de nuntă şi vizitele săptămânale la clinică, pe urmă cu întâlnirile de la Societatea cu Nume incredibil de Lung a Augustei…

— Nu-i chiar aşa de lung, protestă sora lui mai mare. Se numeşte Societatea pentru înlocuirea Nevoii de Băieţi Coşari.

— Haide, ăsta nici măcar nu e tot titlul, zise Reginald, îndesându-şi în gură cu furculiţa un cartof mai mic. Toby are dreptate, e un titlu care nu se mai termină. Mare minune că reuşiţi să mai faceţi ceva la întâlnirile voastre.

Până să rostiţi titlul complet pentru procesul verbal, trebuie să încheiaţi şedinţa. Cum e? Societatea pentru înlocuirea Nevoii de Băieţi Coşari prin încurajarea unei noi metode de curăţare a coşurilor şi pentru îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale copiilor şi tot aşa *ad infinitum...*

Augusta îi aruncă soţului ei o privire tăioasă.

— Când vine vorba de exces de cuvinte, refuz să fiu dăscălită de cel mai logoreic avocat pledant al Angliei.

— Indiferent de numele societăţii, interveni Toby, cred că Isabel ar putea să renunţe să mai participe la şedinţe şi la vizitele de la clinică, cel puţin până după căsătorie şi luna de miere.

— A, nu, zise Isabel, a cărei furculiţă căzu zdrăngănind pe farfurie. Nu se poate. Bieţii copii, Toby… Tu nu înţelegi.

— Ba înţeleg. Înţeleg că eşti un înger plin de generozitate şi altruism, care va pune starea de sănătate a celui mai jalnic amărât deasupra propriei sale sănătăţi. Dar dacă n-ai grijă de tine, o să mă sileşti să am eu. Trebuie să insist.

— Silit? *Să insişti*? zise Augusta, privindu-l amuzată. E puţin cam barbar, nu crezi?

— Ce anume e barbar când nu fac decât să-mi exprim preocuparea pentru sănătatea viitoarei mele soţii?

Toby puse pe masă paharul cu vin puţin mai cu forţă decât avusese în intenţie.

Cu toţii lăsară privirile în pământ. La unison, fiecare ridică paharul şi bău. Încet.

— Toby doar mă întărâtă, zise Isabel. El ştie cât de importante sunt pentru mine cauzele caritabile de care mă ocup.

Da, oftă Toby. Ştia. Afurisitele acelea de cauze erau totul pentru ea. De săptămâni întregi Isabel refuzase orice distracţie şi nu găsise plăcere decât în vizitele la orfani şi în colectarea de subscripţii cantabile. Chiar şi pregătirile pentru nuntă erau o sarcină pe care abia o îndura, bănuia Toby. Probabil că se gândea la leproşi în timp ce privea mostre de dantelă.

— Cum mai stau lucrurile în Surrey, mamă? întrebă el, căutând cu disperare să schimbe subiectul.

— Bine, ca de obicei, răspunse Lady Aldridge făcând semn lacheului să strângă masa. Cu excepţia unei mici supărări.

Reginald începu să chicotească.

— Să ghicim cum se numeşte supărarea aceea?

— Ce a mai făcut domnul Yorke de data asta? întrebă Toby.

— Ei, e vorba de planurile pentru canalul de irigaţii. Cu luni în urmă a fost de acord cu amplasarea lui. Acum, când s-au făcut actele, refuză să le semneze, nesuferitul. Ştiu că se poartă aşa ca să-mi facă mie în ciudă. Toby, va trebui să discuţi cu el.

— Cu siguranţă o s-o fac.

— Pe tine te-a plăcut întotdeauna, deşi n-am înţeles niciodată de ce.

Cu un zâmbet stins, Toby lăsă jos furculiţa.

— Să aud asta de la propria mamă!

— Ştii foarte bine ce-am vrut să spun, dragule. Doar că… bărbatul acela nu place pe nimeni.

Archibald Yorke deţinea pământurile vecine cu moşia lor din Surrey. Era o figură nelipsită din zonă, cunoscut pentru umorul lui sec şi inteligenţa cu care se târguia. Fiind al doilea cel mai important moşier din zonă, se mândrea cu postura lui de duşman de moarte al familiei Aldridge.

Pentru că Toby devenise baronet încă din prima copilărie, timp de mulţi ani, sarcina de a trata cu domnul Yorke îi revenise mamei sale. Acum, certurile dintre ei deveniseră pur şi simplu o chestiune de obişnuinţă, un sport în care niciuna din părţi nu părea dispusă să cedeze. În ciuda lungilor ani de ranchiună dintre cei doi – sau poate tocmai din pricina lor Toby îl plăcuse întotdeauna nespus de mult pe omul acela. În tinereţe fusese atras de bătrânul holtei ursuz. Petrecuseră multe după-amiezi în grajdurile lui Yorke sau pescuind în pârâu. Fidel ţelului său de a-i strica planurile lui Lady Aldridge, domnul Yorke îi oferise tânărului Toby adăpost şi îl ascultase cu compasiune ori de câte ori

fugea de acasă pentru a scăpa de vreo pedeapsă sau pentru că, pur şi simplu, îl enervau hăţurile cu care mama lui încerca să-l conducă.

— Cine e domnul Yorke? întrebă Isabel.

— Un prieten, răspunse Toby.

În acelaşi timp, Augusta explica:

— Duşmanul mamei.

— E doar un vecin, zise mama lor. Şi nu merită să mai discutăm despre el. Hai să vorbim despre lucruri mai plăcute!

— Apropo, Augusta, zise Isabel, luminându-se deodată, absorbită, ca întotdeauna, de chestiunile caritabile Am o idee pentru broşurile societăţii. Cumnata mea, Soph…

Vocea i se stinse. Furculiţele se opriră, tremurând, în aer.

— Sophia, o completă mama lui Toby, blajin. O cunoaştem pe Sophia, scumpo.

— Da, sigur că o cunoaşteţi, murmură Isabel, aruncându-i lui Toby o privire vinovată.

Bărbatul schiţă un zâmbet forţat şi flutură nonşalant din mână

— Continuă, draga mea, zise el, deşi spera ca ea să se oprească.

— Sophia a fost de acord să-i facă micului Peter Jeffers un portret, pe care să-l folosim ca imagine pe broşură. Trebuie să dăm un chip nefericirii băieţilor coşar, ca să mişcăm inimile posibililor sponsori. Nu eşti de aceeaşi părere, Augusta?

— Cred că e o idee splendidă, răspunse Augusta. Cumnata ta ar putea să ne dea o mostră înainte de următoarea noastră întâlnire?

Şi aşa o ţinură cât timp luară desertul, pe care, desigur, Isabel nu îl mâncă. Toby împunse de câteva ori în tarta lui cu gutui. Nu era vorbă că i-ar fi purtat ranchiună lui Isabel pentru faptele ei bune, doar că şi-ar fi dorit să fie ceva mai atentă cu el. După aproape şase săptămâni, încă se mai agăţa de logodna asta cu dinţii şi de lista lungă cât o

zi de post, plină de promisiuni absurde.

Conform înţelegerii pe care singur o încheiase cu Gray, trebuia să o facă pe Isabel fericită şi niciuna dintre metodele lui obişnuite – complimente, glume, atenţie linguşitoare, mici daruri – nu aduseseră pe chipul lui Isabel măcar o zvâcnire a buzelor. Nu, nu exista nimic care ar fi putut să o facă pe Isabel Gray să zâmbească, aşa cum reuşea un impetuos gest de renunţare la sine, cum ar fi promisiunea lui de-a strânge fonduri pentru noua clădire a clinicii.

„Deşi, mai degrabă aş plăti eu singur întreaga sumă”.

Sau iniţierea unei chete în rândul membrilor clubului de gentlemani din care făcea parte.

„Chiar dacă, după aceea, mi-aş lua adio de la calitatea de membru.”

Sau, de ce nu, să le îngăduie mucoşilor ălora soioşi de prin rigole să călărească pe umerii mei.

„N-ar fi mai bine să le dăruiesc, în schimb, un ponei?”

„Nu, n-am băgat de seamă că au purici”.

Hârş, hârş, hârş...

Actele caritabile erau bune şi frumoase, dar Isabel exagera. Dacă Toby reuşea să ajungă la momentul căsătoriei înainte de a sărăci sau de a se înjosi definitiv, era mare minune. Desigur, acum Toby îi promitea lui Isabel aproape orice, fir-ar să fie! Odată însă ce se vor căsători, va putea să negocieze altfel! Ceea ce îl intriga însă era că, după atâtea săptămâni, niciuna dintre propunerile lui romantice nu o emoţionaseră câtuşi de puţin. Prin ce festa nemiloasă a sorţii ajunsese el să o ceară în căsătorie pe singura femeie din câte există care să rămână imună la toate farmecele lui îndelung testate?

Ei, dacă era să fie drept cu sine însuşi, Toby trebuia să recunoască faptul că existau aparent *două* femei imune la şarmul lui, iar prima îl respinsese deja.

— Tânjesc după ziua în care vom putea desfiinţa cu totul societatea, zise Isabel.

Ei, remarca aceea îi trezi interesul lui Toby. Era un sentiment pe care putea să-l susţină din toată inima.

— Da, fu de acord şi Augusta. Dacă parlamentul ar vota nişte restricţii semnificative în privinţa exploatării copiilor prin muncă, n-ar mai fi necesare astfel de eforturi.

— Vai de mine, le întrerupse Reginald. Pluteşte în aer o nouă acţiune caritabilă. Societatea pentru înlocuirea Nevoii de Băieţi Coşari…

Isabel râse uşor.

— Nu, nu. Nu mai e nevoie de-o altă societate. Odată ce Toby îşi va ocupa locul în parlament, va prelua el această cauză.

— *Toby?!* repetă Reginald. În parlament?!

— Da, desigur.

Cu un hohot de râs deloc elegant pentru o doamnă, Augusta se întoarse spre el, întrebându-l:

— Domnul Yorke ştie? Toby, Isabel nu vorbeşte serios, nu-i aşa?

— Augusta, zise Toby, inspirând profund, Isabel vorbeşte întotdeauna serios.

Desigur, ideea ca el să activeze în parlament era absolut absurdă, dar Toby nu putea să recunoască aşa ceva. Nu câtă vreme Isabel se uita la el cu speranţa sclipind în ochii ei negri, solemni.

„Promite-i orice! Fă-o să fie fericită! Fă-o să zâmbească!”

— Urmând sfatul lui Isabel, zise Toby, m-am gândit destul de serios la chestiunea asta.

Isabel nu zâmbea, ci pur şi simplu radia, şi Toby remarcă expresia ei plin de recunoştinţă, dar şi de o uşoară urmă de nelinişte. Doamne, ce nu i-ar promite, doar ca s-o facă să zâmbească? Era un lucru bun că nu mai rămăsese nicio lună înainte ca preotul să-i declare soţ şi soţie, căci, altfel, l-ar fi făcut să renunţe la toate bunurile lumeşti şi să se călugărească.

— Toby în parlament?! zise Lady Aldridge pe un ton de falsă inocenţă. Ce idee!

Toby îi aruncă o privire de avertisment pe deasupra paharului de vin. Erau ani de când mama lui îl tot înghiontea să intre în competiţie cu domnul Yorke pentru

locul acestuia din Camera Comunelor, şi el refuzase cu tărie ideea. Să ocupe un loc în parlament numai ca să-i satisfacă mamei sale o dorinţă meschină de răzbunare era chiar mai rău decât dacă ar fi făcut-o ca să-şi mulţumească naiva sa soţie.

Acum, mama lui îl fixa cu cea mai tulburătoare privire, dublată de un zâmbet senin. Ca orice mamă, care era nefiresc de încântată să admire stânjeneala propriei progenituri.

— Mamă, zise el cu un glas cântat, acum ai zece nepoţi – dintre care trei tocmai fac praf camera copiilor în timp ce noi stăm de vorbă. Pot să-ţi sugerez că asupra lor ar trebui să-ţi îndrepţi atenţia?

— Isabel, spuse Lady Aldridge într-un târziu, continuând să-i zâmbească lui Toby, ţi-am spus cât de încântaţi suntem să te primim în familia noastră?

*

— Ce mama naibii…

Josiah Grayson îşi înghiţi şuvoiul de blesteme care îi stăteau pe limbă. Un astfel de limbaj nu era potrivit pentru urechile unui copil, dar, pe de altă parte, nici copiii nu trebuiau să se cocoaţe pe birourile taţilor lor şi să verse călimările cu cerneală peste maldărele de corespondenţă.

Joss se întinse după fiul lui şi îl săltă pe puşti de pe biroul din lemn lustruit de cireş, acum mânjit cu amprente de cerneală. Încercă să scoată degeţelele durdulii ale lui Jacob din călimară, ţinându-l pe ţâncul ca o zvârlugă la distanţă, ca să nu-şi mânjească noua tunică.

Să-l ia naiba pe Gray. Era numai vina lui că plecau din Londra aşa de repede. Fusese la Southampton să supravegheze lucrările la două corăbii aflate în construcţie şi o luase pe Sophia cu el. Trecuseră abia două zile şi toată casa se transformase într-un iad. Ce i-ar mai fi plăcut diavolului ăluia arogant să afle despre asta, nu-i aşa? Mai întâi, bona lui Jacob îşi părăsise slujba, apoi apăruseră probleme cu contractele de asigurări şi, ca să le pună capac

la toate, Bel se îmbolnăvise…

— Jacob, dă-i-l lui tati! Am zis să i-l dai lui tati. Jacob, pentru numele lui…

Brusc, băiatul dădu drumul călimării. Fără să i mai opună rezistenţă, când Joss trase de sticlă, braţul îi zvâcni înapoi. Cerneala îl stropi de la lavalieră şi până jos, pe pantaloni.

— Afurisenie, rahat, la naiba şi toţi dracii!

Nu se putea evita lecţia despre limbajul necuviincios pe care o primise Jacob atunci. Mara ar fi fost furioasă pe el dacă ar fi ştiut că folosise un astfel de limbaj în faţa fiului lor.

— Doamnă Prewitt!

Joss o chemă pe camerista care se afla pe coridor şi îl depuse pe Jacob în braţele ei, care îl cuprinseră fără prea mare dorinţă.

— Curăţă-l şi trimite-l la bucătăreasă să-i dea un biscuit.

Cum fiul lui era ocupat acum, Joss îşi întoarse atenţia asupra petelor de cerneală care stropiseră contractele ce acopereau biroul. Doamne, ce mizerie! Ca partener la Şantierul Naval Grayson Brothers, Joss avea puterea deplină de a semna contracte şi de a rezolva probleme în lipsa lui Gray îl irita însă că nu înţelegea cu adevărat cum funcţionau lucrurile şi habar nu avea dacă termenii noului contract pe care îl semnase erau în regulă sau nu. Nu beneficiase decât de sfatul avocatului, iar Joss nu avea încredere nici cât negru sub unghie în snobul acela linguşitor.

Nu că Gray ar fi ştiut mai bine cum să trateze chestiunea. Nici fratele lui nu avea studii juridice. De aceea se hotărâse Joss să studieze Dreptul. Nu puteau să construiască o afacere de familie de succes fără ca măcar unul din ei să priceapă despre ce era vorba în maldărele alea de vorbărie juridică.

Majordomul apăru în pragul uşii.

— Un vizitator, domnule.

— Nu sunt acasă.

— E Sir Toby Aldridge, domnule.

— Fir-ar! bombăni Joss, frunzărind un maldăr de pergamente.

Exact asta îi mai lipsea, să se întreţină cu nemernicul ăla insuportabil.

— N-a primit mesaj că Bel e bolnavă?

— Ba da, l-a primit, se auzi o voce de pe coridor.

Nemernicul insuportabil în carne şi oase apăru în uşă şi pătrunse în birou.

— Un motiv în plus să vin s-o văd.

Joss concedie majordomul dintr-o privire.

— Va trebui să vii în altă zi, îi spuse lui Toby, aşezându-se la masa lui de lucru. Se simte prea slăbită pentru vizite de curtoazie şi nici eu n-am dispoziţie pentru aşa ceva.

Toby se trânti într-un scaun din faţa mesei de lucru.

— Nu te purta cu mine ca şi cum aş fi un străin adunat de pe stradă! Mă căsătoresc cu Isabel în mai puţin de o lună, pentru numele lui Dumnezeu, aşa că spune-mi mai bine de ce natură e boala ei! Aţi chemat un doctor? Pot s-o văd?

— E doar o durere în gât, zise Joss. Nu vrea doctor. Şi nu, nu poţi s-o vezi.

Tomkins apăru iar în cadrul uşii.

— Contesa de Kendall şi o oarecare Miss Osborne, pentru Miss Grayson.

— Spune-le că vin imediat. O să le conduc chiar eu sus, în camera lui Miss Grayson.

— Uite ce-i, zise Toby ridicându-se din scaun. Tocmai ai zis că nu poate primi vizite. De ce Lucy şi prietena ei urcă, iar eu nu?

— Pentru că Bel a cerut să le vadă. Pe tine n-a cerut să te vadă.

Joss trecu valvârtej pe lângă Toby şi traversă coridorul, spre holul de la intrare. Paşii lui Toby îl urmară până în hol, unde aştepta Lucy. Joss se înclină mai întâi dinaintea contesei.

— Te rog să-mi scuzi înfăţişarea, zise el, făcând semn

spre ţinuta lui distrusă. E opera fiului meu, din păcate.

— Da, zise Lucy zâmbind, am auzit că tânărul conaş Jacob e greu de stăpânit.

Privirea îi alunecă peste umărul lui.

— Toby, ce surpriză plăcută! Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

— De ce-ar fi aşa o surpriză? Nu orice gentleman şi-ar vizita logodnica bolnavă?

Ignorând replica lui Toby, Lucy continuă:

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe prietena mea, Miss Hetta Osborne. Miss Osborne, acesta e fratele lui Miss Grayson, căpitanul Josiah Grayson, şi logodnicul ei, Sir Toby Aldridge.

— Miss Osborne. Sunteţi bine-venită.

Joss se înclină în faţa nou-venitei, o tânără cu câţiva ani mai mare ca Bel, îmbrăcată într-o rochie simplă de muselină şi cu un veston de culoarea curry-ului. Când se ridică, ea îl privea cu o curiozitate nedisimulată şi intensă. Joss îşi stăpâni pornirea de a face o grimasă care să-i atragă atenţia că e nepoliticoasă.

— Miss Osborne a venit să stea cu mine până nasc. Tatăl ei e chirurg la Corbinsdale. Când Bel mi-a trimis vorbă că s-a îmbolnăvit, m-am gândit imediat s-o aduc pe Hetta cu mine.

Lucy puse o mână înmănuşată pe braţul prietenei sale.

— Miss Osborne este, practic, medic în toată puterea cuvântului.

— O femeie medic?

Acum, Joss se bucura să fie el cel care se zgâieşte. Miss Osborne era o femeie bine legată, care părea să ştie ce face. În comportament, dar şi în ţinută, avea aerul unei doamne mature, în ciuda tenului alb ca laptele pudrat cu pistrui de fetiţă. Adevărat, manifesta aceeaşi făţişă curiozitate ca un copil, dar ochii – într-o nuanţă caldă de căprui – îi oglindeau inteligenţa.

Îi lăsară un răgaz.

Trecuse mult de când Joss nu mai remarcase culoarea

ochilor unei femei. În ultima vreme nu adresa unei noi cunoştinţe mai mult de o privire fugară, înainte de a clasifica persoana într-una din două categorii: „De tolerat” sau „De abandonat”. Acum însă nu era sigur ce etichetă să-i pună femeii acesteia. Trebuia să se uite cu mai multă atenţie. Se trezi aşadar că-i cercetează figura cu o intensitate necuvenită.

Nu-i venea să creadă că remarcase culoarea ochilor ei – o nuanţă destul de atrăgătoare de căprui, cu paiete verzi.

În spatele lui, Toby scoase un sunet batjocoritor.

— *Practic* medic? Dacă Isabel e bolnavă, va fi consultată de-un doctor adevărat. O să-l trimit pe medicul meu personal.

Miss Osborne îşi semeţi bărbia.

— Singurul motiv pentru care nu pot reclama titlul de „medic” este sexul meu. M-am bucurat de aceeaşi instrucţie şi experienţă ca oricare dintre omologii mei bărbaţi.

— Ca orice alt vraci de ţară, vrei să spui, zise Toby, întorcându-se apoi spre Joss. Doar n-ai de gând să încredinţezi sănătatea surorii tale pe mâna acestei... acestei fete.

Lucy o prinse pe prietena ei de braţ.

— Hetta, nu te simţi ofensată! Toby nu ştie ce vorbeşte. E doar supărat din cauza bolii lui Bel.

— Da, înţeleg.

Miss Osborne îl fixă pe Toby cu o privire tristă.

— Cunosc foarte bine purtările iraţionale pe care le dovedesc gentlemanii când doamnele lor sunt în suferinţă.

— Purtările iraţionale? întrebă Joss. E iraţional ca un bărbat să-şi arate îngrijorarea?

Acum, Miss Osborne devenea cu adevărat o problemă. Îl făcea să-i ţină partea lui Toby. Oricât de puţin merita Toby să fie luat în seamă, Joss înţelegea foarte bine durerea prin care trecea, fiind martor la suferinţa unei femei.

— M-aş fi aşteptat să daţi dovadă de mai multă empatie, zise el. Miss Osborne ridică dintr-un umăr.

— Empatia presupune să înţeleg un lucru, ori eu n-am înţeles niciodată de ce femeile sunt etichetate drept sexul slab. Din câte am observat, bărbaţii suportă starea de neajutorare cu mult mai puţin curaj decât suportă femeile durerea.

Îşi încleştă apoi şi mai strâns degetele de mânerul valijoarei ei negre.

— În ceea ce mă priveşte, nu suport ignoranţa. Am venit aici s-o ajut pe Miss Grayson. Vă asigur că am pregătirea şi experienţa necesare ca să-i ofer o îngrijire excelentă, în ciuda eforturilor unora – aruncă o privire spre Toby – de a-mi pune piedici, doar din cauza caracteristicilor fizice care mi-au fost date la naştere.

Ochii îi sclipeau când se întoarse spre Joss.

— Şi-aş fi zis că *dumneata* păreai să dai dovadă de mai multă empatie.

Joss trase aer în piept, reflectând. Această Miss Osborne era ori o aiurită lipsită de tact, ori un exemplu de isteţime. Medic, aşa parcă-şi zicea? Într-o clipă reuşise să-i înţepe cu putere în ambele sale răni încă proaspete şi deschise – mâhnirea neostoită de la moartea Marei şi frustrarea pricinuită de restricţiile care însoţeau originea lui mixtă şi ilegitimitatea. Pentru un presupus vindecător, femeia era o adevărată pacoste.

Acum avusese îndrăzneala să-i sugereze c-ar fi trebuit să-i recompenseze firea acidă, să-i susţină priceperea, doar pentru că împărtăşeau această legătură subţire de a ocoli convenţiile sociale. Ca şi cum ar fi făcut din ei nişte aliaţi. Privirile insistente ale lui Miss Osborne insistau asupra faptului că el nu putea refuza s-o lase să urce la Bel, fără să-şi renege propria inteligenţă.

Alternativa lui, desigur, ar fi fost să-i nege pregătirea de medic şi s-o refuze, trecând astfel de partea lui Toby. Joss îşi suprimă un mârâit de supărare. Era un pact cu diavolul, oricum o dădea.

Miss Osborne o ştia şi ea. În timp ce se măsurau unul pe celălalt, sprâncenele ei subţiri se arcuiră nerăbdătoare. Ei bine, era isteaţă. Femeia nu era proastă.

— Foarte bine, zise Joss, cu o plecăciune indiferentă. Doamna Prewitt vă va conduce în odaia surorii mele.

Al naibii să fie dacă avea s-o conducă el însuşi.

— Mulţumesc.

Lucy zâmbi, într-un efort de a spulbera tensiunea. O privi pe Miss Osborne urcând scările şi şopti:

— Te rog, nu te supăra pe Hetta! Îi face mare plăcere să şocheze oamenii.

— Înţeleg, Lady Kendall.

Lucy o urmă pe prietena ei la etaj, şi Joss reveni în biroul lui, pufnind. Miss Osborne nu ştia ce norocoasă era să aibă puterea de a alege momentul în care să jignească pe cineva sau nu. Joss, în schimb, şoca pe toată lumea, indiferent dacă asta-i făcea plăcere sau nu.

Vocea lină a lui Toby îl opri la jumătatea coridorului.

— Nu pot să cred că îngădui aşa ceva.

Joss oftă. Bărbatul ăsta n-avea de gând să mai plece?

— Şi eu care credeam că dumneata eşti fratele inteligent, continuă Toby.

— Iar eu credeam că dumneata te pricepi să încânţi doamnele. N-ai etalat niciun strop din bine cunoscutul dumitale şarm faţă de Miss Osborne. După felul în care ai insultat-o, n-am mai avut cum s-o refuz. Slabă performanţă, Aldridge!

— Hai, slăbeşte-mă!

Toby îşi coborî vocea şi micşoră distanţa dintre ei.

— Dacă o soţie moartă îţi dă dreptul să devii un ticălos cu normă întreagă, îmi închipui că o logodnică bolnavă îmi dă şi mie dreptul la un moment de nepoliteţe. Dacă starea lui Isabel nu se va îmbunătăţi – sau dacă, ferească Sfântul, se înrăutăţeşte – o să trimit imediat după doctorul meu şi o să mi-o plăteşti.

Joss se uită la el. Nu-l mai auzise niciodată vorbind pe tonul acela. Ce mai zi era şi asta! Contracte pătate de cerneală, călimări răsturnate, doctori femei… şi acum ticălosul ăsta nesuferit care începuse să ceară să fie respectat. Mai rău, Joss se simţea obligat să o facă.

— De acord.

— Bun. Acum dă-mi voie s-o văd.

— Ţi-aş permite s-o vezi, dacă…

Toby urcase deja trei trepte când acel „dacă” îl opri la jumătatea scărilor.

— Dacă şi ea doreşte. Dar ea nu doreşte.

— Cum adică, nu doreşte? Peste trei săptămâni o să fiu soţul ei.

— Nu eşti încă soţul ei. Deocamdată e doar sora mea. Şi sora mea nu vrea să te vadă.

Capitolul 7

— Iată-te! În sfârşit.

Bel îşi ridică privirea din ziarul pe care îl citea. Toby stătea în uşa camerei de zi cu un pachet sub braţ, şi, când îl văzu, toate gândurile din mintea ei îşi luară zborul.

„Iată-l! În sfârşit”.

Şi-ar fi dorit să se poată ridica, să-l întâmpine, dar i se învârtea capul. În tot timpul cât fusese bolnavă trecuse prin episoade repetate de ameţeală. Îi admiră pe furiş silueta elegantă profilându-se în cadrul uşii şi ameţeala o cuprinse şi mai rău. Poate că n-ar fi trebuit să accepte să-l vadă încă, dar deja îl ţinuse la distanţă mai bine de o săptămână.

Puse ziarul deoparte, silindu-se să schiţeze un zâmbet. Vai, ce mult şi-ar fi dorit ca el să se întoarcă o clipă cu spatele, cât să-şi poată ciupi puţin obrajii ca să le dea culoare. Poate c-ar fi reuşit să-i dea impresia că măcar starea ei de sănătate se ameliorase, dacă nu şi că prinsese putere.

Bel îşi dădea seama însă că Toby nu s-ar fi lăsat păcălit.

— Ce palidă eşti! remarcă el, punând pachetul pe masă şi afundându-se în divan, lângă ea.

Făcu o mişcare avântată, ca şi cum ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, apoi păru să se gândească mai bine şi renunţă. Bel nu ştia dacă să fie recunoscătoare sau

dezamăgită.

— Ai idee cât de groaznic de îngrijorat am fost? Am venit în fiecare zi, să ştii.

Ochii lui căprui şi blânzi o cercetară, să vadă cum e. Îi simţi privirile oprindu-se asupra cearcănelor ei întunecate, asupra palorii din obraji, asupra părului tern şi fără strălucire. Probabil că arăta hidos, spre deosebire de el, care era la fel de frumos şi de suav ca întotdeauna.

— Cum aş fi putut să te las să mă vezi? Nu se cuvenea.

Bel se juca nervoasă cu batista din poală, ciugulindu-i marginile dantelate. Nu era chiar o minciună; doar un adevăr incomplet.

Nu ar fi putut să-i spună cinstit: „Nu puteam să te văd până ce nu aveam certitudinea că sunt în deplinătatea facultăţilor mintale”. Zile şi nopţi întregi căzuse pradă unor vise febrile din care intra şi ieşea, îngrozită că, la fel ca mama ei, nu se va reface niciodată definitiv.

Chiar şi după ce febra o lăsase, rămăsese întinsă în pat, scotocind în cele mai întunecate cotloane ale minţii după vreo dovadă, oricât de vagă, de nebunie.

— Dacă m-ai fi vizitat, n-ai fi făcut decât să te îngrijorezi, zise ea fără vlagă. Chiar şi acum probabil că par destul de bolnavă.

Îşi duse o mână la tâmplă, acoperindu-şi faţa.

Toby se lăsă mai jos şi privi pe sub mâna ei.

— Ascultă-mă, Isabel. Peste câteva săptămâni urmează să ne căsătorim. O să stau acolo, în faţa Londrei întregi, dinaintea Sfintei Treimi şi până şi în faţa celor doi fraţi grosolani ai tăi şi îţi voi jura credinţă şi ocrotire veşnice. La bine şi la rău.

Îi dădu la o parte mâna de pe faţă şi îşi împleti degetele cu ale ei.

— Şi Dumnezeu mi-e martor, mă jur chiar acum, aici, că eşti cea mai frumoasă privelişte pe care mi-a fost dat s-o văd în ultimele zece zile.

Bel nu se putea decide să spună dacă o provoca sau o minţea. De fapt, nici nu ţinea neapărat să afle adevărul.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea încet.

Era adevărul-adevărat.

— Mă bucur, îi răspunse, zâmbind. Miss Osborne îmi spune că te-ai refăcut aproape complet.

— Da, febra mi-a trecut definitiv. Doar că mă mai simt puţin slăbită.

— Dar spune că nu mănânci suficient.

— E... mă mai doare gâtul când mănânc... se plânse ea, forţându-se să tuşească uşor pentru a nu fi nevoită să ducă explicaţia până la capăt.

— Isabel, trebuie să faci un efort, ca să-ţi recapeţi puterile. Tocmai am vorbit cu fratele tău. El propune să amânăm nunta.

— Vai, nu trebuie să facă aşa ceva! N-o să-i permit, se opuse Bel, strângându-l de mână. Mă simt deja mult mai bine.

Şi era adevărat. Poate că greşise când îl ţinuse departe de ea atât de mult timp. Era ceva în felul în care se uita la ea, cu o umbră de zâmbet în priviri, care o făcea să se simtă complet refăcută. Tachinările lui o înfuriau uneori, dar începea să înţeleagă faptul că erau un fel de complimente ciudate aduse firii ei. În timp ce fanfaronii tachinau pentru că le făcea plăcere să dispreţuiască şi să rănească, glumiţele bine intenţionate ale lui Toby aveau tocmai efectul contrar. El nu tachina din răutate, ci pentru că avea credinţa că Bel lua lucrurile exact aşa cum erau.

Şi până acum avusese întotdeauna dreptate.

Bel îl strânse puţin de mână.

— Nunta trebuie să se facă la data stabilită.

Umerii lui relaxaţi dovedeau din plin că Toby părea uşurat. Acoperi cu cealaltă mână degetele lor împletite, cuprinzându-le în strânsoarea lui puternică şi caldă.

— Bine. Tocmai în acest scop, ţi-am adus un medicament.

Îi dădu drumul şi întinse mâna după pachetul cu care venise.

— Medicament? Dar Miss Osborne mi-a dat deja o doză...

— Acesta e un alt fel de medicament. Unul care sigur îţi va plăcea.

În ochii lui apăru un licăr de viclenie când desfăcu pachetul şi scoase din el un bol rece de sticlă, plin cu îngheţată de culoarea alunei.

— E cu aromă de ciocolată. Amestecată cu alune şi, din câte mi s-a spus, cu o urmă de scorţişoară.

— Toby, chiar nu…

— Insist, zise, îndesându-i o linguriţă în mână. Dacă hrana solidă te deranjează la înghiţit, trebuie să mănânci ce poţi. O îngheţată e remediul perfect pentru durerile în gât. Răceala ei e ca un balsam; dulceaţa te pune pe picioare.

Îi zâmbi strengăreşte.

— Şi toată lumea ştie că ciocolata e revigorantă.

Bel simţea deja cum împotrivirea i se topeşte. Îngheţata sclipea şi părea aşa de răcoroasă, de ispititoare. Laringele iritat începu să funcţioneze doar imaginându-se cum ia o singură lingură din dulceaţa aceea rece, calmantă.

Plăcută, păcătoasă dulceaţă!

— Nu… chiar n-aş putea.

— Te preocupă zahărul?

Bel dădu din cap, sperând că lui i se va face milă de conştiinţa ei şi va lua repede bolul de acolo.

Toby îl aduse însă mai aproape, apucă linguriţa din mâna ei şi luă cu ea puţină îngheţată.

— Isabel, nu-ţi face griji! Am comandat îngheţata asta special pentru tine. E îndulcită cu miere.

— Miere?

— Da, miere englezească pură, adunată de la albine foarte mulţumite. L-am chestionat pe apicultor chiar eu şi m-a asigurat că bondarii au fost trataţi cum nu se poate mai bine, că li s-a plătit un salariu just şi li s-a permis să se odihnească sâmbăta. Şi acum, că şi-au terminat misiunea, am aranjat ca tot stupul să fie pensionat şi trimis pe o plajă mică şi frumoasă din Shropshire, fix lângă o pajişte plină de trifoi. Aşa că, vezi tu, continuă el, apropiind lingura de buzele lui Bel, poţi să te bucuri de această îngheţată fără mustrări de conştiinţă.

Bel chicoti. Pe toţi sfinţii, ea nu chicotea niciodată. Cu astfel de argumente viclene şi cu surâsul acela convingător, avea să se bucure de un succes grozav în parlament.

— Mă tachinezi. Fără pic de ruşine.

— Da, şi ţie îţi place asta.

Se aplecă şi mai mult şi ridică linguriţa la buzele ei.

— Serios, Isabel! Trebuie să mănânci. Trebuie să mănânci bine, dacă vrei să ne căsătorim aşa cum am plănuit şi…

Vocea lui căpătă brusc o intensitate emoţionantă.

— Şi chiar nu vreau să amânăm.

Bel închise ochii. Dacă era cu adevărat puternică, va găsi în ea forţa să refuze tentaţia. Dar era bolnavă şi slăbită, şi chiar dacă ştia în adâncul conştiinţei că nu trebuia să cedeze…

A cedat.

Buzele i se închiseră în jurul linguriţei reci, şi Bel se delectă din delicioasa îngheţată.

„Ah, ce paradis!”

La început răceala îi arse buzele şi limba, şi cristalele de gheaţă îi zgâriară cerul gurii ca nişte mici aşchii de sticlă, dar apoi acele se topiră şi deveniră o cremă, iar fiecare mică înţepătură era acum alinată de o răceală nemaipomenită şi o aromă întunecată, dulce-amăruie.

Înghiţi, apoi deschise ochii şi îl văzu cum îi oferă încă o linguriţă.

De astă dată o acceptă cu ochii larg deschişi, cotropită de privirea lui caldă, stropită cu paiete de ambră, iar oscilaţia dintre durerea ascuţită şi intensa plăcere îi biciui din nou simţurile.

— Îţi place? o întrebă el, retrăgând încet linguriţa dintre buzele ei ţuguiate.

Dacă-i plăcea? Bel se linse pe buze, meditând. Nu putea descrie senzaţia că fiind cu totul plăcută, dar un lucru ştia.

— Mai vreau.

Toby chicoti aspru – un sunet mai gutural şi mai gros decât râsul lui obişnuit. Ridică din nou linguriţa spre buzele

ei, cu o nouă încărcătură, şi Bel văzu cum pupilele lui negre se măresc în aşteptarea momentului, buzele lui pline desfăcându-se odată cu ale ei. Toby părea să trăiască aceeaşi dulce tortură ca ea, în timp ce răceala arzătoare îi invada gura. Dintr-un motiv neştiut şi malefic, Bel se trezi că şi le strânge, ţuguindu-le şi mai tare, parcă din dorinţa de a se apăra. De a tachina.

Se linse iar pe buze, încet, bucurându-se de o păcătoasă plăcere, în timp ce privirea lui se pironea pe gura ei. Da, Bel se simţea puternică atunci când Toby o întărâta, dar să-l tachineze la rândul ei… asta însemna *putere.* Senzaţia o străfulgeră până în creştetul capului, ca o săgeată de gheaţă.

Când vorbi, vocea îi suna spartă.

— Pot să gust?

— Da, exclamă ea, în timp ce sentimentul vinovăţiei i se cuibărea în piept.

Cât de egoistă fusese să nu se gândească ea însăşi la asta. Să nu-i ofere, înainte ca el să ceară.

— Da, bineînţeles.

Totuşi, în loc să pună linguriţa înapoi în îngheţată, Toby puse bolul deoparte. Şi înainte ca Bel să-şi dea seama ce se petrece, mâinile lui îi cuprindeau obrajii, aplecându-i capul spre el. Apoi trupul i se lipi de al ei, buzele lui i le striviră pe ale ei, iar limba… Limba era în gura ei, întărâtând-o. Încercându-i gustul.

Bel închise ochii, şocată. Senzaţia era aşa de plăcută, că trebuia să fie ceva rău. Ar fi fost bine să alunge această ispită. Să nu cedeze.

Dar nu avu puterea.

Şi descoperi că viitorul ei soţ avea un gust chiar mai bun decât ciocolata.

Toby îşi apăsa fără sfială buzele de ale ei, în timp ce limba intra şi ieşea printre buzele ei. Efectul era ameţitor. Spre marea ei ruşine, aerul ieşi din ea sub forma unui mic oftat scâncit. Mâinile lui Toby se relaxară pe faţa ei şi buzele i se lipiră de ale ei, într-un sărut înşelător de inocent.

Îi oferea şansa de a-i opune rezistenţă. Ocazia de a se

retrage. Dar, la fel ca în cazul îngheţatei, Bel nu era mulţumită să guste doar o dată din el. Poată că febra aceea îi făcuse ceva. Ştia că e un răsfăţ ruşinos, egoist, nepermis, dar voia mai mult.

Îşi puse mâinile pe după gâtul lui Toby şi îşi trecu degetele prin buclele de la ceafă, care-i atingeau lavaliera. Bărbatul o sărută din nou, iar Bel îşi lăsă degetele să exploreze. De când tot aştepta să-l poată atinge în acest fel! Îi simţea părul tot atât de moale pe cât părea, iar muşchii gâtului erau încântător de puternici. Iar pielea… când îşi vârî un deget pe sub lavaliera apretată, descoperi că avea pielea netedă, fierbinte şi doar puţin umedă de transpiraţie. Un nou fior o străbătu, descoperind că sub învelişul lui care emana încredere de sine, era doar un bărbat simplu, primitiv. Iar ea îl făcea să asude.

— Isabel.

Îi murmură numele cu gura lipită de a ei, lăsându-şi mâinile să alunece spre talia lui Bel şi trăgând-o mai aproape de el. Când sânii ei i se lipiră de piept, amândoi scăpară un mic geamăt. De data asta, Toby nu-i mai oferi cu gentileţe nicio şansă de a se retrage. Nu, Toby devenise un bărbat care urmărea într-adevăr un scop, trăgând-o şi mai strâns la piept şi luându-i gura în stăpânire cu o foame posesivă. Sărutul lui avea un gust amărui şi disperat, era flatant, fără doar şi poate, cât de mult părea să o dorească pe Bel. Şi indiferent cât de mult îi oferea ea, el lua mai mult, tot mai mult. Gura lui era iar şi iar peste a ei, limba intra şi ieşea, în timp ce o ţinea strâns de talie, cu ambele mâini.

Iar apoi…

Ah, iar apoi.

Mâna lui Toby începu să urce. Aşa de încet, pe nesimţite. Degetul mare zăbovea pe fiecare coastă. Cu fiecare centimetru, atingerea lui urca tot mai mult şi Bel devenea tot mai sigură că se va opri curând. Trebuia să se oprească.

Dar n-a fost aşa. Mângâierea aceea insidioasă, chinuitoare, care mergea sus, tot mai sus, nu se opri. Şi un

fel de *nevoie* începu să-şi facă loc printre senzaţiile oarecum nepermise pe care le experimenta. Parcă întreaga ei stare de luciditate se concentra în măruntaie, urmând unduirea căldurii rezultate din atingerea lui. Abia dacă mai respira, iar degetele i se crispară pe grumazul lui. Undeva în mintea ei o voce stridentă striga după virtute, dar ea nu i se putea supune. Nevoia aceea insuportabilă urca înăuntrul ei, ca şi pe dinafară – atingerile lui, senzaţia aceea – sus, şi mai sus… tot mai sus.

Degetul lui mare o atinse sub sân.

„Ah. Ah, te rog!”

Bel n-avea nicio idee pentru ce anume se ruga, dar acum îl săruta şi ea pe el, arcuindu-şi trupul şi exprimându-şi rugăciunea aceea mută prin mişcările uşoare ale buzelor şi rotiri uşoare ale limbii. Toby gemu din rărunchi, gutural, şi îi răsplăti îndrăzneala cu o nouă mângâiere delicată, mai sus, pe o parte a sânului.

Bel se agăţă şi mai tare de gâtul lui, îl sărută şi mai apăsat, spunându-i ceea ce n-ar fi putut să-i spună niciodată în cuvinte.

„Ah, te rog, nu te opri! Te rog, încă o dată!”

Sânii o dureau. Erau grei, aşa de grei! O deranja greutăţile acelea inutile, care îi solicitau corsetul şi pe care îi cărase cu ea de la vârsta de paisprezece ani. Iar acum, într-un final, păreau să se trezească pentru un scop anume. Se iţeau spre el. O dureau.

El putea să facă să-i fie mai bine. Bel ştia că putea.

„Ah, te rog! Ah, te rog, ah, te rog, ah, te rog!”

Căuşul mâinii lui îi cuprinse sânul. Bel aproape că ţipă de uşurare. Degetul lui mare îi găsi sfârcul, şi plăcerea începu să-i curgă lui Bel prin vene şi i se încolăci între coapse. Atât de intens, încât crezu că o să leşine. Cu degete neşovăielnice, el o mângâia, o frământa şi Bel îl săruta cu fiecare gram de recunoştinţă pe care o avea. Erau grei, aşa de grei, dar acum el luase greutatea aceea în mâinile lui puternice şi o ducea în locul ei. Îi ostoia durerea.

Era greşit ce făcea, dar n-avea nevoie de nimic altceva. Avusese nevoie de el, şi el venise, înarmat cu

ciocolată şi sărutări, şi cu zâmbetul acela diavolesc şi seducător.

El era întruparea ispitei şi ea îi ceda.

„În sfârşit”.

*

„În sfârşit”.

Degetul lui Toby îi pipăi din nou sfârcul întărit şi el gemu cu gura peste gura ei. De când tânjea să cuprindă sânii aceia magnifici? Din seara în care se cunoscuseră – acum multe săptămâni, chiar luni. O eternitate. Doamne, ce minunat îi umpleau mâinile, iar pielea caldă, catifelată se revărsa peste degetele făcute căuş. Dorinţa îi pulsa în sânge. Se topea de dorinţa de a o împinge cu spatele de tapiţerie, de a-i smulge corsetul de muselină subţire şi de a-şi lipi buzele în jurul mugurelul cafeniu al sfârcului ei. Ce gust minunat trebuia să aibă!

Sunetele acelea pisiceşti, erotice pe care le scotea ea acum, cu gura acoperită de buzele lui… le-ar fi scos *în gura mare.* Simplul gând îl făcea să freamăte de dorinţă.

Îi fusese dor de ea mai mult decât se aşteptase. Pusese stăpânire pe el nevoia să fie cu ea – să-şi facă un culcuş în miezul feminităţii ei inepuizabile şi bogate, de unde să nu mai plece niciodată, niciodată. Şi chiar dacă în mintea care i se topea mai exista o urmă de raţiune, care insista că nu se putea cu niciun chip ca el s-o dezvirgineze pe Isabel atunci şi acolo, pe canapeaua din camera ei de zi, o parte animalică a fiinţei lui voia cu disperare să încerce.

La urma urmelor, era a lui. Avea să se mărite cu el peste nouă zile, indiferent de ce ar spune fratele ei. Căsătoria trebuia să se facă aşa cum era programat. Acelea fuseseră cuvintele ei. Valul de triumfătoare mândrie nu făcea decât să-i alimenteze dorinţa. Îi frământa sânii cu lăcomie, încântat de felul în care ea se arcuia sub atingerile lui, fără să-i refuze nimic. În sfârşit, ea îl preţuia pentru ceea ce era, nu pentru răbdarea pe care o avea cu cerşetorii şi nici pentru acţiunile lui filantropice. În sfârşit,

iată pasiunea pe care o întrezărise chiar la prima lor întâlnire, toată acea emoţie reprimată pe care ea şi-o îngropa în acţiuni altruiste. Poate că reuşească să şi-o ascundă faţă de lume, chiar şi faţă de ea, dar n-o putea ascunde faţă de el. El o câştigase. Era *a lui.*

Ea va fi soţia lui.

Şi… al naibii să fie dac-o să-i răpească inocenţa ca un hoţ. Nu din moment ce îi va aparţine cât de curând, când va fi soţia lui.

Cu mare regret, Toby făcu un efort de voinţă şi îi eliberă sânii, îi luă faţa între palme şi o împinse blând de lângă el. Respiraţia ei sacadată i-o iuţi şi pe a lui. Îşi sprijini fruntea de fruntea ei frumoasă şi şopti:

— Scumpo, iartă-mă! Trebuie să ne oprim.

Văzu cum roşeaţa vinovăţiei îi urcă în obraji.

— Ştiu, ştiu, zise Bel. Nu e bine. Ştiu, dar…

Îşi muşcă buza.

— Mă faci să vreau lucruri pe care ştiu că n-ar trebui să le fac.

Cu un hohot domol de râs, depuse o sărutare pe fruntea ei.

— Caraghios, nu? Tu mă faci să vreau lucruri pe care am ştiut întotdeauna c-ar trebui să le fac.

— Crezi că o să fim potriviţi unul pentru celălalt?

— Perfecţi.

Şi era sincer. Ultimele câteva minute alungaseră orice grijă a lui legată de compatibilitatea dintre ei. În sărutul acela se potriviseră absolut perfect unul cu celălalt. Nu rezistă ispitei de a-i mai fura unul. Şi apoi altul. Giugiulindu-i urechea cu nasul, murmură:

— Mare noroc avem că ne căsătorim în curând.

— Vai, da!

Bel îşi îndreptă spatele şi se depărtă puţin de el, punând o oarecare distanţă. Pasiunea fusese alungată şi atitudinea ei placidă revenise.

— N-am fi putut aştepta mai mult. Mi-aş dori doar să ne fi putut căsători astăzi. Sper că momentul căsătoriei nu va interfera cu campania ta.

Toby clipi.

— Cam… *campania* mea?

— Ce păcat că va trebui să ne amânăm luna de miere, dar sper să fie minunat şi în luna august în Comitatul Lacurilor precum în iulie.

— Să ne amânăm luna de miere? Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

Îi puse un deget pe vârful nasului şi-i zise, glumind:

— Isabel, poate că febra te-a afectat mai serios decât am crezut.

Isabel deveni instantaneu rigidă.

— La ce te referi?

— La nimic, o linişti el şi îi mângâie maxilarul cu un deget, dar, pe cuvântul meu, eşti aşa de frumoasă când te simţi ofensată. Eu sunt cel confuz, scumpo. Nu te prea înţeleg. Fie-ţi milă de un prostănac aiurit şi explică-mi încă o dată, ceva mai domol de data asta.

Zâmbind iar, Bel trase un ziar de pe măsuţa de lângă ea şi i-l întinse.

— N-ai aflat? Se aşteaptă ca prinţul regent să dizolve mâine parlamentul. Ştirea apare în toate ziarele. Peste câteva săptămâni vor începe alegerile.

Toby căscă ochii la ziarul pe care i-l întindea Bel, încercând în zadar să formuleze un răspuns. Bel nu putea să vorbească serios. Isabel puse mâna pe braţul lui, şi Toby ridică privirea spre ea.

— Nu-i aşa că-i perfect? zise Bel, în timp ce pe faţă i se lăţea un zâmbet. Nunta noastră fabuloasă, urmată apoi, la mică distanţă, de candidatura ta? Cu siguranţă vom fi subiectul preferat în Londra, dacă nu chiar în toată Anglia. În sfârşit, o să ai locul tău în Camera Comunelor şi eu o să fiu…

Roşind, îşi lăsă privirea în pământ.

— O să fiu soţia ta. O să fiu Lady Aldridge.

Pe toţi sfinţii! Vorbea serios. Ea se aştepta ca el să amâne luna lor de miere şi să candideze pentru un loc în parlament peste câteva săptămâni. Toby, pe de altă parte, n-avea niciun chef să candideze, nici peste câţiva ani, de

fapt. Nu după ce îşi dedicase cu succes aproape zece ani din viaţă ca să evite tocmai acea poziţie.

— Scumpo, n-avem de ce să ne grăbim. Guvernele vin şi trec. Căsătoria noastră nu se va întâmpla decât o dată. Hai să ne bucurăm de luna noastră de miere, căci pentru parlament pot candida şi data viitoare când se vor organiza alegeri.

— Dar asta se va întâmpla abia după ani întregi.

„Tocmai de-aia”.

— În plus, continuă el, ai fost bolnavă. Ai nevoie de odihnă, nu de oboseala pe care o presupune o campanie politică.

— Dar tocmai perspectiva campaniei m-a făcut să mă simt mai bine! De îndată ce am citit ziarul, am ştiut că trebuie să mă pun repede pe picioare. O să ai nevoie de mine, să-ţi fiu alături şi să lucrez împreună cu tine. Vai, Toby, zise ea, cu o sclipire în ochii ei negri, gândeşte-te la tot binele pe care îl vom face împreună!

Toby înghiţi în sec şi se uită iar la ziar. Aşadar, asta era ceea ce determinase recuperarea ei rapidă, hotărârea ei de a-şi redobândi sănătatea şi de a se căsători cu el la data stabilită, aşa cum plănuiseră – perspectiva unei alegeri. Nu perspectiva de a fi cu el. Un gust amar îi umplu gura.

— Îmi pare rău, Isabel, dar pur şi simplu nu cred că e momentul potrivit.

Privirea ei deveni tăioasă.

— Ce vrei să spui? Credeam c-ai înţeles, atunci când ne-am logodit, că eu căutam o partidă cu influenţă politică şi socială. Tu mi-ai spus c-o să intri în Camera Comunelor.

— Da, ştiu, dar…

Bel îi maimuţări tonul baritonal.

— „Chiar şi eu aş putea avea un loc în Camera Comunelor, aşa baronet simplu cum sunt”. Astea ţi-au fost cuvintele.

— Da, ştiu, dar…

— Dar ce?

Bel părea gata să izbucnească în plâns. Toby îi atinse

obrazul.

— Dar am crezut… acum e ceva între noi. Ceva adevărat şi de netăgăduit, mai puternic decât orice cuvinte rostite cu nepăsare pe o terasă.

Se aplecă s-o sărute.

Bel se feri.

— Dorinţă, vrei să spui?

Dorinţă? Toby îşi controlă expresia, încercând să nu pară rănit. Evident, dorinţa exista – de partea lui, o ditamai dorinţa dar în timpul sărutului de adineauri… îşi închipuise că, dincolo de ea, exista şi o emoţie mai puternică.

Evident, închipuirile erau toate doar ale lui.

Bel clătină din cap şi îşi coborî privirea în poală.

— Alţi oameni pot să se căsătorească din dorinţă, dar eu, nu. Oare n-am spus-o limpede, de la prima noastră întâlnire, că intenţionez să mă mărit cu cineva influent doar ca să am ocazia să fac bine? Dacă nu-mi oferi asta, atunci poate că…

— Aşteaptă!

Îi puse un deget pe buze, să o facă să tacă. Doamne sfinte, fata era gata să se pună pe plâns. Simţi cum urcă în el disperarea. Nu putea permite să i se întâmple din nou. Mai întâi, Sophia îi dăduse papucii; acum, Isabel ameninţa să facă la fel. Oare nu exista în Anglia nicio femeie care să accepte să se mărite cu el, aşa cum promisese?

Toby îşi adună bruma de mândrie care îi mai rămăsese. Poate va reuşi s-o convingă să renunţe la nebunia asta.

— Ce vreau să spun e că n-o să meargă. Doar dacă nu cumva vrei să-mi cumpăr vreo candidatură printr-un comitat uitat de lume…?

— Vai, nu!

Exact aşa cum Toby ştia că se va întâmpla, Bel căscă ochii, îngrozită de aluzia la un act de corupţie.

— Atunci va trebui să candidez împotriva domnului Yorke, înţelegi? De ani întregi el a fost reprezentantul credincios al comitatului nostru şi, în plus, e un prieten vechi. E şi foarte îndrăgit.

— Îndrăgit? Dar mama ta îl urăşte.

Toby zâmbi atotştiutor.

— Mama reprezintă un caz special.

— Nu pot să cred că există cineva mai iubit decât tine. Eşti cel mai iubit gentleman din Londra.

— În Londra, poate că sunt, dar acolo nu sunt doamne de societate, Isabel, sunt fermieri. Domnul Yorke le înţelege nevoile.

— Şi tu o să faci la fel, odată ce vei avea ocazia să-i asculţi.

Scumpă şi caraghioasă fată, care se uita la el cu o privire plină de speranţe.

Toby se dădu mai în spate, surprins. Nu, erau mai mult decât speranţe. Ochii ei reflectau încredere. Printr-un miracol, Bel avea încredere în el. Ce sentiment nou! Se trezi destul de repede ameţit din pricina asta.

— O să le câştigi loialitatea, zise ea. Sunt sigură că nu cunosc niciun alt gentleman care să fie mai convingător ca tine. Pentru Dumnezeu, tocmai m-ai convins să mănânc îngheţată. Ca să nu mai pomenesc de…

Obrajii palizi i se îmbujorară de stânjeneală.

— Oricum, eşti foarte convingător.

Îi zâmbi aşa de dulce, încât Toby aproape că-şi dori să o creadă. Ca şi cum fermierii ar reacţiona la aceleaşi farmece ca debutantele în societate. Ar fi nebuni să voteze pentru Toby în locul lui Yorke, chiar dacă Toby i-ar mitui din greu – ceea ce Isabel nu i-ar permite să facă. Un astfel de plan pe jumătate nebunesc pentru alegerile parlamentare ar fi cu siguranţă un eşec.

Dar, pe de altă parte, poate că tocmai de aceea era perfect.

Chiar dacă accepta să candideze, ar pierde mai mult ca sigur. Isabel, scumpa de ea, va trebui să-i recunoască dorinţa de a fi încercat, şi Toby nu va mai trebui niciodată să treacă prin aşa ceva. Până să mai vină o rundă de alegeri, ea va fi ocupată cu operele ei caritabile şi – cu voia lui Dumnezeu – cu un copil, doi, şi va uita de toată prostia asta cu parlamentul.

Trebuia doar s-o ducă la altar mai întâi.

„Promite-i orice! Fă-o fericită în continuare! Fă-o să zâmbească!”

— Foarte bine, atunci. Aşa voi face.

Chipul lui Bel se lumină. Vai, privirea aceea merita totul.

— Serios? întrebă ea. O să candidezi pentru parlament?

— O să candidez, zise el, bucurându-se din plin de entuziasmul ei palpabil. Dar, fii atentă, nu-ţi pot garanta c-o să şi câştig.

— Sigur o să câştigi. Am încredere totală în tine.

„Da, Isabel. Dar pentru cât timp?”

Toby îşi înclină capul, ca să-i mai fure un ultim sărut, dar se trezi că el era cel furat. În numai câteva secunde, Isabel aproape că se aşezase în poala lui, sondându-i gura cu limba. Poate că nu era nimic în spatele acestui sărut al ei în afară de dorinţă şi de licărul unei credinţe la locul nepotrivit, dar Toby nu se putea plânge. Deocamdată, i se părea că era mai mult decât suficient.

Şi chiar dacă de mariajul lor îi despărţea mai bine de o săptămână, Toby făcu un legământ cu el însuşi, chiar atunci şi acolo. Cu orice preţ – strângere de fonduri, deturnare de fonduri, înşelăciune pe faţă – va găsi calea să facă această căsătorie să dureze.

Veşnic.

Capitolul 8

— Nu mai poţi aştepta câteva minute? întrebă Toby când orchestra atacă ultimele acorduri, şi se opriră cu o rotire. Speram să pot vorbi cu fraţii tăi.

— Nu pot. E vorba de…

Isabel îi aruncă o privire îndurerată, apoi se ridică pe vârfuri, ca să îi şoptească la ureche. Căldura respiraţiei ei îi încinse sângele în vene.

— E vorba de tivul meu. Am călcat pe el la cadril.

Toby zâmbi. Era adorabil cât de tulburată devenise din pricina a ceva atât de neînsemnat ca un tiv rupt, dar i se înmuie inima văzând că îşi înfrânsese supărarea şi îi spusese adevărul. Auzise în viaţa lui destule scuze enigmatice invocate de femei şi, cu siguranţă, nu-şi dorea aşa ceva de la soţia lui.

Într-adevăr, în ultimul timp, totul i se părea adorabil la ea. Toby era de-a dreptul înamorat de viitoarea lui mireasă. Cum altfel ar fi putut fi? Fusese ţinta unor priviri admirative, adoratoare – putea să enumere vreo şase fete doar în sala aceea de bal care odinioară îl priviseră cu o veneraţie aproape idolatră în priviri, dar niciuna din ele nu avea principiile şi discernământul lui Isabel şi niciuna din ele nu i acordase vreodată atâta încredere.

— Nu-ţi face griji, îi spuse. Dacă tivul e rupt, nu se observă câtuşi de puţin.

— Dar toată lumea se zgâieşte la mine.

— Normal. Nu doar că balul acesta e dat în cinstea ta…

— În cinstea noastră.

— Foarte bine, în cinstea noastră… dar ai comis păcatul impardonabil de a fi cea mai frumoasă femeie din încăpere.

Îşi puse o mână în scobitura spatelui ei.

— Doar trei minute cu fraţii tăi şi pe urmă te însoţesc chiar eu în camera de toaletă.

— De ce să nu mă duc singură, cât vorbeşti tu cu ei? Indiferent ce vrei să discuţi, cu siguranţă n-ai nevoie de mine.

— A, dar o să-mi fie dor de tine.

Cu surâsul lui tipic şi convingător, o conduse spre colţul sălii de bal ocupat momentan de doi bărbaţi Grayson, laţi în umeri. Adevărat, n-avea nevoie de ea acolo, dar era o manevră complicată, pe care o plănuia de săptămâni, şi totul doar în beneficiul lui Isabel. Nu putea s-o lase să piardă momentul culminant.

— Reginald, strigă Toby, făcând o pauză în drum spre

Gray şi Joss. Pot să te rog să mă însoţeşti pentru o clipă?

— Da, desigur.

Cu o plecăciune politicoasă dinaintea lui Isabel, cumnatul lui se alătură grupului.

— Ce s-a întâmplat, Toby?

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că fratele lui Isabel e interesat să studieze Dreptul, întrucât are nevoie pentru afacerile lui navale?

— Da, bineînţeles.

— Şi îţi aminteşti când mi-ai promis c-o să-l iei ca asistent în biroul tău?

— Sigur.

Toby făcu semn din cap spre colţul sălii.

— Atunci permite-mi să ţi-l prezint.

— Dar l-am cunoscut deja pe Gray, murmură Reginald, în timp ce păşeau în direcţia lor. Săptămâna trecută, la dineul lordului Fairleigh.

Zâmbetul lui Toby deveni mai larg.

— Bună seara, zise el calm, când ajunseră în dreptul celor doi fraţi Grayson. Gray, ştiu că i-ai fost prezentat cumnatului meu, domnul Reginald Tolliver.

Bărbaţii schimbară saluturi superficiale, înclinând din cap.

Toby continuă:

— Reginald, dă-mi voie să ţi-l prezint pe celălalt frate al lui Isabel, căpitanul Josiah Grayson. Joss, el este cumnatul meu, unul dintre cei mai buni avocaţi pledanţi ai Angliei. A fost de acord să-ţi supervizeze studiile de drept.

Spre lauda lui, Reginald mască fie şi cea mai mică urmă de surpriză când constată că noul lui asistent era pe jumătate african. La urma urmelor, nu devenise un avocat pledant de succes pentru că se lăsa uşor impresionat. Se uită totuşi la Toby cu o privire plină de reproş pentru faptul că fusese manipulat, că nu îl încânta ideea şi că va fi rândul lui şi al Augustei să-şi petreacă vara în căsuţa de la Brighton doi ani la rând.

— Mă bucur să te cunosc, căpitane Grayson, zise Reginald. Am auzit multe despre dumneata.

Toby se dădu într-o parte, acordându-le lui Reginald şi lui Joss spaţiu ca să discute detaliile. Pasul îl aduse mai aproape de Gray, dar nu întâmplător.

— Îţi mulţumesc, bombăni Gray, pe un ton care îi dădu de înţeles lui Toby să nu se aştepte la alte comentarii.

De fapt, cele două cuvinte erau mai mult decât suficiente. Dacă toate remarcile din lume ar fi fost clasificate după câtă plăcere îi făcea lui Gray să i le adreseze lui Toby, acesta din urmă bănuia că lista ar începe cu: „Nu mi-aş dori decât să te pot ucide de două ori” şi s-ar încheia cu ceva de genul: „Să mă pupi undeva”. Cu doar o poziţie sau două deasupra ultimei propoziţii s-ar plasa: „Îţi mulţumesc”.

— Cu plăcere, răspunse Toby, pe un ton mărinimos.

Nu mai conta că Gray plecase deja. De mândru ce era, pieptul i se umflă mai-mai să-şi ia zborul.

Cineva îl trase de mânecă şi îl aduse brusc înapoi cu picioarele pe pământ.

— Toby?

Vocea şoptită a lui Isabel vibra de emoţie.

— Da, scumpo?

Se întoarse spre ea, pregătit să primească un val de recunoştinţă şi de afecţiune.

— Vrei, te rog, să mergem acum să-mi repar tivul?

Toby se uită la ea fix, apoi scoase un hohot scurt de râs. Tocmai îi asigurase celui mai puţin probabil avocat aspirant tutelajul celui mai de succes avocat pledant din Anglia, şi părerea lui Isabel despre el nu se schimbase nici cu o iotă. Nu era impresionată sau câtuşi de puţin recunoscătoare. Pentru că nu era surprinsă. Pur şi simplu se aştepta la acte de eroism din partea lui. Toby nu-şi dădea încă seama dacă reacţia ei îl dezamăgea sau îl mulţumea peste poate, într-un fel profund şi esenţial.

Un lucru era sigur. Reacţia îl intimida. Ca să nu mai spunem că i se părea tulburător până unde era în stare să meargă ca să câştige favorurile acestei femei. Într-un fel, îşi dorea ca un balaur care scuipă foc să aterizeze prin tavanul cu fresce doar ca el să poată avea plăcerea de a-l ucide de

dragul ei.

— Hai, atunci, zise el, sărutându-i mâna. Dar să nu stai prea mult.

— Nu ştiu cât de mult va dura, răspunse Bel, mâhnită. De ce nu-ţi cauţi o parteneră pentru următoarea serie de dansuri.

— La balul dat în cinstea logodnei noastre? Nu, nu. Până te întorci, nu există altă doamnă pentru mine.

*

— Dar, scumpa mea Miss Grayson, doar nu te aştepţi ca Toby să-ţi fie credincios.

Uşor lăsată pe spate, Lady Violet îşi scoase grijulie pantofii şi îşi întinse picioarele învelite în ciorapi pe braţul unei canapele.

Hetta Osborne îşi feri privirea, încercând să-şi ascundă dezgustul. Oscilând între ofensa remarcii făcute de Lady Violet şi vederea neplăcută a montului de la degetul mare, degetele Hettei căutau febrile un bisturiu.

Din colţul odăii, Isabel pufăi şocată. Lady Violet îşi flutură nepăsătoare evantaiul cu ornamente aurii.

„Un bisturiu bont”, rectifică Hetta.

— Haide, doar suntem numai noi, doamnele, aici, zise Lady Violet, dezvelindu-şi dinţii într-un zâmbet rapace. Sigur că n-am vorbi aşa de franc în sala de bal, dar odaia de toaletă este sanctuarul nostru feminin. Aici trebuie să fim cinstite una cu alta. Şi, sincer, toate ştim că Toby e incorigibil când vine vorba despre flirt.

Se uită împrejur, la grupul de doamne adunate.

— Susţine cineva din această încăpere că n-a căzut pradă farmecelor lui?

Împiedicată să se mişte din cauza croitoresei care îi repara tivul, Isabel îşi lungi gâtul, privind fiecare chip în parte. Sophia şi Lucy – şi la fel şi celelalte – deveniseră brusc foarte interesate de covorul albastru, de pluş. Mă rog, Lucy, cu pântecele ei uriaş de femeie însărcinată, nu prea reuşea să vadă mare lucru.

— Eu, una, n-am căzut, zise Hetta limpede şi cu onestitate.

Din perspectivă strict clinică, putuse remarca faptul că şi Toby avea trăsături frumoase şi un aspect sănătos, dar nu simţise niciodată vreo urmă de atracţie.

Nu faţă de el, în orice caz.

Lady Violet scoase un hohot gutural de râs şi îşi masă piciorul afectat de mont cu o mână.

— Sigur că tu nu. Tu nu contezi. Poate că Sir Toby e-un destrăbălat, dar sunt sigură că nu e genul care să se încurce cu servitoarele.

Înainte ca Hetta să-şi poată limpezi presiunea care îi apăsa mintea şi să poată formula o replică, Lucy îi sări în apărare. Atât cât putea să sară o femeie însărcinată.

— Miss Osborne nu e „servitoare”. E prietena mea şi a venit aici, la Londra, ca oaspete al contelui de Kendall. Iar la acest bal este invitata Excelenţei Sale, ducesa de Aldonbury.

Lady Violet flutură din nou dispreţuitor din evantai.

— Calmează-te scumpo!

— Să nu-mi spui mie să mă c… începu Lucy.

— Serios, Lucy, nu-i nimic, zise Hetta, decisă să-şi consume rezerva de răbdare cu Lady Violet.

Cunoştea foarte bine firea explozivă a lui Lucy, şi sarcina nu făcuse decât să scurteze fitilul. Nu se cădea să provoace un scandal.

— Sunt convinsă că Domnia Sa n-a vrut să mă discrediteze pe mine, ci doar să-l laude pe Sir Toby.

„Într-un fel bizar şi deplasat”.

— Exact aşa, continuă Lady Violet. Poate că Toby nu e chiar atât de josnic, încât să scotocească prin resturile servitorilor…

„Un bisturiu bont şi ruginit”.

— … dar are un apetit sănătos. Aşa cum au toţi bărbaţii.

— Asta e chiar absurd, zise Lucy. Dacă lăsăm la o parte toate argumentele despre onoare şi fidelitate, nu există niciun motiv pentru care un bărbat să nu fie pe

deplin satisfăcut în limitele mariajului său. Dacă el şi soţia lui se potrivesc, desigur.

Îi zâmbi sfios lui Lady Violet.

— Şi noi, doamnele, avem apetitul nostru.

Un hohot de râs străbătu salonul.

Într-o încercare evidentă de a evita discuţia, Sophia se ridică din fotoliul unde şedea şi se apropie de masa pe care se aflau gustările.

— Ei, Lady Grayson, apetitul dumitale te-a făcut să te izolezi? strigă Lady Violet în urma ei. Îmi închipui că zdrahonului aceluia de bărbat al dumitale nu-i e deloc greu să te satisfacă.

Sophia îi zâmbi firav şi întinse mâna după o bucată de tartă.

— Bineînţeles că nu. De aceea îmi şi e aşa de foame.

Cu ochii sclipind, Lucy bătu din palme.

— Sophia, hoaţă ce eşti! De ce n-ai zis nimic până acum?

Isabel îşi încreţi fruntea, derutată.

— Habar n-am despre ce vorbiţi.

— Sunt convinsă că nu, zise Lucy. Serios, Sophia, acum trebuie să dai mai departe *Cartea.*

— Ce carte? întrebă Isabel.

— Niciuna. Nu există nicio carte. Nu ştiu nimic despre vreo carte, răspunse Sophia.

Se uită mustrător la Lucy şi şopti:

— Gray m-ar omorî.

— Nu, n-ar face-o. Asta e partea cea mai bună a condiţiei noastre – imunitate totală în faţa supărării soţului.

— Ce stare? Ce supărare? Ce carte? insistă Isabel, bătând din picior. Îmi explică şi mie cineva ce se petrece?

Hettei i se făcu milă de ea.

— Cumnata ta e însărcinată.

— Vai, Sophia! exclamă Isabel, îndreptându-se spre cumnata ei, dar croitoreasa o smuci să stea locului. Minunat! Dar ce legătură are asta cu o carte?

— Niciuna, răspunse Sophia.

— Totul, zise şi Lucy pe un ton secretos.

Acum era rândul Hettei să se simtă a fi pe dinafară.

— Eu de ce n-am văzut cartea asta?

— A, păi i-am dat-o Sophiei încă înainte să ajung eu la Corbinsdale. Şi acum se pare că vrea s-o ţină doar pentru ea.

— Nu există nicio carte, insistă Sophia, făcând semn din cap spre Isabel.

— Sunt aşa de confuză, scânci aceasta din urmă.

Croitoreasa dădu drumul tivului şi Isabel se alătură grupului.

— Dar într-o privinţă sunt sigură, Lady Violet. Indiferent cât de proastă ar fi reputaţia lui Toby, eu ştiu că e un bărbat cum nu se poate mai decent şi mai generos. De exemplu, doar azi a aranjat ca fratele meu să studieze Dreptul sub îndrumarea soţului cumnatei mele, domnul Tolliver.

— Gray vrea să studieze Dreptul? întrebă Lucy.

— Nu, nu Gray. Joss.

Numele o făcu pe Hetta să tresară şi să se înece cu limonada.

— Serios? întrebă Sophia. Şi Toby a aranjat lucrurile? Ei, asta chiar că e ceva! Sunt săptămâni de când Gray tot încearcă, fără succes. Eforturile lui Toby sunt un nemaipomenit compliment adus ţie, Bel. El şi fraţii tăi nu se prea au la inimă.

— Da, da, zise Lady Violet ridicând din sprâncene. Ar face orice ca să-i intre în graţii. Dar bărbaţii se poartă atunci când sunt pretendenţi la mâna unei femei într-un fel şi cu totul altfel după ce-o iau de soţie.

— Nu şi fraţii mei, protestă Isabel. Amândoi au fost preferaţii doamnelor pe vremea când erau holtei, dar ştiu că Gray îi este devotat Sophiei, iar Joss încă mai…

Hetta se ridică de la locul ei şi îşi scutură fusta.

— Miss Grayson, poate c-ar trebui să asculţi sfatul bine intenţionat al lui Lady Violet despre nestatornicia soţilor. Sunt convinsă că vorbeşte din proprie experienţă.

Spunând acestea, ieşi din salon. Nu mai suporta să rămână acolo nicio secundă. Poate că era alergică la bârfe.

Sau poate că, pur şi simplu, nu voia să audă adevărul. Obişnuită cum era cu suferinţa îndelungată a bărbaţilor rămaşi văduvi – în primul rând, tatăl ei nu avea niciun chef să o asculte pe Isabel ridicând în slăvi devotamentul lui Joss Grayson faţă de răposata lui soţie.

Chiar îmbrăcată într-una din rochiile lui Lucy, Hetta ieşea în evidenţă în mijlocul acelei societăţi, ca o oală de lut în mijlocul porţelanurilor. Cu mult înainte de comentariile lui Lady Violet, fusese absolut conştientă că gesturile, accentul şi comportamentul ei o dădeau de gol ca fiind o „intrusă”. N-ar fi participat deloc la eveniment, dacă Lucy n-ar fi insistat. Un refuz din partea ei ar fi însemnat lipsă de politeţe. Mai fusese animată şi de imboldul curiozităţii – era posibil ca aceasta să fie prima şi unica ei ocazie de a participa la un bal al înaltei societăţi.

Ei, la naiba! Hetta pufni din rărunchi, enervată de propriul ei subterfugiu. Ce-i păsa ei de maniere sau de înalta societate?

Nu exista decât un singur motiv pentru care venise.

— Te ascunzi, Miss Osborne?

Hetta tresări, gata-gata să se ciocnească de un arbore în ghiveci.

— Nu, sigur că nu. Nu mă…

Vocea i se stinse când se întoarse şi dădu cu ochii de bărbatul din spatele ei. Recunoscuse imediat timbrul grav al vocii lui, dar cumva nu-i venise să creadă că el era chiar acolo, până nu se răsuci pe călcâie şi dădu piept în piept cu jiletca lui ţesută cu fir auriu. Ridică bărbia şi îşi înfipse privirea în ochii lui sardonici, de culoare căprui-închis.

— Nu mă ascund, căpitane Grayson.

— Chiar? insistă el. Întreb doar, pentru că mi se pare un punct ciudat de observaţie de unde să priveşti balul, prin bariera asta de frunze. Nicidecum un loc potrivit unde să stea o tânără care doreşte să fie invitată la dans.

Ce tupeu pe bărbatul acesta! Ca şi cum ea ar fi primit vreo invitaţie la dans. Totuşi, nu-i putea permite s-o tulbure, dar, pe de altă parte, nici nu era genul de femeie care să se ascundă pe după arbori decorativi. Fir-ar să fie!

— Nu mă ascundeam, repetă ea pe un ton indiferent, hotărâtă să nu se lase mai prejos. Dumneata te ascundeai cumva?

— Deloc.

— Ei bine, mi se pare ciudat ca un gentleman să stea aici, în spatele tufărişului, şi să-şi caute o parteneră la dans.

— De ce spui asta? întrebă Joss. Doar mi-am găsit una, nu?

Colţurile buzelor i se ridicară puţin. Nu era un zâmbet.

Hettei îi palpită inima.

— Doar nu vrei să spui…

— Ce nu vreau să spun?

Să-l ia naiba! Bărbatul îşi dăduse seama. Ştia că nutreşte pentru el o pasiune stânjenitoare, de fetiţă, şi acum o tachina chiar acolo, în faţa tuturor. Sau, mai bine zis, chiar acolo, după arborele ornamental. Şi mai ştia că ea va roşi – doar avea tenul deschis şi pistruiat ceea ce va înrăutăţi şi mai mult lucrurile. O, Doamne! Era deja pitită printre plante. Unde să mai fugă acum ca să se ascundă?

Joss o prinse de mână. Niciunul din ei nu purta mănuşi. Pielea lui era netedă şi caldă, făcând-o să-şi dea imediat seama că a ei era probabil rece.

— Vino să dansezi cu mine, Miss Osborne!

— Dar nu putem!

Joss ridică din sprâncene.

— De ce nu?

Pentru că ea nu se simţea în largul ei în acel cadru elegant. Pentru că abia dacă ştia să danseze. Pentru că respira enervant de greu în prezenţa lui. Dintr-o sută de alte motive, care toate îi mişunau în stomac precum viespile, şi nu îndrăznea să le lase să răzbată până afară.

— Pur şi simplu, nu cred că e o idee bună, atâta tot.

— Hm! făcu Joss, privind peste marea de capete din sala de bal.

Ce fel de remarcă mai era şi asta? Era de acord cu ea? O contrazicea? O desconsidera? Hetta aşteptă continuarea, un răspuns mai puţin criptic. Nu primi niciunul.

— N-am chef să dansez astă-seară, răspunse ea lejer,

încercând să dea impresia că refuza zilnic astfel de oferte.

În felul acesta, putea pune punct discuţiei.

Totuşi, el nu îi dădu niciun răspuns. Mâna ei rămase în continuare într-a lui. I se încălzise şi începea să se simtă tot mai confortabil acolo. Trădător element!

— Nu-i nimic, zise el într-un târziu. N-o să-ţi cer să-ţi placă.

O trase pe ringul de dans şi, o clipă mai târziu, o ţinea strâns în îmbrăţişarea lui. Nu mai avea cum să scape fără să provoace o scenă, înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, Hetta dansa. Ea, Hetta Osborne, fiica pistruiată şi ştearsă a unui doctor, cu prea puţine înclinaţii romantice şi încă şi mai puţină graţie, dădea roată sălii de bal în braţele unui gentleman înalt şi chipeş. O conducea cu atâta agilitate, încât Hetta aproape că uită faptul că nu prea ştia paşii. Aproape uita că avea picioare. Plutea în braţele lui pe parchetul cerat, cu mintea rămasă undeva în urmă. Hetta nici nu mai respira.

Ce păcat că partenerul ei voia să facă şi conversaţie!

— În curând îmi voi începe studiile de Drept, zise el. Cu cumnatul lui Sir Toby, domnul Reginald Tolliver. Tocmai am discutat aseară.

— Da, am auzit.

— Serios?

Joss o privi încruntat, apoi scoase un sunet îmbufnat, de enervare.

— Trebuia să-mi fi imaginat. Nimic nu-i scapă inflexibilei Miss Osborne.

— Ai fi vrut să fiu surprinsă?

— Cred că nu.

Mai trecură alte câteva măsuri înainte ca el să continue:

— N-ai nimic de spus în legătură cu asta?

— Ce-ar trebui să spun?

Dacă ar fi auzit din gura lui, Hetta ar fi încercat să-şi dea cu părerea. Dacă ar mai fi lăsat puţin spaţiu între trupurile lor, poate c-ar fi fost în stare să articuleze nişte răspunsuri.

— Nu ştiu.

Cu mâna pe umărul bărbatului, simţi cum acestuia i se încordară muşchii. Un fior îi traversă trupul când îi simţi flexarea uşoară a muşchilor.

— Credeam c-o să te intereseze. Dumneata eşti hotărâtă să studiezi Medicina, chiar dacă practicarea ei îţi este interzisă. Eu sunt decis să studiez Dreptul, deşi practicarea lui îmi este interzisă. Noi doi avem ceva în comun.

— Avem?

Hetta se împiedică un pic atunci când trecură prin dreptul orchestrei. Încercă, disperată, să nu dea o interpretare prea profundă celor spuse de el. Se lupta cu toată forţa să reziste oricărei urme de speranţă. Nu reuşea.

— Şi vrei să explorăm interesele noastre comune?

Nu mai rostise niciodată cuvinte care să aducă atât de mult cu un flirt.

— E cea mai simplă metodă de a începe o conversaţie, nu? Să faci observaţii pe marginea intereselor comune.

Bineînţeles. El nu dorise să sugereze nimic altceva. Cu siguranţă, nu avusese în intenţie să o impresioneze. De ce i-ar păsa ce credea ea despre el?

Căpitanului Grayson nu părea să-i pese de ce credeau ceilalţi despre el, şi asta îl făcea să fie atrăgător. Cât timp Isabel fusese bolnavă, Hetta stătuse zilnic de vorbă cu el şi îi observase comportamentul în prezenţa altora. Spre deosebire de fratele lui vitreg, Joss Grayson nu se străduia să fie şarmant şi nu avea decât tentative trecătoare de a fi politicos. Nu-şi ascundea dispreţul general cu care privea lumea şi nici nu-şi ascundea suferinţa permanentă din privire. Hetta nu mai cunoscuse pe nimeni ca el. Bărbatul era ca o imensă rană furioasă, care supura fără să-i pese dacă cineva observa. Majoritatea oamenilor întâmpinau dificultăţi în a fi martori ai unor asemenea răni. Cei mai mulţi preferau să-şi întoarcă privirile, şi căpitanul Grayson ştia asta.

Dar Hetta nu era la fel. Fiind medic, era deprinsă să

vadă sânge şi urme ale suferinţei umane. Nu i se părea greu să se uite la el. Dimpotrivă, abia s-ar fi putut uita în altă parte. Joss nu era doar frumos; era şi provocator de chipeş. Avea maxilarul mereu încleştat, dinţii scrâşneau pe o curea imaginară de piele – ca şi cum şi i-ar fi întărit pentru o incizie. Şi ochii lui o fascinau. Aveau o nuanţă intensă de căprui-închis, ca mahonul, şi o privire de două ori mai dură decât acea esenţă.

Fir-ar să fie! Hetta se zgâia din nou la el.

Oare era rândul ei să vorbească? Îşi drese glasul.

— Deci, m-ai invitat la dans ca să putem vorbi?

— Nu. Dacă voiam doar să fac conversaţie cu tine, aş fi putut născoci zeci de pretexte, dar dansul îmi oferă scuza de a te atinge.

Degetele lui se deschiseră ca un evantai pe scobitura spatelui ei, strângând-o tare la piept. Hetta suspină.

Lui Joss nu i scăpă acest lucru.

— Vezi? E foarte plăcut să auzi un mic sunet de genul ăsta. Următoarea mişcare va fi să te fac să tremuri.

Pulsul îi bubuia Hettei în urechi. Era imposibil ca el să vrea s-o curteze, îşi zise ea încăpăţânată, şi nici măcar s-o seducă Trebuia să fie vorba despre o greşeală, cu siguranţă, trebuia să existe o altă explicaţie, dar, încă o dată, o urmă nebunească de speranţă se încăpăţâna să reziste. Fâlfâia voioasă în pieptul ei, evitând toate încercările ei de a o strivi.

Pe chipul lui Joss apăru o expresie ciudată. Una pe care nu i-o mai văzuse până atunci. Era un zâmbet. Nu doar un surâs, ci un zâmbet devastator de frumos. Zâmbetul acela putea să facă dezastre într-o adunare de doamne. Mare noroc că-l păstra pentru ocazii rare.

Hetta răbufni:

— De ce zâmbeşti?

Fata murea de curiozitate să afle, şi o întrebare părea să fie mijlocul cel mai eficient de a afla.

— Mă bucur că apropierea mea reuşeşte să te tulbure.

Nu era tocmai răspunsul pe care-l aştepta, pe care sperase să-l audă.

„Încetează. Orice speranţă e deşartă”.

— Nu sunt tulburată, minţi ea.

Acum, Joss râdea de-a dreptul. Râdea! Era un chicotit tensionat, ruginit, pentru că nu fusese de mult folosit.

— Ba da, eşti tulburată. Tulburată, îmbujorată… îndrăznesc să spun, îngrozită? Şi îmi încântă privirea, după ce-am asistat săptămâni întregi la un comportament rece şi profesionist. Insensibila Miss Osborne se dovedeşte umană, la urma urmelor.

O învârti într-o piruetă şi îşi coborî vocea. Respiraţia lui îi înfiora urechea.

— Dă-mi voie să-ţi dau un sfat. E periculos lucru ca o femeie să cultive aşa o stăpânire de sine. Stârneşte cele mai elementare sentimente de nesiguranţă ale bărbaţilor. Tânjim să o vedem speriată, neajutorată, să pară îngenuncheată. Ne face o perversă plăcere să aducem o femeie în astfel de situaţii.

— Deci mă tulburi intenţionat.

— Da.

— Şi te amuză.

— Da.

Spre consternarea ei, Hetta nu-şi putu controla vocea, care i se încinse puţin. Ce proastă fusese! Crezuse cu adevărat că aveau ceva în comun. Că aici, cel puţin, exista cineva care ar fi putut intui motivul comportării ei distante. Cineva care ar fi putut înţelege că Hetta trebuia să muncească de zece ori mai mult ca oricare alt medic, pentru fiecare urmă de respect pe care l-ar fi putut câştiga, şi că nu îndrăznea să-şi compromită reputaţia greu câştigată pentru ceva atât de preponderent feminin precum etalarea emoţiilor.

Dacă ea putea să vadă dincolo de exteriorul lui dur şi trist fără să tresară… îşi imaginase că şi el putea să vadă dincolo de al ei şi să zărească acolo sufletul ei de femeie.

Dar nu. El nu văzuse nimic. O făcuse „rece” şi „insensibilă”. Ei, pentru o inimă de piatră, rece şi insensibilă, a ei imita cât se poate de credibil sentimentul că era frântă.

„Vai, Hetta! E doar vina ta. Eşti o femeie inteligentă. Ar fi trebuit să ştii că nu e bine să visezi”.

— Mă disp…

Înghiţi cu greutate.

— Mă dispreţuieşti, aşadar?

Joss se dădu un pas în spate şi o privi cu ochii aceia duri şi întunecaţi.

— Puţin. Sau poate că doar te invidiez, iar pe mine mă dispreţuiesc din această pricină.

— Fii bun şi dă-mi drumul, zise ea, zbătându-se în braţele lui. Nu mai vreau să dansez.

Joss îşi strânse şi mai mult braţul în jurul taliei ei, interzicându-i să plece.

— Haide, Miss Osborne! Ne distrăm de minune, nu-i aşa? Nu-ţi place să fii şocată?

— Ce vrei să spui?

— N-ai băgat de seamă? Toată lumea ne urmăreşte.

Hetta nu observase. Fusese concentrată asupra lui. Acum însă, când Hetta trecu pe furiş în revistă toată sala de bal, îşi dădu seama câte perechi de ochi le urmărea evoluţia pe ringul de dans.

Joss zise cu răceală:

— Probabil că suntem un cuplu de-a dreptul izbitor.

Hetta se gândea să-l izbească pe el.

— Dar, pe de altă parte, adăugă el blând, sunt obişnuit să fiu obiectul curiozităţilor. Lumea să zgâieşte la mine aproape tot timpul.

O privi cu subînţeles şi o conduse spre un colţ liber al sălii de bal.

— Şi dumneata te zgâieşti la mine destul de mult, Miss Osborne. De ce? Reprezint o curiozitate pentru dumneata?

Of, de ce trebuia ca minutele cele mai rele din viaţa ei să se petreacă toate deodată? Hetta se propti bine pe picioare. Joss n-o va clinti niciun pas mai încolo.

— De ce te porţi aşa? Ce ţi-am făcut eu dumitale?

— M-ai tulburat, zise el, strângându-i încheietura mâinii până ce o duru, şi m-am gândit să-ţi întorc favorul.

Aşa că, spune-mi cum îţi place să fii personajul principal într-un spectacol public? Cum este să ştii c-o să fii subiectul bârfelor din salonul de toaletă al doamnelor – domnişoara englezoaică cu faţa de un alb-rozaliu, care dansează în braţele bastardului corcit?

Ce? De parcă unei femei ca Lady Violet i-ar fi păsat cu ce fel de gentleman dansa Hetta. Ca şi cum Hettei i-ar fi păsat dacă Lady Violet ar fi catadicsit să aibă vreo obiecţie.

— Tulburarea mea, şopti ea înfierbântată, străduindu-se să-şi elibereze mâna din strânsoarea lui, n-are nimic de-a face cu cenzura altora, ci cu propria şi trista mea eroare de judecată. Căpitane Grayson, eu nu sunt vreo „domnişoară englezoaică cu faţa de un alb-rozaliu”. Eu sunt o femeie cu un nume, cu educaţie şi cu o profesie, şi chiar şi după această seară umilitoare, tot mai pretind că am o urmă de demnitate. Cât despre dumneata… credeam că eşti un gentleman.

În ochii lui sclipi o emoţie ciudată.

Hetta nu stătu pe loc suficient de mult timp cât să apuce s-o descifreze. Se dădu în spate, dornică să fugă cât mai repede de acolo. Nu mai putea alege varianta copacilor ornamentali din ghivece, dar sigur exista undeva vreun alcov izolat sau vreun balcon năpădit de insecte unde să-şi poată ascunde nefericirea, în singurătate.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat ce nemernic eşti, de fapt, îi zise ea şi se îndepărtă, împleticindu-se.

Capitolul 9

Isabel nu avusese de gând să caute *Cartea.*

Chiar nu. Dăduse peste ea aproape din întâmplare.

Sophia şi Gray participau la un alt bal şi erau plecaţi în oraş în seara aceea. Bel rămăsese acasă, aparent ca să se odihnească, dar constatase că nu putea să doarmă. Cu cât se apropia mai mult ziua nunţii, cu atât îi sporea starea de nervozitate şi de agitaţie. Ridicol, practic. Căsătoriile

trebuiau să fie un eveniment solemn şi liniştit care se petrecea între un bărbat, mireasa lui şi Dumnezeu. Desfăşurarea de pompă şi extravaganţa care însoţea ceremonia aveau scopul de a atrage atenţia publică, şi nicidecum ca să satisfacă vanitatea lui Bel.

Totuşi, seara, când punea capul pe pernă şi închidea ochii, Bel nu-şi putea împiedica imaginaţia să zboare la marginea tivită cu perle a rochiei, la voalul din dantelă belgiană, lung până deasupra pantofilor de mătase, la buchetul de flori de seră pe care îl va avea… Paisprezece flori de portocal!

Nu, nu putea să doarmă deloc.

Nevrând să o trezească pe cameristă la o oră aşa de târzie, Bel se ridică din pat şi se furişă în dormitorul Sophiei. Ştia că şi cumnata ei avusese probleme asemănătoare cu somnul în aceste prime luni de sarcină deoarece primise de la Miss Osborne un soi de remediu pentru dormit. Deşi insomnia Sophiei se datora efectelor secundare ale căsătoriei, şi nu anticipării acesteia, Bel se gândi că medicamentul ar fi putut să-i fie şi ei de folos.

La lumina unei singure lumânări, căută cu atenţie prin sertarele măsuţei de toaletă a Sophiei. Cum nu găsi nimic altceva decât piepteni de păr şi cercei, trecu la noptieră. Sertarul acesteia se deschise fără niciun zgomot şi îi dezvălui sticluţa albastră cu dop de plută în care se afla remediul pentru dormit şi…

Şi o carte.

„Cartea”.

Aceasta trebuia să fie *Cartea,* subiectul aluziilor insistente ale lui Lucy şi al negării la fel de insistente a Sophiei. Bel ştiu că e aşa din clipa când scoase cartea din sertar, chiar şi fără să se uite la coperte, deşi se ocărî pentru vagul sacrilegiu pe care îl implica o astfel de etichetare. Bineînţeles că o singură carte merita să fie numită *Cartea* şi o singură privire la coperta acestui volum subţirel releva faptul că nu era vorba despre Biblie.

Isabel înclină cartea legată în piele până ce literele reliefate ajunseră în lumina lumânării şi ea putu citi în

şoaptă titlul: *Memoriile unei lăptărese indecente.*

„Vai de mine!”

Bel recunoscu că momentul acela reprezenta unul dintre micile teste la care te supunea viaţa din când în când. Ţinea *Cartea* în mână şi trebuia să decidă ce făcea cu ea. Gestul corect, presupunea Bel, ar fi fost s-o pună la loc în sertar, să ia medicamentul de dormit şi să revină imediat în dormitorul ei.

Dar era una dintre acele mici ironii pe care viaţa le năştea din când în când. Să ştii care este gestul corect de făcut era mult mai simplu în timpul zilei, când oamenii te priveau şi toate potenţialele regrete erau deplin luminate. Când omul era însă singur în miez de noapte, într-o odaie de dormit luminată doar de o lumânare şi orice viitor situat dincolo de momentul prezent era la fel de vag precum umbrele… Să discearnă calea dreaptă – sau, şi mai la obiect, să urmeze acea cale – era cu mult mai dificil.

O parte din fiinţa ei, foarte curioasă, voia să deschidă cartea. Şi aşa şi făcu.

Începea destul de inocent. Era un text tipărit, iar ici şi colo erau ilustraţii în peniţă, care păreau să fi fost inserate după tipărire. Cuvintele şi imaginile spuneau în paralel povestea unei idile dintre o lăptăreasă şi gentlemanul care îi era patron. Lăptăreasa avea o siluetă îndesată, rotofeie, care i-o făcu imediat simpatică lui Isabel. Şi poate că îşi imagină, dar pretendentul gentleman semăna oarecum cu Toby – suplu, elegant, de o frumuseţe clasică.

Simţindu-se mai liniştită, Bel fixă lumânarea într-un sfeşnic şi se aşeză pe marginea patului, ca să continue lectura.

Începuturile întâlnirilor dintre cei doi iubiţi erau aproape drăgălaşe, se gândi ea, în ciuda lipsei ei generale de înclinaţie spre romantism. O mână sărutată ici, un alint şoptit colo… Zăbovi asupra unei descrieri a cuplului într-o minunată scenă pastorală, cu peisajul rural desfăşurat în fundal şi nori străvezii deasupra. Tuşele acelea iscusite, uşoare, atenţia la detalii – era ceva foarte ciudat, dar Bel avea senzaţia că stilul ilustraţiilor îi era cumva familiar.

Intuind că era iminentă o propunere în căsătorie, Bel sări nerăbdătoare câteva pagini şi aproape că scăpă cartea din mână.

Povestea romantică, drăguţă şi cu peripeţii a lăptăresei luase o turnură abruptă, carnală, care ducea la dezastru. Uite-o în lăptărie, aplecată peste tejgheaua acoperită cu faianţă, ridicându-şi poalele până la genunchi, în timp ce gentlemanul întindea mâna spre sânii ei dezgoliţi. Bel cercetă repede paginile ce urmau. Nu, nicio cerere în căsătorie în ele. Se simţi mai mult decât dezamăgită de caracterul imoral al lăptăresei, cu care ajunsese să se identifice. Dar, pe de altă parte, ţinând cont de cuvântul „indecentă" din titlu, poate c-ar fi trebuit să-şi dea seama. Chiar şi gentlemanul părea diferit în această ilustraţie – mai puţin rafinat, mai malefic şi mai diabolic.

Cu toate astea, Bel dădu pagina mai departe cu mare curiozitate. Desigur, nu o curiozitate obscenă. Era vorba despre un interes pur academic. Mâna unui gentleman pe sânul unei doamne – până aici experimentase şi ea. Dar ea urma să se mărite în mai puţin de o săptămână şi tot ce umplea paginile de acum încolo se putea dovedi o şcoală inestimabil de preţioasă.

Observaţiile lui Lady Violet încă o bântuiau. Toby avea o astfel de reputaţie de destrăbălat. Cu siguranţă avea experienţă în ceea ce presupunea actul marital creat de Dumnezeu, chiar dacă nu fusese niciodată însurat. Lui Bel îi era foarte teamă să nu-l dezamăgească din cauza neştiinţei şi a stângăciei ei. Îi era foarte teamă ca el să nu ajungă în braţele alteia – adulterul fiind un păcat chiar mai mare decât desfrâul dacă, în ciuda eforturilor ei, n-ar fi reuşit să-l satisfacă.

Asta era. Citi restul *Cărţii* pentru binele sufletului lui Toby şi nicidecum pentru a-şi satisface curiozitatea depravată.

Cu degete nerăbdătoare, frunzări următoarele câteva pagini tipărite, abia măturând textul cu privirea. Un ciudat sunet foşnit o făcu să tresară, până ce-şi dădu seama că era doar respiraţia ei gâfâită. Ajunse în sfârşit la

următoarea ilustraţie.

Ce educativă era aceasta! Erau arătate tot felul de părţi ale trupului – bărbăteşti şi femeieşti –, dar ele rămaseră din fericire pe planul doi, deoarece atenţia lui Bel fu atrasă de chipul gentlemanului. Îşi dădu seama că, pentru prima oară după mai multe capitole, ilustraţia oferea o imagine completă a chipului eroului. Un chip care se schimbase de la primele pagini ale cărţii.

Acum semăna foarte bine cu fratele ei.

O, Doamne! Aşa *era.* Era chipul lui *Gray,* iar ilustraţiile erau făcute de mâna Sophiei – de aceea stilul lor i se păruse atât de familiar lui Bel.

Cu un ţipăt de groază, închise cartea şi o aruncă înapoi în sertar. Se ridică de pe pat, frecându-şi viguros braţele. Nu conta că făcuse o baie lungă de o oră în seara aceea – Bel se simţea murdară. Aşa şi trebuia, dacă îşi băgase nasul în lucrurile personale ale cumnatei sale. Ar fi trebuit să ştie că era un lucru greşit.

Nu e de mirare că Sophia negase apropourile lui Lucy, cum că ar trebui să dea *Cartea* mai departe. Cum să facă aşa ceva, după ce o umpluse cu ilustraţii atât de intime şi de… personale?

Ei bine, dacă Bel căutase să se informeze, atunci lecţia îi fusese de folos. Decise pe loc să primească viitoarele indicaţii despre relaţiile maritale de la soţul ei şi doar de la el. Nu avea nevoie de acea *Carte* şi de nimic altceva de genul acela.

— Oribilă, şopti ea, referindu-se la propria ei purtare. Cu un gest hotărât, împinse sertarul noptierei, care se închise cu o pocnitură.

O clipă mai târziu, îl deschise iar.

Poate că nu avea nevoie de *Carte,* dar un lucru era limpede. Acum avea nevoie disperată de medicamentul pentru dormit.

*

Cu un sfert de oră înainte ca nunta să înceapă,

conform programului, Toby stătea în încăperea din anexa bisericii St. George de Hanover, purtând o redingotă nouă, bine strânsă pe corp şi ultraelegantă, şi zâmbind larg şi prosteşte.

Sute de invitaţi din elita înaltei societăţi engleze se înghesuiau în stranele bisericii, aşteptând cu toţii să-l vadă pe notoriul burlac cum îşi ia, în sfârşit, nevastă. Şi nu aveau să fie dezamăgiţi. Li se va oferi un spectacol de flori, dantelă şi periuţe cum nu mai văzuse Londra niciodată, şi un mic dejun de nuntă atât de bogat asezonat, încât nu aveau să-l termine nici în săptămâni. În centrul ceremoniei va străluci o frumuseţe fără seamăn, legendară: Isabel.

Isabel *a lui.*

Toby îşi netezi mâneca hainei. Era decis să le ofere o înfăţişare relaxată, dar pe dinăuntru trepida de emoţie. În dimineaţa aceea se va bucura de o victorie publică. Seara, în particular, îşi va cere premiul. Cu excepţia unei crize de ultim moment, va fi o zi excelentă.

Când Gray intră în încăpere şi îi aruncă o privire furioasă, zâmbetul lui Toby nu făcu decât să se lăţească. Prezenţa lui Gray însemna că Isabel sosise la biserică; furia din priviri însemna că nunta era în toi.

O să fie o zi foarte bună.

— Nu-mi vine să cred c-o să fac asta, zise Gray, bătând în lung şi-n lat mica încăpere. Nu pot să cred c-o să ţi-o dau pe soră-mea.

Toby îl urmărea cu satisfacţie.

— Credeam că mersul ăsta nervos de colo-colo e treaba mirelui. Haide, Gray! Nu-i chiar atât de rău. Vorbeşti de parcă ai conduce-o la ghilotină.

— O să-ţi pun capul pe butuc, zise Gray, încetând să mai dea roată încăperii şi sfredelindu-l pe Toby cu o privire ameninţătoare. Ţi-am spus cu luni în urmă… fă-o fericită ori nu se mai ţine nicio nuntă.

Toby simţi un nod în stomac.

— Isabel nu e fericită?

— Nu. Nu e fericită. E în culmea afurisitului de extaz, şi pe tine te urăsc din cauza asta.

Toby îşi mască suspinul de uşurare cu un hohot de râs.

— După ziua de azi, continuă Gray, nu mai am cu ce să te ameninţ. Sigur, aş putea totuşi să te omor.

Rostise vorbele fluturând nonşalant şi insultător din mână, ceea ce voia să spună că efortul de a scăpa de Toby era tot atât de mare ca şi când ar fi strivit o muscă.

— Dar nu vreau să fac din sora mea o văduvă la frageda vârstă de douăzeci de ani.

— Ăăă… îţi mulţumesc. Oare?

— La dracu', eu vorbesc serios. După ziua de azi n-o să-ţi mai pot porunci s-o faci fericită.

Gray se apropie de el.

— Aşa că nu te mai ameninţ. Vreau să… Pe toţi dracii din iad, vreau să te implor. E sora mea mai mică. Singura mea soră. Şi în dimineaţa asta e mai fericită decât am văzut-o vreodată în viaţa ei.

Îl împunse pe Toby cu degetul în piept.

— Să n-o dai în bară!

— Doamne, omule! Cred c-o să-ţi dea lacrimile.

— Ba nu, se împăunã Gray.

— Ba, da, mă jur! Îţi sticlesc ochii.

Toby ridică un deget spre colţul ochiului său.

— Uite, chiar aici… o mică lacrimă, gata să cadă…

— Du-te dracului, zise Gray şi se răsuci pe călcâie, trecându-şi demonstrativ mâna prin păr, în timp ce-şi ştergea pe furiş ochii.

Toby simţi o undă de simpatie pentru omul acela. Poate că era necuviincios să se bucure astfel, când deja câştigase bătălia.

— Uite ce e, zise Toby. N-ai de ce să-ţi faci griji. Nimeni nu vrea mai tare ca mine să o vadă fericită pe Isabel.

Gray îl privi cu scepticism.

— Nu, vorbesc serios, îl asigură Toby în şoaptă, la fel de surprins el însuşi să-şi dea seama că spunea adevărul. Ştiu că nu poţi să mă crezi. A fost sora ta toată viaţa şi e logodnica mea doar de câteva luni. Nu mă aştept să mă

crezi, dar ţi-o spun cu toată sinceritatea: nu există nimic mai important pentru mine decât s-o văd pe Isabel fericită. Nimic.

Gray scoase o exclamaţie de dispreţ.

De dragul amândurora, Toby se hotărî să destindă atmosfera.

— Priveşte lucrurile astfel. Nu pierzi o soră, câştigi un frate.

— Doamne, acum chiar că-mi vine să plâng.

Gray îşi reveni şi îi zâmbi cu superioritate lui Toby.

— Ei bine, mai bine mă întorc la Sophia. Soţia *mea,* ştii?

— Na, na, na! Nici chestia asta nu mai ţine. Nu te invidiez. Cum aş putea, văzând în ce fel s-au aranjat lucrurile?

Pentru a doua oară în decursul unui singur minut, Toby trăi revelaţia onestităţii sale impulsive. Era adevărat. Indiferent care erau sentimentele lui amestecate faţă de Gray, gelozia nu-şi mai avea locul printre ele.

— Dar ţine cont că tot o consider pe Sophia prea bună pentru tine.

— Sigur că e. Nu sunt prost să nu ştiu atâta lucru.

— Şi ştiu că putem cădea de acord asupra faptului că Isabel e, pur şi simplu, prea bună pentru lumea asta, adăugă Toby, zâmbind. N-avem ce face, Gray. Cred că noi doi va trebui să ne înţelegem.

Gray strânse din umeri, ca şi cum ideea i-ar fi dat fiori reci pe şira spinării.

— Haide, îl întărâtă Toby, distrându-se de minune. Eu sunt genul împăciuitor. Mă împrietenesc cu toată lumea, zise, deschizându-şi braţele şi înclinându-şi capul într-o parte. O îmbrăţişare frăţească?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Mai bine mă jugănesc singur.

Gray se îndreptă spre uşă, lăsându-l pe Toby cu braţele în aer. Se opri în prag doar atât cât să-i mai spună câteva vorbe de încurajare:

— Să n-o dai în bară!

Într-adevăr, să n-o dea în bară. Ce discuţie revelatoare! În tot acest timp, Toby nu urmărise decât să se răzbune pe Gray, ca să ajungă să descopere că deveniseră aliaţi. La un moment dat în timpul logodnei lor – undeva între implorări, curtare, linguşeli şi minciunile sfruntate menite să-i câştige bunăvoinţa Isabel i se strecurase drept în buzunarul lui de la piept şi se cuibărise definitiv acolo. La drept vorbind, se prea poate să fi avut legătură cu momentul când degetele lui se strecuraseră în corsajul ei…

În orice caz, regulile jocului se schimbaseră. Nu mai voia să se răzbune pe Gray sau să-şi ostoiască mândria rănită. Se obişnuise cu zâmbetele drăgălaşe ale lui Isabel şi cu expresiile ei de pură şi blândă încântare. Ajunsese să se hrănească din dulcea ei credinţă, din încrederea perfectă pe care i-o citea în privire atunci când se uita la el. Acum nu se mai putea imagina trăind fără ea, aşa cum n-ar mai fi putut trăi fără aer sau hrană. Indiferent dacă fratele ei îl credea sau nu, Toby voia cu adevărat, mai mult decât orice, să o facă mereu fericită pe soţia lui.

Ceea ce însemna să-şi ţină promisiunile.

Doamne sfinte!

Toate promisiunile. Fiecare afurisită de promisiune.

Cineva deschise iar uşa, dând-o cu putere de perete. Toby ridică privirea, aşteptându-se să-l vadă pe Jeremy, gata să-şi ia în primire rolul de cavaler de onoare. În schimb, în odaie intră un prieten mai vechi… din mai multe puncte de vedere.

— Domnul Yorke, îl salută Toby. Ce surpriză plăcută! Ai venit să-mi dai vreun sfat în ultimul minut?

— Ce zici de sfatul ăsta? Fugi! Faci o greşeală groaznică. Căsătoria e pentru fecioare şi proşti.

— Iată, în sfârşit, de ce-ai rămas burlac în toţi anii ăştia, chicoti Toby. Uluitor!

Bătrânul slobozi un oftat adânc.

— Nu-mi făceam speranţe c-o să fiu în stare să te conving să te răzgândeşti. Deşi a meritat să încerc, căci tare mi-ar fi plăcut să văd ce criză face femeia aceea când nunta fiului ei e anulată pentru a doua oară.

Domnul Yorke scoase o ploscă mică din buzunarul de la piept al hainei sale.

— Fiindcă eşti hotărât să mergi până la capăt, poate c-ai nevoie de-o încurajare… lichidă?

Toby întinse recunoscător mâna după sticlă.

— De fapt, cred că am.

Se lipi cu spatele de pervazul de piatră al ferestrei şi îi făcu semn lui Yorke să vină lângă el.

— Îţi dai seama că sunt deja cincisprezece ani de când m-a bruftuluit zdravăn pentru că m-am apucat să beau. Sper că n-ai de gând s-o necăjeşti pe tema asta, zise Toby, trăgând o duşcă.

— Aş vrea eu. Fiindcă veni vorba de femeia aia…

— Ştii, „femeia aia” se întâmplă să fie mama mea. Ca să nu mai spunem că e o doamnă.

— Femeia aia tocmai mi-a spus încă una din minciunile ei sfruntate. Zice că ai de gând să-mi fii contracandidat la alegeri. Că ai de gând să candidezi pe locul meu în parlament! Ştiu că trebuie să fie o aiureală.

— Păi…

Toby se opri să-şi cântărească vorbele. Uite că una dintre promisiunile acelea venea acum să-l bântuie.

— E adevărat, am tot avut de gând să…

— Vrei să ştii de unde mi-am dat seama că-i o aiureală? În afară de faptul că n-ai nicio şansă să câştigi, desigur.

Yorke luă înapoi plosca şi dădu pe gât o duşcă.

— Femeia aia zice c-o să candidezi ca reprezentant al aripii liberale.

— Femeia aia spune adevărul, mi-e teamă, dar pot să-ţi explic. Vezi…

— Ha! zise Yorke, scurgând şi ultima picătură de brandy, după care azvârli plosca pe jos.

— Haide, fii serios! Ca reprezentant al aripii liberale, Toby?

Intonă cuvintele acelea de parcă ar fi spus „Şi tu, Brutus?”

— Nu te-am învăţat nimic? Una era dacă te-ai fi

hotărât să te apuci de politică intrând în tabăra care se cuvine. Te-aş fi luat sub aripa mea, ţi-aş fi găsit o circumscripţie. Pe naiba, te-aş fi propus chiar eu. Dar după toţi anii ăştia… după toate nopţile alea când te-am lăsat să dormi la mine în şură, ca să te trezeşti din beţie, să braconezi dropii prin pădurea mea… aşa mă răsplăteşti? Devenind un reprezentant al aripii liberale?

— Da, ştiu, ştiu. E o adevărată tragedie. Va trebui să mă apuc să-l frecventez pe Brooks.

Toby puse o mână pe umărul lui Yorke, trecându-şi în revistă prietenul şi tovărăşia lor de o viaţă. Bătrânul avea dreptate, Toby îi datora o altfel de purtare. Îi datora foarte mult. Îşi aminti de nenumăratele după-amiezi minunate pe care le petrecuse dând la păstrăv cu undiţa în pârâul care despărţea cele două moşii şi îşi aminti de cele câteva ocazii când vecinul lui îl scăpase ca prin minune de bucluc.

Ce nu-şi amintea era tocmai când ajunsese Yorke aşa de bătrân. Părul nins al omului se rărise considerabil în anii din urmă, iar ridurile, odinioară nişte subtile linii de expresie, se adânciseră şi deveniseră o încruntare permanentă.

— Lasă-mă o clipă să-ţi explic, zise Toby. N-a fost ideea mamei, ci a minunatei mele viitoare soţii. Ea e o fată cu principii; n-o merit deloc. Dumnezeu ştie de ce, dar şi-a pus în cap să mă vadă în parlament, iar eu i-am promis, într-un moment de… slăbiciune, de mare slăbiciune, c-o să candidez.

— Aha! făcu Yorke, cu subînţeles. În timp ce minţile îţi coborâseră în izmene?

— Cam aşa ceva, zise Toby.

Mintea începea iar să i-o ia la vale, doar când îşi amintea.

— Bineînţeles că i-am explicat logodnicei mele ce vechime ai în această funcţie şi cât eşti de popular printre alegători. Am informat-o clar că nu trag vreo speranţă c-aş putea câştiga, dar mi-e teamă că e decisă să mă vadă încercând. Şi, caraghiosul de mine, m-am hotărât să-i fac pe plac.

— Şi să-mi pui mie piedici.

Toby ridică mâinile, într-un gest de exasperare.

— Ce pot să spun? Ea e mult mai drăguţă.

Yorke râse cu poftă.

— E de-o frumuseţe rară, asta aşa-i.

— Nu? Şi eu o să mă însor cu ea doar peste câteva minute. Nu pot s-arunc totul pe apa sâmbetei chiar din prima săptămână, răpind-o şi fugind cu ea în Comitatul Lacurilor, în loc să-mi ţin cuvântul dat şi să candidez în Surrey.

— N-ar fi cine ştie ce lună de miere, nu-i aşa? Da, înţeleg perfect.

— Ştiam eu c-o să înţelegi, dar nu-ţi fie teamă, n-o să fiu cine ştie ce contracandidat. După nominalizări, nici n-o să mă mai apropii de tribuna electorală. Odată ce Isabel va înţelege cât de competent ne reprezinţi comitatul şi câtă încredere au alegătorii în tine, o să-i treacă orice dezamăgire. Între timp, o să-mi dau silinţa să găsesc alte metode de a-i ocupa timpul.

Yorke îl privi vesel.

— Fără îndoială.

— Vezi? N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Cine-şi face griji? protestă zgomotos bătrânul. Că doar n-am candidat în toţi anii aceştia fără să fiu contestat, să ştii. Mai cunosc şi eu câte ceva despre cum e să învingi candidaţi încrezuţi.

— Nebunul de Montague nu intră la socoteală. Nu mă pune în aceeaşi oală cu el.

— Şi, continuă Yorke, neclintit, mai am astfel ocazia de a dejuca maşinaţiunile femeiiăleia. O să fie amarnic de dezamăgită când o să pierzi.

Toby zâmbi.

— Negreşit. Nu înţelegi? Eu o să-mi ţin promisiunea de a candida pentru un loc în parlament, iar tu o să-ţi păstrezi locul. Eu o s-o fac fericită pe viitoarea mea soţie; tu o să continui s-o enervezi pe mama. E o soluţie perfectă, oricum ai da-o.

— Câtă vreme femeile nu-şi dau seama, nu?

Toby se trase jenat de ureche. S-ar putea să nu prea fie un început de bun augur pentru o căsătorie – să complotezi împotriva miresei tale, la câteva minute înainte de ceremonie. Dar, odată ce se vor fi căsătorit, Toby avea sincer de gând să se străduiască să-i facă lui Isabel o bună impresie. Fără să-i impună nimeni, ci numai fiindcă aşa voia el. Cu siguranţă va găsi un fel în care să se facă util şi care să nu implice orfani plini de cenuşă sau şedinţe parlamentare în care îţi înţepeneşte dosul; o metodă care să nu-i ceară să concureze împotriva unui vechi şi respectat prieten.

Chicotind, Yorke îi întinse mâna.

— Îmi place felul în care gândeşti. Foarte bine, atunci. Să câştige cavalerismul şi onoarea.

— Întocmai, zise Toby, strângându-i-o.

— De fapt, cavalerul de onoare este aici, interveni Jeremy, oprindu-se nerăbdător în prag. Şi s-a săturat să evite privirile îngrijorate ale preotului, ale fraţilor miresei şi ale mamei ginerelui. Putem să ne apucăm de treabă?

Amintindu-şi de bunele maniere, adăugă o plecăciune grăbită către bărbatul mai în vârstă.

— Dacă ne permiteţi, domnule Yorke.

Toby se ridică şi se încheie la redingotă.

— Asta e ultima ta şansă să te răzgândeşti, îl avertiză Yorke. Eşti sigur că vrei s-o faci?

— Da, răspunse Toby la toate întrebările, rostite sau nerostite. Da, sunt.

Capitolul 10

Când auzi bătaia în uşă, Bel aproape că sări din pantofi de spaimă. Era absurd să tresară în halul acela având în vedere motivul pentru care stătea şi-l aştepta acolo. Inima i se zbătea în piept, iar privirea îi fugea disperată dintr-un colţ în altul al dormitorului. Oare să-l întâmpine la uşă? Să se întindă pe pat? Să fugă în budoar şi

să se ascundă?

Şi ea, care crezuse că toată această ceremonie a căsătoriei avea să-i tocească nervii.

Să traverseze culoarul bisericii St. George, sub privirile cercetătoare a sute de oameni a fost floare la ureche în comparaţie cu momentul acesta, când îşi aştepta soţul să îi ţină tovărăşie în prima lor noapte de după căsătorie. În biserică ştia cel puţin în ce direcţie să se îndrepte.

Până la urmă, făcu ceea ce făcea de obicei când şocul o imobiliza. Rămase pe loc.

Uşa se deschise, şi Toby se opri într-o poziţie degajată, cu un umăr sprijinit de tocul uşii.

— Bună seara, Lady Aldridge.

Încă era îmbrăcat cu pantalonii în dungi subţiri pe care îi purtase la ceremonie, deşi redingota, jiletca şi lavaliera dispăruseră. Bel îşi luă cu greu ochii de la gulerul căscat al cămăşii, ca să se fixeze pe singura trăsătură constantă a înfăţişării lui: zâmbetul acela fermecător, ştrengăresc.

Încercă şi ea să schiţeze un zâmbet în timp ce-şi încrucişa instinctiv braţele la piept, petrecându-şi marginile dantelate ale halatului. Cât invidia la Toby felul lejer şi siguranţa de care dădea dovadă în orice situaţie. Pe toată durata ceremoniei, a dejunului de nuntă, a instalării lor la Aldridge House şi chiar a primei lor cine ca soţ şi soţie, el fusese întruchiparea stăpânirii de sine. Bel rămăsese alături de el toată ziua, rugându-se să se molipsească şi ea puţin cu siguranţa lui. Se gândi că poate aceeaşi strategie i-ar fi fost de folos în seara aceea.

Poate că ştia totuşi în ce direcţie trebuia să o ia. De fapt, era la fel ca în biserică.

Se îndreptă spre el.

Zâmbetul lui deveni şi mai larg atunci când ea se apropie. Şi faţa ei se lumină mai mult.

— Bună seara, Sir Toby, zise, oprindu-se la doar câţiva centimetri de el.

Braţele lui i se încolăciră în jurul taliei şi o lipi de el, ca

să o sărute. A fost cel mai scurt, cel mai cast dintre săruturi, dar, într-un fel, a fost mai intim decât oricare alt sărut pe care îl împărtăşiseră până atunci. Nu era sărutul unui pretendent, ci al unui soţ. Confortabil, autoritar… şi oferit fără ascunzişuri.

Înainte ca Bel să poată răsufla, el îi eliberă talia din strânsoare şi, trecând pe lângă ea, intră în dormitor. Acum ea era cea care rămăsese sprijinită de cadrul uşii, ca să nu cadă.

— Ţi-am spus oare, zise el, luând vătraiul şi aţâţând focul, cât de mândru am fost azi de tine?

— Da, mi-ai spus, răspunse ea, bucurându-se în sinea ei. De mai multe ori.

În trăsură, după ceremonie, apoi, din nou, şoptit, la ureche, în timpul dejunului de nuntă. Şi încă o dată, la cină.

— Încep să te cred.

— Ei, şi o să am grijă să-ţi mai spun încă de câteva ori, ca să fiu sigur că nu încape nicio îndoială.

Puse vătraiul la loc şi o opri în mijlocul camerei, prinzându-i mâinile într-ale lui.

— Serios, Isabel, sunt cel mai norocos bărbat din Anglia. Câte zile oi avea, n-o să uit niciodată cât de minunat ai arătat azi-dimineaţă.

Din nou, Bel îşi dori să fi avut uşurinţa lui în exprimare. Voia să-i facă şi ea un compliment, să-i spună că fusese cel mai elegant mire ce se putea imagina. Că frumuseţea lui radioasă şi masculină o lăsase cu răsuflarea tăiată. Că toată ziua tânjise dureros după sărutarea lui şi că atingerea uşoară a buzelor lui pe ale ei de adineauri îi făcuse întregul trup să vibreze de dorinţă. Dar dacă o spunea, ar fi însemnat să recunoască faptul că nutrea astfel de dorinţe fierbinţi faţă de el într-o zi când ar fi trebuit să se concentreze asupra sfintelor jurăminte şi asupra binecuvântărilor divine, şi asupra tuturor lucrurilor bune pe care le vor face ca soţ şi soţie.

— Toby, eu…

Vai, cum îşi mai blestema limba împleticită!

— Şi eu mă consider norocoasă.

Ridică privirea spre el, sperând că îi va putea transmite astfel admiraţia pe care nu o puteau exprima cuvintele ei.

Toby îi atinse cu vârful degetului punctul dintre sprâncene.

— Eşti mereu aşa de serioasă, o întărâtă el şi, zâmbind, scoase o cutiuţă. Am un dar de nuntă pentru tine.

Bel luă cutia şi o deschise. Cuibărit pe un pat de catifea albastră, stătea un colier cu un minunat pandantiv din opal irizat, mare cât unghia ei şi înconjurat cu diamante sclipitoare.

— Ah, Toby, nu trebuia.

— Bineînţeles că trebuia. Ştiu că nu-ţi plac bijuteriile extravagante. Şi nici nu ai nevoie de ele, la cât de frumoasă eşti. Dar acum eşti Lady Aldridge şi, dacă vrei să fii o doamnă influentă, trebuie să arăţi ca atare.

Scoase colierul din cutie şi îl încolăci în jurul degetelor. Pandantivul se răsuci printre ele, sclipind.

— Mai există alte câteva piese valoroase în familie care vor fi, desigur, ale tale, dar am vrut să aleg ceva special pentru tine. Am ales bine?

Pandantivul săltă puţin în timp ce îl legăna, şi Bel surprinse o sclipire de nelinişte în ochii lui. Scumpul de el! Era sincer îngrijorat că ei s-ar fi putut să nu i placă. Inima i se strânse. Urma aceea de incertitudine o făcuse să-l îndrăgească mai mult decât ar fi putut să o facă oricare alt dar. Şovăiala lui, mai mult decât orice, demonstra că îi pasă.

— Ai ales perfect. Îmi place la nebunie, mulţumesc.

— Îmi dai voie să ţi-l pun eu?

— Acum?

— Da, sigur.

Se duse în spatele lui Bel şi deschise închizătoarea colierului cu o mână sigură.

— O să-ţi spun un secret. Adevăratul motiv pentru care un gentleman îi oferă doamnei lui un colier e plăcerea de a i-l pune la gât.

— Chiar aşa? întrebă Bel, scuturându-se de un fior,

când degetele lui îi atinseră pielea delicată de deasupra claviculei.

— Chiar aşa. Şi, spre norocul meu, tu ţi-ai lăsat părul strâns.

— Trebuia să o fi lăsat pe fată să mi-l desfacă.

Bel se crispă. Camerista ei o întrebase, dar ea nu ştiuse ce să-i spună. Părul ei... era aşa de bogat. Şi avea obiceiul să i se încurce în toate cele.

— Nu, nu. Va fi plăcerea mea să ţi-l desfac mai târziu. Deocamdată, aşa îmi e mult mai uşor să fac asta...

Greutatea pandantivului îl făcu să i se aşeze între sâni în timp ce Toby îi închise colierul.

— Şi asta... suflul şoaptei lui mângâindu-i locul catifelat din spatele urechii.

— Şi asta...

Buzele lui întredeschise i se lipiră de ceafă, calde şi umede, iar respiraţia îi mătură pielea înfiorată de plăcere.

— Ah, oftă Bel, şi genunchii i se înmuiară, făcând-o să se sprijine de pieptul lui.

Toby era însă acolo, înalt şi puternic, gata să o susţină.

Sărutări uşoare, abia nişte fluturări, coborau în jos pe gât, fiecare stârnindu-i o undă de plăcere din creştet până în tălpi. Apoi limba lui... ah, limba lui făcu potecă în sus, până la ureche, şi atunci dorinţa ţipă în ea. Bel, cel puţin, *avu impresia* că o să ţipe sau o să leşine, sau o să facă altceva la fel de ruşinos, cum ar fi să se topească şi să devină o băltoacă la picioarele lui. Se pare că deja începea să se topească, acolo unde coapsele i se împreunau.

Toby îi prinse lobul urechii între buze şi i-l supse uşor. Ah! Ah! Da, acolo jos exista ceva neîndoielnic lichid. Aaah, Doamne...! Fiecare fibră de muşchi din trupul ei era încordată şi aştepta să-i întărească voinţa şi întreaga ei persoană.

— Te simţi bine? o întrebă, oprindu-se.

— Da, răspunse ea repede, prea repede ca să fie credibilă.

— Iartă-mă! Mă mişc prea repede. Avem toată

noaptea înainte. Poate c-ai prefera să te odihneşti?

— Nu. Nu, cred că mai degrabă aş vrea…

— Să terminăm odată? zise Toby, şi râsul lui domol îi gâdilă lui Bel auzul.

— Da. Adică, vreau să spun…

Chipul fetei se înflăcără când îşi dădu seama cât de nedelicat sunase.

— Adică, dacă nu cumva tu nu vrei.

— O, o, vreau, rosti Toby pe un ton grav. Vreau foarte tare.

Mâinile îi alunecară pe şoldurile lui Bel şi pentru prima dată ea simţi ceva tare şi fierbinte care o împungea în partea de jos a spatelui. Ştia că trebuie să fi fost vorba despre bărbăţia lui.

— Te doresc din prima clipă când te-am zărit.

Lui Bel i se tăie respiraţia. Pe sub braţele ei încrucişate peste piept, sfârcurile i se întăriseră şi o dureau. Şi care era răspunsul politicos la o astfel de declaraţie? Mulţumesc? Sir, mă măguliţi? Te rog, fii blând şi, dacă este posibil, termină repede?

Adevărul-adevărat era că Bel nu ştia cum să răspundă pentru că nu era sigură ce simţea în legătură cu tot ce i se întâmpla. Pulsul i-o luase la goană, respiraţia îi era sacadată, toate simţurile îi erau în alertă – trupul ei se pregătea pentru ceva anume. Doar că ea nu ştia pentru ce. În venele ei, groaza şi excitarea se amestecau şi nu-şi dădea seama dacă instinctele o îndemnau să se arunce în braţele bărbatului ei sau să fugă din odaie.

Desigur însă, a doua variantă nu reprezenta de fapt o opţiune. Era măritată acum şi relaţiile conjugale erau datoria ei de soţie. Gândul o linişti. Poate că Bel nu ştia cum să înţeleagă acea senzaţie incontrolabilă, dar înţelegea ce însemna datoria. Şi voia să-l facă fericit pe Toby, chiar voia. Închise ochii şi se decise să se concentreze asupra bărbatului ei – asupra pieptului lui solid, care îi susţinea silueta, asupra mâinilor sigure cu care o ţinea de umeri, asupra căldurii respiraţiei lui lângă urechea ei. Toby era soţul ei şi ea nu-i putea refuza nimic.

Exact când se decisese să se întoarcă, să stea cu faţa la el şi să se ofere fără ruşine plăcerii lui, Toby făcu un pas înapoi. Lui Bel i se făcu deodată frig şi îşi încrucişă şi mai strâns braţele la piept, tremurând.

— O să luăm lucrurile încetul cu încetul, draga mea, zise el, încolăcindu-şi în jurul degetului buclele răzleţe de păr de la tâmpla ei. Pot să-ţi desfac părul?

Bel făcu semn că da. După o pauză, cât avu nevoie ca să ia o perie de pe masa de toaletă, o conduse până la capul patului, o făcu să se aşeze, şi apoi îngenunche în spatele ei. Bel deveni tot mai neliniştită din pricina timpului pe care el îl petrecea în spatele ei. Nu se mai putea linişti concentrându-şi privirea asupra ochilor lui calzi sau a zâmbetului lejer. Totul se reducea la atingeri seducătoare, şoapte line şi căldură masculină. Nu putea să-l vadă; putea doar să-l simtă. Să-l audă. Să-i inhaleze ultimele urme din colonia scumpă cu care se dădea, care se evaporau, îndepărtate de izul natural al pielii lui.

— Poftim, zise, scoţând o agrafă de păr cu gămălie de perlă, pe care i-o întinse peste umăr.

Bel ridică palma deschisă, să o primească. Apoi o altă agrafă veni lângă prima, apoi alta şi alta, până când părul îi căzu despletit pe spate, vârfurile drepte abia atingând cuvertura. Strânse degetele peste grămada de agrafe, neştiind prea bine ce să facă cu ele.

— Magnific, murmură el, ridicându-i părul şi lăsându-l apoi să i se răsfire pe umeri şi în jurul sânilor. Ca o mătase neagră.

În trecu peria prin păr, cu mişcări lungi şi lente, iscându-i un val de delicioasă plăcere, de la rădăcină şi până la baza coloanei.

În spatele ei, Toby scoase un sunet ciudat şi gutural.

— Este ca şi cum aş trece o perie prin apă. Ştii că am visat să fac asta?

Oare chiar visase? Bel avusese şi ea nişte vise foarte intime în ultimele săptămâni. Niciunul chiar atât de limpede ca periatul părului. Nu, visele ei au fost agitate, vagi, doar nişte umbre, niciodată duse până la capăt.

Cu grijă şi pricepere, Toby îi perie fiecare şuviţă de păr, aşa încât pe Bel o cuprinse o plăcută moleşeală în timp ce el continua să o perie, iar ghemul de încordare din măruntaie începu să i se desfacă, închise ochii, lăsându-şi greutatea trupului în mâna dreaptă, în timp ce cu stânga ţinea încă strâns grămăjoara de ace.

— Isabel?

— Hm?

— Înţelegi, nu-i aşa? Ce se întâmplă între soţ şi soţie?

— Da, eu…

Tresări, când peria intră în câteva fire încurcate.

— Înţeleg.

Cel puţin avea idee despre chestiune în general. Chiar şi fără să citească din *Carte,* viaţa provincială pe care o dusese nu o lăsase inocentă faţă de ce însemna împerecherea.

— Ţi s-a…

Toby se opri să-şi dreagă vocea, apoi continuă pe un ton de falsă nonşalanţă:

— Cumnata ta a stat de vorbă cu tine, ţi-a spus la ce să te aştepţi?

— Nu, nu. Adică, Sophia s-a oferit.

Lui Toby îi zvâcni mâna puţin când auzi numele rostit. Vai, Bel nu putea descrie cât de stânjenitor era!

— Aşa cum ţi-am spus însă, ştiam în mare despre ce e vorba, şi i-am spus şi ei… i-am spus că aş prefera să aflu restul de la tine.

— Aşa ai făcut? zise el, punând peria deoparte.

— Da, bineînţeles.

Bel îşi lungi gâtul, căci avea nevoie să i vadă expresia. Făcuse oare ce trebuie? Spre uşurarea ei, Toby părea încântat.

— Sunt sigură că îmi vei explica tot ceea ce vrei să ştiu. Şi dacă sunt lucruri pe care nu vrei să le ştiu… atunci e mai bine ca ele să rămână neexplicate.

Pe chipul bărbatului ei apăru un zâmbet intrigat.

— Îţi mulţumesc. Cred.

Îi dădu o buclă groasă pe după ureche. Privirile li se

încrucişară şi Bel observă o lucire ciudată în ochii lui.

— Încrederea ta mă umple de umilinţă.

— Păi, şi eu mă consider destul de umilă din cauza ignoranţei mele, aşa că ne potrivim, din punctul ăsta de vedere.

Toby se duse şi se aşeză lângă ea, pe marginea patului, cuprinzându-i mâna.

— Cred că ne potrivim foarte bine din multe puncte de vedere.

Bel roşi şi îşi coborî privirea spre degetele lor împreunate. Degetul lui mare îi mângâia dosul palmei. Aşa de blând, de liniştitor, chiar dacă respiraţia lui sacadată îi trăda pasiunea tot mai mare. Într-adevăr, avea cel mai bun, mai răbdător soţ. Cum ar fi putut să nu-i acorde încrederea ei?

— În plus, zise Bel, şovăind, e limpede că tu ai o experienţă considerabilă în…

Îi aruncă o privire îndrăzneaţă peste umăr, spre nesfârşita întindere a patului.

— În asta. Cum aş putea să mă îndoiesc de abilitatea ta de a mă îndruma?

— Experienţă considerabilă? zise Toby râzând. Îţi mulţumesc din nou. Cred. Scumpo, experienţa mea – deşi nu e neglijabilă – este probabil mai mică decât îţi închipui tu.

— Dar…

Bel se opri, gândindu-se la ziarele de scandal care îi număraseră iubirile.

— Dar ce? Să nu-mi spui c-ai citit *The Prattler?*

Bel se îmbujoră şi îi evită privirea, uitându-se în podea.

— Nu intenţionat.

— Ţi-am spus, zise el, strângându-i mâna. Să nu crezi tot ce citeşti în presă. Isabel, nu sunt un sfânt, dar chiar dacă se poate să fi flirtat cu toate debutantele din societate, ca să atrag atenţia, când vine vorba despre…

Îşi aruncă privirile spre pat.

— Despre asta, n-au fost chiar atât de multe pe cât au

insinuat ziarele. De fapt, de ceva vreme n-a fost niciuna. Înţelegi ce-ţi spun?

— Că eşti selectiv şi cu principii?

Toby chicoti.

— Întotdeauna îmi acorzi prea mult credit. Îţi spun că te doresc cu disperare.

Îi dădu drumul mâinii şi o mângâie pe obraz. Apoi pe buza de jos. Distanţa dintre ei deveni tot mai mică, iar farmecul blând din vocea lui lăsă locul dorinţei brute.

— Te aştept de foarte multă vreme.

O sărută cu pasiune. Bel îşi strânse pumnul. Agrafele de păr i se înfipseră în palma stângă. Ce stupid că încă le ţinea în mână, dar ce-ar fi putut să facă? Să întrerupă sărutul, ca să-i spună: „Soţul meu scump şi dulce, ştiu că mă aştepţi de foarte mult timp, dar pot să te implor să aştepţi încă o clipă, până ce scap de acele astea?”

Nu, sigur că nu. Nu îi va cere să aştepte nicio clipă mai mult. O să-l lase să o sărute cât de profund va dori. Şi o să-l sărute şi ea, frecându-şi limba de a lui – pentru că atunci când o făcuse, el scosese un mic geamăt aprobator, şi Bel tânjea după aprobarea lui chiar mai mult decât tânjea după sărutul lui. Era mândru de ea. I-o spusese. Şi chiar dacă o repetase de mai multe ori deja, Bel nu se sătura să o audă – sau să o simtă.

Mâinile lui se apropiară de despicătura din faţă a halatului ei, îi deznodară funda simplă din panglică şi dădu deoparte marginile lui. Cu degete abile, scăpă de rândul de nasturi mici care îi închidea cămaşa de noapte. Unu, doi, trei, patru… Bel pierdu numărătoarea când gura lui se dezlipi de a ei şi începu să coboare cu sărutări mărunte, pe lângă maxilar, pe gât în jos. Cu vârful degetelor îi mângâie sternul în timp ce-i desfăcea nasturii, unul după altul, în vreme ce pieptul i se umflă şi fu străpuns de o durere ascuţită.

Bel închise ochii strâns când el desfăcu cele două părţi ale cămăşii de noapte, dezvelindu-i sânii. Îl simţea cum îi priveşte fix pieptul cu sfârcurile întărite sub privirea lui. Dar Bel i-ar fi iertat bucuroasă o viaţă întreagă de priviri

pofticioase, dacă îi atingea odată.

Şi da. O, da, în sfârşit, o făcu.

Se auzi un suspin răguşit. Bel nu era sigură dacă izvorâse din pieptul lui sau din al ei. Deschise ochii şi îi văzu mâinile puternice, parcă sculptate, făcute cupă pe sânii ei, ridicându-i, scăpându-i trupul de greutatea lor masivă. Of, Doamne! Era ca şi cum făcea baie în mare, iar valurile i le legănau, anulându-le greutatea. Sfârcurile închise la culoare, umflate, se iţiră înainte, cerând atenţie, şi Toby îşi frecă degetele mari de vârful lor tensionat. Zvâcniri gemene de plăcere porniră de la ele spre miezul ei.

— Atât de frumoase, murmură Toby.

Bel rezistă imboldului de a-l contrazice. Ei i se păruse întotdeauna că sânii ei arătau grotesc de mari şi de indecenţi, dar în mâinile lui păreau, nu tocmai frumoşi, dar potriviţi, numai buni pentru mâinile lui. Sferele grele aveau exact dimensiunea potrivită pentru ca degetele lui să le cuprindă, să le ridice şi să le modeleze. Areolele mari, intens colorate, păreau făcute exact ca să fie prinse între arătătorul şi degetului lui mare, în timp ce le strângea cu atâta blândeţe.

Bel suspină când el îşi aplecă fruntea şi îi luă sfârcul negru, dureros, în gură. Şi sfârcul se potrivea perfect acolo. Corpul ei fu străbătut de o senzaţie sălbatică, în timp ce i-l lingea şi sugea. Şi Bel începu iar să se topească. Toby îşi mută atenţia asupra celuilalt sân, făcând farmecele lui tenebroase cu buzele şi cu limba. În tot acest timp, mâna îi căuta bâjbâind marginea cămăşii de noapte. Cu mişcări brutale îi adună pânza cămăşii deasupra genunchilor şi apoi mâna îi mângâie pulpa dezgolită.

Aerul din odaie deveni rarefiat. Indiferent cât de mult se străduiau plămânii ei, Bel tot simţea că se sufocă.

— Isabel, zise el, sprijinindu-şi fruntea pe pieptul ei. Lasă-mă să te ating acolo!

Cum ar fi putut să-l refuze? Nu părea să fie posibil să facă acei lucru pe care ştia că trebuie să-l facă, fără ca o parte din el să nu o atingă acolo. Dar panica începu să o cuprindă pe Bel când mâna lui se strecură încet tot mai sus,

pe curba sensibilă a interiorului coapsei ei, ştiind că va descoperi cu siguranţă…

Când degetele lui ajunseră la despicătură, Toby scoase un geamăt.

— Eşti aşa de udă!

Spre surpriza ei, nu părea dezgustat, ci încântat. Bucuros. Degetele lui se frecară de ea şi Bel scoase un ţipăt ascuţit. Nu se putuse abţine. Senzaţia era aşa de intensă. Agrafele de păr i se înfipseseră în mână, în timp ce se lupta să nu se piardă cu firea.

Cu un sărut îi înăbuşi următorul geamăt necontrolat.

— Ştiam că aşa va fi, zise el, printre sărutări, iar degetele lui o frecau tot mai apăsat. Mai repede. Eşti aşa de serioasă, draga mea. Mereu, aşa de serioasă, dar nu aici, nu cu mine. Aici am ştiut că vei fi atât de pasională, de liberă.

Nu, nu, ar fi vrut ea să protesteze. Sunt o femeie cu credinţă şi principii. Refuz să fiu sclava pasiunilor mele. Asta duce la nebunie.

Însă apoi, cu un singur deget, îi desfăcu cutele şi îşi vârî degetele în ea. În ea. Senzaţia era… de şoc. Glorioasă. Incompatibilă cu gândirea, şi cu atât mai puţin cu vorbirea.

În timp ce el o împungea fără încetare, intrând şi ieşind, în ea se aduna un nesaţ fierbinte şi neliniştit. Senzaţia nu îi era cu totul necunoscută. Uneori, noaptea, Bel se trezea cu aceeaşi durere surdă între picioare. Şi aflase cu ani în urmă că dacă se rostogolea pe burtă şi îşi frământa coapsele de pat, întâi durerea devenea puţin mai rea, apoi era puţin mai bine, până când se spărgea în bucăţi şi dispărea.

Dar niciodată nu fusese aşa. Niciodată aşa de rău. Niciodată aşa de bine.

Fără să oprească o clipă dulcele chin, Toby se aşeză pe podea şi îngenunche în faţa ei, desfăcându-i picioarele. Părea greşit în atât de multe privinţe: el în genunchi în faţa ei, coapsele ei desfăcute într-o poziţie atât de obscenă, felul în care zonele ei cele mai intime erau expuse privirii lui, atingerii lui…

Gurii lui.

Ah! Ah! Ah!

Niciodată aşa de rău. Niciodată aşa de bine. Era prea mult, prea mult.

— Toby.

Se târî mai departe de el, dar mâna lui i se strânse pe coapsă.

— Toby, te rog! Nu vrei să-ţi faci plăcerea acum?

— Plăcerea mea e plăcerea ta.

O linse iar şi iar, atât de uşor. Şi de fiecare dată senzaţiile explodau în ea, distrugându-i acuitatea minţii. Înţelegea de ce mama ei înnebunise de patimă. Cu fiecare tandră mângâiere, Toby o împingea tot mai aproape de marginea teribilă a nebuniei. Se va sfărâma în bucăţi. Nu va mai fi niciodată întreagă.

— Toby, te rog, scoase ea vorbele cu greu. Trebuie… trebuie să încetezi.

— Ce trebuie să încetez? întrebă el, pe un ton glumeţ. Asta?

Şi o linse.

— Asta?

O mângâie.

— Sau asta?

Îşi ţuguie buzele şi făcu ceva inefabil de desfrânat.

Bel scoase încă un ţipăt mic.

— Mă întărâţi.

— Da, aşa e. Pentru că ştiu că îţi place.

Aşa era. Îi plăcea. În clipa aceea de nebunie, aproape că ajunsese să creadă că îl iubea pentru asta. Pentru că avea încredere deplină în el. Ştia că atunci când o întărâta însemna că ea era destul de puternică pentru a suporta.

Ca să dovedească exact asta, lui Toby i se făcu milă de neliniştea ei şi începu să o sărute în sus, pe abdomen. Mâna lui începu iar să o mângâie, intra şi ieşea, în timp ce buzele lui i se lipeau de sfârc. Plăcerea se intensifica tot mai mult, făcând-o să se înfioare şi să se crispeze fără speranţă. Bel se încordă iar. Nu-i plăcea să se simtă neputincioasă. Toate astea erau aşa de greşite. Fusese pe

deplin pregătită ca Toby să-şi facă plăcerea cu ea, dar nu ştia cum să se poarte când ea o primea de la el.

— Relaxează-te, scumpo, murmură el, sărutându-i când un sân, când celălalt. Nu te mai împotrivi. O să-mi fie mai bine şi mie, dacă pur şi simplu te relaxezi.

Relaxează-te. O să-mi fie mai bine şi mie. Cuvintele lui o eliberară. Putea să facă asta – chiar şi asta – pentru el. Cu un suspin greu, se cabră sub mâna lui.

— Da, oftă el, mângâind-o şi mai apăsat. Aşa.

Bel îi apucă umărul cu mâna dreaptă şi stânga i se desfăcu. Agrafele căzură la podea, într-o cascadă de zgomote metalice. Mâna şi buzele lui scoteau sunete ude, de aspiraţie, în timp ce îi munceau carnea umedă. Însă vuietul zdrobitor al pulsului ei acoperea orice alt zgomot; plăcerea pusese stăpânire pe tot.

Şi Bel se relaxă.

Capitolul 11

Toby o ţinea strâns.

În toată viaţa lui nu credea că va auzi un sunet mai excitat decât ţipătul pasional al lui Isabel. În timp ce orgasmul i se domolea, se lăsă moale lângă el, epuizată şi fără suflare. Muşchii părţilor ei intime erau încă încleştaţi în jurul degetului lui, dar stăpânirea lui Toby ajunsese la limită.

— Iartă-mă, zise el, retrăgându-şi mâna şi ridicând-o pe Bel pe pat, dar trebuie să te am. Şi trebuie să te am chiar acum.

Ea dădu ca beată din cap şi murmură:

— Da.

Toby se precipită să-şi descheie nasturii şliţului înainte ca erecţia să-i străpungă pantalonii. Doamne, încă era aproape complet îmbrăcat, dar la fel era şi ea – şi el nu avea de gând să o lase mai moale nici chiar pentru câteva secunde, cât i-ar fi luat ca să corecteze această situaţie. De

fapt, îi plăcea aşa. Contrastul pe care părul ei mătăsos şi pielea măslinie îl făceau cu albul virginal al dantelei îl duse de la starea de excitare la o dorinţă vecină cu nebunia.

Îşi dădu pantalonii jos de pe şolduri şi îşi potrivi poziţia în dreptul punctului de intrare înăuntrul ei, adunându-şi stăpânirea de sine atât cât să mai murmure o scuză:

— Iartă-mă! Durerea nu durează decât o clipă, scumpo.

O penetră încet, foarte puţin. Apoi ceva mai mult.

Bel se crispă. El se opri, dându-i trupului ei răgazul să se adapteze, chiar dacă fiecare celulă a propriului trup îl împingea să meargă până la capăt.

— E mai bine? rosti el cu greu.

Bel dădu puţin din cap şi el înaintă iar, de astă dată printr-o penetrare lungă, lunecoasă, care părea interminabilă, în toate felurile, şi bune, şi rele. Când, în sfârşit, intră complet, se întinse peste ea, ţinând-o în braţe.

— Isabel, şopti el, închizând ochii şi desfătându-se cu senzaţia minunată pe care i-o dădea trupul ei cald şi jilav care îl prinsese şi îl ţinea captiv.

Trupul lui Bel îi făcu loc, picioarele i se desfăcură puţin mai mult, ca să-i întâmpine coapsele, sânii catifelaţi îi primiră pieptul ca nişte pernuţe. Când simţi că ea se relaxă şi fiecare muşchi din trupul lui se încordă, abia atunci începu Toby să se implânte în ea. Încet, la început. Cât de blând îi stătea în putinţă. Apoi, înfigându-se pe coate, împinse un pic mai tare, un pic mai repede. A fost o greşeală, pentru că în acelaşi timp în care el se mişca mai tare şi mai repede, ea începu să scoată mici sunete senzuale la fiecare mişcare a lui, iar sânii ei magnifici începură să salte în ritmul lui. Ceea ce îl excită şi mai tare, şi mai repede, până ce îşi dădu seama că ajunsese la un ritm nesăbuit pentru un gentleman care face dragoste cu minunata şi inocenta lui soţie.

Dar afurisit să fie dacă Bel nu-i dădea tot ceea ce îi cerea, şi chiar mai mult de atât. Trupul ei ceda trupului lui, se mişca într-un mod care îi golea mintea. O simţea atât de

bine. Era cât pe ce să renunţe la blândeţe în schimbul conciziei şi să-şi dea drumul disperat spre orgasm, când coborî privirea şi îi descoperi ochii căprui-închis, serioşi, uitându-se la el.

— Ce trebuie să fac? îl întrebă ea. Spune-mi ce să fac?

Şi atunci, Toby se răzgândi. De aceea o va lua cu încetul.

— Spune-mi ce să fac, repetă ea. Vreau… vreau să te mulţumesc.

Doar vorbele ei îi dădură un fior pe şira spinării. Maxilarul i se încleştă.

— Ai putea să mă atingi.

Bel privi la trupul lui.

— Unde?

— Oriunde vrei.

Fata se încruntă şi rămase nemişcată.

— Pe piept, zise Toby răguşit, luând el decizia în locul ei. Ajută-mă să-mi scot cămaşa.

Bel apucă de marginea cămăşii şi o ridică, adunându-i-o deasupra umerilor, timidă şi dureros de dulce. Toby îşi îngădui să se mai mişte puţin, avansând doar un milimetru în îmbrăţişarea ei intimă. Apoi degetele ei îi atinseră sfârcurile şi el încremeni iar, ca să se împiedice să-şi împrăştie sămânţa chiar în clipa aceea. Ar fi fost o tragedie, pentru că tot ce se întâmpla era un lucru prea bun ca să-l grăbească.

Cu buricele degetelor, Bel îi atinse precaută fiecare contur al pieptului, al umerilor, al braţelor. Mângâieri atât de uşoare, devastatoare în tandreţea lor. Fiecare nerv al lui, fiecare vinişoară îi pulsa sub piele, nerăbdătoare să simtă buricele degetelor ei. Toby se simţea viu, într-un fel cum nu se mai simţise niciodată până atunci.

Degetele ei îl mângâiau pe gât şi se opriră în locul unde îi zvâcnea pulsul agitat.

— Sărută-mă acolo, zise Toby, realizând prea târziu că tonul lui era puţin cam brutal. Să-i poruncească soţiei lui astfel, în noaptea nunţii, fără un „te rog” măcar… Se lăudase întotdeauna că era un amant răbdător şi atent, dar

acum era adâncit câţiva centimetri în paradis, avea mâinile pline cu rotunjimile generoase ale lui Isabel şi nu-i prea venea la îndemână să fie fermecător.

Ei nu părea să-i pese. Fără să clipească măcar, îşi arcui gâtul şi îşi lipi buzele de locul unde i se vedea vena pulsând – o dată, şi apoi încă o dată. Geamătul lui de plăcere îi mai câştigă un sărut.

— Aşa? îl întrebă ea, respiraţia gâdilându-l pe gât.

— Da, din nou.

Bel îi lăsă un şir de săruturi pe gât şi pe piept, şi tortura buzelor ei catifelate i se păru mai minunată decât aceea a degetelor ei. Împinse de o nevoie ce nu mai putea aştepta, şoldurile lui se lansară înainte din proprie iniţiativă. Surprinsă, Isabel căzu înapoi pe pernă, cu buzele umflate, întredeschise, invitându-l.

Iar Toby nu putea refuza o invitaţie.

O sărută pofticios, în timp ce începu să se mişte iar în ea, savurând senzaţia pe care i-o lăsa felul în care o penetra în două feluri în acelaşi timp. Parfumul ei minunat, proaspăt, făcu ravagii asupra senzaţiilor lui, dar acum, izul acela de verbină se amestecase cu mirosul îmbătător al excitării – a lui, a ei. A lor.

Ah, era bine. Aşa de bine. Mai bine decât ar fi putut să viseze.

Dar el voia şi mai mult.

— Isabel.

— Da.

— Încolăceşte-ţi picioarele în jurul mijlocului meu.

I se supuse. Încă un ordin concis, încă un răspuns pe placul lui. Îl înnebunea să ştie că ea se va supune fiecărei dorinţe a lui, de bunăvoie. Ba chiar cu înflăcărare. Se părea că ea devenea cu atât mai excitată cu cât erau mai abrupte ordinele lui. Ochii aceia serioşi erau acum acoperiţi de pleoapele grele, îmbătate de dorinţă, iar respiraţia abia îi mişca pieptul, ridicându-i sânii când inspira.

— Ţine-te bine de mine, zise el, gemând.

Da, îi plăcea. Se agăţă de el cu putere, dorinţa de a se împerechea îi era vădită în felul cum îşi împletea degetele

pe după gâtul ei.

Oare ce altceva ar face dacă i-ar cere? O mie de posibilităţi erotice îi potopiră mintea, trimiţându-i întreaga luciditate în mădular. Va trebui să aştepte. Corpul lui cerea cu putere să-şi dea drumul – *acum*. O posedă repede şi cu putere, ridicându-se pe mâini, ca să aibă mai multă forţă, în timp ce ea stătea agăţată strâns de el. Exact aşa cum îi spusese el să facă.

Îşi reechilibră greutatea şi îşi vârî o mână între ei doi. Găsi bucata aceea mică şi sensibilă a clitorisului ei şi îl acoperi cu degetul lui mare, făcând cercuri molcome.

Bel deschise ochii mari. Gâtul ei se rotea dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi clătinat capul, în semn de negaţie.

— Da, insistă el, scrâşnind dinţii. Da, dă-ţi drumul pentru mine, din nou.

Şi ea o făcu. Exact aşa cum îi spusese el să facă. Ţipând şi zvârcolindu-se încolăcită de el, în valuri fierbinţi, satinate, trăgându-l tot mai adânc. Trăgându-l mai aproape.

Toby îşi încleştă maxilarul, înăbuşindu-şi propria patimă. Singurele cuvinte care îi veneau în minte acum erau de nerostit, grosolane şi profane. Apoi nu se mai gândi la niciun fel de vorbe – doar geamătul brutal, primitiv al eliberării, în timp ce plăcerea îl zguduia.

Nu mai fusese niciodată aşa. Nici o singură dată.

Se prăbuşi peste ea, gâfâind în părul ei mătăsos. Se simţea stors, epuizat. Se simţea fericit şi binecuvântat. Se simţea în stare să o ia de la capăt şi să o facă din nou. Şi din nou.

Dar mai mult decât orice, se simţea fericit, dincolo de cuvinte, mulţumit de soţia pe care şi-o alesese. Sau, mai corect, pentru că soţia lui îl alesese.

— Isabel, draga mea.

Îi sărută fruntea, udă de sudoare.

— Mulţumesc.

Bel îi răspunse cu un suspin înăbuşit şi Toby îşi dădu seama că greutatea lui o strivea, îndesată în saltea. Doamne, ce brută era! Se retrase repede din trupul ei şi se rostogoli lângă ea, netezindu-i părul de pe faţă şi

murmurând scuze.

— Te rog, nu te necăji, zise ea, pe un ton de tensionată formalitate. Sunt sigură că nu e nevoie să-ţi ceri scuze sau să-ţi arăţi gratitudinea.

Nu e nevoie de gratitudine?

— Isabel…

— Nu, te rog, nu-mi mulţumi.

Se ridică într-un cot, împingându-şi cămaşa de noapte înapoi peste picioare.

— Nici măcar nu ţi-am dat încă darul de nuntă.

Se ridică şi coborî din pat înainte ca Toby să-i poată spune că deja îi oferise darul cel mai de preţ pe care şi-l putea imagina. Cât timp ea dispăru în odaia alăturată, Toby profită de ocazie ca să-şi tragă pantalonii şi să-şi treacă o mână prin păr.

Se aşezase pe marginea patului când Bel reapăru, cu halatul acum înfăşurat bine în jurul trupului. Ţinea mâinile la spate, iar ochii priveau în jos.

— E o nimica toată, de fapt, începu ea. N-am avut habar ce să-ţi iau. Eşti… nu e uşor să ţi se cumpere ceva, să ştii.

Toby zâmbi. Neliniştea ei era adorabilă, în combinaţie cu părul ei ciufulit şi cu tenul îmbujorat; efectul era absolut încântător. Putea să scoată şi o bucată de cărbune de la spate, că el tot ar fi păstrat-o ca pe o comoară.

Dar nu cărbune era ceea ce scoase ea de la spate. Era un baston, cu o măciulie de fildeş sculptat şi intarsii din foiţă de aur.

— Este cel pe care ţi-l doreai? întrebă ea, întinzându-i-l.

— Da, exact acela.

I-l luă din mână şi şi-l puse de-a curmezişul palmei, încercând să vadă cât de echilibrat era.

— Nu pot să cred că ţi-ai amintit. Mă gândeam că dispreţuieşti bastoanele decorative.

Ridică o sprânceană la ea.

— Un baston frumos decorat, pe care îl poartă un gentleman perfect sănătos pentru unicul motiv de a-şi etala

bunăstarea…?

Bel îi zâmbi viclean.

— Ei bine, şi să nu uităm gestica. Şi ciocănitul la uşă. Sincer, tot nu înţeleg ideea, dar a fost singurul lucru la care m-am putut gândi. Şi, trebuie să recunosc, ţi se potriveşte.

Îl privi cântărindu-l, şi el îşi împăună pieptul dezgolit, făcând-o să roşească în modul cel mai satisfăcător.

— Îţi place? întrebă ea.

— Îl ador.

Îi întinse un capăt, ca şi cum ar fi îndemnat-o să-l apuce. Totuşi, când ea apucă de capătul lustruit al lemnului, Toby o trase iute spre el.

— Dar pe tine te ador mai mult.

Intenţionase să-i ofere un sărut tandru. Un sărut de mulţumire şi de apreciere. Un sărut care să nu ceară nimic. Dar de îndată ce-i simţi gustul, trupul lui îşi formă intenţii cu totul diferite. În câteva secunde, era la fel de excitat, cu membrul tare ca un baston. Mai tare.

— Isabel, zise, ciugulindu-i urechea. Te vreau din nou. Poţi suporta, aşa de curând?

— Desigur.

Se dădu un pas în spate şi îl studie, cu încrederea aceea nelimitată sclipindu-i în ochi.

— Nu mi-ai cere-o, dac-ai şti că n-aş putea.

Şi chiar atunci, Toby înţelese. Ştia că soarta îi era pecetluită.

Putea să candideze pentru parlament. Putea să câştige. Putea să devină un afurisit de prim-ministru şi consilierul apropiat al prinţului regent. Putea să călătorească până în Ceylon şi înapoi, doar ca să-i aducă lui Bel o ceaşcă de ceai, convertind pe drum o mie de păgâni – şi tot nu ar fi fost la înălţimea acelei priviri din ochii ei. Nimeni nu ar fi putut fi. Într-o zi, într-un fel, o va răni – şi atunci va însemna că totul se va sfârşi. Şi, bineînţeles, ea îl va ierta, cu sufletul ei generos. Vor împărtăşi o afecţiune cordială, dar nu se va mai uita la el în felul acesta, ca şi cum… ca şi cum ar fi meritat încrederea pe care ea o avea în el. Într-o bună zi, vor afla amândoi că nu o *merita.*

Deocamdată însă – şi câtă vreme el va putea să menţină situaţia sub control –, acesta va rămâne secretul lui Toby.

Îi cuprinse mijlocul cu mâinile.

— Fată, scumpă. Vino înapoi în pat!

Capitolul 12

— Mai sunt câţiva kilometri.

Toby se uită pe fereastra trăsurii, urmărind cum se derulează peisajul familiar. Îşi întoarse privirea spre soţia lui, pe al cărei ten de culoarea mierii apăruseră pete verzui din pricina disconfortului.

— Ţi-e rău, nu-i aşa? Prea multe zdruncinături?

— Mă bucur de acest peisaj rural minunat, dar trebuie să recunosc că nu sunt obişnuită să călătoresc pe distanţe lungi cu trăsura.

Se fâţâi iar, legănându-şi şoldurile, ca să găsească o poziţie mai comodă pe bancheta capitonată.

Lui Toby îi zvâcni obrazul. Probabil că o durea. Nu, nu era obişnuită cu lungi călătorii cu trăsura şi nici cu nopţi întregi în care să fie călărită de un bărbat. Nu era pentru prima oară de la căsătoria lor când simţea o împunsătură de vinovăţie. Ştia că profita de soţia lui de parcă era un marinar coborât la ţărm pentru scurt timp, dar al naibii să fie dacă se putea abţine. O dorea tot timpul, iar ea îi făcea pe plac, ori de câte ori îi cerea.

Chiar şi acum, vederea sânilor aceia voluptuoşi care săltau în ritmul tropotului potcoavelor…

Zise într-o doară:

— Poate că ai simţi mai puţin hopurile dacă ai veni aici şi te-ai aşeza în braţele mele.

Îl privi în felul acela tipic pentru Isabela – serios şi iscoditor. Practic, putea să vadă cum i se învârteau gândurile în cap. Oare soţul ei era într-atât de viciat, se întreba ea, încât să-i propună ceea ce presupunea ea, de

când imaginaţia o purta pe tot felul de culmi?

Nu, decise ea în tăcere – şi incorect –, clătinând uşor din cap.

— E drăguţ din partea ta, desigur, dar n-aş vrea să-ţi boţesc hainele.

Era exact stilul ei de a-i acorda mai multă încredere decât era cazul. Dacă ar fi fost după Toby, costumul ei de călătorie, albastru-deschis, ar fi avut o soartă mult mai rea decât să fie şifonat. Bel avea o nemeritată încredere în el şi nu putea decât să spere că această încredere va supravieţui, măcar parţial, înfrângerii lui electorale.

— Acolo, la adunarea electorală, va fi lume multă? întrebă ea.

— A, fără îndoială. Cu sutele, probabil.

— Dar am înţeles că numărul de alegători e destul de mic. Doar cetăţenii care deţin pământ, aşa mi-a spus mama ta.

— Da, însă, vezi tu, e sărbătoare. Spectacolul atrage oameni de la kilometri distanţă, fie că pot sau nu să voteze. Sunt destul de puţine prilejuri de emoţie într-un comitat adormit ca al nostru. Orice scuză e bună ca să-ţi petreci o zi căscând gura şi ridicând halbele de bere. Şi acum e vorba doar de anunţarea candidaturilor; stai să înceapă cu adevărat procesul electoral. Să vezi atunci destrăbălare!

— Şi cât durează procesul?

— Până ce apare un câştigător – cincisprezece zile, fără duminici.

Nu va dura nici măcar cinci zile, îşi zise Toby în sinea lui. După toate raţionamentele, Yorke ar trebui să ajungă în frunte de la început şi să pună punct rapid poveştii.

— Cincisprezece zile de beţie dezmăţată? întrebă Isabel, încreţindu-şi fruntea. Nu e de mirare că lumea aşteaptă nerăbdătoare să fie alegeri.

— Ar putea să fie şi mai rău. Noi stăm într-un colţ liniştit al Angliei. Am putea să ne aflăm într-unul din comitatele din nord, unde alegerile se termină întotdeauna cu încăierări. Sau mai rău, adăugă el, smucind din cap spre geam. Ca în Garret.

— Ce se petrece în Garret?

— Ei, au un fel de alegeri false, la fiecare candidatură pentru parlamentare. Vine lumea de peste tot să le vadă – costume bizare, umor grosolan, butoaie peste butoaie de bere. Înţelegi? Acolo nici nu trebuie să fii proprietar de pământ ca să votezi.

— Nu?

— Nu, răspunse el, cu un zâmbet viclean. Nu e nevoie decât de o singură calitate ca să votezi în Garret. Un bărbat trebuie să se fi bucurat de o femeie în aer liber, undeva în cadrul acelui district.

Petele livide de pe chipul lui Bel deveniră roz.

— Glumeşti.

— Absolut deloc.

Incapabil să reziste, Toby se ridică de pe locul din faţa ei, trecu în partea opusă şi se aşeză lângă ea.

— De fapt, continuă el, aplecându-se spre ea şi uitându-se pe fereastră, cred că încă mai traversăm acel district. Ai observat şi tu ce frumos e peisajul acesta rural. Şi cred că o gură de aer curat s-ar putea să fie chiar remediul de care ai nevoie. Nu vrei să ne aventurăm afară şi să găsim o căpiţă binevoitoare sau vreo moviliţă de care să ne bucurăm?

Bel roşi şi mai tare.

— Mă necăjeşti îngrozitor.

— Nu te necăjesc deloc. Aş avea şanse mult mai mari să câştig în Garret decât în propriul meu district. E doar o neînsemnată chestiune de eligibilitate.

Îşi strecură braţul pe după talia ei şi îi cuprinse şoldul voluptuos în palmă. Mâna cealaltă se întinse după baston.

— O să opresc trăsura chiar acum, dacă vrei.

Întinse braţul şi scoase măciulia de fildeş în partea laterală a trăsurii, ca şi cum ar fi vrut să semnalizeze vizitiului.

— N-ai face-o!

Bel se răsuci şi întinse mâna ca să-i oprească braţul.

— O, ba da, aş face-o, zise el, scoţând iar mâna.

— Toby! exclamă ea, luptându-se cu ambele mâini să-

i oprească braţul şi fâţâindu-se drept în braţele lui.

Exact acolo unde voise şi el să o aducă.

— Aş face-o, zise el calm.

Apoi făcu o pauză, aşteptând ca faţa ei frumoasă să se întoarcă spre el.

— Aş face-o, dar numai dacă mi-o ceri.

Încruntarea ei se stinse într-un tentant „Ah”.

Îşi coborî braţul şi aruncă într-o parte bastonul. Avea nevoie de amândouă mâinile pe trupul ei delicios – una pur şi simplu nu era de ajuns.

— Poftim, uite. Nu e mai bine aşa, aşezată în felul acesta?

Bel confirmă dând din cap, cu răsuflarea tăiată, iar ochii ei nu se dezlipiră de ai lui.

— Nu te mai simţi rău?

Bel scutură abia perceptibil din cap.

— Foarte bine, şopti el, coborându-şi gura spre a ei.

Şi când buzele li se întâlniră, lumea din jur se opri în loc. Doamne, cât îi plăcea să o sărute, aproape la fel de mult pe cât îi plăcea să facă dragoste cu ea. Toby nu se considerase niciodată a fi un tip cu prea multă fantezie, dar al naibii să fie dacă nu era ceva magic în felul în care gura ei se lipea de a lui. Nu în sensul unei magii de felul basmelor cu praf de zâne sau cu ceaune deasupra cărora se bolboroseau descântece superstiţioase. Magie de felul ancestral, primitiv. Când se sărutau, între ei se deschidea un nesfârşit tărâm al pasiunii, sălbatic şi necercetat. Şi îi explorau împreună, căutându-şi calea prin întuneric, pipăind cu buzele şi cercetând cu limba şi cu degete îndrăzneţe şi fremătătoare.

Ar fi putut să o ţină aşa pe soţia lui, pe picioare, şi să o sărute cât dura călătoria până la Devonshire.

Dar norocul – şi geografia – făcea ca mai întâi să ajungă în comitatul lui din Surrey.

— Toby?

— Hm?

— Acesta e oraşul?

Preocupat să guste fiecare centimetru din gâtul ei

delicat, Toby abia dacă aruncă o privire afară pe geam.

— Probabil.

Cu un fel de plescăit, Bel se trase din poala lui şi se lăsă să cadă pe bancheta opusă.

Toby o urmă.

— Mai avem câteva minute.

— Toby, nu!

Scăpă din strânsoarea lui şi zbură înapoi pe locul ei dintâi.

De data aceasta, o lăsă să-i scape.

— E-n ordine, draga mea. Nu poate nimeni să vadă înăuntru. Doar dacă încearcă.

— Bineînţeles că o să încerce! Şi uită-te la noi, ciufuliţi şi boţiţi.

Mâinile ei se agitară să-şi netezească rochia în timp ce-i aruncă o privire încruntată.

— *Toby,* te rog! Aranjează-te!

— Ce? Am lavaliera strâmbă?

— Nu, nu. Nu ţi-e strâmbă lavaliera, ci…

Aruncă o privire spre poala soţului ei.

Toby îşi coborî privirea, şi apoi izbucni în râs.

— Ei bine, soţia mea, dacă n-ai de gând să vii aici şi să rezolvi situaţia…

Bel miji ochii.

— Bun. Deci singurul remediu în afară de acela e timpul.

— Ştiai, întrebă ea, pe un ton obiectiv, că periile mecanice pot curăţa un horn într-un sfert din timpul necesar unui băiat coşar şi cu de două ori mai multă eficienţă? Ai putea pomeni asta în cuvântarea ta de azi.

Timpul sau o discuţie despre curăţatul coşurilor.

— *Isabel, zise* el, ajustându-şi discret şliţul, oamenii aceştia locuiesc în nişte căsuţe. Nu folosesc cosari.

— *Dar* sunt oameni şi sunt creştini, deci trebuie să fie impresionaţi de soarta bieţilor *copii. Iar* nedreptatea făcută sufletelor celor mai amărâte *este o* nedreptate făcută nouă, tuturor.

Toby îşi înghiţi vorbele. Băgase de seamă că devenea

oarecum un tipar. *Isabel era o* parteneră de amor mereu disponibilă şi chiar entuziastă, dar în *clipa în* care plăcerea fizică se stingea, zelul ei caritabil revenea cu forţă dublă. Numai noaptea trecută, în timp ce încercau să-şi recapete răsuflarea după o partidă de sex explozivă, Isabel sărise brusc din pat şi scotocise în sertarul măsuţei de scris după lumânare şi cremene. Motivul? Era imperativ, la ora două dimineaţa, să-i scrie Augustei un bilet despre oarece modificare în textul broşurii pentru societatea lor.

Cât despre Toby, acesta adormise.

În fine, presupusese că femeile aveau reacţii diferite în urma unui act sexual. Unele deveneau apatice şi adormeau, în timp ce altele resimţeau o explozie de energie. Şi indiferent pentru ce sarcină trebuia Isabel să se ridice din pat, ca să o îndeplinească, la un moment dat revenea tot la el. Toby putea înţelege obiceiul, la nivel raţional, şi nu avea oricum habar în ce fel ar fi putut obiecta. Însă tot mai simţea un val de resentimente, de fiecare dată când se întindea leneş să-şi îmbrăţişeze soţia şi dădea numai de locul gol.

Trăsura se opri în piaţa oraşului.

— Am ajuns, aşadar, zise Toby, aplecându-se în faţă, pe bancheta pe care stătea singur.

O luă pe soţia lui de mână.

— Vrei să pun vizitiul să te ducă la Wynterhall? Cuferele noastre probabil c-au ajuns până acum şi personalul casei te aşteaptă.

— Ce vrei să spui? Nu vreau să mă duc la reşedinţă, nu singură. Vreau să stau aici, cu tine, şi să urmăresc procedurile.

— Isabel, nu e decât nominalizarea candidaţilor… o chestiune minoră de procedură şi o scuză să se dea cep la câteva butoaie. Nu e un referendum asupra condiţiei umane. În plus, adunările electorale pot deveni turbulente. Nu e o scenă potrivită pentru o doamnă.

Bel se uită pe fereastra trăsurii.

— Dar sunt deja câteva doamne în mulţime. Te rog, lasă-mă să rămân. Dacă vrei, o să stau în trăsură şi o să mă

uit de aici. Vreau să fiu martoră la naşterea carierei tale politice.

Apoi, cu un mic surâs, adăugă:

— În plus, abia am aşteptat să-ţi ascult discursul.

— Ai aşteptat? întrebă Toby, dorindu-şi brusc să fi pregătit unul.

*

Isabel îi ceru vizitiului să coboare capota landoului, ca să se poată bucura de aerul proaspăt. Din locul ei de observaţie, de la marginea pieţei, privi cum mulţimea se frământa nerăbdătoare. Tavernele care mărgineau zona pieţei făceau un profit zdravăn, ca şi negustorii de alimente uscate. Plăcintării ambulanţi şi vânzătorii de portocale îşi strigau marfa cu intonaţii colorate. Pe deasupra tuturor, un şir de steaguri strălucitoare fluturau în vânt. Bel nu mai participase niciodată la un bâlci rural, dar în închipuirea ei arătaseră foarte aproape de ceea ce vedea.

Un bărbat îmbrăcat cu o haină demodată şi galbenă ca narcisa urcă la tribuna electorală şi strigă către mulţime. Avea o voce la fel de stridentă ca haina. Bel îşi dădu seama după ţinuta lui ţanţoşă că îşi lua foarte în serios sarcinile.

— Bine, aşadar, strigă el. Ştim cu toţii cum merge treaba. Ca observator al scrutinului, desemnat de popor, având împuternicire din partea magistratului de comitat să supraveghez aceste alegeri, am ceva să vă citesc.

Scoase din buzunar o foaie împăturită de pergament.

— Nu putem să sărim peste partea asta? se lamenta o voce din mulţime.

— Nu, nu putem să sărim peste partea asta, îi răspunse omul în galben, maimuţărindu-l.

Îşi flutură mănunchiul de hârtii şi îşi întări vocea tunătoare.

— Aşa e procedura, idiotule. E de la guvern. Hârtia asta e ceea ce ne deosebeşte de păgâni.

Un alt spectator strigă şi el:

— Hârtia aia te face pe tine un rahat umflat.

— Ba nu hârtia, ţipă un al treilea, ci afurisita aia de haină.

— Oameni buni, credeţi-mă pe cuvânt, nu e niciuna, nici alta.

Cuvintele erau ale unei femei cu obrajii bucălaţi, aplecată peste pervazul unei ferestre de la etaj.

— E un rahat umflat care nu poartă nicio haină.

Mulţimea hohoti de râs şi chipul bărbatului îmbrăcat în galben deveni de un roşu aprins.

— Mi-aş dori să-mi citească hârţoaga aia într-o noapte, continuă femeia. Nu poate să fie mai plicticoasă decât…

Bel nu mai reuşi să distingă restul remarcii. O nouă furtună de hohote o acoperise. Totuşi, se îmbujoră când completă în minte spaţiul rămas liber.

— Destul! se răsti bărbatul în haină galbenă la mulţime. Beţi-vă berea, idioţi necioplţi ce sunteţi! Iar ţie, femeie – agită un deget spre figura de la fereastră, care se prăpădea de râs diseară o să-ţi tăbăcesc fundul ăla băgăcios, de o ţi-l învineţesc în şase nuanţe de roşu.

— Vai, Colin, îngână ea, bătând din gene. Îmi promiţi?

Când mulţimea se potoli în sfârşit – câteva minute mai târziu –, bărbatul în haină galbenă începu să citească. Bel înţelese de ce mulţimea se împotrivise ideii. Mai întâi era ordinul prin care se cerea un nou parlament, iar apoi legea împotriva mitei. După aceea veni un alt bărbat, care îi ceru observatorului să depună jurământul împotriva mitei. Şi în timp ce pârghiile administrative scârţâiau mai departe, soarele se ridica tot mai sus pe cer, toropind piaţa cu o căldură leşinătoare. Curând, caii începură să bată din copite, tropăind şi nechezând nerăbdători. Vizitiului îi căzu capul într-o parte şi chiar şi Bel îşi înghiţi un căscat.

În sfârşit, observatorul electoral în haina galbenă ceru să se facă nominalizările.

— Montague! răcni gloata într-un glas.

Repetară numele până când se transformă într-o scandare din două silabe: „Mon-tague! Mon-tague!”

Montague? Cine era Montague şi de ce Bel nu auzise

de el, dacă se bucura de susţinători atât de loiali? Bel crezuse că singura opoziţie pentru Toby avea să fie domnul Yorke.

Un bărbat cocârjat şi decrepit urcă treptele spre podium, ajutat de un bărbat de două ori mai tânăr şi de două ori mai solid ca el. Purta o tunică militară roşie şi decolorată, cu nasturii ruginiţi şi manşetele albite la margini de atâta purtat. Scandările mulţimii crescură în volum, până ce el ajunse bălăbănindu-se în centrul podiumului şi salută milităreşte.

Ca unul, masa alegătorilor luă poziţie de drepţi şi răspunse la salut.

— Salutaţi-l cu toţii pe Montague nebunul! strigă un om din mijlocul gloatei.

Bărbatul cel zdravăn de lângă candidat făcu un gest ameninţător cu pumnul.

— Nu fi nerespectuos cu colonelul!

— Haide, fii serios! Că doar nu m-o fi auzit.

Bărbatul în galben preluă controlul asupra podiumului.

— Colonelul Geoffrey Montague este din acest moment candidat pentru poziţia de membru în parlament.

Se ridică un nou val de urale. Bătrânul salută cu şi mai multă vigoare, strâmbându-şi epoletul uniformei.

Bel înţelegea acum. Mulţimea se distra pe seama acelui bătrân. Probabil că se prezenta la fiecare alegere fără vreo speranţă serioasă de victorie, iar oamenii din târguşor râdeau de el cu poftă. Era demn de milă, de fapt. Bietul om!

— Mai sunt şi alţii? strigă bărbatul în haină galbenă.

— Eu îl nominalizez pe stimabilul nostru membru titular, proprietar absolut şi prieten al meu, domnul Archibald Yorke.

Era vocea lui Toby. Oare nu era puţin ciudat, se gândi Bel, ca un om să-şi nominalizeze propriul oponent? Sau poate că era o demonstraţie de fairplay din partea lui Toby.

Domnul Yorke urcă pe podium, acceptând aplauzele generoase ale mulţimii cu o elegantă aplecare a capului. Se uită pe furiş la trăsura în care se afla Bel şi îşi înclină pălăria

spre ea, părul argintiu sclipindu-i alb în soare. Femeia simţi o uşoară mustrare de conştiinţă gândindu-se că Toby nu-i va uzurpa bătrânului aceluia doar locul din parlament, ci şi respectul public ataşat acestei poziţii. Ce trist pentru domnul Yorke! apoi îşi aminti însă de antipatia lui Lady Aldridge faţă de omul acela. Bel avea încredere în judecata soacrei sale. În plus, domnul Yorke reprezenta o aripă politică ce se afla în opoziţie cu aproape oricare dintre cauzele pe care ea intenţiona să le susţină.

„Vremea domnului Yorke a trecut. Acum e rândul lui Toby”.

— În ordine, deci, s-a făcut, zise observatorul. Alţii? întrebă el, pe un ton care arăta că nu se mai aştepta la niciunul.

Domnul Yorke îl bătu pe umărul îmbrăcat în galben.

— Am o nominalizare de făcut.

Mulţimea amuţi, aparent la fel de confuză ca Bel de acea declaraţie venită din partea parlamentarului în funcţie.

— Dar sunteţi deja nominalizat, îi răspunse observatorul.

— Ştiu, dar aş vrea să nominalizez pe altcineva.

— Altcineva? Păi, nu ştiu dacă puteţi s-o faceţi, zise observatorul, frunzărind prin maldărul lui de hârtii, având în vedere că sunteţi deja candidat…

— Sunt proprietar absolut în acest comitat, nu-i aşa? întrebă domnul Yorke îmbufnat. Ei, atunci pot să nominalizez un candidat.

— Ăăăă… fie.

— Îl nominalizez pe Sir Tobias Aldridge.

Mulţimea reacţionă în linişte. Bărbaţii se priveau între ei, aparent indecişi dacă să râdă sau să aplaude.

Bel decise să i se facă milă de incertitudinea lor. Când Toby urcă pe podium, ea aplaudă cu entuziasm şi, curând, iscă un val de aplauze politicoase, care se apropiau încet de scenă. Toby îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune sprintenă. Nivelul interesului manifestat de doamnele răspândite în mulţime crescu apreciabil. Nu se uitau la el

doar aşa, ci se holbau de-a dreptul.

Şi cine ar fi putut să le condamne? Ah, era aşa de arătos! Şuviţele blonde din părul lui reflectau razele soarelui, cu un efect de strălucire. Dinţii albi, sclipitori, dezveliţi de zâmbetul lui copilăresc, erau vizibili chiar şi de acolo, de la marginea pieţei. Dacă nu ar fi fost atât de elegant îmbrăcat, de plin de tinereţe şi vitalitate, l-ai fi putut lua drept o sculptură grecească furată. O senzaţie covârşitoare de mândrie îi umplu inima lui Bel, gândindu-se că figura aceea înaltă şi elegantă, care atrăgea admiraţia mulţimii, era a unui bărbat care îi aparţinea.

— Păi, asta chiar că-i interesant, zise bărbatul în haină galbenă, scărpinându-se după ceafă. Se pare că anul ăsta va fi musai să numărăm voturile. N-am mai făcut-o de o generaţie întreagă.

— Discursurile! strigă cineva din mulţime.

Cererea a fost imediat susţinută şi, curând, toată adunarea cerea o cuvântare.

— Discursurile! Discursurile!

— Bine, bine, zise omul în haină galbenă, arătând spre domnul Yorke. Mai întâi să-l auzim pe titular, vă rog.

Bel nu auzise prea multe discursuri politice la viaţa ei. De fapt, acesta era primul. Totuşi, cuvântarea ţinută de domnul Yorke de la tribună i se păru foarte stranie. În primul rând, fu scurtă – abia dacă dură câteva minute. În al doilea, omul nu spuse nicio vorbă despre vreo chestiune de importanţă juridică. Nu făcuse decât să le reamintească alegătorilor de anii în care activase în Camera Comunelor, apoi mai încropise câteva fraze despre funcţie şi progres şi cedase imediat cuvântul.

Bel era aproape ofensată, în numele lui Toby. Oare domnul Yorke desconsidera într-atât ameninţarea pe care o reprezenta candidatura lui Toby la funcţia pe care el o ocupa, încât mai întâi îl nominalizase chiar el pe Toby, ca apoi să nu facă decât o slabă tentativă de a câştiga alegătorii? În timp ce mulţimea îl recompensa pe domnul Yorke cu o urmă de aplauze politicoase, Bel pufni şi îşi făcu de lucru aranjându-şi pliurile rochiei pe bancheta trăsurii. Ei

bine, poate c-ar trebui să-i fie recunoscătoare lui domnul Yorke pentru încrederea de sine exagerată şi pentru că îl subestimase pe soţul ei. Odată ce Toby va urca la tribună, va sufla ca prin farmec voturile din buzunarul boşorogului.

Un zumzet de entuziasm se înălţă dinspre mulţimea agitată. Bel ridică privirea şi îl zări pe bătrânul colonel Montague făcându-şi loc spre centrul scenei. Ceruri milostive, de ce a trebuit să-l supună pe bătrân la astfel de umilinţe, doar pentru amuzament? Oare atât de puţine lucruri interesante se petreceau în orăşelul acela?

Mulţimea amuţi când Montague făcu un alt salut iute, cu palma deschisă.

— Datorie!

Cuvântul ieşi ca un cârâit din gâtlejul bătrânului.

— Datorie! repetă ca un ecou adunarea, cu o forţă de o mie de ori mai mare.

— Onoare! strigă Montague.

— Onoare! veni răcnetul ca unul.

Pumni strânşi urcară deasupra capetelor.

Vârstnicul colonel ridică ambele braţe cât putu de sus. Ceea ce însemna abia la nivelul umerilor.

— Vigilenţă!

— Vigilenţă! răspunse mulţimea, suprapunându-se peste strigătul colonelului.

Era limpede că aceasta era o litanie familiară tuturor celor din asistentă.

Tuturor, în afară de Bel, adică. Aceasta cercetă din privire piaţa. Oare nu spusese Toby că e un târg adormit, în care nici vorbă nu poate să fie de vreo revoltă? Peste braţele fluturânde ale mulţimii, reuşi să surprindă privirea soţului ei. Acesta ridică nepăsător din umeri şi îi făcu obraznic cu ochiul, aparent fără vreun semn de îngrijorare. Ea n-ar fi putut spune acelaşi lucru despre echipajul de cai, care bătea din copite şi necheza la fiecare nou val de răcnete.

— Prieteni şi vecini, se adresă Montague gloatei, nobila noastră ţară se confruntă cu o ameninţare, un duşman mai pernicios decât orice maur păgân sau barbar

năvălitor.

La cine naiba se referea? Sigur, nu la Napoleon. Bătălia de la Waterloo avusese loc în urmă cu trei ani.

— Nu, duşmanul nostru ne atacă nu din afară, continuă bătrânul, ci dinăuntru.

Vocea îi tremură când îşi ridică pumnul.

— Da, vorbesc de trădători. De acei mârşavi vânzători de tară, care ridică braţul împotriva propriului lor rege.

Acum Bel era cu totul confuză. În momentul acela, Anglia nici măcar nu era condusă de un rege. Nimeni din mulţime nu părea preocupat în mod deosebit de trădători sau de necredincioşi, oricum. Dispoziţia generală rămânea una de amuzament.

— Trebuie să înăbuşim rebeliunea, continuă Montague. Este obligaţia morală a oricărui englez să strivească răscoala, să-i urmărească pe briganzii trădători şi să-i aducă în faţa justiţiei. Asiguraţi stăpânirea Angliei şi împărăţia lui Dumnezeu, înainte ca trădătorii să vă dovedească.

Îşi îndreptă un deget sfrijit spre mulţime şi îl roti într-un arc de cerc, răsucindu-se ca să privească ţintit la fiecare dintre oamenii din mulţime.

O clipă, degetul lui îndoit şi privirea nebună se opriră asupra lui Bel şi aceasta se fâţâi nervoasă pe bancheta trăsurii. Începea să înţeleagă de ce atât de multă lume participa la acest moment. Era cu adevărat foarte palpitant. Cum de putea vizitiul să doarmă într-o astfel de atmosferă era de neînţeles pentru ea.

— Atacul este iminent, avertiza bătrânul, ridicând tot mai tare tonul, până ce vocea îi cedă. Pericolul este real.

Cu o mână tremurândă, scoase de sub haină o relicvă de pistol şi mătură mulţimea cu el, în acelaşi arc pe care îl făcuse şi cu degetul. Privitorii trecură de la amuzament, la o stare de îngrijorare generală. Se părea că asta nu făcea parte din scenariu. Un murmur de nervozitate se răspândi prin piaţă, iar caii începură să tropăie, agitaţi.

— Chem pe toţi bărbaţii în putere să ni se alăture. Să pună mâna pe armă alături de Miliţia Montague. Să ne

păzim patria răspunzând chemării: Datorie! Onoare! Vigilenţă!

Montague îndreptă pistolul spre cer şi răcni:

— Fiţi gata!

Din spatele lui Bel se auzi un şir de declicuri zgomotoase. Bel se răsuci în loc şi văzu vreo şase oameni înşiraţi la marginea opusă a pieţei. Unul dintre ei era tipul masiv care îl ajutase pe colonelul Montague să urce pe podium. La unison, bărbaţii duseră muschetele la umăr, cu ţevile îndreptate în sus, pe deasupra capetelor mulţimii. Ca la un semn, oamenii din piaţă se aruncară la pământ. Undeva se auzi ţipătul unei femei. Bel nu era sigură, dar s-ar fi putut să fi fost chiar al ei.

— Atenţie! comandă colonelul, strângând el însuşi degetul pe trăgaciul pistolului. Foc!

O salvă de împuşcături sfâşie tăcerea, şi panica se revărsă peste toţi. Asurzită de bubuitura împuşcăturilor şi înecată de fumul puturos, Bel abia dacă îşi mai vedea vârful botinelor. Peste tot în jur lumea se bulucea şi striga. Cei doi cai de la trăsură se cabrară şi nechezară, iar landoul se legănă pe roţi, apoi porni hurducându-se înainte, drept în mulţime.

Acum nu mai încăpea îndoială. Bel chiar ţipase.

Vizitiul, trezit în sfârşit, trase de hăţuri.

— Ho, cu tata! Ho!

Spaima cailor nu se domoli. Se repeziră înainte, târând trăsura într-o cursă nebună şi sinuoasă prin piaţă. Oamenii săreau într-o parte şi-n alta şi se ghemuiau, fugind dezordonat din calea lor. Bel se agăţase de rama uşii şi se ruga, aşteptându-se ca în orice clipă roata trăsurii să dea peste un om care îi stătea în cale şi să-i lase trupul mutilat sau fără viaţă în urmă.

Roata căruţei dădu în schimb peste un obstacol inanimat – bordura de piatră a trotuarului – şi, preţ de o clipă nesfârşită, landoul se înclină şi merse pe cele două roţi din stânga. Bel fu azvârlită pe o parte a trăsurii, iar vizitiul…

Vai, Doamne! Vizitiul fu aruncat cu totul de pe capră.

Landoul se îndreptă la loc, cu o smucitură legănată, iar Bel ridică privirea şi văzu că vizitiul nu mai era pe capră, iar hăţurile se bălăngăneau. Apoi şi hăţurile dispărură din vedere.

Odată cu ele se duse şi ultima ei urmă de speranţă. Nu avea niciun mijloc de a opri trăsura aceea. Chiar dacă ar fi putut cumva să sară peste golul care o despărţea de locul vizitiului; chiar dacă ar fi putut să apuce, cumva, hăţurile – dacă un vizitiu cu experienţă nu putuse încetini caii aceia, Bel nu putea spera să o facă ea singură. În panica lor, caii aveau să o târască după ei până ce unul s-ar fi împiedicat sau trăsura s-ar fi răsturnat. În orice caz, ea avea să moară. Nu rămânea decât să te întrebi câte vieţi umane şi câte cabaline ar fi pierit odată cu ea.

Impulsul ei fu să se ghemuiască cât putea de bine pe fundul trăsurii şi să închidă ochii până când totul avea să se termine. Dar nu reuşi să se mişte nici măcar atât. Rămase încremenită, cu mâinile încleştate de spătarul banchetei şi de cadrul uşii, cu degetele albite de atâta strâns, în timp ce caii îşi continuau galopul dezlănţuit prin piaţă.

Ameninţată de salvele de muschetă şi de trăsura scăpată de sub control, cea mai mare parte a celor din piaţă se împrăştiase deja, lumea înghesuindu-se în fiecare clădire sau intrare disponibilă. Cei rămaşi se adunaseră în jurul podiumului – pe el, sub el, aninaţi de marginea lui.

Şi, deviaţi de la trotuar şi cu o traiectorie schimbată, caii se îndreptau acum exact în direcţia lor.

Nu.

Nu, nu, nu. Nu în toţi oamenii aceia.

— Fugiţi! le strigă ea.

Iar lumea se supuse, abandonând falsul adăpost al podiumului de lemn pentru a fugi către marginea pieţei. Se răspândeau în toate direcţiile, dar, înţelepţi, fugiră cu toţii.

Toţi, în afară de unul. Un bărbat fugea drept înspre *ea.*

Toby.

Capitolul 13

Inima lui Bel, care şi până atunci bătuse cu repeziciune, ajunse la un ritm nebunesc.

„Doamne sfinte, nu”, se rugă ea. „Nu Toby”.

În timp ce în ultima jumătate de minut toată lumea din piaţă fugise să-şi salveze viaţa, Toby se pare că îşi folosise timpul ca să se dezbrace de haină. Mânecile lui albe ca spuma laptelui fâlfâiră când sări de pe podium şi se repezi să dea piept cu echipajul dezlănţuit.

— Toby, nu! ţipă Bel. *Muevete!*

Madre de Dios! Trebuia să-l alunge din calea ei pe soţul său englez şi, brusc, se trezi că limba ei nu mai funcţiona decât în spaniolă. El o să moară şi totul va fi doar din vina ei.

Caii continuau să prindă viteză, alergând în direcţia lui. Dintr-o clipă într-alta, va fi călcat în picioare, târât sub roţile trăsurii. Bel se rugă doar ca Dumnezeu să fie atât de milostiv, încât să o ia şi pe ea cu el.

Ca şi cum şi-ar fi venit deodată în fire, Toby se opri în loc. Exact în locul perfect pentru ca bidiviul să treacă fix peste el, iar roţile trăsurii să-l piseze sub ele.

Dar nu se ajunse atât de departe.

Când calul sosi în dreptul lui, Toby schimbă direcţia şi începu să alerge pe lângă animalul panicat. Se apucă de coama lui cu ambele mâini şi sări cu voltă pe spinarea calului. Bel privi neîncrezătoare cum Toby prinse hăţurile de lângă zăbală şi trase de ele cu o mână, trăgând capul calului într-o parte. Celălalt cal şi trăsura îi urmară, răsucindu-se într-o spirală strânsă.

Aruncată din nou într-o parte a trăsurii, Bel şoptea rugăciuni şi imprecaţii incoerente în limba maternă. În tot acest timp, Toby liniştea caii şi pe Bel, cu vocea lui calmă, baritonală.

— Ho, gata! le zise cailor. Uşurel!

Ţinând hăţurile cu putere, continuă să conducă

trăsura în cerc, murmurându-le cailor comenzi scurte şi cuvinte liniştitoare. Treptat, fiarele copitate se domoliră. Şi pulsul năvalnic al lui Bel, aşijderea.

Toby dădu puţin drumul zăbalei şi scoase echipajul din piaţă, pe drumul de pământ. Merseră aşa câteva minute, în timp ce Toby rostea un monolog hipnotic, cu frâiele strânse în mâini, fără să-şi întoarcă vreo clipă atenţia de la cai. Odată ce ieşiră din centrul oraşului, clădirile pe lângă care treceau deveniră tot mai mici, mai depărtate una de alta. Drumul pietruit de sub roţile trăsurii lăsă locul unuia de pământ, care atenua tropotul copitelor. Totul în jur părea foarte tăcut.

În sfârşit, Toby opri trăsura în punctul în care un pârleaz de lemn marca graniţa dintre drumul spre oraş şi poteca de ţară. Se dădu jos din spinarea calului, copleşi iapa cu mângâieri şi laude verbale, în timp ce trecea hăţurile pe după pârleaz.

Apoi, în sfârşit, se întoarse spre Bel.

— Uşurel, zise el, apropiindu-se de portiera trăsurii şi deschizând-o cu un clic grijuliu. Nu vrem să îi stârnim iar.

Întinse o mână să o ajute.

Bel rămase cu ochii ţintă la mână. Se ţinuse atât de strâns de cadrul trăsurii, cu amândouă mâinile, şi atât de mult timp, încât acum nu-şi putea aduna curajul, ca să le dea drumul.

— Gata, s-a terminat, zise el, pe acelaşi ton grav, liniştitor, cu care îi vorbise calului. Dă-mi mâna!

Tonul funcţionă şi în cazul lui Bel, şi Toby o ajută să coboare din landou – încet, cu atenţie – susţinând-o cu braţul pe după talie. În cabana din apropiere nu se vedeau oameni care să fi mişunat pe afară; probabil că locatarii erau şi ei adunaţi în piaţă. Fără un cuvânt, Toby o conduse până în dreptul unui zid jos de piatră, dincolo de care se întindea pământul fermei, ca o pătură mototolită.

O săltă fără efort şi o aşeză pe zid, apoi se dădu un pas înapoi. O cercetă din priviri, din cap şi până în picioare, evaluându-i starea.

— Ai păţit ceva? o întrebă, încruntat din cauza

îngrijorării.

Cu degete sigure îi desfăcu boneta şi i-o puse deoparte. Îi ridică pe rând un braţ, apoi celălalt, trecându-şi mâna de-a lungul fiecăruia din ele, ca să verifice dacă oasele şi încheieturile îi erau întregi.

— Nu te-ai rănit? Te-ai izbit aşa de tare la curba aceea, că mă îngrijorează să nu-ţi fi rupt coastele.

Îşi lipi mâinile de torsul ei, cu palmele desfăcute, verificându-i coşul pieptului.

— Toby, zise Bel încet.

El nu-şi ridică privirea.

— Te doare vreun pic aici? Ai vreo dificultate în a respira? Simţi vreo durere când…

— Toby, repetă Bel, ridicând o mână la buzele lui, să pună zăgaz şuvoiului de vorbe îngrijorate.

Apoi îşi lăsă mâna să alunece pe maxilarul lui neted, bine ras.

Toby închise ochii şi răsuflă încet.

— N-am nimic, îi spuse Bel. Nu m-am rănit, mulţumită ţie.

Mâinile lui Toby i se încolăciră în jurul taliei şi el o strânse tare la piept. Atât de strâns, că dacă Bel ar fi avut cu adevărat vreo coastă ruptă, n-ar fi fost chip să nege.

— Dumnezeule, oftă el, şi suflarea îi flutură puţin părul, legănând-o blând în braţe. Dumnezeule!

Bel îşi îngropă faţa în pânza cămăşii lui, acum înmuiată de căldură şi de mirosurile provenite de la om şi de la cal, deopotrivă. Apoi începu să plângă.

— Da, scumpo, murmură el, mângâind-o pe spate. Dă-i drumul, plângi! Pericolul a trecut şi tu eşti întreagă, şi pentru asta poţi să plângi cât vrei tu. Varsă lacrimi pentru amândoi, dacă eşti aşa de bună.

— Vai, Toby!

După o vreme se lipi de vestonul lui, suspinând.

— Nu mi-a fost niciodată în viaţa mea aşa de frică.

— Păi, înseamnă că suntem doi.

— Serios?

Îşi ridică privirea spre el.

— Nu, zise Toby, în timp ce expresia ochilor lui căprui-închis devenea gânditoare. Nu, cred că înseamnă că suntem unul. Nu-i aşa?

Bel încuviinţă din cap, în vreme ce el îşi cobora buzele peste ale ei. Da, îl înţelegea perfect. Se căsătoriseră cu aproape o săptămână în urmă. Pierduse socoteala ocaziilor în care se angajaseră de atunci în actul marital. Dar abia acum, în clipa aceea, Bel se simţi cu adevărat căsătorită cu el. Ca şi cum împărţeau un viitor, o singură viaţă. La bine şi la greu, la adăpost şi la primejdie. Îşi riscase viaţa ca să o salveze pe a ei, iar acum… acum nu mai exista „viaţa lui” sau „a ei”. Aceasta era viaţa lor.

Şi viaţa lor începea cu un sărut tandru, dulce.

*

Sărutul nu rămase pentru prea mult timp dulce sau tandru.

Toby încercă să se abţină. Chiar încercă, dar o singură atingere a limbii ei, frecându-se de a lui, şi frâiele pasiunii îi scăpară complet de sub control.

Aşa că, în schimb, îşi umplu mâinile cu isabel.

Cu o lacomă stângăcie îi pipăi şoldurile, sânii, fesele, coapsele. Îşi încolăci degetele mâinii în părul ei şi o strânse atât de tare, că Bel gemu uşor.

— Iartă-mă, murmură el cu gura lipită de gâtul ei. Dar, Isabel… Doamne, am nevoie să o fac.

— Ştiu, zise ea, trăgându-l de lavalieră. Şi eu am nevoie.

Toby trebuia să o simtă. Să-i simtă trupul întreg. Fiecare centimetru viu şi nevătămat al trupului ei. Pentru o clipă, îngrozitoare, o pierduse. Îi fusese înapoiată în siguranţă, slavă Cerului, dar nu-i era destul să o vadă pur şi simplu în viaţă şi să o audă spunând că e bine. Avea nevoie să o pipăie. Să verifice cu mâinile lui, cu buzele, cu limba, că fiecare şuviţă din părul ei lucios şi fiecare rotunjime mătăsoasă a trupului ei rămăsese exact la fel.

— Isabel, gemu Toby când ea îşi vârî mâinile pe sub

guler şi unghiile îi zgâriară pielea dezgolită.

— Trebuie să mă opreşti. Dumnezeu ştie că singur nu mă pot opri.

— N-o face. Nu te opri.

Nu mai fuseseră rostite vreodată cuvinte mai excitante ca acelea.

Se simţea copleşit de atât de multă energie – imboldul hotărârii, şi al disperării, şi al fricii care îngheaţă sângele în vene. Iar acum, că nu mai avea de ce să-i fie frică, nu mai exista nicio criză disperată ce trebuia rezolvată… toată acea energie mocnea în el, se acumula, creştea şi avea nevoie să fie eliberată. Nu voia nimic altceva decât să o penetreze şi să dea drumul energiei aceleia, să o lase să explodeze. Chiar acolo, pe zidul acela de piatră, care părea să aibă exact înălţimea perfectă; binecuvântată fie lumea întreagă.

Şi binecuvântată fie şi soţia lui, care îşi ridică poalele, ca el să se poată potrivi cu şoldurile între coapsele ei, ca să testeze teoria.

Da. Amândoi scăpară un geamăt surd când el îşi lipi umflătura dură a erecţiei de miezul ei femeiesc. Înălţimea perfectă. Acum nu mai era decât problema îndepărtării tuturor straturilor acelora enervante de haine…

Toby îşi strecură o mână pe sub juponul ei. Coapsa lui Bel se încordă sub atingerea palmei lui.

— Toby, se apropie cineva.

Bărbatul îşi sprijini fruntea de umărul ei şi înjură. „Vine cineva!” Ah, de ce, de ce, de ce, de *ce* nu putea să fie el cel care să se apropie?

— E vizitiul, zise Bel. Of, mă bucur că e în viaţă.

— Şi eu la fel, zise Toby.

Făcu un pas în spate, dând drumul pulpei lui Bel, şi îi rearanjă jupa trăgând îmbufnat de ea.

— Acum pot să-l omor.

Şi se alese iar cu acea privire dojenitoare a lui Isabel, însoţită de tonul potrivit, răbdător.

— Toby…

— Nu, nu. Ştiu că ai dreptate. O să-l concediez. Fără

recomandări. Şi pe urmă o să-l omor.

— N-a fost vina lui.

„Nu, a fost a mea”, se gândi Toby supărat. N-ar fi trebuit să o lase să rămână. Ar fi trebuit să prevadă buluceala. Din capul locului n-ar fi trebuit să fie de acord să candideze în târgul ăsta uitat de lume.

— Eşti destul de in putere ca să mergem acasă? o întrebă el pe Bel.

Femeia păli.

— Trebuie?

— Păi…

— Te rog, Toby. Nu mă urca încă în trăsura aceea, nu cu caii pe care îi are. Nu azi. Pur şi simplu nu pot.

Ochii i se umpleau de lacrimi, care i se aninau de genele de abanos.

— Nu, sigur că nu. Înţeleg, scumpo. Aruncă o privire peste umăr spre peisajul câmpenesc. Wynterhall e la doar trei kilometri distanţă, dacă o tăiem peste câmpuri. Vrei să mergem pe jos mai bine?

— O, da, zise ea, şi chipul i se lumină. Aş prefera. De fapt, cred c-o să-mi placă.

Şi Toby bănuia că-i va răspunde acelaşi lucru. De reşedinţa lui îi mai despărţeau câteva ziduri împrejmuitoare. Şi căpiţe, şi copaci cu scoarţa netedă. Da, mersul pe jos s-ar putea dovedi o alternativă foarte plăcută la călătoria cu trăsura.

Toby schimbă câteva cuvinte cu vizitiul, apoi sări peste zid şi o trecu şi pe Isabel, ajutând-o să coboare pe cealaltă parte. Fata râse. Era un chicotit de fetiţă, pe care el nu-şi amintea să-l mai fi auzit până atunci de la ea. Îi plăcea.

Toby o luă de mână şi porniră împreună să traverseze câmpul.

Un timp merseră în tăcere. Părea prea curând să vorbească despre ceea ce se petrecuse în piaţă, dar şi să se gândească la altceva. Aşa că merseră pur şi simplu în tăcere. Înaintau ca nişte copii, cu mâinile împreunate, legănându-se în timp ce făceau paşi mari, apăsaţi, prin

lanul înalt până la genunchi. Întâi repede, apoi mai încet, apoi iar repede, când luau viteză în josul unei pante.

Când ajunseră la marginea opusă a câmpului, Toby o ajută să se strecoare printr-o spărtură în gardul din tufe de păducel.

— Stai puţin, zise, odată ce trecură amândoi. Ai câţiva spini în păr.

Îi descâlci crenguţa obraznică şi i-o întinse să o inspecteze, apoi o azvârli la o parte.

— Îţi mulţumesc.

Bel roşi şi se săltă pe vârfuri, să-l sărute.

Minunat a fost sărutul acela. Catifelat ca o petală şi inocent; arătându-i lui Toby într-o clipă că nu-şi va tăvăli nevasta în vreo căpiţă sau proptită de vreun copac, în drumul spre casă. Tot acel imbold senzual nestăpânit pe care îl simţiseră mai devreme se pierduse pe undeva prin câmpul de orz. Acum simţea o căldură reconfortantă în locul unde degetele lui îi mângâiau lui Bel încheietura mâinii. Confort şi prietenie, şi senzaţia copleşitoare că lumea e frumoasă. Toby nu putea spune cu sinceritate că era mai bine decât o eliberare prin sex, dar nici nu putea spune că era mai rău.

Era diferit. Diferit de orice cunoscuse până atunci alături de o femeie.

Meditâ asupra acestui lucru câteva minute, apoi Isabel se opri exact în mijlocul unei pajişti, oftând din rărunchi.

— Doamne, ce s-a întâmplat?

— Discursul tău!

Se plesni cu mâna liberă peste gură şi se întoarse spre el, înăbuşindu-şi o explozie de hohote poznaşe de râs cu palma. Apoi lăsă mâna jos şi continuă:

— Vai, Toby! Nu ţi-ai mai ţinut discursul.

— Nu-ţi face griji, zise Toby, chicotind şi el şi strângându-i mâna, în timp ce mergeau. Oricum nu m-ar mai fi ascultat nimeni după tărăboiul acela, nu?

— Dar… dar ce s-a întâmplat? Colonelul acela, Montague, şi discursul lui straniu, focul de muschetă… Tot

nu înţeleg.

— Colonelul Montague este eroul nostru local. Candidează la fiecare alegeri, şi face asta de zeci de ani. Întotdeauna are o platformă electorală în care cere înăbuşirea unei răscoale declanşate de o trădare în coloniile americane.

Isabel se uită la el pieziş.

— Coloniile americane nu sunt deja independente de…

— Treizeci şi cinci de ani? Ba da. Nu i se spune Montague Nebunul de pomană. Bătrânul soldat are mintea uşor dusă, n-ai observat?

— Ba da. Şi mi s-a părut oribil, cum a fost exploatată boala lui, pentru amuzamentul general. Bietul om!

Toby se abţinu să facă observaţia că în ziua aceea „bietul om” fusese cât pe ce să-i provoace ei moartea. Era tipic pentru drăgălaşa lui soţie ca, gândindu-se la ceea ce se petrecuse în după-amiaza aceea de groază, să nu simtă altceva decât milă pentru beţivanul decrepit.

— Nu e chiar aşa de rău intenţionat pe cât ai putea crede. Pe bătrân îl bucură atenţia care i se acordă; mulţimea se bucură de entuziasmul lui. Nu îl votează niciodată altcineva decât nărozii lui de nepoţi; dar se poate spune că oricum îşi atinge scopul.

Bel îl privi cu scepticism.

— Adună oamenii laolaltă, îi explică Toby. Pentru o cauză total fictivă, asta e sigur, dar unitatea care rezultă e una reală. Nu poate fi un lucru complet rău ca oamenii târgului să se adune la fiecare câţiva ani şi să răspundă chemării la datorie, onoare şi vigilenţă.

Toby intonă cuvintele cu poftă şi îi trimise lui Bel un zâmbet foarte larg.

Ea nu se distra deloc.

— Înţeleg că salva de muschetă nu face parte, de obicei, din ritual.

— Nu, nu. Partea aceea a fost o surpriză, te asigur. Şi sunt convins că aceasta va fi ultima candidatură a lui Montague. Discursurile sărite de pe fix sunt una, dar nu i se

va mai permite încă o dată să organizeze o astfel de tărăşenie, zise Toby, clătinând din cap. Acum nu ştiu pentru ce va mai trăi caraghiosul boşorog. E puţin tragic, de fapt.

Isabel îi răspunse cu patos:

— Tragic e faptul că unui om i s-a luat demnitatea. Dacă nu e cu minţile întregi, aşa cum spui, ar trebui să fie deplâns şi protejat, nu expus dinaintea locuitorilor din comitat, la fiecare câţiva ani, ca să provoace râsul.

Accentul lui Bel devenea tot mai pronunţat pe măsură ce vorbea; pasul îi era şi el cadenţat.

— Nebunia e-o maladie gravă, nu o glumă.

Toby nu-şi amintea să o fi văzut vreodată atât de agitată. Să fi fost oare o reacţie adversă la evenimentele tulburătoare din ziua aceea?

Felul în care îi luă apărarea lui Montague, cu atâta vigoare, te-ar fi făcut să crezi că avea un motiv personal să se supere aşa.

Pe toţi dracii! Chiar avea. Toby îşi blestemă în tăcere lipsa de consideraţie.

— Isabel, îmi pare rău, zise el. Am uitat de boala mamei tale.

Degetele lui Bel încercară să alunece din prinsoarea mâinii lui, dar Toby o strânse mai tare. N-avea să scape aşa de uşor de el.

— Iartă-mă, n-am vrut…

— De unde ştii despre boala mamei?

— Gray mi-a spus. Înainte să ne căsătorim.

— Adevărat?

Toby încuviinţă.

— Şi nu te-a deranjat?

— De ce m-ar deranja că mama ta a suferit o inflamaţie a creierului?

Bel se uită la el neîncrezător, ca şi cum răspunsul ar fi trebuit să fie evident.

— Pentru că a înnebunit. Nimeni nu vrea să intre într-o familie în care există antecedente de demenţă.

Privirea îi coborî asupra covorului de iarbă şi flori sălbatice.

— Ar fi trebuit să-ţi spun chiar eu, dar mi-a fost teamă c-o să…

— Teamă c-o să mă răzgândesc?

Bel înclină din cap.

Toby o trase mai aproape de el şi îi înconjură talia cu braţul. Nu era sigur cum să o liniştească. Ar fi putut să-i spună că dintre toate chestiunile posibil inacceptabile legate de familia ei – statutul social precar, legăturile cu domeniul comercial, fratele lor vitreg bastard, celălalt frate vitreg, Gray, ticălos în felul lui special… ca să nu mai vorbim despre cumnata ei, care cu mai puţin de un an în urmă îi dăduse lui papucii –, informaţia despre faptul că mama ei abia dacă supravieţuise unei febre tropicale cu greu ar fi înclinat balanţa.

Toby bănuia însă că nu ar fi de prea mare ajutor să vorbească.

— Scumpa mea, te asigur… starea mamei tale nu m-a făcut să ezit nici măcar o secundă. În familia fiecăruia există un anume grad de nebunie. Dacă tu crezi că într-a mea nu este… ei bine, înseamnă că n-ai petrecut încă destul timp în preajma surorii mele Fanny.

Bel surâse. Nu era chiar hohotul copilăresc pe care îl aştepta el, dar era ceva mai bine. Curând însă, Bel deveni iar gânditoare.

— Uneori mă întreb dacă mama chiar avea mintea uşor dusă, cum spui tu. Poate că era doar furioasă şi cu inima zdrobită. L-a iubit pe tata, şi el…

Vocea i se frânse. Oricât de curios era să audă finalul frazei, Toby avea bănuiala că dacă i l-ar fi suflat, n-ar fi ajutat cu nimic. Mai merseră o bucată bună înainte ca Bel să continue, în sfârşit.

— Oricum, mama n-a fost de acord cu doctorii. Nu credea că e nebună. Nu din cauza febrei, în orice caz.

— Dar nebunii nu ştiu niciodată că sunt nebuni. Face parte din boala lor. Crezi că bietul colonel Montague se gândeşte că e nebun?

— Probabil că nu, zise Bel, încruntându-se.

— Bineînţeles că nu. Altfel nu ar candida în alegeri.

Acesta e paradoxul – dacă îţi dai seama că eşti nebun, atunci nu eşti.

— Dar e lipsit de sens.

— Exact, zise Toby, strângând-o de mână, ca să o îmbărbăteze. Nepoţii lui Montague nu acceptă nici ei cât de bolnav este, căci, altfel, nu l-ar fi expus astăzi. E firesc ca oamenii să creadă tot ce e mai bine despre cei pe care îi iubesc. Iubirea îi face să devină orbi în faţa adevărului. Dragostea în sine e o formă specială de nebunie.

— Da. Mama spunea şi ea tot aşa.

Căzu pe gânduri, tăcută. Păşeau unul lângă celălalt, cu şoldurile lipite.

— Şi acum ce se va întâmpla? îl întrebă ea, pe când pătrundeau într-un crâng de mesteceni. Cu alegerile?

— Colin Brooks… zise Toby, lovind cu piciorul o piatră din calea lor. El e observatorul electoral.

— Cel cu haina aceea oribilă, galbenă?

— Doamne, da, râse Toby. El va fixa o dată la care să înceapă votarea, probabil peste câteva zile. În fiecare zi se vor ţine discursuri de la tribuna electorală, iar în fiecare după-amiază se vor număra voturile. Când unul dintre candidaţi obţine o majoritate clară, se închid urnele.

— Nu vreau să mă mai întorc acolo, zise ea, cutremurându-se.

— Nici nu ţi-aş îngădui să te întorci, chiar dacă ai vrea. Nici măcar eu nu trebuie să fiu prezent. Unii candidaţi nici nu se apropie de tribună şi îi lasă pe susţinători să vorbească în locul lor.

— A, dar trebuie să fii prezent! Altfel cum să-i convingi pe electori să-ţi dea voturile? Azi n-ai avut ocazia să li te adresezi.

Îşi ridică privirea şi se uită la el printre gene.

— Deşi dacă actul de eroism cu caii nu i-a convins că eşti candidatul potrivit, nu ştiu ce i-ar putea convinge. Felul în care ai sărit în spatele calului acela în goană…

— Sincer, n-a fost mare lucru, răspunse Toby, pe un ton de falsă modestie, care ştia că îi va aduce şi mai multe laude.

Admiraţia lui Isabel era poate ceva mai mult decât merita el, dar nu avea de gând să o respingă.

— A fost minunat. Şi înspăimântător. Vai, Toby! Am fost aşa de sigură c-o să te calce în picioare.

Bel se cuibări mai aproape de el şi îi lăsă mâna să-i coboare pe şold. Acum, sincer… o acţiune de salvare atât de bravă şi de periculoasă nu-l îndreptăţea pe om să-şi ia câteva libertăţi? Fusese dornic să răpună un balaur pentru ea, şi Toby credea că domolirea unui cal de trăsură speriat îl aducea cel mai aproape de asta.

— Îţi mulţumesc, murmură Bel, rezemându-şi capul de umărul lui.

— Serios, toată şmecheria stă în coordonare. Şi ar trebui să-i mulţumeşti domnului Yorke, zise Toby, inspirându-i parfumul delicios al părului. N-aş fi învăţat niciodată mişcarea asta dacă nu era el.

— Adevărat?

— Mama mi-a interzis să practic săriturile, înţelegi? Mi-a spus că o să-mi rup gâtul. Aşa că, evident, Yorke m-a încurajat s-o fac, în ciuda ei. Vara în care am împlinit paisprezece ani mi-am petrecut-o în cea mai mare parte pe păşunea lui dinspre est, exersând. Mi-a luat săptămâni şi m-am ales cu destul de multe trânte urâte, dar până la urmă am reuşit.

— Pot să înţeleg de ce mama ta a fost împotrivă. Sună groaznic de periculos.

Bel îşi ridică privirea la el.

— De ce Dumnezeu voiai să înveţi aşa ceva?

— Îmi pusesem în minte să intru în cavalerie. Deşi, în adâncul inimii, ştiam că nu voi putea niciodată. Cum tata nu mai era, riscul ar fi fost prea mare. Dacă muream fără să las un moştenitor, mama şi surorile mele ar fi rămas singure. Totuşi, la paisprezece ani încă mai visam. Mă imaginam atacând călare pe câmpurile de luptă cu francezii, vărsând sânge bonapartist.

Toby râse puţin. Ah, să fii tânăr şi să-ţi petreci ore în şir brodând fantezii detaliate şi măreţe despre cum să schimbi lumea. Isabel cu certitudine nu mai era o copilă,

dar îşi păstrase cumva idealismul tineresc. Nu îi înţelegea întotdeauna zelul, dar i-l admira. Uneori, i-l invidia. Onoare, Dreptate, Compasiune... felul în care ea rostea cuvintele acelea, de parcă putea să audă şi iniţialele majuscule. Erau cuvinte pe care le folosea des, dar niciodată cu lejeritate. Şi avea aceeaşi sinceritate şi când vorbea despre faptul că era o lady, cu L mare.

Pe vremea când era copil, Toby nu se gândise prea mult la faptul că era baronet, ci îşi închipuise că era eroul unei legende despre Cavalerii Mesei Rotunde: Sir Toby cel Curajos. Isabel îl făcea să simtă că s-ar putea să existe ceva în spatele ideii de nobilime, dincolo de locul pe care-l ocupa în mulţimea de aristocraţi plictisiţi – bărbaţi care nu aveau nimic mai bun de făcut după-amiaza decât să stea la club şi să dea câte un coniac pe gât. Poate că el va reuşi să facă din titlul lui nobiliar ceva mai mult decât doar palida sclipire a unei armuri veche de un secol.

Sau poate că Isabel va reuşi acest lucru.

— Cavalerie ori nu, săritura aceea s-a dovedit un şiretlic util, zise el, strângându-i uşor mâna şi arborând un zâmbet de drăcuşor. Curând, am ajuns să-i apreciez şi cealaltă utilitate.

— Care anume?

— Păi, impresionarea tinerelor doamne, desigur.

O sărută în treacăt pe buze.

— A funcţionat?

Bel încuviinţă din cap, îmbujorată.

— Foarte bine. Să vedem dacă te pot impresiona şi mai mult, zise el, repezindu-şi braţul pe după şoldurile ei şi luând-o pe sus.

Surprinsă, Bel scoase un ţipăt ascuţit.

— Toby!

— Ah, îmi place sunetul ăsta, spuse el, ţinând-o în braţe, în timp ce trecea peste un pârâu puţin adânc. Poţi să-l scoţi din nou?

Zicând acestea, o lăsă din braţe.

— Mai târziu, la noapte?

Bel flutură slab din mână, semn că nu se lăsa

provocată, şi o luă înainte.

— E un gest destul de temerar din partea ta, zise Toby, rânjind, cu ochii la şoldurile care i se legănau ispititor în timp ce păşea hotărâtă mai departe. De unde ştii că nu mergi în direcţia greşită?

— Aşa e? zise Bel, fără să se oprească şi să se uite înapoi.

— Nu.

— Bine, atunci.

O urmări cum mai face câţiva paşi şi apoi se luă după ea. Merse în urma ei fără grabă, răsucind o ramură de iederă de pe o creangă pe lângă care trecuse şi împletind-o cu ambele mâini.

— Stai! o strigă. Opreşte-te chiar acolo!

Bel se opri, încadrată între doi copaci, la graniţa dintre crângul acela mic şi umbros şi lumea însorită care se deschidea dincolo de el. Era înconjurată de o aură de lumină aurie care îi mângâia fiecare rotunjime opulentă a siluetei.

— Ce e?

Toby nici măcar nu era în stare să-i răspundă. Rămăsese doar încremenit, clipind, absorbit complet de imaginea drăgălaşă din faţa lui. Înghiţi nodul care i se pusese în gât şi se apropie încet de soţia lui.

Îi scoase, una câte una, agrafele din păr, în timp ce ea îl privea, adorabil de derutată. În sfârşit, buclele negre îi căzură grele, şi Bel şi le aranjă pe umăr cu o smucitură inconştientă a capului.

— Uite, aşa e mai bine.

Rânjind ca un caraghios, Toby îi puse pe podoaba capilară ce strălucea ca abanosul cununa de iederă pe care o modelase, apoi îi cuprinse faţa în mâini şi-i zâmbi, uluit.

— Isabel, ştiu că ţi-am spus deja de o sută de ori sau mai mult, şi regret că nu mi-am păstrat cuvintele pentru această clipă. De fapt, regret că le-am folosit vreodată cu altcineva, pentru că în acest moment ele par derizorii, banale. Complet nepotrivite. Dar îţi jur că niciodată n-am fost mai sincer decât sunt acum şi aici. Eşti… frumoasă. Cu

adevărat îmi tai răsuflarea.

Bel se holbă la el.

— Vai de mine! Asta chiar că a fost impresionant.

— Serios?

— Da, zise ea, râzând. Până şi eu am rămas fără suflu, şi nu mă pot lăuda că am o fire romantică. Nu pot să-mi închipui ce efect avea acest mic discurs asupra tinerelor doamne impresionabile.

Toby simţi cum i se stinge zâmbetul. Nu mai spusese vorbele acelea nimănui. Prostia cu coroniţa de iederă, da, de nenumărate ori, dar niciodată un astfel de discurs. Cuvintele acelea erau pentru ea şi numai pentru ea.

— Îţi dai seama că deja sunt măritată cu tine, nu? îl întrebă Bel.

Şi uită-te cum scoţi din tolbă cele mai fermecătoare vorbe ale tale. De ce?

— Nu ştiu, răspunse Toby cu onestitate.

Ce întrebare perspicace îi pusese. Chiar aşa, de ce? Din obişnuinţă? Pur şi simplu de amorul artei?

Nu. Nu, era din pricină că ştia – amândoi ştiau – că el o furase poate de la Gray, se cununase şi se culcase cu ea, o salvase chiar de la un anume pericol, dar încă nu reuşise să-i câştige inima. El, la picioarele căruia inimile femeilor cădeau cu frecvenţa şi viteza unor mingi de crichet, nu reuşise să-şi asigure adoraţia propriei sale soţii.

Iar ea era soţia lui. Indiferent din ce motive minore începuse să o curteze, pentru prima dată în viaţa lui, Toby nu ştia cum să procedeze. Isabel era o femeie cu principii puternice şi pasiuni mocnite. Avea să fie nevoie de mai mult decât de un flirt adolescentin, pentru a-i cuceri inima. Dar inima ei era singura care conta. Trebuia să o cucerească înainte de a pierde alegerile, altfel se prea poate să nu mai aibă ocazia.

Bel privea spre panta unei coline aflată dincolo de pădure.

— Cred că ne apropiem de moşia ta.

— Pârâul acela a fost, de fapt, graniţa. De unde ţi-ai dat seama?

— Tot comportamentul tău s-a schimbat, zise ea, punându-şi mâinile pe pieptul lui. Eşti... ca un puştan. Degajat. Pus pe rele.

Îi netezi jiletca sub palme. Toby ştia că nu era boţită. Ea voia pur şi simplu să-l atingă.

Şi Doamne, cât voia şi el să o atingă pe Bel. Acum începea să simtă iar iureşul dorinţei disperate.

— Pus pe rele, asta ţi-o garantez.

O prinse de umeri şi o împinse un pas mai în spate, aşa încât să ajungă să se sprijine de trunchiul unui copac.

— Dar puştan?

Îşi strivi buzele de buzele ei, provocându-i un mic suspin.

— Aici trebuie să te contrazic.

— Toby, zise Bel pe un ton tensionat, în timp ce îşi proptise palmele de pieptul lui, şi-l împingea mai departe de ea. Chiar trebuie să ne grăbim.

— A! Foarte bine.

Îi dădu drumul, dar rămase lângă ea, nelăsându-i loc să treacă.

Cu inima bubuindu-i de dorinţă şi mintea învârtindu-i-se confuză, se uită în jos la soţia lui, la chipul ei îmbujorat. Ea nici măcar nu voia să se uite în ochii lui. Ceva nu era bine, dar al naibii să fie dacă ştia ce anume. Nu putea să înţeleagă cum de era într-o clipă atât de pasională, chiar dispusă să flirteze, atrăgându-l spre ea, ca în secunda următoare să-l îndepărteze. Aşa cum spusese, erau deja căsătoriţi, iar el azi îşi folosise armele cele mai impresionante şi chiar inventase câteva noi.

— Într-o bună zi, zise el, o să te duc în Tortola, în vizită.

— De ce ai face asta?

— E locul tău natal. Nu ţi-e dor?

— Astăzi, nu.

Încercă să se strecoare pe lângă el, dar Toby o încolţise.

— Aş vrea să vizitez casa copilăriei tale. Mă întreb, oare acolo o s-o văd pe Isabel cea copilăroasă? Degajată,

pusă pe rele?

— Nu ştiu, răspunse ea.

Tonul vocii îi era degajat, dar de o lejeritate forţată.

— Nu ştiu dac-am fost vreodată pusă pe rele.

„Nici degajată”, presupuse Toby. O urmă de tristeţe i se aşternu pe chip şi Toby se trezi că-şi doreşte să fi putut face realmente imposibilul – să se întoarcă în timp şi să omoare balaurii aceia care îi bântuiau trecutul lui Bel.

Ea se juca cu lavaliera lui, cu capătul care atârna liber pe lângă gât, privind apoi în zare preţ de o clipă. Dintr-odată, ochii aceia căprui-închis ai ei îl fulgerară.

— Poate că te uiţi la ea chiar acum.

Zicând astfel, îi trase lavaliera de la gât, trecu aplecându-se pe sub braţul lui şi o zbughi la fugă în susul colinei, umplând cu râsul ei boarea de vânt lăsată în urmă. Toby se luă după ea. În ciuda avansului ei, se apropia cu repeziciune. O ajunse în coama dealului, unde Bel se oprise în loc, tot cu spatele la el. Lavaliera îi flutura în mână.

— Acum te-am prins, zise Toby, trecându-şi un braţ pe după umerii ei şi întinzându-se cu celălalt după lavalieră. Dă-o încoace, obrăznicătură ce eşti!

Nu întâmpină niciun fel de rezistenţă când îi smulse legătura din mână. Ea nici măcar nu se întoarse să-l privească. Se lăsă în schimb pe spate, sprijinită de pieptul lui, admirând valea ce se întindea la picioarele lor.

— Ah, Toby, zise cu răsuflarea tăiată, pe un ton de uimire. Ce e aceea?

Zâmbind printre gâfâielile sacadate, el îşi sprijini bărbia de umărul ei şi o îmbrăţişă strâns. Se înşelase. Mai avea un ultim şiretlic în mânecă şi, cel puţin deocamdată, acesta le bătea pe toate.

— Ei bine, aceea e casa noastră.

Capitolul 4

Isabel fusese întotdeauna genul recunoscător, mereu

conştientă de condiţia materială relativ bună şi de confortul de care beneficiase în viaţă. Dar dacă simţise în copilărie vreo lipsă, aceea era legată de faptul că crescuse într-o casă cu foarte puţine cărţi.

Foarte puţine cărţi care să o intereseze pe o tânără fată, în orice caz. Chiar şi aşa, citise de câteva ori fiecare volum pe care îl aveau. Existase o carte de basme pe care probabil că ar fi putut şi acum să o recite pe dinafară, dacă încerca, iar imaginea de pe coperta ei îi rămăsese pe veci imprimată în memorie. Reprezenta un castel. Unul mai degrabă mic, dar solid. Fortificat cu şanţuri de apărare şi foişor, dar cu aspectul îmblânzit de iedera care se căţăra pe faţada lui de piatră şi de grădinile fasonate din umbra lui. Când era copilă, Isabel îşi petrecuse mai multe ore privind gravura aceea decât putea să numere, imaginându-şi locurile natale ale părinţilor ei, visând la secolele de mult apuse, tânjind de dorul după fratele ei, când acesta plecase la Oxford, şi uneori dorindu-şi să fie undeva departe, oriunde.

Şi acum, iată-l! Castelul ei. Şanţ de apărare, foişor, iederă, grădină… era copia exactă a visului ei din copilărie, zugrăvit în culori sclipitoare. Adevărat.

— Cum se poate? întrebă.

Braţul lui Toby se strânse în jurul taliei ei.

— Ţi-am spus c-o să ajungem destul de repede. Nu e foarte mult de mers.

— Nu, vreau să spun… eu am mai văzut locul acesta. Chiar casă, într-o carte.

— Serios?

Bel îl simţi cum ridică din umeri.

— Nu mă îndoiesc. Mulţi artişti au pictat panorama aceasta. Când fratele străbunicului meu a pus să se ridice casă, era cum nu se poate mai mândru de acest loc. A invitat aproape pe toată lumea din Anglia să vină s-o vadă.

— Vrei să spui că nu e aici de secole?

— A, nu. Nici măcar de un secol. Doar că e construită în stil medieval, dar e chiar modernă în interior. Bătrânul avea o imaginaţie destul de romantică, nu crezi?

Răsucindu-şi gâtul, Isabel se uită la el.

— Aş zice că împărtăşea talentul familiei în a impresiona tinerele doamne.

Apoi se întoarse spre priveliştea de basm.

— Şi tu chiar locuieşti aici?

— *Noi* chiar locuim aici. Iar tu, draga mea, eşti stăpâna acestui domeniu.

Îi dădu drumul taliei şi veni lângă ea, sărutându-i mâna galant, înainte de a i-o potrivi la braţul lui.

— Sunt aproape mort de foame. Mergem acasă?

Coborâră împreună panta lină şi o luară printre grădinile mărginite de garduri vii. Când se apropiară de castel, Isabel descoperi cu surprindere că era cu mult mai mic decât crezuse iniţial. Proporţiile fuseseră gândite cu grijă, pentru a da impresia grandorii de la distanţă. De aproape, totuşi, casa avea dimensiuni omeneşti, care o făceau primitoare mai degrabă decât impunătoare. Şanţul era un bazin puţin adânc, presărat cu frunze de nufăr, şi Toby reuşi să deschidă uşa boltită din lemn cu o singură mână.

— Bun venit la Wynterhall, zise. Sper să nu ţi se pară prea elegantă pentru gustul tău.

— Este… e încântătoare.

Într-adevăr, nu exista alt cuvânt mai potrivit. Bel rămase cu gura căscată în marele hol de la intrare. Avea formă ovală, la fel ca tavanul din sticlă, prin care strălucea cerul albastru şi care dădea impresia unui safir montat în aur. Pardoseala era decorată cu marmură albă şi neagră, într-un model foarte complicat.

Toby o conduse spre un şir de scări înguste, de piatră.

— Odăile noastre sunt sus.

În timp ce urcau scările, Bel era conştientă de felul în care paşii lor răsunau în tăcerea casei.

— Nu mai e nimeni altcineva aici? N-ai servitori?

— *Avem* o armată de servitori, răspunse Toby când ajunseră în capătul scărilor.

O conduse de-a lungul unui coridor larg, acoperit cu covoare.

— Îi conduce doamna Tremaine, menajera, o femeie veşnic veselă şi cu o infinită energie. Sunt sigur că a pregătit o copleşitoare manifestare de bun venit în cinstea ta – hrană, decoraţiuni, muzică, tot confortul pe care ţi-l poţi imagina. Nu m-ar mira să-i fi învăţat pe lachei şi pe cameriste vreun soi de dans şi cântece pentru tine. De aceea am trimis vorbă prin vizitiu că trebuie să dispară cu toţii în această după-amiază. Ai avut o zi grea şi m-am gândit că puţină odihnă în linişte ar fi potrivită. Întâlnirea cu servitorii, turul moşiei, toate astea pot să mai aştepte.

Bel răsuflă uşurată. Toby avea dreptate, nu se simţea în stare de o primire fastuoasă deocamdată.

— Şi, mai zise Toby, deschizând una din uşile duble, le-am spus ca deocamdată să-ţi aducă lucrurile aici, în apartamentul meu.

O pofti înăuntru, cu un zâmbet elegant, şi adăugă:

— La urma urmelor, doar n-o să dormim separat.

— Nu?

— Păi, eu…

Făcu o pauză.

— Adică, dacă nu vrei, atunci o să…

— Nu, zise Bel, regretând că îl făcuse să se îndoiască. Nu, este perfect.

Îşi dorea să nu fi dat drumul întrebării, dar era ceva la care se gândise deja. Dormiseră în acelaşi pat în fiece noapte până atunci, de când se căsătoriseră, dar Bel nu era sigură dacă era vorba doar despre un aranjament pe timpul lunii de miere sau începea să devină un obicei.

Spera să fie a doua variantă. Îi plăcea să-l aibă alături. Doamne, ce destrăbălată devenea! Îşi imaginase că poftele lui aveau să se domolească după ce curiozitatea şi elementul de noutate dispăruseră.

Dar nu. Nu se domoliseră deloc. Creşteau cu fiecare zi, spre tot mai marea ei surprindere.

— Oricum, se pare că încap acolo vreo patru, cinci ca noi, zise Bel făcând semn spre patul enorm, cu patru coloane, draperii de catifea aurie şi o cuvertură în culori pastel.

Era un pat demn de un rege... şi o regină. Şi o mână de curteni pe lângă ei.

— A, da. Patul strămoşesc.

Toby se duse lângă el şi se aşeză, sărind în sus şi-n jos pe salteaua înaltă.

— Ei bine, patul ăsta chiar este vechi de secole, deşi Wynterhall nu e. Cred că unchiul meu din partea străbunicului a construit casa în jurul patului.

Bătu cu palma locul de lângă el, şi Bel acceptă invitaţia de a se aşeza.

— Da, patul acesta şi-a făcut bine datoria. Generaţii de moştenitori ai familiei Aldridge au fost concepuţi sub baldachinul lui.

Prinse mâna lui Bel într-a lui şi se lăsă să cadă pe spate, iar ea nu avu încotro şi făcu la fel. Putea să audă zâmbetul sardonic din tonul vocii lui, când zise:

— O să fac tot ce pot ca să te las însărcinată în acest pat.

Obrajii lui Bel ardeau, iar ea privea fix spre baldachinul brodat.

— Ce mai vorbă!

Se abţinu să adauge că, dacă în săptămâna care trecuse nu fuseseră cele mai bune încercări ale lui de-a o lăsa însărcinată, ea nu mai ştia la ce să se aştepte.

— Dar, mai întâi, zise Toby, dându-i drumul la mână şi ridicându-se cu greu într-un cot, trebuie neapărat să mâncăm ceva. Am dat ordin... A, uite aici! Ştiam eu că nu mă va dezamăgi.

Se ridică de pe pat. Bel se răsuci pe o parte, pregătindu-se să-l urmeze, dar el îi făcu semn să nu se mişte.

— Nu, rămâi fix acolo. O să aduc doar tava.

— Facem un picnic, deci?

Se ridică în capul oaselor, îşi azvârli pantofii cât colo şi îşi vârî picioarele sub poala rochiei. Îşi descheie şi nasturii spenţerului strâmt care făcea parte din ţinuta ei de călătorie şi îl puse deoparte. Rămase doar într-o şemizetă şi fustă.

— Uite-aşa!

Toby reveni ducând în echilibru într-o mână o tavă acoperită. Bel se desfătă privindu-l. Când îi apăruse în faţa ochilor această reşedinţă minunată nu mai avusese ochi pentru altceva decât pentru Wynterhall, dar acum Toby îi captă din nou întreaga atenţie. Cu lavaliera desfăcută atârnându-i liber în jurul gâtului, cu părul răvăşit şi pielea strălucindu-i de la soare şi efort, ar fi putut să-i spună să sară peste picnic şi să treacă direct la desert.

Dar era exact genul de propunere pe care Bel n-o putea face. Era chiar puţin şocată de ea însăşi pentru că o gândise…

— Doamna Tremaine o să-mi ia capul, zise el, descoperind tava şi aşezând-o în mijlocul patului. A pregătit jos un festin cu vreo zece feluri şi eu îţi dau pui rece cu pâine la prima masă pe care o iei la Wynterhall.

— A, e perfect.

Bel rupse o bucată de pâine şi muşcă din ea recunoscătoare. Apucă apoi o pulpă de pui. Până nu văzuse mâncarea, nici nu-şi dăduse seama cât de foame îi era.

— Bun, chicoti Toby. Bun. Mănâncă, draga mea! De aceea am cerut o hrană simplă. Ştiam că n-ai fi luat nicio bucăţică dacă ar fi fost însoţită de prea mult fast şi pompă.

Tăie dintr-o mică roată de brânză şi îi întinse o bucată. Cum avea amândouă mâinile ocupate cu pâine şi pui, acceptă oferta lui cu gura deschisă.

În mod absurd, în timp ce mesteca bucăţica de brânză, ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Un gest atât de intim, de atent, din partea soţului. El avea dreptate, n-ar fi acceptat niciodată o îmbucătură din mâna lui dacă ar fi fost aşezaţi la o masă, într-o sufragerie opulentă.

Toby ştiuse exact cum să o facă să se simtă imediat confortabil în casa lui. Bel devenise degajată în compania lui.

După ce mâncară, Toby duse tava şi se întoarse în pat.

— Ei, zise el. Cum te simţi? Eşti sigură că n-ai păţit nimic după… incidentul de mai devreme?

— Da, absolut sigură.

— Să sun după camerista ta? Poate vrei să te dezbraci, să faci o baie, să dormi…?

— Toate trei, până la urmă… dar nu mă grăbesc.

Toby îşi lungi gâtul.

— Încă mai eşti speriată? Vrei să te ţin în braţe?

Bel îi zâmbi.

— Nu mai sunt speriată. „Dar, vai, cât de tare vreau să mă ţii în braţe”.

— Ce noroc! Pentru că, sincer, eu mai sunt încă puţin tulburat şi cred că am nevoie să fiu ţinut în braţe.

Se lăsă pe spate şi îşi puse capul în poala ei.

— Aşa, acum e mult mai bine.

Bel îi dădu la o parte părul de pe frunte.

El închise ochii, oftând.

— Da. Mult, mult mai bine.

Îşi trecu degetele prin părul lui castaniu cu reflexe aurii, îi masă tâmplele şi capul cu mişcări uşoare, delectată de micile suspine de plăcere care urmară. După câteva minute, respiraţia îi deveni regulată. Părea gata să adoarmă.

Bel nu voia ca el să adoarmă.

— Poate că… şopti ea.

— Poate că…? murmură el, drept răspuns.

Ei îi pierise însă curajul. În locul propunerii amoroase pe care intenţionase s-o facă, pe gură îi ieşi un şir de aiureli:

— Poate c-ar trebui să sunăm după o slujnică, să vină să ia tava. A mai rămas atâta mâncare; ar fi păcat s-o lăsăm să se strice. Poate că vreunul dintre servitori ar putea s-o ia şi să o ducă acasă, la familia lui.

Toby chicoti.

— Eşti întotdeauna aşa de bună; mereu te gândeşti la alţii.

— Nu, nu chiar.

— Ba da, eşti. E îmbucurător. Ştii cât de puţine doamne de rangul tău s-ar gândi să trimită puiul rămas de la masă acasă la servitori?

Bel scutură din cap. Dacă el ar ghici adevărata natură a gândurilor ei în clipa aceea, ar înţelege cât de egoiste erau – şi cât de obişnuite printre doamnele de orice rang, care aveau şansa să se uite la bărbatul acesta superb. Îi trecu iar degetele prin păr, iar el se cuibări şi mai bine în poala ei. Ei începu să-i bată tot mai tare inima, iar în măruntaie îi creştea tot mai mult un fel de durere surdă. Într-adevăr devenea de-a dreptul disperată după el.

— Isabel, murmură Toby, eşti incredibil de bună. Spune-mi cinstit, motivele tale sunt întotdeauna atât de pure? Nu vrei niciodată să faci ceva ce ştii că nu se cuvine?

Bel râse sec.

— Of, Toby! Numai de fiecare dată când mă uit la tine.

— Cum? zise el, deschizând ochii şi privind fix într-ai ei. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun…

Simţea cum îi ard obrajii. Voise să facă o glumă. El ar fi trebuit să râdă. În schimb, expresia lui deveni complet serioasă. Să-i fie învăţătură de minte să mai facă tentative de glumă.

— Sunt convinsă că ştii ce vreau să spun.

Toby se ridică din poala ei şi se întoarse să o privească în faţă.

— Vrei să spui că mă doreşti?

— Ai de gând să mă sileşti să o spun?

— Mă doreşti, repetă el. Şi crezi că e ceva necuvenit.

Bel nu ştia ce să-i răspundă. Era îngrozitor. Voise să-i facă un compliment soţului ei, la fel cum şi el o copleşea mereu cu astfel de gesturi. Şi, nu se ştie cum, reuşise să-l supere.

Toby îi luă mâna.

— Isabel, suntem căsătoriţi. Sunt soţul tău. Nu e nimic necuvenit în faptul că mă doreşti.

— Da, bine, zise Bel, muşcându-şi buza – ajunsese până aici, nu mai avea rost să se fofileze. Ca să fiu sinceră, a început cu mult înainte de a ne căsători.

— Cu cât timp înainte?

— Cred că… de când te-am văzut prima dată.

— Şu eu te-am dorit pe tine din prima clipă. Cu atât mai mult trebuia să ne căsătorim, zise, apropiindu-se şi mai tare de ea. Şi totuşi, am aşteptat. Am făcut totul aşa cum se cuvine şi, crede-mă că ştiu ce spun, ca să facem totul cum se cuvine aproape-am simţit că mor cu zile.

Şi tu tot mai crezi că nu se cuvine. De ce? Ţi se pare că…

Continuă, în şoaptă:

— Ţi se pare neplăcut să faci sex?

— Vai, nu! zise Bel, sărind pe saltea ca să-şi întărească spusele.

Mi se pare chiar foarte plăcut. Prea plăcut, mi-e teamă. Orice îţi provoacă atâta plăcere implică şi un comportament necuvenit.

Toby o privi, evident tulburat.

— Aşadar, de aceea eşti întotdeauna grăbită să pleci din pat după aceea? o întrebă. Te simţi vinovată pentru că ai simţit plăcere şi te simţi obligată să o compensezi cu vreo faptă bună?

Bel ridică din umeri. El avea dreptate, în parte. Era mai mult de atât, dar Bel nu ştia cum să-i explice. Cum să-i spună că în acele minunate clipe de eliberare fizică ea nu se mai gândea la nicio problemă, la nicio motivaţie, nu se mai gândea la fapte bune sau caritabile, nici măcar la soţul ei? Se pierdea pe sine. Cum ar fi putut să-i spună că de fiecare dată când aluneca în acel preafericit neant se temea puţin că s-ar putea să nu mai găsească drumul de întoarcere?

— Isabel, zise Toby, n-am de gând să te las să ai astfel de sentimente după ce faci dragoste cu mine.

O cuprinse spaima. Voia să-i spună că n-o să mai facă dragoste?

Bel *asta* îşi dorea. Oricâte controverse stârneau dorinţele ei, nu era în stare să le respingă, şi acesta era, poate, eşecul ei cel mai mare.

Privirea lui Toby se întunecă. De supărare – se temu Bel – sau poate, pur şi simplu, pentru că luase o hotărâre.

Cu mâna liberă îşi scoase încet lavaliera care îi atârna la gât.

— Ai încredere în mine, nu-i aşa, Isabel?

— Da, bineînţeles, îl asigură ea, strângându-l de mână.

— Nu despre asta e vorba.

— Şi ştii, continuă el, prinzându-i încheietura mâinii, că mi-aş da viaţa mai degrabă decât să îngădui să păţeşti ceva.

— Da, şopti ea, cu gura din ce în ce mai uscată. Da, ştiu.

Şi-l imagină alergând drept spre caii aceia speriaţi, riscându-şi viaţa ca să o salveze pe ea. Amintirea acelor clipe îi acceleră pulsul, până ce ajunse să-l simtă zvâcnind sub buricele degetelor. Şi felul în care se uita la ea acum – atât de intens, de posesiv… Nu fusese în viaţa ei aşa excitată.

Bătăile inimii deveniră şi mai puternice când el îi înfăşură strâns lavaliera în jurul încheieturii. Ce avea de gând să facă?

— Am încredere în tine, îl asigură ea repede. Cu viaţa mea, cu trupul meu.

— Hm! Da, dar nu şi cu inima ta.

Bel nu avea răspuns la replica lui. Nu mai avea nicio vorbă în minte. Se uită la fâşia lungă de pânză pe care el i o înfăşură în jurul încheieturii.

— O s-o faci, zise el, răguşit. Mă jur! Eşti soţia mea şi am de gând să te am cu totul. O să cuceresc fiecare părticică din tine, pe rând, dacă trebuie. Dă-mi şi cealaltă mână!

Nu putea să-l refuze. N-ar fi putut să-i refuze nimic în clipa aceea. Dorinţa ei crescu mai mult când el îi legă încheieturile laolaltă, înfăşurând încet pânza moale în jurul pulsului ei galopant, apoi strângând cu putere. Bel simţi între picioare o durere molatecă.

— Întinde-te, îi spuse el. Pe spate.

I se supuse fără să şovăie, lăsându-l să-i aşeze corpul aşa cum dorea. El o aşează pe diagonala patului, apoi îi

ridică braţele, cu încheieturile legate deasupra capului, şi simţi cum o trage de câteva ori, în timp ce îi lega capătul liber al lavalierei de partea de sus a stâlpului din stânga.

— Te doare vreun pic? întrebă el, verificând nodul.

Ea clătină din cap.

— Nu ţi-aş face niciodată rău.

— Ştiu.

Bel nu putea pretinde că înţelege de ce soţul ei îi legase încheieturile mâinii de stâlpul de la pat, nici de ce trupul ei tremura de plăcere în tot acest timp. Dar indiferent ce avea el de gând, ştia că n-o va durea. De asta era sigură, fără doar şi poate.

Toby îi aşează o pernă sub cap, şi Bel îşi privi corpul, încă înveşmântat în costumul ei bleu comod, de călătorie cu braţele aşezate în felul acela, sânii presau în sus, trăgând de nasturii şemizetei sale cu guler pe gât.

Toby duse mâna la nasturii aceia suprasolicitaţi şi degetele lui îi eliberară, cu mişcări rapide şi abile. Odată desfăcuţi, el dădu la o parte marginile bluzei, dezvăluindu-i corsetul şi cămaşa subţire, de vară. Desfăcu şi legătura jupei şi i-o trase în jos pe şolduri, peste genunchi şi picioarele acoperite cu ciorapi.

— Bun, murmură el. Nu-i aşa că e mai confortabil?

Confortabil? Iar o lua peste picior? Era legată de un stâlp de pat.

Şi orice uşurare ar fi însoţit în mod normal scoaterea hainelor, acum era mai mult decât anihilată de tensiunea dulce care i se încolăcea în măruntaie. Respiraţia i se rostogolea în piept, sacadată şi abia simţită, ridicându-i sânii cu mişcări ritmice.

Toby îi strecură o mână pe pulpă în sus, ca să-i desfacă jartiera, apoi îi rulă încet în jos, pe picior, ciorapul drept. Degetele lui îi atinseră pielea delicată din interiorul pulpei, îi mângâiară scobitura vulnerabilă din dosul genunchiului, apoi alunecară spre arcada sensibilă la atingere a labei piciorului. Bel se zgudui de plăcere, zvârcolindu-se pe pat.

El îi prinse ferm glezna.

— Hei, Isabel! Pot să am încredere c-o să rămâi nemişcată? Sau trebuie să folosesc ciorapul ca să te leg şi de picioare?

— Eu…

Vocea i se întrerupse şi ea înghiţi cu greutate.

— N-o să mă mai mişc.

— Eşti o fată cuminte. Desfă-ţi picioarele ceva mai mult, atunci.

Avea un ton sumbru şi repezit – o voce pe care ajunsese să i-o cunoască bine din întâlnirile lor nocturne. Un ton care o făcea să se bucure, ba chiar să-l adore. O înfiora să audă acea dorinţă plină de nerăbdare din vocea lui. Să ştie că trecuse de pragul tandrei solicitudini şi ajunsese la cheremul poftei lui primitive, masculine. Iar ei îi făcea atât de mare plăcere să se supună acelor ordine succinte. Când îi vorbea astfel, o scutea de povara alegerii. Nu mai simţea dilema născută de dorinţele ei trupeşti când soţul îi cerea să se supună de bunăvoie. Era pur şi simplu de datoria ei să îi facă pe plac şi să accepte plăcerea pe care i-o oferea, şi era încântată să facă exact aşa cum îi cerea el.

Doar mai târziu, doar după aceea, apăreau din umbră ruşinea şi regretul, care se cuibăreau în ea.

El îi scoase şi celălalt ciorap, supunând-o la aceeaşi dulce şi lentă tortură, în timp ce îi trăgea de pe piciorul stâng ciorapul de mătase fină şi i-l scotea din picior. Îşi strecură acum mâinile pe la spatele ei, până la talie, şi îi desfăcu legăturile juponului, pe care îl scoase şi îl aruncă într-o parte. Nu o privi deloc în ochi, ci se concentră asupra a ceea ce avea de făcut, punându-şi mâinile în jurul taliei şi rostogolind-o puţin pe o parte.

Când degetele lui traseră de şiretul corsetului, o gură de aer proaspăt îi pătrunse lui Bel în piept. Ea ameţi din cauza euforiei. Lavaliera îi intră în încheieturi în timp ce se zvârcolea, ca să-l ajute să-i scoată cu totul corsetul. Era ameţită de dulcea ironie a întregii situaţii – cum el o lega şi, în acelaşi timp, o elibera.

Stătea acum întinsă şi complet goală, cu excepţia

cămăşii simple. Muselina subţire era jilavă de transpiraţie şi i se lipise de piele, devenind tot mai transparentă. Toby o aşeză la loc pe spate şi îngenunche între picioarele ei, la doar câţiva centimetri de locul unde palpita şi unde o durea din pricina dorinţei pe care o simţea pentru el. Vedea limpede conturul membrului lui excitat, atât de mare şi de masculin, presându-i şliţul pantalonilor. Trupul ei se încovoie când şoldurile i se arcuiră spre el, într-o invitaţie instinctivă. Simţea nevoia disperată ca el să-i posede trupul, să fie satisfăcut de el.

Dar nu asta avea el de gând.

— Nu, zise aspru, trecându-şi palmele peste talia ei şi trăgându-i cămaşa peste sâni. Sfârcurile ei se întăriră în urma fricţiunii aceleia chinuitoare.

— Încă nu, continuă el. Te-am legat, Isabel, nu pentru propria mea plăcere, ci pentru a ta. Şi nu te voi elibera decât atunci când vei fi ajuns în culmea plăcerii…

— Toby…

— De trei ori.

De trei ori? Nu putea să vorbească serios. Se luptă cu legătura de la mâini şi îşi ridică un genunchi, lipindu-şi talpa de saltea. Dar…

El o prinse de coapsă şi îi trase piciorul înapoi, blând, dar cu fermitate.

— Credeam că mi-ai promis că nu te mişti. Trebuie oare să folosesc şi ciorapii?

— Nu.

„Da”.

— Nu, zise Bel iar, dorindu-şi ca trupul să i se relaxeze. Dar, Toby nu vrei…

— Ah, ba vreau, zise el, pe un ton care păstrase ceva din farmecul lui diabolic. Crede-mă că vreau.

Cu mâinile puse de o parte şi de alta a ei, se aplecă peste ea şi îi luă sfârcul în gură, lingându-l şi jucându-se cu el prin muselina cămăşii. Şoldurile lui Bel zvâcniră în sus, şi plăcerea o străpunse, în timp ce pubisul i se freca de membrul lui erect. Toby gemu, cu gura tot pe sfârc, apoi o muşcă uşor.

— Stai locului! murmură el.

Bel i se supuse cât putu mai bine. Rămase întinsă şi dureros de nemişcată, în timp ce el îi sugea când un sân, când pe celălalt. În tot acest timp, în crăpătura dintre picioarele ei se întrupa o nevoie grozavă. Simţea cum carnea de acolo i se umfla, devenea umedă şi pregătită. Atât de pregătită!

Depăşi repede faza de pregătire şi ajunse disperată de-a binelea când, în sfârşit, mâna lui alunecă în jos pe trupul ei, oprindu-se pe sân, pe şold, pe pulpă, şi îşi strânse în sfârşit pumnul în jurul tivului cămăşii. I-o ridică deasupra taliei, apoi îşi strecură palma pe interiorul pulpei în sus. Pe măsură ce se apropia de miezul ei, Bel începu să gâfâie de excitare.

Atât de aproape! Mai aproape. Tot mai aproape, dar încă nu chiar…

Acolo.

Mâna lui îi apucă sexul în palmă, şi Bel nu mai putu să stea nemişcată. Se legănă, frecându-se de podul palmei lui… o dată, de două ori. Şi apoi îşi dădu drumul, într-o explozie eliberatoare de beatitudine şi uşurare.

Cu un chicotit gutural, Toby îşi ridică fruntea dintre sânii ei.

— Măi să fie, dar repede a mai fost. Aproape prea repede. Va trebui să fiu atent sau o să se termine totul prea curând.

Pentru Bel nu era posibil să se termine suficient de curând. Orgasmul nu făcuse decât să-i ascută dorinţa pentru el. Încă tânjea după el dureros de mult, dar acum avea un sentiment straniu de remuşcare… şi de vinovăţie, pentru că el îşi refuzase plăcerea de dragul ei.

— Toby, te rog, zise ea, ridicând capul cu mare efort. Dă-mi drumul acum!

— A, nu, răspunse el, clătinând din cap. Nu, scumpa mea. Ştiu că acesta e momentul când tânjeşti să sari din pat şi să începi să scrii broşuri caritabile sau să rulezi bandaje pentru clinică. Dar n-o să te las. Nu-ţi voi permite să faci penitenţe pentru ceva care nu e greşit. Dorinţa pe

care o împărtăşim nu e nimic altceva decât ce a vrut Dumnezeu să existe între un bărbat şi nevasta lui.

Se lăsă pe coapse, îi trase cămaşa tot mai sus, până ce îi dezgoli sânii, iar muselina subţire i se îngrămădi la subsuoară.

— Uită-te cât eşti de frumoasă, zise el, mângâindu-i uşor trupul nud, tremurător. Totul la tine e perfect şi exact aşa cum trebuie.

Bel îşi coborî privirea în jos, spre corpul ei voluptuos, plin, luminat de razele neiertătoare ale soarelui. Ceaţa din mintea el fu străpunsă de o rază de luciditate. Doamne, era de abia miezul zilei şi el o legase goală de stâlpul patului… Spera că vorbise serios când îi zisese că toţi servitorii primiseră liber pe durata după-amiezii.

— Atât de drăgălaşă, murmură el, desfăcându-i blând picioarele.

Doamne sfinte, chiar era nevoie să o examineze acolo, jos? Bel închise ochii, tremurând de plăcere în timp ce degetele lui îi explorau pielea moale şi sensibilizată. Mâinile legate se strânseră în pumni.

— Toby, te rog, opreşte-te!

— De ce? Îţi fac rău?

— Nu, dar mă faci să mă simt stânjenită.

— Când te ating?

— Când te uiţi la mine.

— De ce să fii stânjenită? Pur şi simplu îmi admir soţia superbă.

Lăsă iar ochii în jos şi începu din nou să o mângâie, desfăcându-i blând cutele sexului.

Bel se agită.

— N-ai putea să admiri o altă parte de-a mea?

— Admir fiecare parte de-a ta.

Îşi retrase mâna şi se târî deasupra ei, în mâini şi genunchi, împresurând-o, acoperind-o ca o pătură.

— Îţi admir părul negru, minunat… zise, sărutând-o în creştetul capului. Fruntea asta serioasă…

Buzele îi mângâiară locul dintre sprâncene.

— Nasul acesta superb… buzele pline… curbura

adorabilă a bărbiei…

Îi dădu un şir de sărutări mici, senzuale, de pe nas, pe gură, pe maxilar.

Bel şi-ar fi dorit să-şi poată trece degetele prin părul lui, să-i tragă gura înapoi peste a ei, pentru un sărut lung, apăsat, dar mâinile îi erau în continuare legate deasupra capului, şi Toby continua să coboare pe trupul ei.

— Delicioasa curbură a gâtului…

Continuă să o sărute tot mai jos, spre centrul trupului ei, oprindu-se să-şi odihnească bărbia pe sternul ei; îi prinse sânii cu mâinile şi îi ridică, zâmbindu-i iar obraznic.

— Şi cred că ştii cât de mult admir priveliştea acestei fericite văi, zise, şi gura îi cobora tot mai mult.

— Ombilicul tău are gust de caise, murmură, gâdilând-o cu limba.

— Nu-i adevărat.

— De unde ştii tu? o tachină el. Şi aici…

Se opri între coapsele ei şi îşi coborî gura în miezul ei.

— Aici ai gust de paradis.

Bel scânci de plăcere, în timp ce limba şi buzele lui o mângâiau în locul cel mai intim al ei. Se obişnuise cu această formă de… atenţie, din noaptea nunţii. O adusese la orgasm în felul acesta aproape de fiecare dată când făceau dragoste şi, diavol isteţ cum era, învăţase cum să o aducă repede la orgasm.

Mai învăţase – diavol isteţ ce era – şi cum să facă să nu se grăbească.

O întârâta fără milă, cu gura şi cu mâinile, până ce ajunse topită de dorinţă. Când degetul lui pătrunse în ea, Bel îşi muşcă buza atât de tare, că îi dădu sângele.

— Ţipă! îi spuse el. Nu te împotrivi. Eu trăiesc pentru sunetele pline de pasiune pe care le scoţi tu.

— Toby!

— Ah, ai fost aproape. Ţipătul de mai devreme, ştii? Când te-am dus în braţe peste pârâu? Hai să-l mai încercăm o dată pe acela!

Băgă un al doilea deget în ea.

— Toby! îl certă ea, cu vocea puţin schimbată.

— Da, da. Asta e.

Mârâind de frustrare, se arcui sub mâna lui. În sfârşit, i se făcu milă de ea şi îşi puse la treabă gura aia care o tot necăjea. În câteva secunde o făcu să ţipe de o nemăsurată plăcere.

Al doilea orgasm o lăsă zguduită şi fără vlagă. Întreg corpul ei vibra de extaz, dar tot voia şi mai mult. Avea nevoie de el înăuntrul ei, avea nevoie să simtă acea senzaţie minunată de încheiere, când trupurile lor erau una.

Toby o mângâie pe coapsă.

— Ce vrei, Isabel? Spune-mi! Cere-mi orice!

— Dă-mi drumul!

— Orice în afară de asta. O să-ţi desfac încheietura mâinii, draga mea, la vremea potrivită, dar mai întâi vreau să-ţi eliberez pasiunea.

— Eu nu…

— Ba da. Eşti cea mai pasională femeie pe care am cunoscut-o. Eşti atât de pasională, că ţi-e frică de asta. Să nu-ţi fie.

O mângâie uşor între picioare.

— Doamne, eşti aşa de udă, de pregătită. Eşti udă *pentru mine.* Pregătită *pentru mine.* Să nu negi. Să nu mă refuzi. Spune-mi ce vrei.

— Vreau…

„Te vreau în mine”.

Doar nu putea să-i spună asta, nu în acest fel. Nu când el o privea în plină lumină a zilei, în timp ce ea stătea legată de pat. În situaţia asta, el deţinea toată puterea, şi chiar dacă asta o excitase mai devreme… acum îşi dădea seama că avea nevoie să echilibreze balanţa.

— Vreau să te dezbraci, îi zise.

Dacă el nu voia să-i desfacă legăturile, putea cel puţin să-l să-şi scoată hainele. Vor fi egali măcar în goliciune.

— Bucuros.

Cu un zâmbet maliţios, îşi descheie jiletca şi o aruncă pe jos, apoi îşi desfăcu manşetele. În câteva clipe îşi strânse cămaşa şi o trase peste cap. Se ridică să-şi scoată cizmele, oferindu-i lui Bel priveliştea splendidă a pieptului

său dezgolit. Bel îi admiră forma suplă, sculpturală a musculaturii; graţia masculină a mişcărilor lui. A fost nevoie să-şi reamintească din nou că acest exemplu de frumuseţe masculină era soţul ei – *al ei.*

Cu cizmele scoase, Toby îşi descheie pantalonii şi lenjeria intimă şi le trase în jos, peste şolduri. Şi iată-l în picioare, minunat de gol şi de mândru. Nu avea nicio tresărire de stânjeneală în tot trupul lui, şi Bel îi invidia această forţă şi încrederea în sine aproape la fel de mult pe cât îşi dorea să-i simtă trupul acoperind-o. Penetrând-o.

— Şi…? o îndemnă el. Spune-mi ce să fac acum.

„Vino şi fă dragoste cu mine! Împreunează-te cu mine!”

Dar nu putea să-i spună asta. Nu încă. Era la cheremul lui şi nu voia să se roage de el.

— Vino şi sărută-mă, şopti ea.

— Cu plăcere.

Atent, îşi întinse trupul gol peste al ei. Îi atinse în treacăt gura cu buzele lui. Buzele acelea care abia ce gustaseră fiecare centimetru din trupul ei, de parcă acum Bel s-ar fi sărutat singură. Ce ciudat! Chiar că avea gust de piersici.

Se sărutară încet, apoi profund. Iar apoi chiar precipitat.

Erecţia lui pulsa lipită de pulpa ei şi însuşi corpul ei zvâcnea, dorindu-l mai presus de orice.

— Spune-mi că o vrei, îi şopti el, cu gura lipită de gâtul ei. Doamne, spune-mi-o mai repede sau mă jur c-o să mor. Te-am dorit toată ziua, clipă de clipă. Atât de tare, încât am crezut c-o să explodez. Spune cuvintele acelea, Isabel! Lasă-mă să intru în tine!

Bel simţi cum pe faţă i se întinde un zâmbet ameţitor. În sfârşit. Se prea poate să o fi legat de încheieturi, gâfâind de plăcere, dar ea îl făcuse să se dezbrace, disperat şi total legat în noduri invizibile. Iar acum ea deţinea întreaga putere.

Îşi trecu un picior peste al lui şi se frecă de el, ademenitor.

— *Isabel,* spune-mi ce vrei.

— Ştii ce vreau.

— Trebuie s-o spui, îi ceru el, cu vocea aceea aspră, excitată.

Bel râse. El îşi săltă capul şi privirile li se întâlniră.

— Nu, nu trebuie, zise ea, zâmbindu-i vag.

Ochii lui cu paiete de ambră deveniră calzi, când el îşi dădu seama de jocul pe care-l făcea ea.

— Mă întărâţi, o acuză el, cu un rânjet întins pe chip. Aşa te vreau, mai zise, sărutând-o apăsat.

O sărută cu patimă, gemând cu buzele pe buzele ei, în timp ce îi ridică şoldurile şi – ceruri milostive – o penetră, *în sfârşit.*

Ah, ce senzaţie perfectă! Atât de bine!

Rămas nemişcat, adânc înfipt în ea, se întinse să dezlege lavaliera. Odată ce îşi simţi mâinile eliberate, şi le încolăci imediat în jurul lui. El o posedă cu mişcări puternice, adânci, în timp ce ea îi pipăia îndrăzneaţă trupul cu buricele degetelor, mângâindu-l în locuri unde nu îndrăznise niciodată până atunci să-l atingă: rotunjimea tare a feselor, panta descendentă a coapsei. Se simţea acum liberă să posede corpul lui întreg. Îşi împreună gleznele pe după spatele lui şi întinse mâinile pe sub el, să atingă locul unde trupurile lor se împreunau – mădularul lui lung, gros, care aluneca şi ieşea din ea, scrotul moale şi vulnerabil de dedesubt.

Toby înjură.

— Nu pot… zise ea, strângând puţin, iar el gemu. Eu… Doamne, nu pot să mă opresc.

— Nu încerca.

Bel îşi ridică mâinile pe umerii lui şi se agăţă de el cu putere.

— Dă-ţi drumul!

Îi prinse şoldurile şi o posedă cu forţă, repede, purtând-o iar spre marginea acelui neant de extaz.

Şi, în acea ultimă clipă de tensiune delicioasă, înainte să ţipe, eliberată, Bel îşi spuse în gând că dac-ar fi fost să rămână aşa, împreunaţi, nu-i păsa.

Capitolul 15

A doua zi dimineaţă, Bel îşi dădu seama că, probabil, undeva în timpul nopţii o luase razna. Sigur avea vedenii.

Miei.

Serios, *miei.* Miei albi, pufoşi, inocenţi, care zburdau pe o pajişte în pantă. Ba chiar schimbau între ei mici behăituri adorabile.

Ca şi cum Wynterhall nu era suficient de idilic, ca şi cum Bel nu-şi petrecuse toată dimineaţa făcând turul acelui castel fermecat care acum îi aparţinea, după ce fusese prezentată binevoitorului personal al casei, coborât parcă din paginile vreunui basm; şi acum, Toby o scosese pe terasă ca să privească grădinile perfect aranjate.

Şi să salute mieii.

Serios. Chiar şi pentru Bel, era un pic prea mult. O inocenţă ce făcea notă discordantă cu noaptea de toridă pasiune pe care o petrecuseră. Abia dacă putea să-l privească pe Toby în această dimineaţă fără să roşească.

— Sunt animale de companie? întrebă ea, când una dintre creaturile behăitoare îşi băgă botul în jupa ei. Un fel de decor pastoral, cum sunt căprioarele în parcuri?

Toby chicoti.

— Nu, sunt o adevărată pacoste. Suntem cotropiţi de animăluţele astea. Administratorul nostru a mărit turma toamna trecută; împreună cu noua fabrică de ciorapi ce s-a deschis mai jos pe râu, lâna e o investiţie bună. Şi, pe urmă, a fost o primăvară rentabilă în prăsirea mieilor, din câte-am înţeles. Aşa că iată-ne invadaţi de creaturile astea.

Se plimbau împreună pe pajişte. Iarba era încă udă de la ultimii stropi de rouă ai dimineţii.

— Iniţial trebuia să pască pe câmpurile din nord, continuă Toby, dar planurile acelea au fost oarecum date peste cap când câmpurile din nord au fost inundate, luna trecută, şi acum… acum au ajuns cam peste tot. E o

imagine absolut biblică, nu-i aşa?

O trase tare de mână, avertizând-o:

— Ai grijă unde calci, scumpo. Peste tot este plin de excrementele lor.

— Ah! făcu Bel, sărind şi scăpând ca prin minune fără să-şi întineze pantofii.

Toby îi zâmbi viclean.

— Mi-e teamă că aşa arată viaţa la tară.

— Nu-ţi face griji din pricina mea. Am crescut pe o plantaţie. Mi-am petrecut copilăria aruncând grăunţe la păsări şi adunând ouăle.

— Chiar? Erai pusă să îngrijeşti găinile?

— A, nu m-a pus nimeni. Eu voiam să o fac, zise Bel, înăbuşindu-şi un hohot de râs. O să-ţi spun un secret, dacă vrei.

— Vreau.

— Obişnuiam să redistribui ouăle în funcţie de cât de tare îmi plăceau găinile. Culcuşurile favoritelor le umpleam, să fie considerate bune ouătoare, indiferent dacă era adevărat sau nu. Dacă vreuna îmi ciupea degetele, atunci devenea…

Bel strânse din umeri.

— Cina, completă Toby, privind-o cu un aer de exagerat reproş. Ce şireată! Să-ţi spun drept, mi-am schimbat total părerea despre tine. N-am să te mai pot privi la fel de-acum încolo.

Bel mimă râsul, deoarece ştia că Toby glumeşte. Ştia în sinea ei, dar cu toate astea, ceva înăuntrul ei o neliniştea, îi spunea altceva.

— Ce mărturisiri îmi faci, zise el. O să trebuiască să aştepţi ani în şir până o să le auzi pe ale mele; abia când o să fii bătrână şi firavă, şi aproape surdă. Chiar şi atunci, o să te înconjor de perne, în cazul în care o să cazi pe spate din cauza şocului.

— Cred că mai degrabă n-aş vrea să aflu niciodată.

— Da, probabil că e mai bine aşa.

Traversaseră deja pajiştea şi pătrunseseră într-o vâlcea împădurită. Toby o apucă pe o potecă îngustă,

brăzdată de rădăcinile ieşite ale copacilor.

— Acesta e drumul spre moşia Yorke.

— Atunci de ce mergem pe-aici? întrebă Bel.

— Cum de ce? Pentru că vreau să-i facem o vizită domnului Yorke.

— Serios? Dar sunteţi rivali. N-ar fi ciudat ca doi candidaţi să se întâlnească în afara competiţiei?

În orice caz, lui Bel i se părea ciudat.

— Da, suntem rivali începând de ieri, dar suntem prieteni de ani întregi şi vecini de când m-am născut. Niciuna din cele două nu poate fi negată, din cauza unor alegeri.

— Sigur, ai dreptate, zise Bel, oftând.

Nu fusese prea elegant din partea ei să obiecteze. Se simţea aşa de tensionată în prezenţa lui Toby în dimineaţa aceea, de parcă el era gata să dezaprobe fiecare observaţie a ei. Poate i se întâmpla din pricină că devenise stăpâna acestui mare domeniu.

Nu, sigur că nu. Ştia că neliniştile ei îşi aveau izvorul în partida lor de amor de ieri. Şi de noaptea trecută. Şi din dimineaţa aceasta, foarte devreme.

După toate aparenţele, Toby fusese foarte mulţumit de felul în care folosiseră patul strămoşesc – ca şi ea, de altfel dar Bel era îngrijorată că el o va privi diferit acum, după ce fusese aşa de îndrăzneaţă cu el. Oare supravieţuise nopţii vreo urmă din respectul lui faţă de ea?

— Ştii ce, găinuşele tale m-au pus pe gânduri.

— Adevărat?

— Da, adevărat. Eu, pe gânduri, zise el, privind-o umil. Greu de crezut, ştiu.

— A, nu asta am vrut să spun.

— Ştiu, replică Toby, luându-i mâinile într-ale lui, dar mă gândeam ce tip norocos sunt. Isabel, eu mă înţeleg bine cu aproape toată lumea. Sunt mulţi oameni pe care îi agreez, mulţi pe care îi numesc prieteni, dar în viaţa mea am cunoscut puţine persoane despre care pot să spun cinstit că le admir. Înţelegi ce vreau să spun?

— Poate că da, răspunse ea precaut, îngrijorată de

locul pe care îl ocupa ea în clasificarea aceea. Dar suntem cu toţii buni, într-o măsură sau alta. Cu siguranţă poţi găsi *ceva* – un gest sau o calitate personală – de admirat la oricine.

— *Tu* sigur poţi găsi, dar tu eşti mai bună ca mine. Nu, puţine dintre cunoştinţele mele consider că sunt demne de admiraţia mea necondiţionată. Poţi ghici care sunt acelea?

— Mama ta?

Fusese uşor de ghicit. Însăşi Isabel o admira pe soacra ei. O invidia, sincer, pentru spiritul ei pătrunzător şi graţia înnăscută.

— Da, ea e una. Domnul Yorke, altul, zise, râzând uşor. Şi dacă aş vrea să isc o scenă interesantă, i-aş pune pe amândoi în aceeaşi încăpere şi le-aş spune ce cred despre ei.

Cu mâna liberă culese de jos o creangă căzută şi o legănă în voie, lovind cu ea tufişurile şi iedera pe lângă care treceau.

— Nu înţelegi? Dacă pe lumea asta nu există decât o mână de oameni pe care îi admir, îţi dai seama cât sunt de norocos? Unul dintre ei e mama, iar de celălalt am crescut la o azvârlitură de băţ... Şi acum am reuşit să mă însor cu al treilea.

Îi duse mâna la buze şi i-o sărută.

Inima lui Bel se înmuie. Cum de reuşea? Cum putea să intuiască întotdeauna exact ceea ce avea ea nevoie să audă, iar apoi să rostească vorbele cu atâta convingere? Era mai mult decât şarm, era... nici măcar nu ştia cum să-i spună.

— Toby, e foarte...

„Romantic? Generos? Nemeritat?”

— ... drăguţ din partea ta.

— Drăguţ?

Toby făcu un pas grăbit înainte, apoi se răsuci pe călcâie să stea cu faţa la ea, împiedicând-o să mai facă vreun pas. Brusc, tonul lui nu mai era unul seducător, ci pur şi simplu grav şi blând.

— Nu are nicio legătură cu drăgălăşenia. Sunt doar

sincer.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr.

— Nu mă minţi, nu?

— Să te mint? zise el, făcând o pauză şi zâmbindu-i vag. Niciodată.

Oare cum ar fi putut să se îndoiască de el, când o privea în felul acesta – cu ochii lui cu sclipiri de ambră, plini de o caldă admiraţie, atât de mari încât oglindeau toate speranţele şi visurile ei?

— Am fost sincer în tot ceea ce ţi-am spus ieri, continuă Toby, trecându-şi degetul din creştetul capului ei, pe frunte, pe vârful nasului şi pe bărbia ei. Admir fiecare parte din tine, pe dinăuntru şi pe dinafară. Şi sunt... sunt de-a dreptul recunoscător.

— Recunoscător? şopti Bel. Pentru ce?

— Pentru faptul că în dimineaţa asta nu porţi bonetă, zise el, prinzându-i fata în mâini şi sărutând-o.

Pe Bel aproape că o pufni râsul când o sărută, pentru că în clipa aceea Bel era recunoscătoare şi ea, dintr-un motiv la fel de absurd. Nu pentru că se măritase cu un bărbat care putea să o facă să se topească pe dinăuntru cu un singur zâmbet, sau pentru că o făcuse stăpână peste castelul lui personal, minunat şi invadat de miei. Nici măcar pentru că avea o atât de deplină, de absolută încredere în el, încât de pe buzele lui putea să accepte nu doar sărutări, ci şi plăcerea şi laudele.

Nu, în clipa aceea Bel era copleşită de un soi de gratitudine vanitoasă – pentru faptul că Toby era înalt. Mai înalt ca ea, când atât de mulţi bărbaţi nu erau. Întotdeauna trebuia să se înalţe pentru un sărut – să-şi întindă gâtul, să se salte pe vârfuri – şi, când o făcea, se simţea puţin copilăroasă, nesigură şi tulburată. Sărutul dintre ei nu-şi va pierde niciodată fiorul.

Din interior îi urcă un fior ameţitor de îngâmfare. Prin simpla forţă a voinţei, îl înăbuşi. Poate că pierduse lupta cu dorinţa pătimaşă, dar era de două ori mai decisă să-şi păzească inima. Dorinţa va păli inevitabil, dar dragostea?

Dragostea avea un fel al ei de a schimba priorităţile cuiva. Şi Bel avea nevoie să şi le păstreze intacte pe ale ei.

Se smulse din îmbrăţişare, şi Toby gemu gâtuit.

— Da, ajunge cu asta, zise el, sărutând-o încă o dată apăsat, înainte de a-i da drumul. Altfel nu mai ajungem în veci la Yorke în dimineaţa asta.

— Dar de ce mergem acolo, de fapt?

— E doar o chestiune legată de moşie. E vorba despre canalul de irigaţii.

— A, da, zise Isabel, care îşi aminti că soacra ei se plânsese de asta. Domnul Yorke s-a răzgândit şi nu mai e de acord, doar ca s-o supere pe mama ta?

— Sunt sigur că e mai mult decât atât. Mama are obiceiul să exagereze lucrurile când vine vorba despre Yorke. Ai zice că el e căpcăunul cu trei ochi care trăieşte sub pod, şi nu vecinul care stă de partea cealaltă a lui.

Încălţările lor scoteau bocănituri surde peste scândurile înnegrite ale podeţului ce traversa micul şanţ cu apă.

— Sper că nu te deranjează că mergem pe jos, spuse el. M-am gândit că încă n-o să fii în stare să mergi cu trăsura.

— Deloc, confirmă Bel, şi pulsul i se acceleră când pomeniră de incidentul de ieri.

Ar fi fost bucuroasă să nu mai fie în veci nevoie să meargă cu o trăsură.

— Presupun că aş fi putut să te las acasă şi să-ţi dau răgazul să te odihneşti, continuă Toby, făcându-i cu ochiul, dar sunt prea egoist.

E luna noastră de miere, la urma urmelor, şi am de gând să te ţin lângă mine.

Se apropiară în tăcere de marginea unui lan de grâu, braţ la braţ, şi Isabel îşi lăsă capul pe spate, să-şi încălzească faţa sub soarele cald de iunie. Dacă Dumnezeu ar fi creat vreodată o dimineaţă şi mai frumoasă, Isabel tot pe aceasta ar fi preferat-o. Nu credea că inima ei ar fi suportat o zi care să fie atât de aproape de perfecţiune. Dacă vântul care unduia grâul ar fi fost doar o idee mai

cald, dacă şi cerul ar fi avut o nuanţă puţin mai aprinsă de albastru… dacă soţul ei, cel mai chipeş lucru de sub soare, i-ar mai fi făcut o singură dată cu ochiul, s-ar fi putut întâmpla un adevărat dezastru.

S-ar fi putut îndrăgosti.

*

— Avem o problemă.

Toby se încruntă, în timp ce domnul Yorke îl trăgea mai aproape de gardul viu al grădinii. În urma lor, Isabel se minuna privind un mănunchi de căpşuni cu rodul târziu şi adunând în palmă micile fructe roşii. Imaginează-ţi, draga de ea nu mai văzuse niciodată căpşuni. Erau atâtea lucruri pe care ar fi putut să i le arate, atâtea minunăţii pe care ea nu le încercase niciodată.

— Avem o problemă serioasă, îi şopti Yorke din nou. Micul tău plan se contramandează din cauza unui început nefast.

— Cum aşa? întrebă Toby.

— Stai să-ţi dau un indiciu. Dacă nu vrei ca populaţia să-ţi susţină candidatura, n-ar trebui să faci gesturi eroice în faţa mulţimii. Tot târgul vorbeşte de tine, după şmecheria cu călăritul.

Toby tresări. Îşi imaginase şi el că n-o să-i servească prea mult în ceea ce-şi propusese.

— Păi, nu puteam face altfel. Trebuia să fi stat pur şi simplu deoparte şi să aştept să se petreacă un dezastru?

— Nu, sigur că nu, răspunse Yorke, privind peste umăr la Isabel. Şi până şi eu trebuie să te felicit. Ai făcut bine, Toby. Pentru o clipă, chiar şi eu am fost sigur c-o să-ţi frângi gâtul, dar ar trebui să ştii, oricât mi-aş răni propria mândrie recunoscând acest fapt, acum chiar că ar trebui să faci un efort real ca să pierzi.

— Nu e decât puţină agitaţie şi vorbărie. Nu-ţi face griji. Voi fi total absent de la tribuna electorală; nu o să trimit pe nimeni să vorbească în locul meu. Poţi să fii în continuare sigur că vei fi reales, sunt convins de asta.

— Poate, dar mai e o problemă.

— Ce problemă? întrebă Isabel, surprinzându-i pe amândoi când se apropie pe nesimţite.

Îi întinse mâna lui Toby.

— Vrei nişte căpşune?

Toby o refuză cu o scuturare uşoară din cap. Era singura mişcare pe care o putea face, în timp ce inima îi bubuia în piept. Nu se poate ca ea să-i fi auzit. Nu avea aerul unei proaspete soţii încrezătoare care tocmai descoperise că fusese trădată de soţul ei, la mai puţin de o săptămână de la nuntă.

Toby îşi drese glasul.

— Discutam despre canalul de irigaţii. Domnul Yorke tocmai îmi spunea care este problema.

— Nu avem nicio problemă.

— Atunci de ce nu continui? Yorke, am nevoie de canalul ăla. De când au construit fabrica de pe râu, câmpurile din nord sunt inundate în fiecare primăvară. Între timp, terenurile noastre din vest sunt insuficient irigate. Canalul remediază ambele situaţii.

— A, dar astea sunt problemele tale, nu ale mele. De ce ţi-aş permite să sapi un şanţ prin mijlocul pământului meu, cu atât mai puţin să împart cu tine cheltuielile cu mâna de lucru necesară săpatului?

— Pentru că acest canal ar iriga şi terenurile tale dinspre vest. Nu te-ai plâns tu cât de slabă a fost ultima recoltă?

— Ba m-am plâns, răspunse Yorke, dar mi-am dat seama între timp că n-a fost din lipsa apei. Pământul este pur şi simplu vlăguit. Am decis ca anul acesta să-l las nelucrat, aşa că nu voi avea niciun profit de pe urma canalului tău. Şi nici nu voi avea un surplus de venit ca să-l plătesc. Va trebui să aştept până anul viitor.

— Ah, dar mieii! exclamă Isabel. Gândiţi-vă la miei!

— Miei? repetă Yorke.

— Da, mieii, gemu Toby. Au invadat Wynterhall. Acum sunt rezonabili ca număr şi extrem de adorabili, dar până la anul o să devină oi. Nişte oi mari, lânoase şi puturoase. Am

nevoie ca pământurile din nord să fie asanate anul acesta.

— Atunci, construieşte canalul, dar limitează-te să foloseşti doar pământul tău.

— Ştii foarte bine c-ar însemna să aibă o lungime de două ori mai mare, ca să nu mai vorbim de costuri. Haide, omule! Poartă-te ca un prieten adevărat!

— Să mă port ca un prieten adevărat? exclamă Yorke, scoţând un chicot. Ce fel de negocieri sunt astea? Dacă vrei canalul, trebuie să merite osteneala şi pentru mine.

Toby miji ochii la bătrân. Pentru prima dată în viaţa lui ajunsese să-şi piardă răbdarea cu Yorke.

— Diavol bătrân şi şmecher! Şi tu vrei canalul ăsta. Doar că încerci să scapi fără să plăteşti pentru el.

Yorke îşi umflă pieptul.

— Acum începi să vorbeşti ca femeia aia.

— Las-o pe femeia aia…

Toby îşi întrerupse fraza şi încercă o altă abordare.

— N-o amesteca pe mama în treburile astea! Noi suntem proprietarii şi discuţia e între tine şi mine. Dacă nu putem să începem lucrările la canal imediat, va trebui să-mi petrec mult mai mult timp la Surrey în vara asta. S-ar putea să fiu nevoit să discut cu fermierii din vecinătate. Poate chiar să mai fac o demonstraţie de călărie.

Se uită insistent la Yorke, lăsându-i răgaz să pătrundă implicaţiile cuvintelor sale. Bătrânul părea puţin şocat. Şi Toby era la fel, ca să fim cinstiţi. Nu avea nici cea mai mică idee de unde îi venise tupeul de a-l ameninţa pe prietenul lui cu locul din parlament, doar ca să-l convingă să sape un şanţ în pământ. Dar oricât de mult apreciase de-a lungul anilor prietenia lui Yorke, nu avea de gând să-l lase pe bătrân să profite de ea.

— Ai grijă, băiete, zise Yorke pe un ton şoptit şi ameninţător, în timp ce privirea apoasă se întorsese către Isabel. Nu cred că vrei să declar că blufezi.

„A, nu. N-ar îndrăzni una ca asta!” Lui Toby i se puse un nod în stomac. Că doar Yorke nu avea de gând să trădeze micul lor secret. Dacă Isabel ar afla despre înţelegerea lor verbală de a aranja alegerile, nu l-ar ierta

niciodată. Toby şi-ar petrece tot restul vieţii dormind cu oile.

Domnul Yorke îi zâmbi lui Isabel.

— Îmi permiteţi, Lady Aldridge? întrebă el, culegând o căpşună din palma ei.

— Desigur, răspunse ea, întorcându-i zâmbetul.

Cât de dulce, ce inocenţă! Habar n-avea ce puşlama mincinoasă luase de bărbat.

— Un sfat înţelept, Toby, zise Yorke, azvârlind căpşuna în gură. Nu intra în joc dacă nu eşti gata să pierzi.

Toby oftă, frustrat. Ştiu că era învins. Yorke o ştia şi el, blestematul! Bătrânul putea să-i ceară să sape un canal drept prin mijlocul grădinii de la Wynterhall, şi Toby ar fi fost acum silit să accepte.

— Cu siguranţă că putem ajunge la un compromis, zise Isabel, ducând încă o căpşună la buzele pătate de sucul fructelor. Fie-vă milă de miei, domnul Yorke! îl imploră Bel fluturând din gene. Nu merită şi mieluşeii Domnului un cămin al lor?

— Vorbeşte aşa pentru că e proaspăt căsătorită? îi adresă Yorke întrebarea lui Toby. Sau aşa e ea mereu?

— Da, aşa sunt mereu, răspunse Isabel. Nu-i aşa, Toby?

— Cam aşa.

Toby zâmbi fără să vrea. Doar Isabel putea să-l rănească cu atâta gingăşie.

— Eu nu sunt o romantică, domnule Yorke. Corectitudine, dreptate, onestitate – acestea sunt calităţile care îmi înmoaie inima.

— Chiar aşa?

Yorke îi aruncă lui Toby o privire dojenitoare.

Toby ridică din umeri, privind interesat la stejarul ce stătea de strajă în vârful unui deal din depărtare. Îşi imaginä că se vede atârnând chiar el în ştreang, acolo, legănându-se în bătaia vântului. „Na, bătrâne! Poftim! Am încurcat-o!”

— Foarte bine, zise Yorke, ursuz. De dragul corectitudinii, o să continuăm construcţia canalului, aşa

cum am convenit, dacă – opri mulţumirile lui Isabel cu un gest brusc – dacă îmi închiriezi câmpurile din vest pe perioada verii.

— Dar tocmai ai spus că ai de gând să le laşi pârloagă!

— Aşa am de gând. Poţi să le foloseşti ca…

— Ca păşuni, zise Toby, scuturând din cap, luminat dintr-odată. Desigur. Iar pământul se va îngrăşa natural, la timp pentru însămânţările de toamnă.

Trebuia să-i recunoască meritul lui Yorke; omul chiar era viclean. Nu e de mirare că avusese atâta succes în parlament, toţi anii ăia. Ce toană nebunească îl făcuse pe Toby să creadă că îl poate concura serios?

— Acesta a fost planul tău încă de la început, nu-i aşa?

— Nu, n-a fost, răspunse Yorke, bătându-l pe spate. Serios, Toby! Trebuia să fii destul de isteţ ca să te gândeşti chiar tu la asta. Norocul tău că te-ai însurat cu această doamnă, zise, făcând semn cu capul spre Isabel. Ea măcar ştie că mieluşeii Domnului au nevoie de un cămin.

Capitolul 16

Când Toby şi Isabel trecură pragul casei Grayson, fură întâmpinaţi de un ţipăt primitiv.

— Ceruri sfinte!

Isabel se agăţă de braţul lui, lipindu-se mai tare de el. Reacţia ei instinctivă îi dădu lui Toby un sentiment profund de satisfacţie masculină. Soţia sa avea încredere în el. Ştia că o va proteja. Că îi va oferi plăcere. Sigur nu avea să mai dureze mult până să-i cucerească şi inima. Când alegerile acelea stupide se vor încheia, şi Isabel va trece peste dezamăgirea ei, Toby trăgea sincer nădejde că relaţia lor va continua să devină tot mai profundă şi mai completă. Pe scurt, viaţa era frumoasă.

Un urlet sălbatic zgudui pereţii.

Sau poate că nu era chiar aşa de frumoasă.

Sophia se repezi la ei, cu obrajii îmbujoraţi şi părul în dezordine.

— Slavă Cerului c-aţi venit!

— Ce mama dracului se petrece? întrebă Toby, înmânându-i unui lacheu mănuşile şi pălăria. Se omoară pisici la etajul de sus?

— E Lucy, explică Sophia. A intrat în travaliu.

— Aici? se miră Isabel.

Un geamăt se auzi din tavan şi o făcu pe Bel să ridice capul spre locul de unde venea.

— Acum?

— Da.

Sophia îi conduse în salon, trăgându-i deoparte pentru o mică discuţie între patru ochi, chiar înainte de a intra. Îşi coborî vocea şi vorbi aproape în şoaptă.

— Ea şi Jeremy au avut un fel de altercaţie şi, într-un acces de furie, Lucy a plecat cu trăsura. A ajuns până aici şi au apucat-o durerile facerii. Miss Osborne zice că nu e bine să o mutăm. Trebuie să nască aici.

Toby schimbă o privire grăbită cu soţia lui.

— Chiar ar trebui să plecăm.

— Da, desigur, încuviinţă Isabel din cap.

Când un alt ţipăt pluti în jos pe coridor, se întoarse spre Sophia.

— O să venim altă dată pentru broşura societăţii.

— Nu! strigă Sophia şi întinse mâna după ei, prinzându-l pe Toby de braţ cu o mână şi pe Isabel cu cealaltă, de încheietură. Nu plecaţi, vă implor.

— Sunt sigur, zise Toby, că Miss Osborne e stăpână pe situaţie. Sau vrei să chem eu un alt doctor?

Sophia clătină din cap.

— Nu de Lucy mi-e teamă. Hetta zice că travaliul ei evoluează bine, chiar dacă e puţin cam lent. E firesc, la primii copii, zice ea. Nu, Jeremy e cel care are nevoie de îngrijiri.

— Jem? întrebă Toby, aruncând o privire în direcţia salonului. E deja aici?

— Da. Gray şi Joss sunt înăuntru, cu el, dar cred că s-ar bucura să aibă un prieten alături. Mi-e teamă că nu face faţă prea bine.

— Ai spus că Joss e cu ei? întrebă Isabel.

Sophia încuviinţă din cap şi doamnele schimbară priviri cu subînţeles.

— Vai de mine! Ce chin pentru el!

Toby se gândi că, din câte înţelegea, mai degrabă Lucy era cea chinuită. El, unul, nu era deosebit de preocupat, având în vedere că toate cele trei surori ale lui supravieţuiseră celor zece naşteri zgomotoase, şi ştia că Lucy era mai tare decât oricare dintre ele.

Dar, pe de altă parte, Toby se opri o clipă, ca să-şi dea seama dacă acelea erau strigătele de durere ale lui isabel. Imediat împărtăşi neliniştea cu Jeremy. Acum, fiecare mic geamăt şi ţipăt îl făcea să icnească de parcă primea o lovitură de picior în măruntaie. Cu atât mai rău trebuia să fie pentru Joss, care îşi pierduse soţia la naştere.

Sophia îl strânse de braţ.

— Te rog, du-te şi stai cu ei, îl imploră, cu ochii albaştri plini de lacrimi, făcând semn cu capul spre salon. Încearcă să-l convingi pe Jeremy că totul va fi bine. Ţine-i mintea ocupată cu alte lucruri. Doar… Toby, fii tu însuţi! Tu, mai mult decât oricine altcineva, ai darul de a-i face pe ceilalţi să se simtă în largul lor.

Toby rămase un moment fără cuvinte. Dintre toţi cei de la care nu s-ar fi aşteptat să audă laude pentru firea sa, femeia care mai degrabă fugise decât să se mărite cu el era în capul listei.

Până la urmă, consimţi dând din cap, tăcut.

Sophia îşi luă mâna de pe braţul lui Toby, iar apoi se întoarse spre soţia lui.

— Bel, vrei să vii sus şi să mă ajuţi să iau cearşafuri curate şi ce mai trebuie?

— Da, desigur.

Toby le urmări cum dispar pe scări în sus, ţinându-se de mână. Remarcabil. Şi-ar fi dorit să sosească momentul în care să vorbească într-adevăr cu Sophia. Să o întrebe de ce

– dacă tot îi făcea pe toţi să se simtă în largul lor – fugise jumătate de glob, în loc să-i spună că dorea să rupă logodna.

Dar acum nu era momentul. Ea avea nevoie de un prieten.

Adunându-şi toată voioşia şi şarmul de care era în stare, Toby arboră un zâmbet lejer şi păşi în salon.

— Bună ziua. Gray, Joss... Jem. Nu, nu vă ridicaţi!

Se duse la bar şi îşi turnă un pahar cu coniac. După ce-l umplu, îi duse carafa lui Jeremy şi îi puse şi amicului său de băut, remarcăm du-i chipul palid şi tras, copleşit de îngrijorare.

— Ei, bine, Jem, zise blând. Înţeleg că e loc de felicitări.

Jeremy se uita fix în pahar.

— E loc de rugăciuni. N-ar fi trebuit să se întâmple. E prea devreme. Şi e numai vina mea. Ne-am certat şi...

Îşi frecă faţa cu o mână până ce ochii i se înroşiră, împăienjeniţi de lacrimi.

— Ar trebui să trimit o depeşă rapidă la moşia Waltham.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, zise Gray, aşezându-se la o masă de scris. La urma urmelor, e la mine acasă. S-o adresez mamei ei sau tatălui?

— Fratelui ei, Henry. Lucy nu are niciun părinte în viaţă.

Când de sus se auzi încă un geamăt sălbatic, Jeremy îşi lăsă capul în mâini.

— Doamne! Nu mai suport.

Toby se aşeză lângă el.

— Jem, e absolut normal. Toate surorile mele au făcut la fel când au fost în travaliu sau chiar mai rău. Şi copiii au venit la vremea lor – cu câteva săptămâni mai devreme, cu câteva săptămâni mai târziu. Totul se va termina cu bine.

— Cu excepţia cazurilor când nu e aşa.

Joss se ridică din fotoliu şi se duse la fereastră. Toby se uită la el, şi Joss îl fixă de acolo, cu ochii lipsiţi de expresie.

— Joss, nu face asta! zise Gray, avertizându-şi fratele din priviri.

— Ce să nu fac? întrebă Joss defensiv. Să nu pregătesc omul pentru ce e mai rău? Nu câştigăm nimic dacă negăm adevărul. Ştim cu toţii că femeile mor la naştere. Se întâmplă.

Jeremy gemu, cu capul între mâini.

— Da, zise Toby, pe un ton realist, se mai întâmplă.

Refuză să lase ca supărarea lui cu Joss să întineze eforturile lui de a-l linişti.

— Dar noi nu discutăm de o femeie oarecare, spuse, coborând vocea şi adresându-i se lui Jeremy. Ei nu o cunosc pe Lucy aşa cum o ştim noi, Jem. Ascultă-mă pe mine! Am o mamă şi trei surori mai mari, şi toate sunt o adevărată belea. Sunt însurat cu femeia care are cele mai multe principii de pe pământ, dar când vine vorba de puterea voinţei, Lucy le întrece pe toate. E sănătoasă, e tânără şi e decisă să-ţi ofere un copil frumos. Şi când Lucy îşi pune în cap să facă într-un fel, aşa va face.

— Jeremy!

Strigătul de durere al lui Lucy trecu prin tavan ca o gheară.

— Dacă mă auzi acolo, jos, vreau să ştii… că niciodată… n-o să te mai apropii de mine.

Toby şi Jeremy se uitară unul la celălalt.

Vocea deveni mai mult un mârâit.

— Niciodată. În veci.

— Vezi? remarcă Toby într-un târziu. Este sigură în ceea ce te priveşte.

Când Jeremy nu zise nimic, Toby se decise că era momentul să vorbească despre altceva. Diversiune, asta-i trebuia grupului aceluia de bărbaţi.

— Joss, cum merg cursurile de drept?

— Bine, răspunse Joss, cu ochii pe fereastră.

Urmară câteva minute de tăcere. Ei, şi cam atât legat de subiectul acela de conversaţie.

— Mai deunăzi m-am întâlnit cu Felix în parc, începu Toby iar. Jem, sincer, unul din noi ar trebui să-l avertizeze

de fiecare dată când pomeneşte de Tattersall. Sau măcar să-l însoţească. Săptămâna trecută a plătit o sumă revoltătoare pentru o pereche de cai murgi, de două ori mai mult decât meritau. Nici măcar nu sunt pe măsură şi trăsura lui trage spre stânga aşa de groaznic, încât l-am găsit învârtindu-se în cerc în mijlocul pistei Rotten Row.

Chicoti.

— Nu că mânatul cailor ar fi punctul forte al lui Felix. Chiar ar trebui să-l lase în seama vizitiului, în loc să…

— Toby.

Jeremy îşi săltă capul din mâini şi îi trimise o privire insuportabil de dictatorială. Era o privire căreia nu puteai să nu i te supui. Avea să fie un tată de temut, într-adevăr.

— Da?

— Taci!

— Foarte bine, zise Toby, ridicând din sprâncene.

Jeremy îşi lăsă iar capul în mâini şi liniştea se aşternu din nou în încăpere. Gray sorbea din paharul lui. Joss se uita pe geam. Toby se trăgea de lavalieră. Apăsătoare şi mută, căldura miezului de vară sufoca odaia.

Tăcerea încordată fu sfâşiată de un răcnet.

Bărbaţii încremeniră.

— Toby, zise Jeremy, cu degetele albite de forţa cu care îşi strângea părul.

— Da?

— Vorbeşte mai departe!

Şi aşa făcu. Preţ de patru ore. După-amiaza se transformă în seară, coniacul clipoci în carafă, iar hainele şi lavalierele fură dezbrăcate de bărbaţii neliniştiţi şi asudaţi. În tot timpul acesta, Toby continuă să vorbească. Vorbi despre ogarii de vânătoare, despre box şi despre fiece subiect stupid şi fără noimă pe care şi-l putu stoarce din imaginaţie. Preocupări zilnice, banale, care spera că-l vor ajuta să-şi amintească faptul că, după ziua aceea, după travaliul lui Lucy, banala viaţă de zi cu zi va continua.

Pe măsură ce soarele la apus picta pe covoarele salonului nuanţe de vineţiu şi rubiniu, Toby tocmai se pornise să facă o descriere detaliată a noii mese de scris pe

care o comandase pentru biroul lui. În momentul acela începuse să răguşească şi se plictisise chiar şi el, dar până ce nu-i spunea Jeremy să se oprească, avea de gând să vorbească încontinuu.

— Am comandat sertare căptuşite cu fetru de culoare albastru-închis, zise el, căscând. Iar mânerele sunt sculptate în formă de…

Miss Osborne îi salvă pe toţi, slavă Domnului, când deschise brusc uşa salonului.

Jeremy sări în picioare. Toby, Gray şi Joss îl urmară, cu mişcări greoaie.

— Niciun bebe încă, îi anunţă Miss Osborne.

Patru piepturi se dezumflară la unison. Jeremy se prăbuşi înapoi în fotoliu, cu o înjurătură înfundată.

— Of, Dumnezeule, o să moară!

— N-o să moară, îl contrazise Miss Osborne, apăsat. Nu sunt motive de îngrijorare. Totul decurge aşa cum trebuie. Primele travalii sunt întotdeauna lungi, şi Lucy suportă bine durerile. Mă aştept să mai dureze câteva ore.

— Pot s-o văd? întrebă Jeremy.

Miss Osborne se opri în loc.

— Nu, milord.

Auzind cuvântul „milord”, Jeremy păru să-şi reamintească poziţia lui de superioritate. Toby urmări cum pe chip i se imprima decizia de a-şi asuma rangul, începând de la falca încleştată şi terminând cu ochii albaştri ca gheaţa şi sprâncenele groase, care arborau privirea pomenită mai înainte.

— Mă duc să o văd, zise el, ridicându-se din nou, cât era de înalt.

— Ba nu, n-o s-o faci.

Toby trebui să-i recunoască lui Miss Osborne curajul. Nu existau multe femei – nu existau mulţi oameni – care ar fi îndrăznit să-l înfrunte pe Jeremy cu toată aroganţa lui de conte de Kendall.

— Nu poţi să-l ţii departe de ea, obiectă Joss. E soţia lui.

Gray se alătură şi el efortului de a susţine cauza lui

Jeremy.

— Miss Osborne, cu siguranţă că i-aţi putea permite câteva cuvinte cu Lucy?

Tânăra clătină din cap.

— Problema nu e că eu nu-i dau permisiunea, problema e că Lucy nu vrea.

Privirea ei tăioasă poposi asupra lui Jeremy.

— Nu vrea să te vadă, milord. A subliniat acest lucru, şi eu pun dorinţa pacientei mele mai presus de dorinţele unui conte.

Jeremy blestemă iar.

Când Joss făcu la fel, Miss Osborne îi aruncă o privire stranie.

— Am coborât aici ca să vă informez despre starea lui Lucy, continuă ea. Acum, că am făcut-o, trebuie să mă întorc sus.

Se răsuci să plece, dar Jeremy se repezi la ea să o prindă de braţ.

— Hetta, te rog!

Vocea i se frânse. Toby se gândi că nu-şi văzuse niciodată prietenul atât de vulnerabil.

— Ştiu că Lucy e supărată pe mine. Mai devreme nu ne-am despărţit în termeni tocmai agreabili, dar trebuie să mă laşi să o văd, dă-mi ocazia să îndrept lucrurile.

— O să ai ocazia, milord. După ce se naşte copilul, dar nu înainte.

— Vrei să mă ţii departe de ea? întrebă Jeremy, privind-o insistent pe tânăra femeie.

Faţa ei deveni albă, şi pistruii îi ieşiră vizibil în relief.

— Dacă eu decid să-mi văd soţia, nici zece bărbaţi nu mă pot ţine departe de ea.

— Jem!

Toby făcu un pas între ei doi, punând o mână pe umărul lui Jeremy şi conducându-şi prietenul înapoi, cu o atingere uşoară, dar fermă.

— Ştiu că e greu, dar trebuie să respecţi dorinţa lui Lucy. Aşa cum spune Miss Osborne, vei avea timp berechet să te revanşezi mai târziu.

— Ascultă-ţi prietenul, milord!

Zicând acestea, Miss Osborne făcu o reverenţă formală şi părăsi încăperea.

În încăpere se aşternu din nou acea tăcere frustrată, neputincioşi să Jeremy păşea încolo şi-ncoace pe covor. Cray, se duse să scoată dopul unei noi sticle de băutură. Ocărând zdravăn, Joss ieşi din ui mere. Uşa se izbi cu putere în urma lui.

Toby se gândi că probabil ar fi trebuit să înceapă iar să sporovăiască, să asigure în continuare buna dispoziţie, dar nu prea mai avea chef să vorbească. Ce avea el chef să facă era să se repeadă în sus pe scări, să o găsească pe Isabel, să o cuprindă în braţe şi să-şi afunde faţa în părul ei cu parfum atât de dulce. Nu voia să o sărute şi nici să facă dragoste cu ea, nici măcar să-i vorbească. Voia doar să fie lângă ea. Cu disperare. Dorul acesta îl izbi ca un pumn, lăsându-i o durere surdă în piept. Şi odată cu asta veni şi înţelegerea acelei realităţi, care îl lăsă fără cuvinte.

Era profund, iremediabil îndrăgostit de soţia lui.

*

— Ce naiba crezi că faci?

Miss Osborne îngheţă pe prima treaptă a scărilor, cu mâna pe balustradă. Nu se întoarse.

— Dacă un bărbat vrea să-şi vadă soţia, cine eşti dumneata să-l opreşti? întrebă Joss, apropiindu-se cu un pas de ea.

Privi buclele subţiri de păr castaniu, acolo unde i se cârlionţau pe grumazul palid. Aşa de delicate şi de catifelate. Deloc potrivite cu firea ei.

— Dacă o femeie nu doreşte să-şi vadă soţul, zise ea calm, răsucindu-se pe călcâie ca să stea faţă-n faţă cu el, cine sunt eu ca s-o forţez?

Miss Osborne era o femeie mică de statură, dar cu avantajul unei trepte în plus, era aproape la aceeaşi înălţime cu el.

— Ştii ce înseamnă pentru un bărbat să-şi audă soţia

trecând printr-o astfel de agonie, ştiind că e neputincios să o ajute? Ştiind că ea ar putea să moară? E forma cea mai acută de tortură imaginabilă. Orice soţ devotat ar fi în stare să înghită cărbuni încinşi doar ca să-şi scutească soţia de un moment de suferinţă.

Împunse cu un deget spre salonul cu uşa închisă şi continuă:

— Bărbatul acela e bolnav de îngrijorare, şi remarcile dumitale nemiloase nu fac decât să-i sporească supărarea.

— Dacă lordul Kendall e bolnav de ceva, aceea e vinovăţia. Regretă cearta, şi aşa ar trebui, după cele povestite de Lucy. Dar scuzele lui vor trebui să aştepte. Eu sunt aici să aduc pe lume un copil, nu să cocoloşesc conştiinţa unui adult în toată firea.

Tonul ei impersonal nu făcu decât să pună paie pe foc şi să aţâţe furia lui Joss. Era limpede, după ţinuta ei dichisită, după bărbia înfiptă înainte, că voia să demonstreze că prezenţa lui nu avea niciun efect asupra ei, dar el ştia că avea.

Păşi mai aproape de ea, ştiind că ea nu va da înapoi. Deşi *rămăsese* perfect nemişcată, pupilele ei se lărgiră o idee, iar genele ei roşcate tremurară cu fiecare clipire a ei. Bun. Voia să o tulbure. Voia *să* spargă gheaţa care o strângea, împresurând-o, şi să descopere inima caldă, vie, despre care instinctul îi spunea că trebuie să se afle undeva înăuntrul ei.

— Miss Osborne, şopti el. Hetta. Oare poţi să fii aşa de rece, de lipsită de empatie?

— Nu sunt rece, sunt profesionistă. Sunt medic.

— Un medic tratează oamenii, nu doar rănile şi bolile. Ai fi un doctor mai bun dacă ai acorda puţină consideraţie sentimentelor pacienţilor. Şi ai fi o persoană mai bună dacă ai avea compasiune.

Ea râse amar.

— Dumneata mă încurajezi în acest sens. Desigur, în opinia dumitale, cineva nu poate susţine că suferă cu adevărat fără să afişeze în public o măsură egală de mâhnire. Nu toţi ne permitem luxul să ne desfătăm cu

propriile noastre emoţii, căpitane Grayson. Nu ştii că Lucy e prietena mea cea mai dragă? Mă doare să o văd în suferinţă tot atât cât îl doare şi pe lordul Kendall. Să vin să mă alătur vouă, gentlemanilor, atunci? Să-mi petrec seara blestemând, cu nasul în paharul de coniac? Poate că asta v-ar dovedi suficient empatia mea, dar nu ar ajuta-o pe Lucy să nască.

— Miss Osborne, eşti femeia cea mai instruită pe care o cunosc. Sunt convins că eşti mult mai deşteaptă decât o presupune această controversă, zise Joss, trăgând lent aer în piept, ca să-şi domolească frustrarea.

De ce femeia asta îl afecta atât de mult? De fiecare dată când se afla în prezenţa ei, se simţea silit să îşi explice defensiv purtarea, să se justifice într-un mod în care nu ar trebui să se justifice faţă de nimeni. Nu ştia de ce ar fi trebuit să conteze ce gândea ea despre el, dar aşa era. Conta chiar foarte mult.

— N-ar trebui să alegi între cele două, zise Joss. Nu poţi să fii şi doctor, şi fiinţă umană în acelaşi timp? Să fii şi medicul lui Lady Kendall, şi prietena ei?

Hetta rămase o vreme fără să spună nimic. Joss aştepta ca ea să vorbească.

— Mama mea, începu ea într-un târziu, a fost bolnavă, ţintuită la pat timp de peste un an. Tata s-a ocupat personal de îngrijirea ei. A consultat specialişti, şi-a petrecut nopţi lungi cercetând prin revistele de specialitate noi tratamente. Nici o singură dată – nici măcar spre sfârşit, când nu-şi mai amintea cum ne cheamă – tata nu şi-a permis să se lase pradă autocompătimirii. Nici o singură dată n-a lăsat-o să-i vadă supărarea. Iar în ziua când ea a murit, a rămas el oare la patul ei, ca să verse lacrimi inutile, doar pentru a-şi dovedi dragostea faţă de ea? Nu, a mers să îngrijească victimele unei explozii de la o mină din districtul vecin. Pentru că el era chirurgul, şi ei aveau nevoie de ajutorul lui.

În ochii ei căprui sclipeau scântei verzui.

— Toată lumea are răni, căpitane Grayson. Unii dintre noi sângerăm însă pe dinăuntru.

Ridică brusc o mână la tâmplă şi închise ochii. Atitudinea ei semeaţă se înmuie, şi Joss zări în sfârşit o geană din ceea ce aştepta să vadă încă din ziua în care fuseseră prezentaţi. În momentul acela nu mai era doctoriţă. Nu mai era eficientă sau încăpăţânată, dezagreabilă sau rece. Era pur şi simplu femeie – şi încă una sleită de oboseală. Orele lungi de muncă îi apăsau greu pe umeri. Cu ochii încă închişi, se clătină puţin pe picioare. Avea nevoie disperată să se odihnească.

Mai mult de-atât, avea nevoie să fie ţinută în braţe.

Joss ar fi putut să o îmbrăţişeze. Avea braţe puternice şi silueta ei subţiratică s-ar fi potrivit chiar bine în circumferinţa lor. Poate că, într-o altă zi, ea ar putea să fie destul de puternică pentru a-l îmbrăţişa, la rândul ei.

Dar n-avea să fie aşa de simplu. Nimic nu era vreodată atât de simplu. Intre ei pluteau întrebări, ostilitate şi fantome, iar Joss ştia din experienţă că era mult mai simplu să ia o femeie în braţe, decât să-i dea drumul.

— Iartă-mă, zise, sprijinindu-se cu o mână de balustradă şi ducând-o uşor în sus, până ce ajunse la doar un centimetru de a ei. Îmi dau seama că ziua de azi a fost dificilă şi pentru dumneata. Doar că ştiu prin ce iad trece lordul Kendall. În multe feluri, durerea lui e şi a mea. Dacă nu poţi să te îngrijeşti de sentimentele lui, poate vei încerca să te îngrijeşti de ale mele.

— Îmi ceri să am grijă, zise ea, cu ochii în continuare închişi, să am grijă de dumneata?

— Da, pe toţi dracii. Nu merit nici măcar atât? Nu sunt şi eu om, la fel ca lordul Kendall, ca orice bărbat?

— Doamne! Eşti la fel de prost ca orice bărbat.

Deschise ochii, şi îşi fixă privirea într-a lui. Era ceva acolo. Nu respectul pe care îl căutase el, ci altceva, mai bun şi, în acelaşi timp, mai rău. Emoţie pură şi intensă. Ei îi păsa cu adevărat de sentimentele lui. Îi păsa chiar foarte tare. Doamne, Dumnezeule, fata era pe jumătate îndrăgostită de el, dracu’ ştie de ce. Trecuseră de acum săptămâni de când el îi căuta punctul slab şi, în tot timpul ăsta, adevărul îl privea din oglindă. El era slăbiciunea ei, iar acum, că

amândoi aflaseră, ea începuse să tremure.

— Ah, zise el şoptit. Iartă-mă! Nu mi-am dat seama.

Hetta scoase un sunet gâtuit, mai degrabă un suspin sugrumat, în sufletul lui se născu un impuls de tandreţe, protector. Se aplecă înainte, şi lăsă mâna să-i alunece pe balustradă până ce degetul lui mare i-l atinse pe al ei. Simţi acolo fluturarea unei pulsaţii calde, unde pielea era crăpată şi aspră de la spălatul frecvent pe mâini. Netezi locul cu buricul degetului, aşteptându-se în fiece clipă ca ea să se retragă, dar nu o făcu.

— Ai putea, Hetta? întrebă el, domol. Ai putea să ai grijă de mine?

Până în clipa aceea nu ştiuse cât de mult îşi dorea să o întrebe exact asta. Şi nici nu-şi dăduse seama cât din grosolănia lui avusese drept scop să evite răspunsul.

— Căpitane Grayson…

— Joss, o corectă el, ridicând şi cealaltă mână, ca să-i cuibărească în ea obrazul ei îmbujorat.

Cu ochii închişi din nou, ea îşi lăsă abia simţit capul în palma lui.

— Numele meu e Joss, repetă căpitanul.

De deasupra lor se auzi atunci un geamăt grav. Hetta se smulse brusc din atingerea lui. Joss lăsă mâna să-i cadă de pe faţa ei, dar pe cealaltă o păstră împreunată cu a ei. Se uitară unul în ochii celuilalt câteva secunde şi în nuanţa aceea remarcabilă de alună Joss desluşi posibilităţi, întrebări şi temeri. Apoi văzu clipa în care ea se decise.

Îi dădu drumul mai înainte ca ea să se poată retrage.

— Nu pot să mă îngrijesc de dumneata, şopti ea. Mâhnire, amărăciune… acestea sunt răni pe care nu ştiu cum să le vindec.

— Hetta, stai! N-am vrut…

— Am treabă, zise ea, încrucişându-şi braţele şi retrăgându-se pe scări în sus. Întoarce-te la coniacul dumitale şi stai liniştit. Azi nu moare nimeni aici.

*

— O să-l omor.

Bel schimbă cu Sophia priviri îngrijorate. Cumnata ei stătea de cealaltă parte a patului şi îi făcea energic vânt lui Lucy. Pe partea ei, Bel punea o nouă compresă rece şi udă pe fruntea lui Lucy.

Eforturile lor nu reuşeau deloc să răcorească furiile femeii aflate în chinurile facerii.

— O să-l omor pe Jeremy pentru că mi-a făcut asta, zise Lucy, gâfâind fără suflu între două contracţii. Are idee cât de rău doare?

— Ai făcut destulă gălăgie ca să-şi facă o idee destul de clară, o apostrofă Miss Osborne, revenind în odaie cu un maldăr de prosoape într-o mână şi cu cealaltă ştergându-şi ochii.

— Doamne, gemu Lucy, ghemuindu-se toată, cu faţa contorsionată de durere, când un nou spasm puse stăpânire pe ea.

Bel băgă de seamă cât de palidă devenise Sophia. Probabil că nu mai fusese niciodată martora unor dureri atât de intense la o femeie în travaliu. Bel nu era moaşă, dar fusese prezentă la vreo câteva naşteri – cea mai importantă şi mai tragică fiind aceea a nepotului ei, Jacob.

Ştia destul ca să-şi dea seama că era ceva în neregulă.

Ocoli patul şi se apropie de Hetta, care se spăla în lighean.

— I-ai spus lordului Kendall? murmură Bel, prefăcându-se că împachetează şi răsîmpachetează prosoapele, în timp ce Hetta se freca pe mâini cu o bucată de săpun.

— Nu. Ce rost ar fi avut? E şi aşa mort de îngrijorare.

— Ai de gând să-i spui lui Lucy?

— Nu. Nu câştigăm nimic dacă o necăjim, răspunse Hetta, aruncând o privire peste umăr, spre Sophia. Iar cumnata ta şi aşa pare să fie în pragul leşinului.

— E doar îngrijorată pentru prietena ei şi pentru ea. O să vină şi rândul ei, la căderea iernii. Iar acum îşi închipuie că va suferi aceleaşi chinuri. Poate că-i explici tu după

aceea… de ce e posibil ca la ea să fie mai uşor.

— Dar s-ar putea să nu fie.

Hetta se clăti pe mâini, şi Bel îi întinse un prosop.

— Nu se ştie niciodată. Nu pot să-i promit nimic cumnatei tale. Un medic nu face niciodată promisiuni.

— Dar ai mai asistat la naşteri de felul acesta? Când copilul este cu spatele?

— Da, la mai multe. Majoritatea dintre ele au decurs perfect atât pentru mamă, cât şi pentru copil.

— Majoritatea, repetă Bel, cu un nod în stomac. Dar nu toate.

— Nu, nu toate.

Hetta se întoarse spre ea şi o privi drept în ochi.

— Lucy şi copilul vor fi bine. Am făcut o promisiune şi am de gând să mă ţin de ea. Nimeni nu moare azi aici.

— Credeam că tocmai ai spus că un medic nu face promisiuni.

— Ştiu.

Sprijinită de suportul ligheanului, Hetta îşi duse la frunte încheietura mâinii.

— Un medic, nu, dar promisiunea a fost făcută de o fată proastă şi închipuită, explică ea, reluându-şi masca rigidă de profesionistă.

Apoi adăugă:

— Dar medicul are de gând să o respecte.

Hetta reveni la locul ei de la piciorul patului şi ridică cearşafurile ca să examineze evoluţia lui Lucy. Bel se întoarse lângă Lucy şi înlocui compresa acum caldă de pe fruntea ei cu una nouă, proaspăt umezită. Nu putea face mare lucru, în afară de a-i asigura pe cât posibil confortul. Şi să se roage.

În tăcere, reluă litania pe care o rostise toată după-amiaza. Acum îşi extinse rugăciunile, adresându-se nu doar Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh, ci şi Fecioarei Preacurate. În mod normal, Bel evita orice aducea a superstiţii papistăşeşti. Evita în general să urmeze exemplul mamei sale – fie că era vorba de pasiuni sfinte sau profane. Dar în clipele de slăbiciune, uneori, nu putea rezista. Îi aducea

alinare să-şi pună credinţa într-o mamă divină. Una care întrupa toată seninătatea şi graţia care îi lipsiseră mamei ei.

Dumnezeu ştia doar câtă nevoie aveau femeile din încăperea aceea să primească puţină graţie şi seninătate.

Încă un ţipăt îşi făcu drum afară, printre dinţii scrâşniţi ai lui Lucy.

Sophia arăta ca şi cum urma să i se facă rău. Tipic pentru Bel, invidie eleganta stăpânire de sine a cumnatei ei. Uneori chiar îi fusese ciudă pe ea din această pricină şi îşi dorise să o vadă pe Sophia – măcar o dată – cât de puţin neliniştită. Dar văzând-o aşa de tulburată... Bel nu avu deloc satisfacţia pe care şi-o închipuise. Iar când ea însăşi descoperi tonul cumpătat cu care îşi vorbeau, ei bine, lumea chiar că i se schimbă radical.

Când contracţia încetă, Hetta împinse cearşafurile deasupra taliei lui Lucy.

— Lucy, ascultă-mă! Eşti gata să începi ce e mai greu?

— Să încep? ţipă Lucy. Cum adică să încep? Doar nu vrei să spui că după şase ore de travaliu în patul ăsta, abia acum suntem gata să începem.

— O să începi să împingi. E vremea să-ţi aduci copilul pe lume. La următoarele dureri vreau să te prinzi de genunchi şi să te apleci înainte.

Urmând instrucţiunile Hettei, Bel şi Sophia o ajutară pe Lucy să-şi ia o poziţie semiaşezată. Rămaseră nemişcate, aşteptând, până ce geamătul grav al lui Lucy reîncepu.

— Foarte bine, zise Hetta. Acum, împinge!

Lucy împinse. Şi îi sparse şi timpanele lui Bel, lipindu-le între ele cu ţipătul sfâşietor care îi însoţi efortul.

— Gata cu ţipatul, zise Hetta, odată ce durerea trecu, şi Lucy se prăbuşi inertă în braţele lui Bel şi ale Sophiei. Fiecare ţipăt înseamnă efort irosit. Ai nevoie să-ţi păstrezi forţele.

— Cât o să dureze? întrebă Sophia slab.

— Imposibil de spus, îi răspunse Hetta. Ore, poate.

— Of, Doamne, gemu Lucy. Ore? Nu pot face asta ore întregi!

— Ba da, poţi, o încurajă Bel.

— Nu, nu pot, repetă Lucy isteric. Chiar nu pot. M-am răzgândit. Du-te şi spune-i lui Jeremy că m-am răzgândit. E doar vina lui că acest copil nu vrea să iasă afară. Unde mi-a fost capul, când m-am măritat cu o brută mare şi căpoasă? Trebuia să mă fi măritat cu fiul vicarului. El mi-ar fi făcut copii mititei, ascultători. Copii care n-ar avea nevoie de ore ca să…

Vorbăria ei lăsă loc unui alt ţipăt de durere.

— Împinge Lucy! îi ordonă Hetta. Împinge cât poţi de tare!

— Într-o zi, gâfâi Lucy, odată ce contracţia trecu, o să fii tu în travaliu, Hetta, şi eu o să stau lângă patul tău şi o să ţi-o plătesc înzecit pentru toată această tiranie fără inimă.

— Şi vei fi bine-venită s-o faci, Lucy, dacă ziua aceea va veni vreodată.

Preţ de o clipă, în ochii Hettei se citi suferinţa. Clipi repede, să o alunge, dar nu înainte ca Bel să observe şi să simtă că i se implântă în inimă. Când ele trei erau distruse, această tânără femeie le ţinea împreună – şi o făcea de una singură. Singură. La finele acestei zile, Hetta era singura dintre ele care nu avea să simtă îmbrăţişarea reconfortantă a unui soţ.

Bel închise ochii. În spatele pleoapelor plutea imaginea zâmbetului alinător al lui Toby. În urma alinării venea iute, totuşi, vinovăţia. Undeva în decursul ultimei ore încetase să se mai roage divinităţilor şi începuse să şi-l închipuie pe soţul ei. Nu era de bine. Unde îi erau priorităţile?

Îşi reînnoi rugăciunile cu fervoare, dar deschise brusc ochii atunci când cineva o apucă de umăr.

Era Sophia, care se întinsese spre ea din cealaltă parte a patului. Avea ochii mari şi tremura. Mişcă din buze, spunând: „Vreau să plec”.

Bel scutură din cap.

— Nu poţi.

— Mi-e frică, şopti Sophia.

— Am auzit asta, spuse Lucy printre dinţii încleştaţi. Dacă eu trebuie să rămân, şi tu o să faci la fel.

— Lucy, te descurci de minune, zise Bel, netezindu-i părul ud de pe frunte. Gândeşte-te doar că în curând îţi vei ţine copilul în braţe. Nu mai durează mult de-acum. N-are cum.

Capitolul 17

Dar dură.

După aproape o oră de împins, Lucy era palidă şi udă de transpiraţie.

— Nu pot, gemu ea printre buzele crăpate.

— Uite, bea puţin ceai, zise Bel, ridicând ceaşca la gura ei.

— Nu, nu, făcu Lucy, clătinând din cap. Nu vreau ceai. Vreau să se oprească. Vreau să renunţ. Nu pot s-o fac, serios nu pot.

— Foarte bine atunci, zise Hetta, făcând un pas înapoi. Te cred că nu poţi.

— Ce? strigă Sophia. Dar cum o să…

— Nu vorbeşte serios, o linişti Bel. Lucy se descurcă minunat.

Între timp, panica i se agita în stomac. Dacă până şi Hetta îşi pierduse încrederea, aveau într-adevăr probleme.

O priviră toate pe Hetta, care îşi dezlegase şorţul din talie şi mergea să-şi clătească mâinile la lighean, îndreptându-se apoi spre uşă.

— Unde crezi că te duci? o întrebă Lucy, întinzându-şi gâtul ca s-o vadă mai bine pe prietena ei.

Hetta se opri în prag.

— Mă duc jos, să-i spun lordului Kendall că nu eşti în

stare să naşti.

— Pot să vin şi eu cu tine? zise Sophia, ignorând încercările lui Bel de-a o face să tacă.

— Ce poate să facă Jeremy în situaţia asta? întrebă Lucy. Că doar nu vine el aici, sus, să nască… aaau!

Se chirci la o nouă contracţie. Bel o susţinu pe după umeri în timp ce împingea şi îi murmură la ureche cuvinte de îmbărbătare.

— Nu, nu poate să facă nimic, zise Hetta, vorbind peste ţipetele de durere ale lui Lucy, dar poate că va vrea să-şi ia adio.

— Adio? exclamară Bel şi Sophia la unison.

Dacă Lucy ar fi putut să vorbească, dacă nu ar fi durut-o într-atât, Bel era sigură că ar fi transformat duetul lor într-un trio.

Cu braţele încrucişate la piept, Hetta se apropie de pat.

— Lucy, ascultă-mă! Copilul tău e întors. Şansele ca…

Bel o apucă pe Hetta de braţ.

— Te rog, nu!

Nu puteau să renunţe la speranţă, nu încă. Mai erau încă vreo câţiva sfinţi la care nu apelase.

— Ştiu eu ce fac, murmură Hetta. O cunosc pe Lucy.

Odată trecută contracţia, Lucy se lăsă pe spate în perne şi se uită la prietena ei cu ochii verzi, sclipitori.

— Să nu îndrăzneşti! N-am nicio intenţie să-mi iau adio de la Jeremy. Sunt încă prea supărată pe el după cearta de azi-dimineaţă.

Hetta se aşeză pe marginea patului şi o luă pe Lucy de mână.

— Atunci, ascultă-mă! Copilul e întors, nu are capul înainte, aşa cum ar trebui. Acesta e motivul pentru care îţi este atât de greu.

— Doamne sfinte, zise Lucy, suflându-şi o şuviţă de păr intrată în gură. E un ştrengar incorigibil deja.

— Da. E limpede că seamănă cu maică-sa.

— O să mor? Spune-mi drept!

— Ştii că nu te-aş minţi niciodată. Pericolul există,

pentru tine şi pentru copil. Dar de când un mic pericol te-a oprit pe tine să faci ceva? continuă Hetta, strângând-o pe Lucy de mână. Lucy, eşti persoana cea mai încăpăţânată şi mai imprudentă pe care o cunosc. Prietenii tăi te iubesc în ciuda firii tale. Soţul tău te iubeşte aşa cum eşti. Lordul Kendall crede că tu poţi face orice. Nu mă pune să cobor acolo şi să-i spun că nu-i aşa. Nu-l lăsa să creadă c-ai cedat, sau ştii la fel de bine ca şi mine că n-o să-ţi mai dea pace în veci. Dacă acum e exagerat de protector cu tine…

— N-ai curajul, zise Lucy, cu ochii mijiţi. Hetta Osborne, eşti o femeie fără inimă.

— O să-ţi limiteze mişcările mai mult ca oricând, o ameninţă Hetta. O să se poarte cu tine ca şi cum ai fi de cristal. O să-i fie aşa de frică să nu te lase însărcinată, că n-o să…

— N-o să mă mai atingă niciodată? pufni Lucy. Nu prea cred. Dacă ar fi avut atâta voinţă, nu ne-am fi căsătorit în veci.

Oftă, cu ochii în tavan.

— Dar e posibil să se abţină un an sau doi.

— Exact, răspunse Hetta. Lucy, eşti în stare să o faci. Dacă te concentrezi şi faci toate eforturile şi, mai dificil ca orice, îmi urmezi indicaţiile, atât tu, cât şi copilul o să supravieţuiţi. Dar dacă am să cobor chiar acum la lordul Kendall, mândria ta va rămâne ştirbită.

Lucy închise ochii şi rămase nemişcată, inspirând şi expirând ritmat, pe nas. Îşi subţie buzele uscate şi livide până ajunseră două linii, apoi le arcui într-un zâmbet forţat.

— Lucy, nu-ţi face griji, zise şi Sophia. Suntem lângă tine, să te ajutăm.

— Nu puteţi să mă ajutaţi, răbufni Lucy. Nimeni nu poate.

Hetta îi dădu drumul la mână.

— Foarte bine. Atunci, mă duc jos.

— Peste cadavrul meu.

Lucy se chinui să se ridice pe coate şi scrâşni din dinţi.

— Nimeni nu poate să mă ajute, dar o s-o fac singură.

O să împing copilul ăsta afară, chiar dacă mă va costa viaţa.

*

Servitorii strânseră tăvile pregătite pentru cină, rămase neatinse.

Pe măsură ce seara înainta, ţipetele lui Lucy deveneau tot mai puternice. Apoi, mai slabe. Biata de ea era probabil epuizată, se gândi Toby. El sigur era, şi nu făcuse absolut nimic, în afară de faptul că stătuse în salonul acela toată ziua, vorbind încontinuu, până la năuceală, şi privind agonia celui mai bun prieten. O invidia pe Isabel pentru că avea de făcut ceva cu mâinile. De ce nu putea şi el să fie pus la muncă, să fiarbă pânzeturile?

Se pare că şi Gray îi împărtăşea sentimentele. Măsura salonul în lung şi-n lat, ca un animal în cuşcă.

— Doamne! Cât mai poate s-o ţină tot aşa? Nu mai rezist mult.

Încă înţepenit în acelaşi fotoliu unde şezuse toată seara, Jeremy săltă capul.

— Crezi că e dificil pentru tine? Închipuie-ţi ce simt eu.

— A, dar îşi închipuie, îi zise Toby lui Jeremy. Tocmai de aceea e aşa de agitat. O să-i vină şi lui rândul, cât de curând.

Ridică bărbia şi strigă spre Gray:

— Când trebuie să nască Sophia? Pe la sfârşitul lui noiembrie, presupun.

— În decembrie, zise Gray, privindu-l fix. De unde ştii? Doar dacă… Nu cred că ţi-a spus ea, nu?

— Nu, n-a fost nevoie, zise Toby. Am trei surori mai mari şi zece nepoate şi nepoţi cu totul. Pur şi simplu îmi dau seama. Felicitări!

— Vă rog, am putea discuta şi despre altceva decât despre procreare? întrebă Joss proptindu-şi cizmele pe măsuţa de lângă el.

Îi aruncă o privire lui Toby.

— Sunt sigur c-a mai rămas un subiect neatins din

lexiconul tău prodigios. Consideră asta ca pe o practică pentru cariera ta în parlament.

— Există un subiect, zise Gray. Ia spune-ne despre campanie. Cum merge?

— Păi… merge, răspunse Toby, fâţâindu-se în fotoliu.

— Ultima informaţie pe care am auzit-o e că aveţi egalitate de voturi tu şi Yorke.

— Aşa e, dar cei mai mulţi dintre alegători nu au votat încă. Mai aşteaptă, presupun.

— Ce anume? întrebă Joss.

— Mita, răspunse Gray, aruncându-i o privire lui Toby. Vor să vadă care dintre candidaţi va plăti cel mai mult. Am dreptate?

Toby se scarpină după ceafă.

— Poate, dar o să aştepte în zadar. Domnul Yorke nu cred să se dedea la mituire, şi tu ştii la fel de bine ca mine cum ar reacţiona Isabel la ideea ca eu să-mi cumpăr voturile.

Gray şi Joss chicotiră.

— Exact, continuă Toby.

O discuţie despre transportul maritim sau taxele vamale îi duse pe fraţii Grayson într-o cu totul altă zonă de discuţie.

Jeremy se ridică din fotoliul lui şi se apropie de fereastră. Toby i se alătură.

Cu vocea şoptită, îi zise:

— Pot să-ţi cer sfatul într-o chestiune, Jem?

Jeremy consimţi cu un mârâit.

— Tu eşti în Camera Comunelor, evident, continuă Toby. Spune-mi, legat de alegerile astea… care crezi că e calea cea mai sigură ca să pierd?

— Să pierzi? Nu vrei să câştigi?

— Nu, nu în mod deosebit. Adică, Yorke ne-a reprezentat comitatul ani în şir. Parlamentul e viaţa lui. Nu mi se pare drept să-i răpesc acest lucru. Omul îmi e prieten.

— Atunci de ce-ai mai candidat?

— Pentru că i-am promis lui Isabel înainte de a ne căsători, oftă Toby. Are ideea asta că, dacă eu sunt

parlamentar, ea o să aibă mai multă influentă în societate.

Jeremy ridică puţin din umeri.

— Cam aşa o să fie. Şi din câte am auzit, influenţa lui Yorke a cam scăzut. E gata să se retragă. Mi se pare un aranjament benefic pentru toată lumea.

— Da, pentru toată lumea în afară de mine.

Jeremy îl privi întrebător.

— N-am ce face, Jem. Nu vreau să fiu parlamentar. Ştiu, sună dezgustător de egoist. Doar că… — îşi trecu o mână prin păr – mi se pare că ar trebui să candidez pentru parlament din propriile mele motive, înţelegi? Pentru că vreau eu, nu doar pentru că vrea Isabel să o fac.

Sunase total aiurea. Toby îşi dorea cu sinceritate să găsească un scop, un ţel mai generos în viaţa lui, în afară de a se îngriji de domeniul care aproape că nu avea nevoie să fie îngrijit şi de a valsa cu fetele pe terase. Îşi dădea acum seama, urmărind principiile lui Isabel în acţiune, că tânjise ani în şir exact după aşa ceva. Dar, destul de egoist, Toby voia să descopere singur acel scop sau ţel, nu să-i fie băgat pe gât de altcineva. Nici măcar de ea.

— Doamne! Te auzi ce spui?

De sus răzbătură până la ei alte sunete neomeneşti, şi Jeremy tresări. Îşi ridică privirea spre tavan.

— Într-o bună zi o să fie nevasta ta acolo, sus, ţipând. O să treacă prin chinurile iadului doar ca să aducă pe lume copilul tău. În clipa asta nu există nimic – absolut nimic – pe care nu l-aş da lui Lucy, până şi viaţa mea, iar tu te plângi de perspectiva participării la câteva şedinţe plicticoase ale unor comisii şi de asumarea datoriei tale îndelung evitate de nobil gentleman. Vrei să te sfătuiesc în ce fel să pierzi?

Toby se făcu mic. Ei, pusă problema în acest fel… Pentru un plan care fusese gândit să fericească pe toată lumea, schema cu alegerea lui nu prea îl făcea să se simtă altfel decât ca un bădăran de-a dreptul.

— Îţi spun eu cum să faci ca să pierzi, continuă Jeremy pe un ton abia şoptit. Ceartă-te cu soţia ta gravidă. Urlă la ea plin de ură, spune-i lucruri impardonabile. Fă-o să plece de acasă într-un acces de furie, ca să intre în travaliu

cu o lună prea devreme. Pune în pericol sănătatea ei şi viaţa copilului tău nenăscut. Fă-o să fie atât de al naibii de furioasă pe tine, că nici măcar n-o să-ţi dea voie să stai la patul ei când e în chinuri. Uite aşa pierzi… totul.

Toby îl compătimea pe prietenul lui. Ştia că Jeremy era înclinat spre accese de umor negru, dar acesta era pesimism dus la extrem chiar şi pentru el.

— Jem, zise, aplecându-se mai aproape de el şi silindu-l pe Jeremy să se uite în ochii lui. Lucy o să fie bine, şi copilaşul la fel. Ai să vezi! Indiferent de ce v-aţi certat voi doi, totul va fi iertat când o să vă giugiuliţi împreună copilul nou-născut.

Jeremy clătină din cap.

— Cum poate să mă ierte? Eu singur nu mă voi ierta niciodată.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? Nu-mi pot imagina o ceartă aşa de grozavă pe cât vrei tu să descrii.

Jeremy pufni încet, oftând adânc.

— Am ajuns acasă devreme, pe la amiază. Mă aşteptam să o găsesc pe Lucy în noua odaie pentru copil. În ultima vreme îşi petrece acolo toată ziua, aranjând şi rearanjând lucrurile. Închipuie-ţi, bag capul pe uşă, dornic să-i fac o surpriză soţiei venind acasă pentru prânz, şi o găsesc cocoţată pe o măsuţă cu trei picioare, ca să aranjeze plasa ce înconjoară leagănul.

Îşi trecu mâna prin păr.

— Sigur că am speriat-o şi, cum e stângace şi rotofeie, căţărată pe masa instabilă…

Lui Toby îi stătu inima.

— A căzut?

— Nu, slavă Cerului!

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Am dat fuga până la ea şi am luat-o pe sus, să o cobor de pe masă.

E posibil şi să fi scos şi câteva vorbe bolovănoase, în acest timp.

Toby abia îşi abţinu imboldul de a chicoti, imaginându-şi scena.

— Şi Lucy cum a reacţionat?

— Tu ce crezi? zise Jeremy, ridicând din sprânceană. Evident că s-a supărat şi a început să mă bombăne pentru că am intervenit. Dar, la naiba, ar fi putut să cadă în orice clipă. Ce fusese în capul femeii? Nu ducem lipsă de servitori care să se ocupe de plase, dacă asta era ce-şi dorea. Nu, Lucy trebuia să facă ea însăşi treaba, nu contează pericolul la care se supunea pe ea, dar şi pe copil.

— Toate ajung aşa când li se apropie sorocul, zise Toby, sorbind din băutură. Către finalul sarcinii surorii mele Fanny, soţul ei a găsit-o în bucătărie, stând în patru labe şi curăţând cu o agrafă de păr rosturile dintre scândurile pardoselii.

Jeremy clătină din cap.

— Problema n-a fost c-am dat-o jos de acolo, ci tot ce a urmat. Ne-am certat cum nu ne-am mai certat de la primele săptămâni ale căsniciei noastre. Întâi am fost al naibii de speriat, pe urmă am fost al naibii de furios. Lucrurile pe care i le-am spus, Toby… Lucy n-o să mă ierte niciodată. De aceea refuză să mă vadă acum. Ştie că eu am fost de vină, că eu am forţat-o să intre în travaliu înainte de vreme. Vrea să mă pedepsească, şi Dumnezeu mi-e martor, chiar o merit.

Strânse pumnul şi îl propti tare de pervazul ferestrei.

— În clipa asta abia dacă-mi pasă de copil, aşa un monstru sunt. Nu vreau decât ca Lucy să fie bine. Nu ştiu ce m-aş face dacă ar fi să o pierd.

— N-o s-o pierzi, zise Toby, punând o mână pe umărul prietenului său. Jem, îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun astfel, dar Lucy ştia cu mult înainte de dimineaţa asta ce tiran imposibil eşti.

— O brută cu mintea vraişte, zise Jeremy, făcând o grimasă. Aşa îmi spune când e supărată.

— Foarte bine. Atunci, ştie ce brută cu mintea vraişte eşti, dar mai ştie şi că o iubeşti. Nu eşti singurul cu imbolduri protectoare. Dacă te ţine la distanţă, mă îndoiesc că o face din dorinţa de a te pedepsi. Dacă eu o cunosc pe Lucy cât de cât, ea este cea care te protejează pe tine. Aşa

cum o dovedeşte cearta voastră neînsemnată de azi-dimineaţă, tu nu suporţi să o vezi suferind. Ea ştie asta şi nu vrea să-ţi fie şi mai greu decât îţi e deja.

— Greşeşti, îl contrazise Jeremy, frecându-şi tâmplele, dar aş vrea din suflet să ai dreptate.

— Când vine vorba de femei, întotdeauna am dreptate.

Spunând acestea, Toby nu mai ştiu ce să adauge. Joss şi Gray se opriseră de mult timp din discuţii şi încăperea se afundă într-o tăcere adâncă. O tăcere stranie, mortală. Fără ţipetele lui Lucy. Fără plânsete de copil. Doar tăcere.

— S-a făcut linişte sus, zise Gray într-un final. Sau n-aţi băgat de seamă?

Toby înjură în gând. Sigur că observase. Încercase să nu facă speculaţii pe seama asta.

Jeremy se întoarse la fotoliul lui şi se prăbuşi în el. Cu un geamăt surd, îşi îngropă faţa în mâini.

— Lucy e bine, zise Joss. N-o să moară, nu azi.

Jeremy scoase o exclamaţie ironică.

— Brusc, ai devenit vocea optimistului? De unde ştii c-o să fie bine?

— Ştiu pur şi simplu.

Miss Osborne intră în salon înainte ca ei să apuce să lămurească afirmaţia. Şorţul tinerei femei era mototolit şi murdar, dar stăpânirea ei de sine rămăsese intactă. Expresia placidă nu trăda nici urmă de emoţie, nici mâhnire, nici bucurie.

— Lord Kendall, zise ea, Lucy a cerut să te vadă acum.

— Vai, Doamne, gemu Jeremy. Moare, nu-i aşa? E singurul motiv pentru care ar vrea să mă vadă. Nu m-ar fi chemat dacă nu era pe moarte.

— Nu moare, îl asigură Miss Osborne.

Jeremy se opri.

— Copilul?

Tânăra oftă.

— Milord, cred c-ar trebui să urci şi să vezi singur.

Jeremy înjură în barbă.

— Nu sună bine deloc. Eşti sigură că Lucy vrea să mă vadă?

— Sunt sigură. A cerut să te vadă, în termeni cât se poate de clari. Jeremy se ridică în picioare.

— Spune-mi ce-a zis. Vreau să aud ce-a spus, cuvânt cu cuvânt.

— Foarte bine, zise Miss Osborne, încrucişându-şi braţele la piept. Cred că suna cam aşa: „Spune-i brutei cu mintea vraişte, care îmi e soţ, că fiul lui are nevoie de un nume”.

Toby intră şi el în corul vocilor masculine care îl felicitau pe Jeremy.

— Vezi, ţi-am spus că totul va fi bine. Ai dobândit un fiu şi nu ai pierdut-o pe Lucy.

— Nu? zise Jeremy, cu o expresie nepăsătoare pe chip. Ai auzit ce a spus. Nu vrea să mă ierte.

— Milord, nu m-aţi lăsat să termin.

Pe buzele lui Miss Osborne juca urma celui mai subtil dintre zâmbete.

— A zis: „Spune-i brutei cu mintea vraişte, care îmi e soţ, că fiul său are nevoie de un nume şi…”

— Şi?

— Şi că soţia lui are nevoie de un sărut”.

Toby îşi imagină că expresia severă de pe faţa lui Jeremy se transformase într-un surâs minunat în clipa în care o zbughise din încăpere, deşi nici nu observase atunci când prietenul lui ieşise. Atenţia lui fu atrasă de sosirea Sophiei. Aceasta trecu în viteză pe lângă Miss Osborne şi se aruncă în braţele lui Gray, îngropându-şi faţa în pieptul lui. Acesta răsuflă vădit uşurat când ea începu să plângă şi dădu drumul unui şir de sudălmi colorate, demne de un marinar. Toby nu ar fi rostit niciodată astfel de vorbe în prezenţa unei doamne – la naiba, pe câteva dintre ele nici măcar nu le mai auzise până atunci –, dar Sophia nu părea să fie deranjată. Umerii ei se zguduiau în timp ce râdea şi plângea în acelaşi timp.

Apoi observă că Joss şi Miss Osborne schimbară nişte priviri cu subînţeles. Cei doi se uitau unul la altul, fără să

vorbească – Miss Osborne încă încremenită în cadrul uşii, iar Joss în continuare tolănit pe canapea, cu braţele îndoite sub cap. Toby nu putea să desluşească cu exactitate ce fel de emoţii trădau privirile lor, dar putea să spună că exprimau un anumit grad de intimitate. Niciun gentleman – nici măcar unul aşa de lipsit de maniere ca Joss – nu ar fi întâmpinat o doamnă într-o astfel de poziţie, dacă între ei nu exista o anume legătură.

Ei, aceasta fusese ziua surprizelor. Dintre toate cuplurile imposibile din lume…

Cu senzaţia că e voaior, Toby se întoarse să privească pe fereastră. Se simţi invadat de un sentiment de invidie. Nu era gelozie. Nu-l mai ura pe Gray pentru că i-o furase pe Sophia. Era limpede că erau făcuţi unul pentru altul şi că, fără căsătoria lor, Toby nu ar fi găsit-o niciodată pe Isabel. Nu, îl invidia pe Gray – şi pe Jeremy, şi poate acum şi pe Joss – dintr-un cu totul alt motiv. Pentru că se iubeau fără rezerve. Necondiţionat. Nu doar pentru forţa lor, ci şi pentru slăbiciunile lor. Jeremy putea să bată câmpii şi să urle la soţia lui dimineaţa, şi să-şi afle iertarea înainte de căderea nopţii. Sophia îi era devotată soţului ei, fie că era un cavaler al onoarei ori un aspru căpitan de corabie. Toby ştia că Isabel ţinea la el. Atâta vreme cât se ridica la nivelul idealurilor ei, ştia sigur că avea să se bucure de stima ei. Dar cât exact va dura asta? Era şi el doar un om, la urma urmelor. Chiar dacă ar fi reuşit să treacă nevătămat de alegerile astea… ştiuse dintotdeauna, din clipa căsătoriei lor că, până la urmă, va scădea inevitabil în ochii ei. Când Isabel avea să-l vadă în postura lui cea mai rea, mai imatură şi mai egoistă, nu se va mai bucura de nicio iertare din iubire. Totul se va sfârşi între ei.

Ce nesocotit era! Se străduise atât de mult să câştige inima soţiei lui, încât o neglijase pe a lui. Acum inima lui bătea pentru ea, şi miza era mai mare ca oricând. Dacă acum pierdea stima ei…

— Toby.

O atingere uşoară îi încălzi mâna. Isabel intrase atât de încet, că nici măcar nu o auzise. Dar iat-o acolo –

solemnă, graţioasă şi atât de al naibii de frumoasă, că îl durea inima. Doar umbra cearcănelor de sub ochii ei îi trădau oboseala. O trase în braţele sale, sprijinindu-i greutatea trupului pe pieptul lui.

— Of, fata mea dragă! Cât de mult ai muncit azi!

— E un copil minunat, murmură ea, cuibărindu-se sub aripa lui protectoare.

— Sigur că da.

O sărută pe creştetul capului, inhalându-i parfumul de verbină din păr. Îi adora mirosul acela proaspăt şi reconfortant. O iubea pe femeia aceea. Într-o bună zi îi va mărturisi, şi apoi va rămâne acolo, cu sufletul la gură, aşteptând să audă dacă şi ea simţea la fel.

Dar nu azi. Azi nu mai avea cuvinte.

Capitolul 18

— Zău, Toby. Eşti sigur că se cuvine? întrebă Isabel, privind încruntată spre firma aurită, cu scris înflorit: „Madame Pamplemousse, croitoreasă”.

Un cuplu tânăr trecu pe lângă ei îmbrâncindu-i, iar Isabel îşi împletici picioarele pe pavajul de pe Bond Street.

— Gentlemanii adevăraţi îşi însoţesc soţiile într-un astfel de loc?

— Nu, zise el, deschizându-i uşa. De obicei, gentlemanii îşi însoţesc amantele într-un astfel de loc.

Bel se opri în prag, cu un picior în aer.

— Nu te speria! o tachină el, împingând-o înăuntru şi pe scări în sus. Nu mă referem la mine. Dacă aş fi adus o amantă în prăvălia asta, nu mi-aş aduce acum soţia, nu-i aşa?

— Sir Toby! îl strigă dinăuntru o femeie, când ajunseră în capătul scărilor. *Mon Dieu!* Credeam că nu veţi

mai veni niciodată pe la noi.

— Voiai să nu mai vii? îl întrebă Bel, privindu-şi prudentă soţul, în timp ce păşea în încăperea de unde se auzise vocea.

Interiorul ce i se aşternu dinaintea ochilor era sclipitor. Valuri de ţesături în toate culorile curcubeului căptuşeau doi dintre pereţi într-o simetrie perfectă, paralelă. După ce clipi de câteva ori, îşi dădu seama că ţesăturile erau stivuite, de fapt, pe un perete, iar celălalt era acoperit de oglinzi care creau această iluzie. Bobine de panglici şi dantele umpleau golurile existente între sulurile de pânzeturi, şi, lângă fereastră, într-o vitrină de sticlă, erau expuse pene strălucitoare şi briliante. Spaţiul colorat dădea impresia de dezordine, dar podelele de sub picioarele lui Bel străluceau de curăţenie. Colţurile erau locurile cele mai curate ale încăperii, fără pânze de păianjen sau de praf adunat.

— Am auzit că te-ai însurat.

O femeie cu părul argintiu, îmbrăcată în mătase violet, se apropie foşnindu-şi rochia, să-i întâmpine, şoldurile ei largi vânturând greutatea jupei încolo şi-ncoace. Când femeia îl apucă pe Toby de braţ, sprâncenele ei subţiri şi negre se ridicară.

— N-am vrut să credem. Am fost aşa de încântate când ai scăpat de chestia aceea mică şi palidă, de Sophie aia. Se pricepea la culori, dar întotdeauna am ştiut că te-ar fi trădat.

Apoi se întoarse spre Bel.

— Dar văd că gusturile ţi s-au schimbat în bine. Asta nu este englezoaică?

— Doar pe jumătate, îi zise Bel.

— Ah, spuse *Madame,* măsurând-o din cap până-n picioare. Să sperăm că e jumătatea bună.

Bel rămase cu gura căscată la Toby. El îi zâmbi şiret.

— Bel, dă-mi voie să ţi-o prezint pe *Madame.* Ea a creat toate rochiile surorii mele Margaret, încă de la debutul ei în societate. Am fost escorta silită a lui Margaret la multe probe.

— Silită? Îşi ţuguie franţuzoaica buzele rujate cu roşu. Nu se prea potriveşte cu ce povestea Mirette.

— Mirette? zise Bel, muşcându-şi buza.

Oare rostise cu glas tare?

Madame Pamplemousse o apucă de braţ pe Bel.

— Nepoata mea, ucenică de croitoreasă, a venit de la Paris ca să deprindă meseria. Sir Toby a corupt-o în cel mai groaznic mod.

— *Eu* am corupt-o? zise Toby, râzând. Eram la frageda vârstă de cincisprezece ani. Nepoata aceea a dumitale avea cu trei ani mai mult şi vreo şase iubiţi la cingătoare. Tot ce puteam face pentru a obţine un sărut era s-o linguşesc.

Croitoreasa scoase un sunet franţuzesc pentru a-şi exprima scepticismul.

— Şi Joséphine?

— Te rog, hai să nu vorbim de Joséphine!

— Marie-Claire?

— Hai să nu vorbim de Marie-Claire!

Toby îşi apucă reverul cu mâna şi făcu o mină dramatică.

— Ştii, prăvălia asta a făcut o pernuţă de ace din inima mea de adolescent. M-a trimis pe calea pierzaniei şi a risipei. M-a făcut să uit de bunele intenţii. Îţi spun eu, drumul spre iad este pavat cu mătase, dar…

Mâna lui o prinse pe Bel de talie.

— Am aici propriul meu înger păzitor, care e hotărât să-mi salveze sufletul păcătos.

Madame Pamplemousse o privi pe Bel cu ochii ei rimelaţi cu kohol. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet de felină.

— Un înger! Nu prea cred. Nici măcar pe jumătate.

Îi dădu încet ocol lui Bel, trecându-şi palmele peste conturul umerilor şi al braţelor ei. Apoi al şoldurilor. Bel înţepeni.

— Braţele depărtate, *ma chère.*

Cu două lovituri bine plasate în coşul pieptului, *Madame* o sili pe Bel să-şi depărteze braţele. Apoi

croitoreasa o apucă de şolduri şi îi roti corpul până ce ajunse cu faţa spre peretele de oglinzi. Bel se simţea mai degrabă ca o marionetă.

— Ca să fii un înger adevărat, zise croitoreasa, strecurându-şi mâinile pe torsul încorsetat al lui Bel, trebuie să le oferi bărbaţilor o idee despre cum arată raiul.

Zicând astfel, îi cuprinse pieptul cu mâinile şi îl împinse în sus, până ce pielea măslinie se revărsă din corsajul de muselină în două cupe generoase.

Îngrozită, Bel îşi drese glasul, însă nu reuşi să scoată niciun sunet. Mai mult ca sigur că femeia o lăsase fără aer. Din fericire, Toby studia vitrina de sticlă, fără să se uite la ele.

— Da, mult mai bine, zise *Madame,* scrutând imaginea reflectată a lui Bel. Lady Aldridge, o să vă croim un corset potrivit. Unul care o să-i facă – îi înfoie iar sânii plini – să plutească ca nişte nori.

Croitoreasa lăsă mâinile în jos şi pieptul lui Bel reveni în corset cu un pocnet aproape sonor. Imediat îşi încrucişă braţele la piept ca să împiedice un nou asalt. Probabil că se apropia de ciclu. Sânii erau deja grei azi şi o dureau, iar libertăţile pe care şi le luase *Madame* nu ajutaseră deloc.

— Are nevoie de o rochie, zise Toby, renunţând să mai studieze paietele, potrivită pentru mersul la operă, care să fie gata de azi în trei zile.

— La operă? repetă Bel. Dar nu se poate!

— Trei zile? plescăi *Madame* din limbă. Imposibil.

— Sigur că se poate, spuse Toby, păşind spre ele şi privind-o direct în ochi pe Bel, a cărei imagine era proiectată în oglindă.

Apoi se întoarse spre *Madame* şi continuă:

— Te-am mai văzut făcând minuni şi altă dată. Să nu-mi spui că degetele acelea agile şi-au pierdut îndemânarea, Maxine.

— Ce ştii dumneata despre degetele mele agile?

Îi aruncă o privire cochetă, în timp ce scotea un metru de croitorie dintr-un sertar.

— N-ar fi trebuit să-ţi pierzi vremea cu fetele acelea,

mon lapin. Eu te-aş fi corupt dincolo de orice speranţă de salvare.

— Promisiuni, promisiuni, spuse Toby, apucând-o pe franţuzoaică de mână şi sărutându-i în joacă degetele.

Apoi îi murmură ceva în limba franceză. Ceva care suna obscen, deşi, în franceză, totul suna obscen.

Din spatele draperiilor ce camuflau fundul încăperii, se auzi un cor de chicoteli feminine. Probabil că Toby fusese obscen.

Bel oftă. Se întreba dacă avea să se obişnuiască vreodată să-l vadă pe Toby flirtând cu alte femei. Îşi dădea seama că invidia care o marina pe interior era absurdă. La fel ca *Madame,* nici celelalte partenere ale lui cu care făcea schimburi de replici spirituale nu erau deosebit de tinere sau de atrăgătoare. Erau doar femei pe care Toby dorea să le amuze sau să le flateze, dintr-un motiv sau altul. Bel se îndoia că el îşi dădea seama de acest schimb constant de complimente mai mult decât o făcea când ţinea socoteala bănuţilor care intrau sau ieşeau din buzunarele lui. Le oferea doamnelor ceea ce, în esenţă, era un dar minunat: un moment fugar în care să se simtă dorite de cel mai atrăgător bărbat din Londra. În schimb, ele îi dădeau… cam tot ce-şi dorea el. Şi cum era perfect conştientă de cât de râvnit era soţul ei, nu putea susţine c-ar fi fost un schimb nedrept.

Cel puţin, pe ea nu o trata în acelaşi fel. Îi oferea lui Bel mai mult decât nişte clipe trecătoare, îşi reaminti ea. Îi oferea nopţi întregi de tandră afecţiune, fără să ceară nimic în schimb. Şi oricum, ea nu se aştepta la devotamentul lui deplin. Nu îşi dorea *dragostea* lui. Aşadar, n-ar trebui să fie geloasă. De fapt, ar trebui să-l încurajeze să facă uz de şarmul lui – acelaşi talent, fie el şi altfel folosit, i-ar asigura succesul politic.

Totuşi, chicotelile acelea o călcau pe nervi alarmant de mult.

Sigur se apropia de perioada de ciclu. La gândul acela, deveni şi mai iritată şi protestă:

— Nu putem merge la operă săptămâna aceasta. N-ai

de unde să ştii dacă urnele se vor închide iar devreme.

În după-amiaza aceea, o surprinsese sosind acasă imediat după prânz, din cauza unui eveniment neaşteptat.

— Care a fost motivul? Soţia observatorului alegerilor s-a îmbolnăvit?

Chiar dacă auzise întrebarea, Toby nu-i răspunse la ea, spunând în schimb:

— În ziua când mergem la operă, pur şi simplu o să plec mai devreme. Câteva ore de absenţă de la tribună n-o să-mi strice campania. S-ar putea să mai scadă din profitul proprietarului tavernei, dar asta-i inevitabil.

— Pe aici, milady, o pofti croitoreasa, arătând spre fundul prăvăliei. O să vă luăm măsurile.

Bel nu o băgă în seamă.

— Oricum, chiar dacă în programul tău e loc pentru frivolităţi, într-al meu, nu. Societatea a programat pentru vineri o demonstraţie cu echipamentele de curăţare a coşurilor. Trebuie tipărite broşuri, sunt invitaţii de trimis. Am de discutat cu bucătăreasa despre gustări şi…

— Isabel, zise el.

Îi puse o mână pe umăr, cu un gest apăsat, autoritar, care o făcu pe Bel să-şi dea seama cât de copilăros sunaseră vorbele ei.

— E un spectacol de operă, continuă, calm. Nu o bacanală. De ce te supără atât de tare ideea?

— Eu… Nu ştiu.

Şi sincer nu ştia, dar o deranja foarte tare. Nu-i plăcea să se afle în prăvălia aceea, în care se simţea parfumul trecutului lui Toby. Nu voia decât să poată pleca.

— N-am nevoie de o rochie nouă, încercă ea din nou. Am acasă un dulap plin de rochii.

Toby le desfiinţă pe toate cu o clătinare a capului.

— Rochii de debutantă. De fată virgină, modeste, drăguţe. Eşti o femeie căsătorită, cu stare şi influenţă, şi-ar trebui să arăţi ca atare. Degajată, îndrăzneaţă, sofisticată.

Bel se încruntă. Niciunul dintre cuvintele acelea nu o caracterizau nici pe departe.

Madame Pamplemousse trase din nou de ea.

— Haide, milady!

— Stai puţin, îi zise Toby croitoresei. Isabel, povesteşte-mi despre demonstraţia ta. Care e scopul ei?

Oare nu-i spusese de zece ori? Chiar nu o asculta deloc? Cu vocea sugrumată, îi răspunse nerăbdătoare:

— Să prezinte noile tehnologii ale echipamentelor de curăţat coşurile de fum. Să le convingă pe doamnele influente din înalta societate că băieţii care se caţără pe coşuri sunt ineficienţi şi depăşiţi. Să nu-i mai lase pe bieţii copii să moară sufocaţi înăuntrul coşurilor.

— Da, toate astea sunt scopuri demne de atenţie, dar crezi într-adevăr că eficienţa echipamentului va fi factorul convingător? Nu, sigur că nu. Poate c-ar fi, dacă le-ai invita pe menajere, însă doamnelor… din protipendadă nu le pasă de funcţionalitate. Pe ele le interesează moda. Pentru a le convinge să acorde atenţie periilor automate, trebuie să faci ca periile acelea să pară frumoase, interesante şi la modă. Mai exact, *tu* trebuie să arăţi frumoasă, interesantă şi modernă – şi, deci, demnă să fii copiată. Primele două calităţi ţi le-a dat deja Cel de Sus. Hai să o lăsăm pe *Madame* să se ocupe de-a treia, hm?

Bel cedă. I se părea ridicolă ideea că, dacă ea cumpăra o rochie opulentă, acest fapt va salva cumva vieţile amărâţilor de puştani, însă discuţia devenise deja atât de încâlcită, încât nu mai ştia cum s-o descurce.

Toby discută cu franţuzoaica.

— Are nevoie de culori vii, de strălucire şi de croiala cea mai elegantă.

— Da, da, ciripea *Madame,* împingând-o pe Bel spre cortina de pânză a cabinei de probă din prăvălie.

— Vreau să strălucească precum o nestemată, aşa cum şi este, strigă Toby după ele, în timp ce dispăreau în spatele draperiei de catifea.

— Întâi am fost un înger, bombăni Bel, în timp ce două servitoare o aranjau, desfăcând bride şi deznodând panglici. Acum sunt o nestemată?

— Milady, zise croitoreasa, pe un ton şoptit şi cântat, fii fericită că soţul te admiră atât de mult şi vrea ca şi alţii

să te admire. Ai grijă să nu-l aduci în situaţia de a-ţi adresa vorbe neplăcute! Ai grijă să nu-l împingi în braţele alteia!

Una dintre fete făcu un comentariu în limba franceză. Bel nu înţelese exact cuvintele, dar prinse sensul general: fata avea braţele larg desfăcute şi părea dornică să-l primească pe Toby, dacă Bel nu reuşea să asculte sfatul lui *Madame.*

Alte chicoteli.

Bel mormăi.

— Ce e cu chicotitul ăsta? strigă Toby, pe un ton întărâtat. E nevoie să vin acolo, să supraveghez?

Fetele se hliziră auzind propunerea.

— Nu, răspunse Bel, răstit. Totul e-n ordine.

Cu excepţia geloziei aceleia iraţionale şi înverşunate. Îşi întinse braţele de-o parte şi de alta a corpului, ca să le ajute pe fete să-i scoată hainele.

— Vă rog, hai să terminăm mai repede cu asta, se poate?

Madame Pamplemousse ridică vocea.

— Sir Toby, stai jos! În spatele tejghelei sunt ziare, dacă ai nevoie de o distracţie.

— Sunt ziare?

Sunetul paşilor lui şi foşnetul hârtiei de ziar se auziră dincolo de draperii. Vocea amuzată a lui Toby trădă faptul că făcuse descoperirea.

— Da, chiar sunt. Inclusiv cea mai amuzantă publicaţie dintre toate... *The Prattler.* Mă întreb, azi ce mai spun despre mine?

Bel tresări.

— Toby, încetează! Nu te mai tortura singur. Nu contează ce spun. Oricum, nimeni nu citeşte oroarea aia.

— Ba, sigur că o citesc, interveni *Madame* Pamplemousse. Toată lumea citeşte *The Prattler* în Londra.

— Nu doar toată lumea din Londra, adăugă Toby. De când au început alegerile, a devenit cel mai bine vândut ziar din Surrey, după spusele lui Colin Brooks. Poate c-ar trebui să distribui şi eu exemplare când mă duc acolo, în fiecare dimineaţă.

— Doar n-ai de gând să faci una ca asta, zise Bel.

— Nu, n-o s-o fac, răspunse el, pentru că, după afirmaţiile din ediţia de azi, nici nu dau prin Surrey vreodată.

— Poftim?

— Scrie chiar aici că am fost complet absent de la tribuna electorală şi că întreaga mea candidatură e doar o farsă.

— Cum? Dar e absurd!

— Chiar aşa?

Paşii lui Toby se auziră traversând încet încăperea.

— Da, chiar aşa. Eşti plecat de dimineaţă până seara, în fiecare zi. Unde altundeva ţi-ai petrece timpul?

Toby făcu o pauză.

— Vrei într-adevăr să ştii?

Bel căzu pe gânduri. „Oare voia?” Tonul lui serios nu prevestea nimic bun, dar, până la urmă, curiozitatea învinse.

— Da. Da, citeşte-mi, indiferent ce minciuni scandaloase mai debitează.

Toby dădu drumul unui oftat plin de dramatism.

— Păi, conform acestei distinse publicaţii, mi-am petrecut zilele aici, la Londra, la Perla Ascunsă. E şi o ilustraţie fermecătoare, oferită de domnul Hollyhurst. Vrei s-o vezi?

— Nu.

Bel închise ochii.

— Să mă încumet să ghicesc genul stabilimentului Perla Ascunsă? Nu cred că se vând bijuterii acolo.

— Păi… nu le-aş numi bijuterii. Nimicuri ieftine, mai degrabă.

— Toby! zise Bel, scrâşnind din dinţi.

Nu reuşea să înţeleagă cum de lui i se părea amuzant.

— Dar… protestă Bel stând într-un picior, în timp ce o fată îi trăgea jos rochia de muselină de pe bust. Dar e o afirmaţie absurdă!

— Întru totul, o aprobă Toby, a cărui voce părea acum foarte aproape de draperie. Nu m-am mai apropiat de Perla

Ascunsă de câteva săptămâni.

Bel oftă indignată.

— Bine, de luni întregi.

Bel trase draperia la o parte şi îşi lungi gâtul ca să se uite la el.

— Ani? continuă el, zâmbind pe deasupra ziarului.

„Nesuferită tachinare”.

— Toby, nu e de râs!

— Ba, sigur că e. Aşa cum spui, e o afirmaţie absurdă. Singurul lucru pe care poţi să-l faci e să râzi.

— Eu ştiu că e absurd, dar restul lumii? Dacă lumea citeşte ziarul şi crede că ţie… că ţie…

— Că-mi plac bijuteriile? completă el, arcuindu-şi sprâncenele. Să nu-mi spui că eşti geloasă. Atât de puţină încredere ai în mine?

Bel strânse draperia la piept şi clipi des, ca şi când ar fi vrut să alunge o lacrimă nevărsată.

— Îmi pare rău. Nu ştiu de ce sunt aşa de întoarsă pe dos azi.

Dar ştia. „Ce fată proastă!” Se amăgea singură. Ştiuse bine ce reputaţie avea Toby, înainte de a se căsători cu el. Soţul ei era un dezmăţat notoriu. Ce crezuse, oare, că speculaţiile publice vor înceta ca prin minune în ziua nunţii lor? Că femeile din Londra vor înceta să fluture din gene când îl vor vedea? Că *The Prattler* o să-i proptească figura pe un panou, ca exemplu impecabil de moralitate – „Dezmăţatul Reformat”?

„Prostuţă, prostuţă fată!”

Privirea lui Toby sărea de la chipul ei, la catifeaua drapată în jurul bustului ei.

— Îţi vine foarte bine culoarea asta, spuse el, meditativ. Da, ţi s-ar potrivi de minune.

Bel suspină.

— Scumpo, vino cu mine la operă!

Aruncă ziarul la o parte şi îi prinse faţa cu mâinile lui calde şi sigure. Ochii lui căprui îi susţineau privirea, îi dădeau putere.

— Dă-mi voie să te îmbrac elegant şi să dau peste cap

toată Londra cu frumuseţea ta. Mă jur, niciun ziar nu va mai îndrăzni să mă acuze vreodată că flirtez, pentru că nimeni n-ar mai crede aşa ceva. Vor afla cu toţii că nicio târfuliţă vopsită din Perla Ascunsă nu se compară cu femeia radioasă şi elegantă cu care m-am însurat. Dacă lumea ne va arunca o singură privire, îşi va da seama care e adevărul.

Îi mângâie uşor obrazul cu un deget.

— Nu există altă femeie pentru mine.

Bel strânse din buze. Toată fiinţa ei era topită. Ah, cum şi-ar fi dorit să o sărute. Chiar acolo, în cabina de probă, în timp ce stătea doar în cămaşă, înfăşurată în draperia de catifea, în faţa tuturor acelor midinete franţuzoaice şi dichisite.

Şi el exact asta făcu.

De astă dată, nu o mai deranjară chicotelile.

*

Toby prelungi sărutul acela cât de mult îndrăzni, timp în care buzele ei nu puteau rosti nici*o* întrebare. Când o săruta, buzele lui nu puteau să o mintă.

„Nu există nicio altă femeie pentru mine”.

Acesta era adevărul. Adevărul simplu, revelator, pe care îl *concentra* în sărutul acela cast, dulce, sperând că soţia lui îl va simţi şi îl va crede.

Dumnezeu ştie că Bel nu se grăbea să recunoască adevărul atunci când era spus cu glas tare.

Inima îi bătea încă puternic în piept, după ce tocmai scăpase ca prin urechile acului de povestea cu *The Prattler.* Fusese cât pe ce să-i mărturisească totul. Dar, din nou, ea dovedise că avea atât de multă încredere în el, încât nu fusese în stare să i-o distrugă. Nici nu putea să fie vorba de o mărturisire.

Nu, Toby avea alt plan.

— Fii fată cuminte şi dă-le voie fetelor să-ţi ia măsurile. Lasă-mă să discut eu cu *Madame* despre stilul rochiei. O să fac în aşa fel încât să fii mulţumită de rezultat.

Şi aşa avea să facă, se jură el în tăcere, depunând un ultim sărut între sprâncenele ei. O va face fericită. Dincolo de toate aceste idealuri angelice şi de formele ei dumnezeieşti, bătea o inimă de om, pur şi simplu. Şi chiar dacă se prea poate ca el să nu fie priceput într-ale filantropiei sau într-ale politicii, Toby se pricepea la femei.

Mai avea doar o săptămână. Dumnezeu ştie din ce motiv, el şi Yorke rămâneau apropiaţi ca voturi, dar cifrele aveau să se modifice sigur spre sfârşit. În câteva zile se vor închide urnele, şi Colin Brooks îi va confirma înfrângerea. Cumva, în intervalul acela scurt de timp, trebuia să înlocuiască încrederea naivă pe care Isabel o avea în el cu sentimente mai profunde, unele pe care să le poată face permanente.

Era momentul să-şi intensifice campania de seducţie, şi totul începea cu spectacolul de operă. Bel era aşa de circumspectă când venea vorba despre micile distracţii ale vieţii – îngheţata, bijuteriile, rochiile frumoase. Plăcerea o supăra, dintr-un motiv imposibil de ghicit, dar el putea să o ajute să treacă peste supărarea aceasta. Cu siguranţă, succesul lui din dormitor se putea repeta şi în alte contexte. Putea să o înveţe să se bucure de viaţă şi să se simtă bine lângă el. O va face să devină conştientă de perfecţiunea ei, de faptul că e adorată şi că merită tot răsfăţul pe care viaţa avea să i-l ofere.

În cele din urmă, va renunţa la visurile ei politice şi va adopta o viaţă de euforie casnică. Nu trebuia să-i distrugă încrederea în el, ci doar să-i dea o bază nouă. Dragostea.

Acesta era planul.

Şi dacă, între timp, o lăsa însărcinată… se chema că era asigurat.

— Vai, *Madame!* strigă el, prinzând de marginea draperiei de catifea. *Ce couleur, s'il vous plaît.*[3]

— *Bon choix, Monsieur.*[4]

Îi dădu croitoresei instrucţiuni în franceză, ca Isabel să nu înţeleagă şi, deci, să nu poată obiecta. În afară de rochia

3 „Culoarea aceasta, vă rog" (n.tr.)

4 „Bună *alegere,* domnule". (n.tr.)

pentru marţi, îi mai comandă alte trei rochii de seară şi cinci rochii de zi, precum şi un set complet de jupoane, cu tot restul de accesorii. Soţia lui ar fi obiectat la cheltuieli cu fiecare cuvânt din vocabularul ei bilingv, dar Toby ştia că ea merită fiecare penny şi încă mai mult.

O oră mai târziu ieşeau din prăvălie.

— Ai chef de o plimbare prin parc? o întrebă el.

Isabel scuturã violent din cap.

— Nici vorbă!

Toby afurisi în gând. Stupidă propunere. De la incidentul acela din Surrey, îndura călătoriile cu trăsura cu tot atât entuziasm precum avea o mată căreia i se face baie.

— Mai ai nevoie să cumperi ceva? continuă el, luând-o la braţul lui. Sau mergem la o ceainărie să luăm o gustare?

— Nu mi-e foame, mulţumesc. Dacă e vreun magazin de pânzeturi prin apropiere, aş dori să mergem; clinica pentru copii are nevoie de aşternuturi noi.

— Foarte bine.

Cotiră la stânga şi o luară împreună în josul străzii.

— Dacă tot suntem aici, hai să alegem unele şi pentru noi!

— A, nu putem.

— De ce n-am putea? Noi nu meritãm aşternuturi noi tot atât cât merită şi orfanii bolnavi?

— Nu e vorba despre asta, şuieră ea pe un ton care îi comunică dorinţa ei ca şi el să coboare vocea. Nu se cuvine ca un soţ şi o soţie să cumpere împreună aşternuturi.

— De ce nu, Doamne, iartă-mă? Mi se pare un lucru cât se poate de firesc. Şi dacă tot e să şocăm pe cineva, de ce să ne oprim doar la un aşternut? Hai să comandăm cinci seturi de aşternuturi din satin de culoarea vinetei!

Bel nici măcar nu-i răspunse, în afară de faptul că deveni ea însăşi puţin vânătă la faţă.

Toby îi murmură la ureche:

— Ai încercat vreodată senzaţia asta, Isabel? Senzaţia satinului pe pielea goală? Pe *toată* pielea ta goală?

— Toby, încetează! se agită ea.

— Nu? E ca şi cum ai aluneca prin apă, scumpo. Răcoros şi neted, la început. Apoi căldura pielii tale îl face să fie cald şi alunecos ca…

— Toby, gemu ea, oprindu-se locului. Trebuie să încetezi! Acum!

— Ca uleiul, termină el, aplecându-se ca să-i şoptească la ureche. Uleiul parfumat cu moscul din pielea ta şi…

Vocea ei senină îl întrerupse:

— Bună ziua, domnule Yorke.

Toby încremeni, cu buzele oprite la un milimetru de urechea soţiei. Norocul lui că nu-şi urmase instinctul de a i-o linge. Simţindu-se parcă în pericol, urechea lui Isabel se depărtă de el. Aha! Făcea o reverenţă.

Urmând exemplul soţiei sale, Toby îşi salută prietenul grizonant, cu o plecăciune politicoasă.

— Yorke, nu mă aşteptam să te întâlnesc în Londra.

„Cu alte cuvinte, de ce mama dracului nu eşti la tribuna electorală, în Surrey.”

Bătrânul îl privi cu o expresie năucă.

— Nici eu nu m-aşteptam să te întâlnesc.

— Da, ce noroc, nu, că soţia observatorului electoral s-a îmbolnăvit? zise Isabel.

Yorke se uită la Toby.

— Doamna Maple e bolnavă?

„Fir-ar să fie!”

— Aţi aflat, desigur. Nu eraţi acolo când s-au închis urnele, mai devreme?

Apoi îl privi pe Toby.

— Sau poate n-am înţeles eu bine?

Toby îl fixă cu privirea pe bătrân până ce acesta tresări, înţelegând că făcuse o greşeală.

— Ah, da, zise Yorke, repede. Da, sigur. S-a îmbolnăvit. De ce suferea ea…? Reumatism, completă, pocnind din degete.

Răspunsul ar fi fost perfect acceptabil, dacă Toby n-ar fi decis ca exact în acelaşi moment să răspundă şi el:

— Gripă.

Isabel îşi încreţi fruntea, privind când la Toby, când la Yorke, şi apoi iar la Toby.

— Mă rog, e în suferinţă. Şi, în general, nu e în apele ei. Puţină febră, ceva înţepeneală. E un mister medical, practic. L-a lăsat perplex pe doctor.

Vorbele îi ieşeau lui Toby din gură ca un şuvoi, cu o viteză senzaţională. Dacă vorbea repede şi suficient de incoerent era posibil să scape din încurcătura asta.

— Dar, din câte am aflat, e mai bine. Sunt convins că urnele se vor redeschide luni.

— Corect, zise Yorke. Presupun c-o te văd luni, atunci?

— A, da, luni, repetă Toby, descifrând privirea stranie a domnului Yorke.

Era o privire care spunea că, luni, bătrânul viclean nu va fi nici măcar în preajma Surrey-ului.

— Dacă rămâneţi în oraş, poate ne vedem mâine la biserică, zise Isabel.

— Poate, Lady Aldridge, răspunse domnul Yorke, care îşi înclină pălăria şi îşi văzu de drum.

Toby se uită lung în urma lui. Ce mama naibii se întâmpla? Toby nu fusese azi la Surrey, dar se pare că nici Yorke. Era oare posibil ca nici bătrânul să nu-şi facă măcar campanie? Asta ar explica de ce voturile lor erau aşa de apropiate la număr, iar prezenţa la vot aşa de scăzută.

Ar fi vrut să alerge după Yorke, să-l ia la club, să-i ofere o băutură bună şi să poarte o discuţie cinstită, după bunul lor obicei. Bărbatul ascundea ceva, la fel cum făcea şi Toby. Aşadar, nu mai înţelegea mare lucru, dar ştia că se înstrăinaseră unul faţă de altul. Şi era mai mare păcatul.

Scenariile i se derulau în minte, claie peste grămadă. Nu avea altă explicaţie decât aceea că Yorke nu făcea mare eforturi să fie reales. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, se putea întâmpla ce nici cu gândul nu gândeşti.

Toby avea atunci toate şansele să câştige.

— Toby? îl atenţionă Isabel, trăgându-l de braţ. Aşternuturile?

— Exact, răspunse el, încercând să-şi revină şi zâmbindu-i fără a părea c-ar avea vreo grijă. Satin de

culoarea vinetei.

Ce fusese în capul lui? Nu avea nicio şansă să câştige. Şi Yorke ştia prea bine, aşa că nici măcar nu se obosea să facă vreun efort. Sincer, care era cea mai bună metodă pentru ca Toby să-şi folosească timpul? Să bată fermele din Surrey ca să câştige voturi sau să mizeze pe o campanie senzuală de convingere, ca să câştige inima frumoasei sale soţii?

Simplu de ales.

Câştigarea alegerilor ar fi însemnat doar o victorie temporară, o amânare a sentinţei, până când Isabel l-ar fi pus din nou la încercare. Nu, ca să le asigure o fericire de durată, trebuia să o câştige *pe ea.* Şi negreşit asta va face. Avea acum în arsenal o armă nouă: Iubirea. O iubea, şi asta era tot ce conta.

Spera doar să fie suficient atât.

Capitolul 19

— Toby, e indecentă.

— E doar o rochie de mătase bine croită şi rafinat cusută, fără să se pună în discuţie vreun cod moral. Iar tu, draga mea soţie, arăţi minunat.

Isabel trăgea de corsajul rochiei, încercând să îşi acopere mai mult sânii. Se întoarse puţin, trăgând cu coada ochiului la reflexia ei în oglindă, pentru a evalua efectul. Putea oare să strecoare o eşarfă pe sub decolteu? Of, ce rost avea? Tot îi rămânea la vedere mai mult decât îşi dorea din decolteu. Ar fi fost ca şi cum ar fi împodobit o halcă de carne de oaie cu franjuri de hârtie, sperând s-o facă mai puţin apetisantă.

— Crede-mă, zise Toby, în timp ce imaginea lui reflectată în oglindă aluneca în spatele imaginii ei. Stilul nu e chiar aşa de extravagant pe cât crezi. După standardele francezilor, e chiar puritan.

— Dar nu trăim în Franţa.

Şi nici nu vor merge vreodată acolo, dacă Bel avea un cuvânt de spus în privinţa asta. Nu doar croiala rochiei o şoca. Nuanţa de roşu-închis, ca vinul, era însăşi culoarea păcatului, iar cristalele cusute pe corsaj sclipeau ca nişte mici faruri destinate să atragă în mod obscen atenţia. Numai că Toby comandase rochia exact pe modelul acela şi, judecând după zâmbetul lui îngâmfat din oglindă, Bel presupuse că era foarte mulţumit de rezultat.

— Mă simt aşa de expusă. Dar dacă ţie îţi place…

— Chiar îmi place, şi ăsta e unul din motive: pentru că eşti expusă. Mersul la operă exact despre asta este – să vezi şi să fii văzută.

— Credeam că opera e despre Don Juan.

Chicotind, Toby îşi puse mâinile pe umerii ei aproape dezgoliţi. Cu cercuri leneşe, trasate de degetele lui, se aplecă deasupra ei şi o sărută după lobul urechii.

— Îmi place cum îţi stă părul aşa, ridicat.

Buzele lui coborâră pe gât în jos şi pe ceafă.

— Strâns bine şi prins cu pricepere.

Cuvintele lui îi trimiseră lui Bel fiori pe şira spinării.

— Mă face să mă gândesc la bucuria nemaipomenită pe care o vom avea când o să-l despletim diseară.

Limba lui îi atinse puţin urechea.

Când buricele degetelor lui coborâră pe pielea sensibilă a braţelor ei, genunchii lui Bel se înmuiară. În ritmul acesta, nu vor mai ieşi niciodată din casă. Nu putea spune c-ar fi avut ceva împotrivă. Ieşirile astea planificate o făceau să nu se simtă în largul ei, din tot felul de motive.

— Eşti superbă, exclamă Toby, lăsându-şi bărbia pe umărul ei şi cuprinzând-o în braţe. Priviră împreună siluetele lor încolăcite şi reflectate în oglindă.

— Ne stă foarte bine împreună.

Bel trebui să recunoască faptul că făceau o pereche surprinzătoare. Lumea comenta atât de des despre asta, încât ajunsese să se obişnuiască să o tot audă.

— Cred că o să fac dragoste cu tine chiar aici, în faţa oglinzii, îi şopti el.

Pe de altă parte, nu se obişnuise încă să audă

asemenea propuneri indecente. Absolut deloc. Nu era vorbă că le-ar fi găsit respingătoare, îi plăcea să îi arate cât de mult o dorește, adora momentul în care primea dovada acestei dorințe sub forma mădularului ce zvâcnea, lipit de spatele ei. În oglindă, obrajii ei deveniră stacojii.

— Ți-ar plăcea? o întrebă, rostogolindu-și provocator suflul vocii pe ceafa ei. Ai vrea să te dezbrac de tot și să te sărut din cap până-n picioare, și să nu mă opresc până când nu te aud țipând de extaz?

Simpla sugestie o făcu să simtă umezeală și durere între picioare, înghiți cu greu și vocea îi deveni stridentă, ca un țipăt.

— Acum?

Ochii lui căprui, zâmbitori, îi surprinseră privirea în oglindă.

— Nu. Nu acum. Mai târziu. Deocamdată îmi e destul să știu că mă dorești.

Vocea i se făcu mai aspră, și mâinile începură să-i coboare, pipăindu-i soldurile înveșmântate în mătase.

— *Isabel,* vreau să mă dorești așa cum te doresc eu pe tine. Tot timpul. Mereu. Astă-seară, frumusețea ta va fi expusă în fața întregii Londre, dar ceea ce se află pe sub rochie, adică tu, ești a mea. Vreau ca toată seara, în locurile cele mai intime, mai întunecate ale tale, să fii fierbinte și umedă și să tânjești după mine. Și, după ce vom ajunge acasă, am de gând să cer ceea ce-mi aparține. Înțelegi?

Bel înclină din cap, fermecată de dorința autoritară din ochii lui și excitată dincolo de orice rațiune. Sfârcurile i se ridicară și se răsuci în brațele lui, frecându-și sânii de pieptul lui puternic și solid, ca să-și ostoiască durerea. Ce bine ar fi fost dacă ar fi făcut dragoste cu ea atunci, pe loc, dacă ar fi eliberat-o din rochia aceea indecentă și ar fi făcut-o să tremure de plăcere.

Își lipi buzele de gâtul lui.

— Toby!

— Nu. Încă nu. E prea curând.

O apucă de coate și se desprinse de ea. Ochii lui o

sfredeliră.

— Isabel, vreau să mă doreşti aşa cum te doresc eu pe tine. Şi asta nu este o treabă de câteva minute. Nu. Ca să te fac să înţelegi cu adevărat, am nevoie de ore, scumpa mea. Ore întregi.

Ore? Vrea să spună că o va face să aştepte ore întregi?

— Cât…

Ştia că el o să izbucnească în râs în clipa când îi va pune întrebarea, dar nu se putea abţine.

— Câte ore?

Spre lauda lui, Toby nu râse. Îi fixă mâna pe braţul lui şi o conduse spre uşă.

— Ei, spectacolul în sine durează aproape patru ore. Apoi, mai e drumul cu trăsura, dus şi întors, pauza…

Mâna făcută cupă îi prinse fesa, în timp ce o scotea pe coridor.

Erau gata să se *lovească* de un lacheu, şi Bel scoase un ţipăt. Toby arboră zâmbetul lui obişnuit – expresia şarmantă compusă în mod egal din inocenţă şi diabolism.

— Aş zice că peste cinci ore, Lady Aldridge. De ce mă întrebi?

*

Cinci ore. Câte trecuseră? Nici măcar una, după aprecierile lui Bel. Şi ea era deja o baltă de ceară topită pe pardoseala lojei lor de la teatru. Cum o să reziste toată seara?

Era o lojă privată, desigur. Alegerea perfectă pentru acest război al seducţiei pe care soţul ei părea atât de decis să-l câştige. Seducţie nici măcar nu era cuvântul corect, deoarece asta ar fi însemnat că el voia s-o vadă abdicând. Nu, aceasta era o campanie de subtilă instigare senzuală, căreia nu i se zărea capătul. Nu era o luptă, ci o tortură.

Era delicioasă.

În trăsură, el privise inert pe fereastră, într-o atitudine de perfectă nonşalanţă. În tot acest timp, degetele lui

înmănuşate îşi făceau loc pe sub fustele ei voluminoase, mângâindu-i pulpa, genunchiul, coapsa.

Când se alăturară mulţimii de spectatori din sală, o ţinu aproape de el, conducând-o printre oameni, ţinând-o autoritar de mână. Cu un surâs nonşalant încremenit pe faţă îi revărsă în ureche un şuvoi neîntrerupt de şoapte pline de subînţeles. Pentru un privitor oarecare de pe margine, probabil că arăta ca şi când i-ar fi relatat soţiei sale ultimele zvonuri sau amănunte despre vreme. Dar singurele picături palpabile erau cele iscate de sudoarea care i se aduna între sâni, ca să nu mai pomenim de adevărata furtună de excitare ce se acumulase în umflătura dintre coapsele ei.

Acum, erau aşezaţi în lojă, înconjuraţi de un decor maiestuos, aurit, şi de cascade de catifea albastru-închis, ascultând zumzetul discordant al orchestrei care îşi acorda instrumentele.

Toby îi puse un pahar cu şampanie în mână.

Bel se uită la el, vrăjită de micile bule care se ridicau pe suprafaţa chihlimbarie şi sticloasă.

— A, nu pot. Ştii că eu nu…

— Astă-seară da. Suntem la operă, scumpo. Asta înseamnă excese, spectacol, senzaţii şi opulenţă. Înseamnă plăcere. Am muncit atât de mult, cu operele de caritate şi cu toată campania. Ne-am câştigat dreptul de a ne distra astă-seară. Nu mi-am câştigat eu dreptul să te răsfăţ?

Bel surâse. Avea dreptate, amândoi munciseră neobosit în ultima săptămână. În fiecare zi, Toby se dusese călare la tribuna din Surrey, în timp ce Bel se ocupa de activităţile ei caritabile. Serile se reuneau la timp ca să ia cina şi să ajungă în pat, unde sexul – uneori tandru, alteori sălbatic – îi arunca într-un somn epuizat. Nu încăpea nicio îndoială în mintea lui Bel că soţul ei muncise din greu să o satisfacă, în toate privinţele. Cum i-ar fi putut refuza această singură seară de distracţie?

Luă o sorbitură mică de şampanie. Gustul dulce acrişor îi pe limbă, sfârâindu-i în tot corpul.

— Îţi place? o întrebă.

— E aşa de ciudată!

Sorbi iar, păstrând în gură licoarea puternică. Bulele îi gâdilară nările şi ea înghiţi, chicotind.

— Dar delicioasă.

Sorbi din nou şi închise ochii. Când îi deschise, în jurul ei se făcuse întuneric. Abia după o clipă înţelese să micşoraseră flacăra lămpi lor de gaz, ca să semnaleze începutul spectacolului. Îşi simţea mintea înceţoşată; aerul din jur era ca o floare de bumbac, cald şi moale la atingere.

— Pot să gust şi eu? întrebă Toby.

— Da, sigur.

Îi întinse paharul, dar el nu asta voia. Bel îşi dădu seama de greşeală în clipa când gura lui se lipi de a ei. Când buzele li se întâlniră, o urmă de conştiinţă înecată în şampanie clipi alarmată. Se sărutau în public. În văzul tuturor, fără nicio oprelişte.

Era minunat.

Bel se îndoi sub sărutul lui, mângâindu-i limba cu a ei, sugându-i uşor buza de jos. Nu se sătura niciodată de el şi voia ca toată Londra să vadă acest lucru. Poate că era din cauza şampaniei sau a decorului opulent din jur, sau a dorinţei sexuale pe care el i-o aţâţase atât de inteligent pe parcursul întregii seri. În clipa aceea însă, Bel voia ca lumea să ştie cât de mult o dorea soţul ei şi cât de mult îl dorea şi ea pe el. Cât de frumoşi erau împreună, cât de minunat de tineri şi de plini de vitalitate.

Apoi orchestra începu primul acord şi Bel se reaşeză drept pe scaunul ei. Nu se mai sărutară. Şampania îi stropise sânii expuşi şi corsajul rochiei sale indecente şi extravagante, însă nici măcar nu-i păsa. Pentru că începea muzica, şi muzica… era totul.

Orchestra se lansă în interpretarea uverturii, şi Bel avu certitudinea că forţa muzicii va sălta acoperişul teatrului de operă. O simţea reverberându-i în oase. O trăgea în plămâni odată cu aerul. Muzica avea culori şi arome, şi atunci Bel înţelese că, probabil, era uşor ameţită, de vreme ce credea că poate să guste o piesă muzicală. Mai luă însă o înghiţitură de şampanie, dornică să rămână

ameţită pe veci. Dornică să se înece în marea aceea de sunete fantastice.

După aceea, cortina se ridică, lăsând la vedere o grădină fantastică şi interpreţi costumaţi, care începură să cânte. Cântau cu nişte voci furate în mod sigur de la îngeri. Şi lumea toată se dizolvă. Bel îl uită chiar şi pe Toby. Şampania i se trezi în pahar. Se lăsă purtată de valul grandorii lui *Don Giovanni* şi, dacă nu ar fi ştiut că este imposibil, mai târziu ar fi jurat că nu respirase şi nu clipise nici măcar o singură dată, pe tot timpul primului act.

Când cortina căzu şi se anunţă pauză, Toby îşi aşeză mâna peste a ei.

— Te distrezi?

— Vai, Toby, răspunse ea strângându-l de mână. E minunat. Nici n-am visat vreodată…

Ceaţa de culoarea ambrei de la lămpile de gaz se disipă încet, şi ea îşi ridică privirea spre chipul lui frumos.

— Îţi mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi încă, răspunse el, zâmbindu-i. Ce e mai bun de-abia acum urmează.

Vai, nu! Realitatea de neconceput o izbi odată cu primele acorduri ale orchestrei. O coardă ameninţătoare, răsunătoare ca un tunet.

Îl iubea.

Cât de proastă fusese! Nu muzica era aceea care o făcea să perceapă totul cu maximă acuitate. Nu şampania făcuse să-i dispară toate inhibiţiile. Nu, ci bărbatul acesta care îi stătea alături, care îi dăduse peste cap toate simţurile şi îi aţâţase pasiunile din clipa în care se cunoscuseră. Era Toby, numai Toby.

Şi ea îl iubea.

Inima îi fredona o melodie întunecată şi dulce, iar pulsul îi ţinea isonul, cu un ritm intens şi insistent. Îl iubea. Iubea, iubea, şi asta o înspăimânta.

Fruntea îi era numai cute de îngrijorare.

— Te simţi bine? Să-ţi mai aduc un pahar de şampanie?

Bel clătină din cap.

— Poate nişte apă, zise ea.

— Sigur, răspunse el şi îi sărută mâna, înainte de a-i da drumul. Mă întorc într-o clipă.

Apoi plecă, lăsându-i lui Bel câteva momente preţioase ca să-şi adune gândurile şi să-şi reconsidere viaţa. Se îndrăgostise de soţul ei, şi acum totul era distrus. Nu-i aşa? Cum mai putea ea să se dedice trup şi suflet activităţilor caritabile, când iubirea aceasta simfonică cânta cu putere şi se strecura în corpul ei, înăbuşindu-i cele mai bune intenţii? Încercă să-şi amintească programul ei pentru a doua zi. Era sigură că avea vreo întâlnire cu cineva… poate vreo şedinţă cu personalul casei despre apropiata demonstraţie a echipamentului pentru curăţarea hornurilor? Pentru nimic în lume – nici chiar de dragul lui Toby – nu-şi putea aminti.

Efectul şampaniei începea să dispară. Bel înţelegea limpede ce avea de făcut. Trebuia să aleagă. Se contaminase cu iubirea aceasta pe nesimţite, dar poate că nu era prea târziu să descopere un mijloc de a se vindeca. Nu era prea târziu să renege pasiunea aceasta, să-l îndepărteze pe soţul ei şi să se concentreze din nou asupra muncii ei. Trăia în mijlocul societăţii londoneze de suficientă vreme ca să înţeleagă aranjamentele civilizate şi lipsite de patimă ce caracterizau cele mai multe dintre căsătorii. Putea şi ea să se încadreze în acelaşi tipar.

Sau putea să iubească. Liber, profund – să îmbrăţişeze agonia şi extazul, în acelaşi timp. Putea să pună totul la bătaie pentru a-şi păstra bărbatul, bine cunoscut ca fiind un destrăbălat suav şi şarmant. De fapt, nu avea deloc de ales.

— Poftim.

Toby se strecură înapoi în lojă, ţinând în mână un pahar cu apă îmbrobonat, de rece ce era.

Bel îl luă şi bău, recunoscătoare. Încet. Cât timp bea, nu trebuia să vorbească. Curând, luminile se micşorară, iar Toby îşi trase scaunul mai aproape de ea. Destul de aproape încât să-i simtă căldura, chiar şi în întuneric.

— Poţi să înţelegi spectacolul? o întrebă el, în şoaptă.

Presupun că nu ştii limba italiană, nu?

— Nu, răspunse ea, tot în şoaptă, punând deoparte paharul cu apă, dar am învăţat limba spaniolă de la mama. E destul de asemănătoare ca să pot urmări povestea.

Şi ce poveste era – frumosul şi ticălosul destrăbălat şi nefericitele femei care l-ar fi urmat oriunde, până şi în mormânt. Dragoste oarbă şi neîmpărtăşită.

Da, aflase povestea aceasta de la mama ei, în mai multe feluri. Dacă tatăl avusese mai puţine amante decât miile de femei ale lui Don Giovanni, cu siguranţă că a fost doar din cauza faptului că insula lor era mică. Şi totuşi, în ciuda crailâcului fără limite pe care îl avusese, mama ei nu încetase să-l iubească cu o patimă fierbinte şi cu o loialitate dincolo de limitele raţiunii şi ale sănătăţii. Doctorul spusese că nebunia mamei sale fusese efectul persistent al encefalitei, dar mama ei avea altă convingere.

Ea insistase că înnebunise de iubire. *El amor es locura,* spusese. Iubirea e nebunie. O pasiune febrilă, care mistuie tot în cale, care răpise minţii raţiunea, care îi aruncase sufletul în întuneric şi disperare.

Bel ar fi fost o proastă să-i urmeze exemplul. Îşi strânse mâinile înmănuşate, aşezate în poală. Trebuia să se împotrivească acestei iubiri. Trebuia să se elibereze de legătura cu care el reuşise să-i înlănţuie inima.

Apoi femeia de pe scenă începu să cânte, când mâna lui Toby i-o cuprinse pe a ei, şi Bel înţelese. Nu voia să fie eliberată.

— Ai mai văzut spectacolul acesta de operă? îl întrebă ea.

— Da.

— Cum se termină?

Se întoarse spre el.

— Trebuie să ştiu cum e sfârşitul. Fericit?

— Nu, scumpo, chicoti el. Eroul nostru moare, singur şi fără să se căiască, şi diavolul îi duce sufletul în iad.

„Vai, Dumnezeu să-l ajute!”

În timp ce asculta aria copleşitoare, părul i se zbârli pe ceafă şi în piept simţi o apăsare familiară, o teribilă

greutate. Voia să plângă, dar lacrimile refuzau să curgă. Până acum câteva săptămâni crezuse că aceasta era genul de tensiune pe care o femeie nu o putea rezolva decât prin plâns. Acum, graţie talentatului ei soţ, ştia că mai există şi un alt fel de rezolvare. Trupul ei striga după acea plăcută eliberare pe care numai el i-o putea da.

— Remarcabil, nu-i aşa?

Întrebarea şoptită a lui Toby se amestecă printre aplauzele tot mai slabe.

— Da, răspunse ea. Felul în care notele rămân aninate în aer, chiar şi după ce ea se opreşte din cântat… Ştiu că practic nu le mai aud, dar le simt cum rezonează în aer. În mine.

El rămase tăcut. Obrajii ei se încinseră. Probabil că spusese ceva ridicol şi naiv.

— Înţeleg perfect, zise el într-un târziu.

Vocea lui nu avea nici urmă de amuzament, doar căldură şi tandreţe.

— Cred că, uneori, şi eu simt la fel, când sunt despărţit de tine. Chiar şi atunci când nu eşti cu mine, e ca şi cum… un fel de ecou al tău mi se cuibăreşte în piept.

Îi ridică mâna din poală şi o duse la buze, apoi şi-o apăsă peste piept.

— Aici, zise. Aici te simt, întotdeauna. Uneori mă doare.

Bel se chinui să înghită.

— Toby?

— Da, dragostea mea?

— Vrei, te rog, să mă dud acasă? Vreau să merg acasă.

— Eşti sigură?

Ochii lui îi cercetară pe ai ei, în întunericul aproape complet.

— Actul al doilea abia a început. Nu te gândi la final. E o comedie, să ştii.

— Vreau să merg acasă. Imediat.

Bel închise ochii strâns, să-şi adune puterea, apoi îi deschise iar.

— Vreau să mă duci acasă, zise ea apăsat, ridicându-şi mâna liberă şi prinzându-i maxilarul puternic, frumos.

Toby nu spuse nimic. Rămase doar nemişcat, în întuneric, asemenea unei statui de marmură şlefuită, copia unui zeu roman. Când se apropie mai mult, Bel observă entuziasmată că era cât se poate de viu. Respira repede şi greu, iar pulsul pe care i-l simţea pe mână era galopant.

Se apropie şi mai mult, aproape să i se aşeze în poală, şi întinse gâtul, să-l sărute.

— Te vreau, murmură ea, cu buzele lipite de ale lui, sărutându-l iar, ca să-şi înăbuşe geamătul, când mâinile lui îi cuprinseră talia. Vai, cât îşi dorea acele mâini pe trupul ei. Avea nevoie de ele mai mult decât avea nevoie de aer. Era nebună după el şi nu-i păsa ce preţ avea să plătească mâine sau pentru restul vieţii ei, ori chiar dincolo de ea. În seara aceea nu-l voia decât pe el.

— Vreau să mă duci acasă, îi şopti ea, lingându-l uşor sub ureche. Du-mă acasă, Toby, şi fă dragoste cu mine!

*

Câteva minute mai târziu erau în trăsură.

Era de-a dreptul remarcabil. Toby se îndoia că Isabel putea să aprecieze câtă strategie, cât farmec şi câţi arginţi plătiţi cu discreţie pusese el în joc pentru a reduce la mai puţin de cinci minute drumul care, în mod normal, trebuia să dureze douăzeci. Surprinzător ce poate să facă un bărbat când doamna lui îl pune pe jar.

Când îi băga jarul *în* măruntaie, mai precis.

Toby ardea de dorinţă aşa cum nu mai arsese pentru nicio femeie din viaţa lui. Aerul din trăsură era fierbinte de pasiune. Toate planurile lui pentru ore de întârâtare senzuală? Evaporate. O dorea, cât mai curând posibil.

Şi se pare că – în mod miraculos – şi ea simţea la fel.

Bel îl luă de braţ, lipindu-şi trupul de al lui, în timp ce birja se punea în mişcare. Pieptul ei uşor bombat lipit de bicepşii lui era o tortură pură şi dulce.

— Cât durează să ajungem acasă?

Tonul gutural-piţigăiat al vocii ei îi ajunse direct în vintre.

Toby îşi drese glasul.

— Zece minute… poate cincisprezece.

Bel rămase tăcută, încă strângându-l de braţ. Toby îşi încleştă mâinile de o parte şi de alta a banchetei, ca să nu rupă hainele de pe ea. La urma urmelor, îi ceruse să o ducă acasă. Să o ducă acasă şi să facă dragoste cu ea aşa cum se cade. Nu să i-o pună berbeceşte, brutal, în trăsură.

Brusc, Bel se aruncă în poala lui, ridicându-şi poalele rochiei de mătase, ca să-i încalece coapsele. Sunetul mătăsii sfâşiate se înregistră în mintea lui cu doar o clipă înainte ca soţia lui să-i şoptească răguşit:

— Nu pot să aştept atât.

Ah, slavă Cerului!

Toby abia dacă o mai recunoştea pe femeia care îl trăgea nerăbdătoare de lavalieră, vârându-şi limba în gura lui, zgâriindu-i maxilarul cu dinţii. Oare aceasta era într-adevăr soţia lui serioasă, sfântă? Era înnebunit de pasiune şi de dorinţă. Ea îl dorea cu aceeaşi disperare cu care şi el o dorea pe ea.

Se luptau să ajungă cât mai aproape unul de altul, să se sărute mai profund, să dezvelească mai multă piele care să se lipească de altă piele fierbinte şi jilavă. Se opriră din tăvăleală doar atât cât să-şi reunească forţele împotriva duşmanului lor comun, jupa ei, ca să ridice toţi acei metri de mătase şi de jupoane în talie, până ce pânza se aşeză în jurul lor, într-un nor sclipitor. Toby îi apucă şoldurile şi îi apăsă miezul feminin de erecţia lui dureroasă. Din piept îi urcă un geamăt puternic. Isabel îşi îndreptă spatele şi începu să-l călărească plină de dorinţă, legănându-şi şoldurile iar şi iar pe mădularul lui tare. Chiar şi prin straturile de lenjerie şi pantaloni o simţea pe Bel caldă şi moale, şi absolut uluitoare.

Aşa da! Al naibii de bine!

Bel se aplecă înainte, apucându-se de spătarul banchetei din spatele lui, pentru mai multă forţă. Acum, sânii ei se loveau de faţa lui cu fiecare mişcare rostogolită a

şoldurilor. Da, femeia aceasta voluptuoasă şi pasională era cu adevărat soţia lui. Toby ar fi recunoscut oriunde sânii aceia magnifici. Îşi apăsă faţa în decolteul ei, inhalând adânc, apoi îi mângâie pielea cu limba.

— Delicios, murmură el. Ai gust de şampanie.

— Da, suspină ea, îndreptându-şi spatele în poala lui şi îndepărtându-şi sânii de atingerea limbii lui.

Dezamăgirea lui fu de scurtă durată, totuşi, pentru că ea îşi prinse corsajul cu amândouă mâinile şi îl trase în jos, cu mişcări răsucite, erotice, din umeri.

— Da, linge-i. Gustă-i.

Sânii ei se eliberară în sfârşit, săltând în toată bogăţia lor, cu splendidele sfârcuri negre, şi Toby se gândi că o să-şi dea drumul în pantaloni pentru prima dată de la vârsta de cincisprezece ani. Îi mângâie recunoscător sânii, săltându-i, sugându-i, în timp ce ea îl călărea tot mai repede, măcinându-şi şoldurile de ale lui într-un ritm frenetic.

Bel scoase un mic strigăt şi el ştiu, după timbrul acestuia, că ea era aproape de orgasm. Fu ispitit să strecoare o mână între ei şi să o mângâie până îşi dădea drumul. Şi mai bine însă, să-şi desfacă şliţul şi să alunece în ea exact în clipa când avea să-şi dea drumul. Dar se abţinu. De data aceasta, nu voia să o aducă el la orgasm. Voia să o privească în timp ce îşi provoca ea singură plăcere. Nu exista nimic mai excitant decât senzaţia pe care i-o dădea când îl călărea, accelerarea respiraţiei ei la ureche. O lăsă să-şi stabilească singură ritmul, să afle ritmul şi apăsarea, şi unghiul exact care avea să o aducă la extaz.

Făcu totul singură, ea, iubita lui pasională, frumoasa lui soţie. Când orgasmul o zgudui, îi strigă numele.

Şi acela fu momentul în care Toby ştiu că era cel mai norocos bărbat de pe pământ.

Când trăsura se opri, Isabel mai tremura încă în poala lui, răsuflându-i greu în ureche. O ajută să-şi aranjeze corsajul şi fusta cât mai bine cu putinţă, oferindu-i haina, pentru pudoarea ei, atunci când coborâră din trăsură. Bel îşi plecă fruntea când intrară în casă, evitând privirile

curioase ale servitorilor. Toby îi expedie cu o privire plină de înţeles.

— Uită-te la mine, şopti ea în timp ce intrau în hol, arătând spre starea rochiei sale, pătată de vin şi răvăşită. În ce hal sunt! Poate că ar trebui să mă aranjez puţin, înainte să…

— Înainte? îi suflă el, în timp ce pe faţă i se întindea un zâmbet.

— Ştii ce vreau să spun, interveni ea, roşind.

Toby se gândi să-i spună că o prefera mai degrabă ciufulită şi murdară şi că orice retuşuri ar fi adus aspectului ei, aveau probabil să fie stricate peste câteva secunde, dar presupuse că îşi mai putea înfrâna dorinţa câteva minute în plus, doar ca să facă pe plac sensibilităţilor ei feminine. Doar câteva minute.

O trase mai aproape, înfigându-şi vârful membrului erect în şoldul ei.

— Cât durează? întrebă el răguşit. Cât durează până o să fii gata pentru mine?

Bel se dădu un pas în spate, zâmbindu-i sfios şi seducător. Doamne, Dumnezeule, nu-şi făcuse nicio favoare când o învăţase pe femeia aceasta să-l întărâte.

— Zece minute, zise ea, fluturând din genele negre ca tuşul. Poate cincisprezece.

— Vulpe şireată ce eşti! zise Toby, ridicând-o în braţe şi purtând-o pe sus până în prima încăpere cu uşă, care se întâmplă să fie salonul albastru. Ştii că nu pot să aştept atât de mult.

Închise uşa cu o lovitură de picior şi o lipi de ea, folosindu-se de o mână ca să-i ridice un picior peste şoldul lui, în timp ce cu cealaltă îşi făcea loc pe sub fusta ei. În momentul când degetele lui dădură peste sexul ei cald şi umed, nu mai era loc de conversaţii pudice. Nu mai rămase decât pofta – ilogică şi intensă. Avea nevoie să intre în ea şi să-şi dea drumul. Ideal, în această ordine.

Cu degetele tremurânde, îşi descheie şliţul şi îşi eliberă erecţia tensionată. Ea îl ajută, încolăcindu-şi picioarele în jurul mijlocului lui, înclinându-şi şoldurile ca lui

să-i fie mai uşor să intre în ea. El îşi aranjă poziţia şi o penetră, adâncindu-se înăuntrul ei cald şi umed, fără să întâmpine niciun fel de rezistenţă. Trupul lui atinse culmile extazului. Îi săltă fesele cu ambele mâini, pistonându-i şoldurile şi izbind-o de uşă iar şi iar. Se împlânta repede şi adânc, folosindu-se fără ruşine de trupul ei strâmt şi dornic, urmărind doar eliberarea lui, într-un mod la fel de egoist cum o făcuse şi ea în trăsură.

Şi ei îi plăcu nemăsurat. Se zvârcolea şi gemea în braţele lui, îndemnându-l să continue. Primindu-l în ea şi mai adânc. Trăgându-l mai aproape… mai aproape.

Acolo.

Un ţipăt aspru i se smulse din gâtlej când atinse orgasmul. Se prăbuşi peste ea, epuizat şi slăbit, dar departe de a fi sătul.

Îşi sprijini fruntea de clavicula ei goală. Avea pielea alunecoasă de la transpiraţie – a lui, a ei. A lor.

— Încă n-am terminat cu tine, îi spuse, în timp ce degetele i se afundau în soldurile ei. Ştii asta, nu? O să te duc sus, şi o să te despoi până la ultima cusătură, şi o să te posed în cât de multe feluri o să am chef. În feluri animalice şi brutale, care o să te facă să păleşti de ruşine, iar apoi să roşeşti de plăcere. Mâine, cerşetorii şi orfanii Londrei vor trebui să se îngrijească singuri de ei, pentru că soţia mea va fi prea extenuată ca să se mişte.

Îşi ridică bărbia şi privi drept în ochii ei întunecaţi şi migdalaţi.

— Ce părere ai despre asta?

Bel zâmbi.

— Cât ne ia ca să ajungem sus?

Râzând uşor, Toby îşi vârî nasul în curbura gâtului ei.

— Te iubesc. Doamne, cât de mult te iubesc.

Nu se putea împiedica să-i mărturisească. Nu mai putea să ţină sentimentul ăsta în el nicio secundă.

Degetele ei se opriră în părul lui.

— Of, Toby. Eu…

— Taci. Nu vorbi, te rog.

Bel clipi.

Inima lui Toby bubuia în piept. Seara aceea fusese perfectă. Dacă ea nu-l iubea, la rândul ei, nu voia să ştie. Nu astă-seară. Putea aştepta până mâine să i se frângă inima, dar astă-seară era dornic să rămână ignorant. Dacă voia ca ea să-l iubească, aşa cum o iubea el, i se părea logic să o lase întâi să afle cât de mult însemna aceasta.

— Eu…

Îi netezi obrazul.

— N-am spus niciodată până acum aceste cuvinte vreunei femei. N-am simţit asta niciodată, pentru nicio femeie. Eşti aşa de plină de dragoste, draga mea. Te dăruieşti atât de necondiţionat chiar şi amărâţilor celor mai puţin merituoşi, şi în categoria aceasta mă includ şi pe mine. Când vine vorba de iubire, eu nu sunt decât un sărăntoc pe lângă tine, dar chiar şi noi, sărăntocii, avem mândria noastră. Poate că eu n-am decât această singură monedă de dat, dar aş vrea să o privesc o clipă cum sclipeşte, înainte ca tu să o îngropi sub bancnotele de zece lire, ca un înger generos ce eşti. Aşa că astă-seară doar… doar ascultă. Bine?

Ea încuviinţă, înclinând din cap şi muşcându-şi buza.

— Isabel, sufletul meu. A mea.

O sărută tandru.

— Te iubesc.

Degetele ei se încolăciră pe după gâtul lui.

— Toby, du-mă în pat!

Capitolul 20

Se dovedi însă că Bel mai avu destulă putere ca să se mişte a doua zi, într-un târziu.

Mult după ce Toby plecase la tribună, ea se sculă cu greu din patul lor răvăşit. În timp ce se întindea, trupul ei protestă, de durere. Era genul de durere dulce, blândă, care te încearcă în ziua următoare, după un efort extenuant – muşchii mai au încă memoria efortului de a se flexiona,

întinde, trage, de a se tensiona. Durerea îi garanta faptul că toată ziua se va gândi la el şi la pasiunea pe care o trăiseră. Nu era deloc neplăcut.

Se examină în oglindă, descoperind alte locuri în care el o însemnase. Degetele i se opriră deasupra unei vânătăi de culoarea murei, deasupra sânului ei drept. Azi nu erau de ea decolteurile îndrăzneţe.

Mai găsi încă un semn mic, purpuriu, chiar sub sfârc, şi rămase cu privirea aţintită la el câteva minute, fermecată de reflexia ei.

Trecuse multă vreme de când Bel nu mai stătuse astfel în faţa unei oglinzi, să privească rănile făcute din dragoste. De când nu era decât o copilă. Vânătăi, zgârieturi… urme de muşcături, uneori – mama ei i le făcuse pe toate şi încă multe altele.

El amor es locura. Dragostea e nebunie.

Fuseseră atât de multe zile bune. Atâtea ore minunate petrecute în odaia aceea liniştită şi inundată de lumina soarelui. Mama ei îi peria şi îi împletea părul, fredonându-i între timp melodii plăcute şi murmurându-i vorbe de iubire şi de laudă.

Nu dura însă decât o clipă ca tonul să se schimbe. Nu conta cât de cuminte era sau cât de grijulie să respecte regulile. Isabel ştia, pentru că încercase din răsputeri să fie cuminte. Într-o bătaie de aripă, cât dura o înjurătură sau să dai odată cu peria de argint prin păr, se instala nebunia. Nebunia se agăţa de orice găsea în cale: haine, păr, carne.

Apoi îi dădea drumul, la fel de repede. Atât de repede, încât Bel şi-ar fi putut închipui că întregul episod febril şi violent nu fusese decât un vis, dacă nu ar fi fost vânătăile sau semnele care să stea mărturie.

Dar nu fuseseră un vis, toţi acei ani de dragoste împletită inexorabil cu durerea. Nici noaptea trecută nu fusese un vis. Fusese o revelaţie.

Toby o rănise, aici – degetele ei lunecară spre sânul celălalt – şi aici, iar în această dimineaţă se uita la semnele acelea fără pic de jenă, de sentiment de vinovăţie sau de teamă. De fapt, le considera încântătoare.

Da, el îi lăsase semne într-un moment de pasiune sălbatică, nesăbuită, la fel cum făcuse şi mama ei, dar semnele acestea erau diferite, întru totul diferite. Îi schimbase viaţa bărbatul acesta drag şi dulce, care nu o va minţi niciodată, nu va permite nicicând ca ea să păţească ceva rău, care şi-ar risca viaţa ca să i-o apere pe a ei. Cu Toby cel puţin se simţea în siguranţă.

Nu doar în siguranţă, ci şi iubită.

El o iubea. De câte ori nu-i spusese asta, în noaptea trecută? Pierduse numărătoarea la patru. Acum, când se gândea, era posibil ca, pentru scurt timp, să-şi fi pierdut cunoştinţa după a patra declaraţie, în orice caz, e limpede că el îşi dorea să îi mărturisească de ceva timp dragostea lui, iar acum se putea aştepta să o audă destul de des.

El o iubea, şi ea îl iubea pe el. Viaţa n-ar trebui să fie minunată acum? Poate că era prima şoaptă de nebunie care vorbea, dar, în timp ce Bel se îmbăie şi se îmbrăcă, începu să creadă că ar fi cu putinţă. Sigur că inima ei era destul de puternică, sigur că dragostea ei era destul de profundă. Se va putea devota în acelaşi timp şi lui Toby, şi operelor caritabile. Pasiune noaptea, fapte bune ziua.

De ce nu putea să le aibă pe toate?

Se trezi fredonând o temă din *Don Giovanni,* în timp ce trăsura o ducea la tipografie, de unde ridică două pachete cu broşuri ale societăţii, legate cu sfoară. Bel se uită la una dintre ele cu satisfacţie. Stilul clar al Augustei descria situaţia disperată a băieţilor coşari şi formula argumentele pentru înlocuirea groaznicei munci a copiilor cu aceea a unor adulţi şi a echipamentelor moderne. În timp ce textul Augustei făcea apel la raţiunea cititorului, ilustraţiile talentate ale Sophiei se adresau inimii lui. Acum era rândul ei, în calitate de doamnă cu o influenţă socială din ce în ce mai mare, să transforme simpatia în acţiune. Acesta era scopul demonstraţiei de vineri.

Iar misiunea lui Bel de azi, aşa cum i se cădea unei doamne cu influenţă, era să facă invitaţii personale. Sosise momentul să-i facă o vizită mătuşii Camille. Cunoscută şi ca Excelenţa Sa, ducesa de Aldonbury.

Ducesa de Aldonbury era, când venea vorba de ducese, una destul de minoră. Nu era o ducesă din familia regală. Cu toate astea, mătuşa Camille avea propria ei variantă de curte. Era gazda unei partide de cărţi între doamne, în fiecare a treia miercuri a lunii, şi se ţinea de aceste invitaţii cu tot zelul arogant pe care i-l permitea rangul ei aristocratic. Adăugaţi la asta şi talentul unui renumit cofetar şcolit în Franţa, şi fiecare după-amiază din a treia miercuri a lunii era martora unui şuvoi de doamne din elita londoneză cea mai influentă, care se aduna în reşedinţa Excelentei Sale. Pentru ca să beneficieze cineva de o invitaţie, trebuia să aducă o pungă doldora de monede cu care să mizeze şi o tolbă de replici spirituale cu care să amuze audienţa. Bel nu întrunea niciuna din aceste cerinţe, dar făcea parte din familie şi, deci, era exceptată de la regulă.

Când intră în salonul în stil roman, întâlni acolo o suită de aproape douăzeci de doamne, aşezate în grupuri bine delimitate de câte patru. Sophia stătea la o masă de whist din apropierea şemineului.

Bel schimbă cu cumnata ei un zâmbet cald şi se duse să o salute pe mătuşa sa.

— Excelenţă, zise Bel, făcând o reverenţă adâncă, urmată de un sărut pe obrazul fardat al bătrânei doamne. Ce mai faci, mătuşă Camille?

— Mulţumesc, bine, copila mea.

Mătuşa Camille îi făcu lui Bel semn cu mâna să se aşeze şi apoi uită imediat de ea. Ceea ce se potrivea scopului lui Bel, pentru că ea venise aici să stea de vorbă cu toată lumea, mai puţin cu mătuşa Camille. Înarmată cu un mic snop de broşuri, se apropie de un grup de doamne care sporovăiau lângă locul unde se lua ceaiul.

— Lady Violet, doamnă Breckinridge, le salută ea, vioaie.

Doamnele se întoarseră spre ea cu o expresie de amuzament inofensiv.

— Sunt aşa de încântată să vă văd! Aţi primit invitaţia mea la micul dejun de la Aldridge House, pentru vineri?

— Da, şi m-am gândit că sigur trebuie să fie o glumă, răspunse Lady Violet. Mic dejun, la opt şi jumătate dimineaţa? Păi, eu abia dacă ajung în pat pe la cinci.

— Nu este doar un mic dejun, adăugă Bel grăbită. Masa va fi urmată de o demonstraţie a unei foarte interesante inovaţii în gospodărirea casei. Acesta e motivul pentru ora matinală, înţelegeţi?

— Ah, făcu Lady Violet, aruncând prietenei ei o privire care vorbea de la sine. O inovaţie!

— Şi încă una interesantă, adăugă doamna Breckinridge, cu un zâmbet. Trebuie să fie cu adevărat palpitant, dragă. Radiezi, pur şi simplu. Aş vrea să-ţi aflu şi eu secretul.

Doamnele chicotiră, şi siguranţa de sine a lui Bel se înmuie. Apoi se gândi la Toby şi îşi semeţi bărbia.

— Eu chiar o găsesc palpitantă, zise. Copiii neajutoraţi ai Londrei sunt supuşi unei grave nedreptăţi şi stă în puterea noastră să-i punem capăt.

— Prin inovaţii în gospodărirea casei? întrebă Lady Violet, cu un aer ce exprima îndoiala.

— Da, le răspunse Bel, oferind fiecăreia câte o broşură. Ca membră a Societăţii pentru înlocuirea Nevoii de Băieţi Coşari cu…

— Ce denumire absurd de lungă, îşi dădu cu părerea doamna Breckinridge. Mai-mai să nu încapă în broşură.

Bel rezistă tentaţiei de a-şi da ochii peste cap.

— Ca membră a acestei societăţi, vă invit să participaţi la demonstraţia noastră de vinerea aceasta. Obiceiul de a sili copiii mici să cureţe cenuşa de pe hornuri nu e doar barbar, ci şi ineficient. Aşa cum veţi vedea în demonstraţia noastră, curăţarea corespunzătoare a coşurilor este o sarcină care nu poate fi dusă la capăt decât de un adult.

— Un adult? se minună Lady Violet, căscând ochii mari. Am auzit bine? Doar munca unui adult e satisfăcătoare?

— Da. Mă rog, nu a oricărui adult… trebuie să aibă echipamentul adecvat, desigur.

Doamna Breckinridge părea pe cale să pufnească în râs şi să dea pe-afară gura de ceai pe care tocmai o sorbise. O înghiţi cu vădită dificultate.

— A, desigur. Spune-mi, Lady Aldridge, soţul tău va participa şi el la această demonstraţie? Cred că toate doamnele din înalta societate sunt curioase să afle starea echipamentului lui Sir Toby. Nu trebuie decât să te vadă omul ca să-şi dea seama că serviciile lui sunt cu totul mulţumitoare.

Acum veni rândul lui Lady Violet să se înece cu un fursec.

Bel se încruntă, încercând să-şi imagineze de ce femeile acestea credeau că Toby şi-ar curăţa singur hornurile.

— Păi, soţul meu se ocupă în momentul de faţă cu alegerile din Surrey, dar dacă urnele se închid devreme, poate că va participa şi el. Demonstraţia în sine va fi efectuată de un coşar.

— Ah, murmură Lady Violet către prietena sa. Deja a apelat la slugi. Şi tocmai un coşar. Mai rău decât un lacheu.

— Nu e o demonstraţie pentru gentlemani, continuă Bel, ignorând comentariile absconse. Puterea de a schimba această situaţie deplorabilă stă în mâinile femeilor.

Continuă să vorbească ignorând chicotelile lor ciudate. De ce oare li se părea totul aşa de amuzant?

— Una dintre adevăratele trăsături ale epocii moderne vizează tocmai exercitarea influenţei din poziţia noastră de doamne aparţinând înaltei societăţi engleze asupra soţilor noştri şi determinarea schimbării sociale.

Lady Violet se chinuia să-şi păstreze o mină serioasă.

— Şi ce poziţie ar trebui să adoptăm, Lady Aldridge? Ca să exercităm o influenţă asupra soţului? Nu cea pe spate, presupun.

— Nu, într-adevăr. Este exact ceea ce voiam să subliniez. Nu trebuie să acceptăm această nedreptate, aşa cum am făcut până acum.

Doamnele se tăvăleau de râs. Bel ar fi vrut să mârâie, de frustrare. De ce nu reuşea să le facă pe femeile astea să

înţeleagă? Oare se prefăceau intenţionat că nu pricep sau erau pur şi simplu obtuze? Şi oare era doar imaginaţia ei, confuză din pricina pasiunii, sau toate remarcile lor sarcastice aveau o implicaţie distinct carnală?

— Da, mă rog, mormăi ea, ridicându-se în picioare.

Poate că va găsi o audienţă mai prietenoasă în persoana contesei de Vinterre, care se afla în capătul opus al salonului.

— Sper că veţi putea participa, zise.

— A, sigur că vom veni, o asigură Lady Violet. N-am lipsi pentru nimic în lume, Lady Aldridge. Ziua de vineri promite să fie cea mai amuzantă din tot sezonul.

Bel ardea de dorinţa de a răspunde că intenţia nu era să le facă să se amuze. „Ci ca să te lămureşti tu, toantă uşuratică şi fără minte”.

Vai, Doamne! Oare gândul acela chiar se născuse în mintea ei? Îngrozită, Bel se dojeni singură, mormăind. Se simţea aşa de ciudat, de întoarsă pe dos. I-ar fi plăcut să pună comportarea ei ciudată pe seama oboselii din noaptea trecută, dar bănuia că totul se datora pasiunii care o domina. Nici măcar atunci când privea imaginile sărmanilor băieţi coşari maltrataţi nu-şi putea regăsi obişnuitul ei zel. În schimb, în timp ce-şi plimba privirea peste adunarea de doamne şterse care decorau salonul, nu se putea gândi decât că voia să se întoarcă acasă, în pat. Să se întoarcă la Toby.

Mai rău, i se părea că toată lumea din încăpere îşi dădea seama de asta. Comentariile lui Lady Violet erau doar începutul. Din fiecare colţ al încăperii, doamnele se zgâiau la ea, şoptindu-şi una alteia peste masa de joc şi râzând cu nasul în ceaşca de ceai.

— Bel!

Sophia o atinse pe umăr.

— Aerul de aici e aşa de închis, şi nu prea îmi prieşte, din cauza copilului… spuse, ducându-şi mâna la abdomen şi făcând unul din primele gesturi materne ale oricărei femei. Vrei să faci câţiva paşi cu mine, afară?

Bel încuviinţă printr-o înclinare a capului şi îşi urmă

cumnata, ieşind pe uşile de sticlă afară, pe verandă şi apoi în grădină. Imediat ce trecură după colţul unui gard viu, Sophia se întoarse către ea.

— N-ai citit?

— Ce să citesc?

— Ediţia de azi-dimineaţă din *The Prattler.*

Bel clătină din cap. Evita din principiu tabloidul infect şi nu se obosea decât să arunce o privire atunci când Toby avea nevoie să fie alinat după încă vreun atac asupra lui. De ce purta ziarul acela o astfel de vendetă împotriva soţului ei era de neînţeles pentru ea.

Sophia scoase din poşeta de pânză o bucată de ziar făcută sul şi i-o întinse lui Bel cu o mână, luându-i cu cealaltă maldărul de broşuri.

— Îmi pare rău că eu sunt aceea care îţi arată asta, dar după comentariile făcute înăuntru de Lady Violet, am considerat că trebuie să fii pusă în gardă. Lumea o să vorbească.

Stomacul lui Bel se strânse ghem când luă bucata de hârtie şi o derulă precaută. Puseseră pe seama lui Toby o legătură cu o altă femeie? Acum ştia că *The Prattler* exagera cu aventurile deşucheate ale lui Toby şi că nu trebuia să considere adevărate toate zvonurile de infidelitate. Totuşi, o rănea să audă bârfele care sugerau că el călcase deja pe de lături.

Când aruncă prima ocheadă la caricatură, se gândi că asta trebuia să reprezinte acea caricatură, care îl înfăţişa pe Toby la braţ cu o femeie uşoară, cu veşmintele desfăcute şi umărul dezgolit. Sânii exagerat de mari erau împinşi afară din corsaj, revărsându-se din rochie, în timp ce ea se sprijinea cât de bine putea de silueta lui Toby. Cele două personaje erau înfăţişate în întunericul nopţii, coborând treptele unui mare edificiu de piatră. Bel se uită mai atent. Vai, era clădirea operei!

Citi cu glas tare comentariul: „Destrăbălatul Nepocăit. Este oare Sir Toby un Don Giovanni al Londrei?”

— Of, Bel, exclamă Sophia. Îmi pare aşa de rău.

Groaza clipoci în pieptul lui Bel când privi din nou

chipul, şi nu formele voluptuoase care se revărsau pe pagină. Părul negru. Ochii mari şi întunecaţi.

— Vai, Doamne sfinte!

Ea era. Ea era femeia de la braţul lui Toby, leşinată să-i facă pe plac soţului ei, ca o prostituată cu ochi sticloşi. Acum Bel observă şi bulele care le ieşeau din gură acelor dezgustătoare personaje care îi reprezentau pe ea şi pe Toby. El spunea: „Chiar te-ai gândit să mă reformezi?" Ea spunea: „Ha! Nu mi-am închipuit că decăderea poate fi atât de dulce".

În spatele lor, în umbra clădirii operei, domnul Hollyhurst desenase o pereche de copii slăbănogi, cu mâinile întinse, într-o atitudine de milogeală. Rugile lor erau ignorate.

— Mulţumesc, zise Bel, apatic, răsucind hârtia la loc. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat-o. Aşa se explică o grămadă de lucruri.

Nu era de mirare că doamnele din salon îi primiseră invitaţia cu amuzament, punându-i la îndoială intenţiile caritabile şi luându-i toate vorbele în răspăr. Aceasta era părerea lor despre ea: o femeie nebună după sex, incitată spre depravare de şarmul destrăbălat şi exemplul desfrânat al soţului ei.

Şi, mai rău decât orice, Bel era îngrijorată că s-ar putea să fi avut dreptate cu toţii. Domnul Hollyhurst, Lady Violet, doamna Breckinridge. De ce ar desena cineva o astfel de ilustraţie sau ar da crezare insinuărilor, dacă nu ar conţine şi un miez de adevăr? se gândi cum plecase de la operă seara trecută, toată îmbujorată şi înnebunită de dorinţă – prea disperată ca să mai poată aştepta până la întoarcerea acasă. Maica Domnului, se aruncase asupra lui în trăsură! O doamnă respectabilă şi influentă nu se comportă astfel. Şi oare să fi fost şi copii flămânzi ascunşi în umbra clădirii, cerând ajutor fără ca ea să-i bage în seamă, orbită cum era de pasiune?

Se prea poate.

Cine s-ar fi uitat la o astfel de femeie ca îndrumător moral? Cum putea o asemenea femeie să fie soţia unui

parlamentar influent?

— Nu da prea multă importanţă, zise Sophia. Când e vorba de scandaluri, să-l doreşti pe propriul tău soţ nu e cine ştie ce subiect. Nu te lua după Lady Violet; e doar un balaur bătrân şi invidios. Nu se poate abţine să nu scoată flăcări pe nas. O să se sature destul de repede să te necăjească, dacă refuzi să-i dai satisfacţia de a te arăta supărată.

— Nu este vorba doar despre Lady Violet. Toată Londra citeşte *The Prattler.*

— Da, şi există o nouă ediţie în fiecare dimineaţă. În câteva zile, lumea va găsi un nou subiect de bârfă şi toate acestea vor fi uitate.

— Sunt sigură că ai dreptate.

Dar peste câteva zile, alegerile vor fi terminate, şi la fel şi demonstraţia. Şi toate ar putea să eşueze din cauza ei. Pentru că îngăduise pasiunii să treacă peste principiile ei.

— Eu… zise, înghiţind cu greu gustul amar. Simt că mi se face greaţă. Cred c-o să mă strecor pe aleea din grădină şi o să mă duc acasă. Te rog, scuză-mă tu în faţa mătuşii.

— Da, sigur, o asigură Sophia, mângâind-o uşor pe braţ. Dacă pot să te ajut cumva…

— Nu, nu, răspunse Bel, străduindu-se să surâdă. Serios, nu e mare lucru. Sunt doar obosită. Trebuie să mă odihnesc, atâta tot.

După ce îşi luă rămas-bun de la Sophia, Bel porni spre aleea din faţa reşedinţei. Ca eşecul ei să fie complet, ceru ca trăsura să o ducă direct acasă. Ştia că Toby era plecat să-şi facă iar campanie în Surrey. Ştia c-ar fi trebuit să-şi continue vizitele, ca să împartă broşuri sau să ducă provizii la clinica de copii, sau, pur şi simplu, să caute o biserică şi să se roage în genunchi până ce i-or amorţi picioarele. În clipa aceea însă, nu voia să mai stea aproape de doamne sau de orfani, şi nici măcar aproape de Dumnezeu. Voia să fie aproape de Toby. O să arunce cât colo rochia aceea elegantă, cu dungi subţiri, şi boneta cu panglici, o să-şi pună una dintre cămăşile ei vechi de muselină şi o să se

bage în pat, care s-ar fi putut să mai păstreze încă ceva din căldura nopţii lor pasionale, din mirosul lui. Şi-ar fi putut să-şi petreacă ziua plângând sau visând cu ochii deschişi, până când el o să se întoarcă acasă şi o s-o tină în braţe şi s-o iubească.

Ah, era cu adevărat slabă.

Când pătrunse în reşedinţa Aldridge auzi pe hol voci masculine şoptite. Inima îi tresări. Toby era acasă? Poate că fusese alungat în hohote de râs de la tribuna din Surrey, dacă ediţia de azi din *The Prattler* ajunsese până acolo. Spre ruşinea ei, lui Bel nici măcar nu-i păsa, câtă vreme el era aici, lângă ea.

Cu paşi uşori, o luă repede pe coridor în direcţia vocilor, care păreau să vină din biblioteca lui Toby. Se apropie de uşă şi recunoscu timbrul cald al vocii soţului ei. El era, slavă Cerului. Toby o să facă totul să fie bine. Toby o iubea. Nu va permite niciodată să i se întâmple ceva rău. Cu el era în siguranţă.

Când puse mâna pe clanţă, mintea ei înregistră vag faptul că Toby nu vorbea, ci ţipa. Răcnea, de fapt, aşa cum nu-l mai auzise niciodată ridicând vocea la cineva.

— Ai avut instrucţiuni foarte clare, tuna el. Ea nu trebuia amestecată în niciun fel în treaba asta.

Îi răspunse o voce mai blajină, de tenor. Bel trebui să-şi lipească urechea de uşă ca să prindă vorbele. O mustră puţin conştiinţa pentru că trăgea cu urechea, dar cum altfel să decidă dacă era bine să-i întrerupă?

— Da, numai că n-a funcţionat, răspunse vocea mai domoală. Mi-aţi spus să fiu mai sever, să fiu cât pot de rău.

— Rău cu mine, nu cu ea, replică Toby. Nu există nicio scuză pentru…

— Şi nu mi-aţi spus că vreţi să pierdeţi, cu orice preţ?

— Da, dar…

— Atunci trebuia să fie despre ea. Nu mai există nimic de insinuat despre dumneavoastră. Eu cel puţin aşa m-am gândit.

Prin uşă se auzi o trosnitură înfundată, care o făcu pe Bel să tresară. Stomacul îi vibră de groază. Poate că ar fi

trebuit să cheme un lacheu.

Vocea lui Toby se auzi din nou.

— Naiba să te ia, Hollyhurst, nu eşti plătit ca să gândeşti. Eşti plătit să desenezi.

Hollyhurst? Ce căuta omul acela odios aici, în biroul lui Toby?

Bel nu-şi aminti să fi luat decizia de a deschide uşa. Se trezi doar că stătea în mijlocul blazonului familiei Aldridge, imprimat în auriu pe covorul roşu-sângeriu. Cei doi bărbaţi se zgâiau la ea; Toby, din spatele mesei de lucru şi… Oare cel care stătea sprijinit de spătarul fotoliului din faţa lui putea să fie cu adevărat H.M. Hollyhurst? Nu semăna deloc cu căpcăunul laş, cărunt şi cu urechi ascuţite pe care şi-l imaginase ea. Cu faţa rasă şi chipeş, abia dacă era puţin mai în vârstă decât ea, îl cântări Bel din priviri.

Palid din pricina şocului, tânărul se ridică în picioare.

— La naiba! spuse el în barbă.

— Toby? rosti Bel cu vocea tremurată. Ce se petrece aici?

Capitolul 21

Toby ştia exact ce se petrecea. Ziua aceea nefastă atinsese acum punctul culminant. Bâlciul se încheiase. Acesta era momentul de care îi fusese groază, chiar din ziua în care se căsătoriseră. Cu toate acestea, odată cu el venea şi o ciudată senzaţie de uşurare.

— Isabel, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Hiram Hollyhurst.

Neghiobul anemic se înclină cu stângăcie.

— Tocmai se gândea să plece, adăugă Toby, privindu-l insistent.

Hollyhurst nu era atât de obtuz, încât să rateze aluzia. După ce uşa se închise şi ei doi rămaseră singuri, Isabel încremeni în mijlocul covorului, uitându-se neîncrezătoare la Toby minute întregi.

— Eu… începu ea, cu maxilarul zvâcnindu-i. Toby, eu nu înţeleg.

Sigur că nu înţelegea, draga de ea. N-ar fi putut înţelege niciodată motivaţiile unei purtări atât de imature. Pur şi simplu nu avea cum să înţeleagă, cu felul ei de a fi.

— Nu vrei să stai jos?

— Mulţumesc, nu.

Îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii, de parcă nu era sigură cum să înceapă.

— Aşadar, el a fost domnul Hollyhurst.

Nu pusese o întrebare, ceea ce era un lucru bun, pentru că Toby chiar nu dorea să-i răspundă. Ce voia el era să o ţină în braţe. După toate câte se petrecuseră în dimineaţa aceea, cu veştile pe care tocmai le primise… Cât de crud era că trebuia să-şi distrugă căsnicia din această pricină, în ziua când avea cel mai mult nevoie de alinare din partea soţiei.

— Acel domn Hollyhurst, continuă ea. Acelaşi bărbat care te-a demonizat în *The Prattler* în toate aceste luni, cu caricaturile alea îngrozitoare.

— Da, răspunse el, în sfârşit. Suntem… prieteni.

— Prieteni? strigă ea. Cum se poate aşa ceva? Cum poţi fi prieten cu un astfel de om?

— E fiul unui fost administrator şi… Şi nu contează cum ne-am cunoscut.

Toby făcu o pauză.

— Eu l-am plătit, Isabel. Toate acele caricaturi, atacurile asupra mea – toate au fost comandate de mine.

Isabel scoase un sunet nearticulat din gât. Îşi ridică apoi privirea în tavan, ca şi cum ar fi putut găsi vreo explicaţie a purtării lui printre volutele candelabrului de alamă. Un „de ce” tăcut i se formă pe buze, dar nu părea să aibă destul suflu ca să-l rostească.

— Serios, te rog să stai jos!

Toby se apropie de ea şi îi puse o mână pe braţ.

Bel i-o dădu la o parte, scuturându-şi mâna.

— Mulţumesc, nu.

Tot nu reuşi să rostească întrebarea.

Toby oftă. Nu avea de gând să o forţeze să vorbească.

— A început anul trecut, după ce Sophia a dispărut şi părinţii ei au răspândit ştirea falsă despre boala ei. Era iarnă şi lumea nu prea avea despre ce să discute. Mă temeam că bârfele ar fi scos adevărul la suprafaţă, până la urmă, dacă nu le dădeam alt subiect de discuţii. Am venit la Londra şi l-am căutat pe Hollyhurst. Eu şi cu Hiram am inventat prostia asta cu „Destrăbălatul Renăscut”.

Toby se duse lângă bar. Doamne, câtă nevoie avea de o băutură!

— La început, n-am vrut decât să alung bănuielile, să preiau eu povara scandalului, continuă el, turnându-şi un pahar de whisky. Dacă Sophia ar fi revenit ca prin minune şi ar fi vrut totuşi să se mărite cu mine, reputaţia ei ar fi rămas intactă. Mai târziu, când a devenit clar că ea nu avea de gând să revină… cred că a devenit o chestiune de mândrie. Nu voiam să ştie nimeni de ce mă respinsese. La dracu’, nici măcar eu nu ştiam adevăratul motiv pentru care mă respinsese. Era preferabil să las lumea să creadă că purtarea mea destrăbălată a făcut-o să mă lase.

În sfârşit, Isabel îşi regăsi glasul.

— Dar de ce ai continuat, chiar şi după ce ne-am logodit? După căsătoria noastră?

Toby sorbi alene din whisky, lăsându-i timp să pună cap la cap motivele. Ştia că va reuşi. Era o fată isteaţă.

Când lăsă jos paharul, Bel îşi privea încruntată mâinile. Vezi? Nu avusese nevoie decât de câteva secunde.

— Domnul Hollyhurst, zise, a pomenit ceva despre un plan în care tu să pierzi. Se referea la alegeri?

— Da.

— Ai încercat să pierzi?

Toby simţi nevoia să-i spună că fusese mai degrabă o încercare să nu câştige, dar i-ar fi dat impresia c-o lua peste picior. Oricum, nu prea mai conta, date fiind evenimentele din dimineaţa aceea.

Toby clătină încet din cap.

— Da.

— Dar campania, tribuna electorală… Ai fost la Surrey

în fiecare zi.

Toby scutură cu putere din cap.

— Doamne sfinte! N-ai fost?

Pe chip îi apăru o expresie de repulsie, şi Toby se simţi sfâşiat de durere când i-o văzu, dar nu-şi permise luxul să-şi ferească privirea.

— Dacă nu te-ai dus la Surrey, întrebă ea, unde ţi-ai petrecut zilele? Nu la… O, Doamne! Nu la Perla Ascunsă?

— Nu, zise el ferm. Niciodată acolo, nici în vreun alt loc asemănător. Am fost… în tot felul de locuri. În parc, la club. Cel mai adesea am fost, pur şi simplu, aici, în birou. Pe jumătate aşteptând, pe jumătate sperând, cred, că într-o bună zi o să dai de mine, şi minciuna va fi descoperită. Dar tu eşti mereu atât de ocupată cu acţiunile tale caritabile, cu întâlnirile societăţii tale…

Ridică din umeri.

— N-ai observat niciodată că sunt aici.

— Sigur că nu te-am observat! De ce m-aş fi apucat să-mi caut soţul prin casă, când el trebuia să fie plecat la Surrey? Am crezut în tine. Am avut încredere în tine. Am fost convinsă că şi tu voiai să câştigi alegerile la fel de mult ca mine. Chiar şi înainte de nunta noastră, din prima seară când ne-am întâlnit, tu…

— Haide, Isabel! Fii sinceră! Ştii bine că n-am vrut niciodată cu adevărat să candidez pentru postul de parlamentar.

— Da, dar am crezut că mă vrei pe mine!

Îşi duse o mână la gât, uluită parcă de magnitudinea propriei sale furii.

— Chiar dacă nu aveai înclinaţii spre politică, ştiai că eu caut un bărbat cu influenţă în parlament. Şi înainte de căsătorie *ai promis* că vei candida. Mi-ai promis, Toby.

— Ţi-am promis multe lucruri, *scumpo.* Pe atunci, îmi venea uşor să fac promisiuni, când nu aveam de gând să le respect.

Toby inspiră profund şi îşi puse jos paharul. Acum nu mai era cale de întoarcere. Jumătăţile de mărturisiri nu serveau la nimic. Era timpul să-i dezvăluie tot adevărul şi s-

o lase să facă mai departe aşa cum considera.

— Când ne-am logodit, continuă el pe un ton egal, ţi-aş fi spus orice ai fi dorit să auzi – poveşti, fantezii, minciuni. Pur şi simplu, trebuia să te fac a mea, cu orice chip.

— De ce?

— Din mândrie, răspunse el, prozaic. Şi o anume formă de răzbunare. Voiam să i te răpesc lui Gray, aşa cum el mi-o luase pe Sophia.

— Sophia?

Mâna îi căzu de la gât la stomac şi Bel arăta ca şi cum avea să i se facă rău.

— Tot timpul a fost vorba despre ea? Nu m-ai vrut niciodată pe mine.

— Nu, nu e adevărat.

Toby se repezi spre ea şi o prinse în braţe. Ea încercă să scape, dar Toby o ţinu bine.

— Isabel, te-am dorit din prima clipă, chiar înainte de a afla care îţi e numele. Şi, odată ce am descoperit ce femeie inteligentă, principială şi pasională eşti, m-am îndrăgostit de tine trup şi suflet. După ce-am ajuns să ne căsătorim, nu-mi mai doream altceva decât să te fac fericită, dar făcusem deja atât de multe promisiuni absurde, iar tu aveai o impresie atât de naivă, de idealizată despre caracterul meu. La început am vrut să merit părerea bună pe care o aveai despre mine. Voiam să te merit. Şi m-am gândit că, poate, dacă mă străduiam suficient…

— La început.

Bel refuza să se uite la el, fixându-i, în schimb, reverul hainei.

— La început voiai să-mi faci o impresie bună, dar acum nu mai vrei.

— Pentru că nu pot, zise Toby, cu gura uscată. Pur şi simplu nu sunt în stare. Ca să fiu sincer, nu sunt sigur că poate cineva. Ai aşteptări prea mari. Ştiam că era inevitabil să nu te dezamăgesc – dacă nu pierzând alegerile astea, atunci pierzându-le pe următoarele sau nereuşind să ajung la nivelul de influenţă pe care îl doreai tu… Mai devreme

sau mai târziu, ştiam că vei afla adevărul. Nu sunt bărbatul care vrei tu să fiu.

— Dar *ai putea* să devii acel bărbat. Nu de azi pe mâine, dacă ai vrea să faci efortul. Ai un potenţial atât de mare, atâta căldură, compasiune, un talent înnăscut pentru…

— Opreşte-te! Încetează!

Toby îi dădu drumul şi îşi duse o mână la tâmplă.

— Să nu-mi spui ce-aş putea să fiu, făcând doar puţin efort. Nu sunt unul dintre afurisitele tale de proiecte caritabile, sunt soţul tău. Şi da, ai dreptate, pentru mine nu mai e suficient să-ţi câştig aprecierea. Vreau iubirea ta, fie că o merit, fie nu.

Bel îşi sugrumă un suspin.

— M-ai minţit. Campania, opera, domnul Hollyhurst… iar acum asta.

Se încurcă în şnurul poşetei, o deschise şi trase afară o bucată de hârtie.

— Priveşte aici! Doar uită-te!

Îi flutură sub nas caricatura. Toby nu avea nevoie să se uite la ea – imaginea oribilă îi era întipărită în memorie cu fierul roşu.

Bel continuă, maimuţărindu-i vocea:

— Lasă-mă să te duc la operă", ai zis. „Lasă-mă să te răsfăţ", ai zis. „Dacă vrei să fii o doamnă influentă, trebuie să arăţi frumoasă, dezirabilă, în ton cu moda". Şi uită-te la mine în desenul acesta groaznic – depravată, dezgustătoare, înnebunită de dorinţă carnală. Cine ar mai asculta-o pe femeia aceea, te întreb? Ce fel de influenţă mai pot avea eu acum?

Făcu ghem hârtia şi o aruncă în el.

— Ai făcut din mine un subiect de glumă. Ai distrus totul. Dacă m-ai iubit cu adevărat, cum ai putut să faci asta? Eşti un… un *mincinos!*

— Isabel…

Îl lovi peste umăr cu palma deschisă.

— Mi-ai spus că nu mă vei răni niciodată. Ai spus că mai degrabă mori decât să laşi să mi se întâmple ceva rău.

Îl lovi din nou.

— M-ai făcut să am încredere în tine…

Dădu drumul unui şir de epitete în limba spaniolă. După tonul lor, Toby era fericit că nu înţelegea ce înseamnă. Ea îşi punctă fiecare insultă dându-i o lovitură în umăr.

— Isabel, te rog!

— *Bastardo!* strigă ea, lovindu-l iar.

Pe asta o înţelese. Şi acceptă c-o merita.

— Mincinosule! strigă din nou, ducându-şi mâna la spate.

El îi prinse încheietura mâinii înainte ca ea să-i mai poată da încă o lovitură.

— *Isabel.*

Gâfâind, ea se uită neîncrezătoare la propria-i mână. Furia din privire i se potoli din cauza şocului. În sfârşit, şopti:

— Te-am lovit.

— Da.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

— N-am lovit pe nimeni în viaţa mea.

— Aş vrea să-ţi pot spune că nu m-a durut.

Slăbi puţin strânsoarea, îi cuprinse ambele mâini într-ale lui şi le ţinu strâns. Aproape la fel cum le ţinuse atunci când îşi rostiseră jurămintele maritale. Amândoi rămaseră nemişcaţi, gâfâind. Amânaseră dezastrul pentru câteva clipe încă. Ei îi tremura buza de jos. Pe Toby îl termina felul în care şi-ar fi dorit s-o sărute, deşi simţea că nu are acest drept.

— Azi-dimineaţă m-am dus la jocul de cărţi al mătuşii mele, zise ea calm, uitându-se la mâinile lor. Doamnele de acolo… râdeau de mine şi şuşoteau pe seama mea pe la colţuri. Apoi Sophia mi-a arătat imaginea aceea cu mine, în care păream despuiată şi înnebunită după sex. Exact ca biata mea mamă. Nici pe ea n-a ascultat-o nimeni. N-ai de unde să ştii cât de mult am muncit, cât de mult m-am străduit să nu fiu niciodată ca femeia aceea. Ca femeia aceasta.

Vocea i se gâtui şi, odată cu ea, se rupse şi inima lui Toby.

— Voiam să le câştig respectul, şi toate au râs de mine.

— Scumpa mea, iartă-mă! Îmi pare atât de rău, dar chiar dacă ar râde de tine fiecare femeie din Anglia, eu tot te-aş iubi. Şi aş îndura bucuros dispreţul lumii întregi, dacă şi tu ai simţi la fel pentru mine.

Era adevărat. Toată viaţa lui, Toby fusese fericit să fie prieten cu toată lumea, dar acum nu-i mai era suficient să fie tipul pe care îl place toată lumea. Voia să fie bărbatul pe care o femeie îl iubea, dincolo de raţiune.

— Isabel, aşa sunt eu. Sunt un aristocrat egoist, plin de defecte şi cu o poziţie socială medie. Îmi place viaţa pe care o duc, familia mea şi prietenii. Îmi place să mă distrez şi îmi place să mă înconjor de lucruri frumoase. Şi oricât de mult admir zelul tău pentru operele de caritate, am dubii că i-aş putea face faţă. Nu mă interesează parlamentul şi, în consecinţă, sunt prea puţin talentat într-ale politicii. Regret profund că te-am rănit, dar mi-aş petrece viaţa toată să îndrept acest lucru, dacă mi-ai da ocazia.

Bel se lupta să scape din strânsoarea lui.

— Ai vrea…

— Isabel, te rog!

Vocea îi cedă de disperare.

— Dă-mi răgaz o clipă! După aceea, îţi promit, poţi să mă loveşti, să mă insulţi şi să mă ocărăşti cât vrei. Ştiu că merit. Pentru încă un minut, hai să pretindem amândoi că dimineaţa aceasta n-a existat. Să pretindem că nu s-au spus niciodată minciuni. Uită-te la mine!

Aşteptă până ce Bel făcu întocmai.

— Uită-te la mine doar pentru o clipă, repetă el încet, şi priveşte-mă exact aşa cum sunt cu adevărat. Şi înţelege că te iubesc mai mult decât o pot spune. Mai mult decât pot înţelege eu însumi. Îţi poate fi de-ajuns asta?

Inima îi urcă în gât, şi Toby se strădui cu greu să înghită. Trebuia s-o întrebe.

— Isabel, îţi e de-ajuns aşa cum sunt?

Lacrimile se scurgeau pe obrajii ei. Era imposibil de spus dacă erau lacrimi de disperare sau de bucurie. Fir-ar ele să fie de lacrimi enigmatice ale femeilor.

— Nu ştii ce-mi ceri, zise ea.

El îi prinse obrajii cu mâinile.

— Ba da, ştiu. Îţi cer să mă iubeşti aşa cum te iubesc şi eu.

Îi sărută buzele; avea nevoie să-i simtă gustul. Alte lacrimi se rostogoliră de sub pleoapele ei tremurânde.

— Complet, continuă el, sărutând-o pe obraji, apoi pe bărbie, lângă ureche. Fără rezerve, pătimaş, nebuneşte…

Trupul înţepeni în braţele lui, şi Bel scoase un sunet ciudat din gât. Îşi propti mâinile pe pieptul lui şi îl împinse.

— Îmi pare rău, Toby. Noaptea trecută am crezut că poate te… Şi acum ai…

Clătină din cap şi îşi întoarse privirea de la el.

— Îmi pare rău.

Iată că se întâmpla. Verdictul de care îi fusese atât de groază. Ea nu îl iubea. Cel puţin, nu aşa cum o iubea el. Poate că îl iubea într-un fel creştinesc, altruist şi devotat, dar nu trăia, nu respira şi nu ardea pentru el, aşa cum el trăia, respira şi ardea pentru ea.

Foarte bine, atunci. Acum ştia.

Şi ia te uită, lumea nu se oprise în loc.

— Îmi pare rău, repetă ea slab.

— Încetează să te mai scuzi, greşeala e numai a mea. Înţeleg.

Încăperea fu învăluită într-o tăcere stânjenitoare.

— Ei bine, atunci, nu te mai reţin, spuse Toby, dregându-şi glasul şi trecând de partea cealaltă a mesei de lucru.

Când porni, pasul îi şovăi puţin. Se dezechilibră, ca şi cum abia învăţa să meargă având o suliţă înfiptă în piept.

— Ştiu că eşti ocupată. Probabil că ai vreo întâlnire sau altceva la care trebuie să participi. Înainte de a pleca, trebuie să-ţi spun ceva.

Luă de pe birou mesajul urgent pe care tocmai îl primise în dimineaţa aceea, pipăindu-i sigiliul de ceară

spart. Ce ciudat, când se gândea că îl citise cu câteva ore în urmă.

— Domnul Yorke a murit noaptea trecută, zise. Sau poate astăzi de dimineaţă, în zori. Oricum, era aici, în oraş, şi nu are niciun fel de rude apropiate…

Toby strânse pumnul şi îl propti de spătarul scaunului.

— Nu avea niciun fel de rude apropiate. Eu şi cu mama o să-i însoţim trupul înapoi în Surrey, pentru înmormântare.

— Vai, Toby, spuse ea, şi făcu un pas spre el.

Toby se întoarse, privind pe fereastră. Era o zi revoltător de însorită.

Isabel se opri, după câţiva paşi.

— Toby, îmi pare aşa de rău. Ştiu cât de mult ţineai la el.

— Chiar ştii? rosti, privind fix în geamul vălurit al ferestrei. Pentru că eu nu cred c-am ştiut cu adevărat până astăzi. De-abia azi mi-am dat seama… Yorke a fost omul cel mai apropiat de ideea de tată pentru mine.

Bel scoase un sunet liniştitor şi se întinse să-l ia de mână. Toby i-o îndepărtă şi îşi încrucişă mâinile la piept. Desigur, *acum* voia să-l consoleze. Era gata să-l copleşească, să-şi arate generoasă afecţiunea *acum,* când el era la pământ şi suferea, şi era nenorocit ca leprosul dintr-o parabolă. Isabel îşi manifesta acum compasiunea faţă de el din belşug. Singurul lucru pe care i-l refuza era pasiunea profundă, durabilă.

— Acum o să ai tot ce ţi-ai dorit, îi zise el. O să fiu parlamentar. Tu o să fii Lady Aldridge, influenta soţie a unui parlamentar. Casa aceasta este a ta, poţi să găzduieşti în ea câte demonstraţii şi întâlniri ale societăţii şi câte evenimente sociale doreşti. Dacă vrei, poţi s-o transformi într-un cămin pentru orfani. Nu-mi pasă. Eu voi locui la Surrey în viitor.

— Mă… mă laşi pur şi simplu aici?

Avea o voce de om rănit.

Bun. Oricât de meschin putea să pară, voia s-o rănească. Să-i provoace măcar o părticică din durerea pe

care ea i-o provocase.

— Ai un plan mai bun? zise Toby, ocolind-o şi îndreptându-se spre uşă. Scuză-mă, dar trebuie neapărat să plec spre reşedinţa lui Yorke din oraş. Se ţine un fel de priveghi şi i-am promis mamei…

— Vai, biata ta mamă!

Bel traversă încăperea şi se opri dinaintea lui, apucându-l de braţ.

— Toby, lasă-mă să te însoţesc.

— În Surrey?

— Păi, la priveghi, mă refer, spuse, încreţindu-şi fruntea. Adică, e adevărat că am demonstraţia programată vineri. Invitaţiile au fost deja împărţite. Trebuie să rămân în oraş, n-ar fi cu putinţă s-o mai contramandez acum.

— Nu, sigur că nu, făcu el cu amărăciune. N-ar fi cu putinţă. Te înţeleg perfect, Isabel. N-ai nicio obligaţie să vii cu mine la priveghi şi nici în Surrey…

Îi aruncă o privire care spera să fie rece şi nepăsătoare.

— Sunt convins c-o să ne revedem destul de curând.

Se întoarse să plece.

Bel veni grăbită din spate şi se puse în faţa uşii.

— Toby, te rog. Îmi dau seama că suferi. Vreau să te ajut. Lasă-mă să vin cu tine.

— Nu.

Bel tresări.

— Dar…

— Nu, repetă Toby apăsat, trecând pe lângă ea, ca să iasă din încăpere. Nu eşti bine venită. E o chestiune de familie, nu un eveniment caritabil.

Capitolul 22

Toby era un copilaş când murise tatăl lui. Nu avea niciun fel de amintiri legate de bărbatul acela şi nici nu-şi amintea de mama lui în anul cât fusese în doliu. Când

vorbea despre Sir James Aldridge, o făcea pe un ton respectuos şi neutru – şi întotdeauna la timpul trecut. După toate aparenţele, văduva Lady Aldridge avusese o relaţie cordială cu răposatul ei soţ.

Legătura ei cu domnul Yorke însă nu s-ar fi putut niciodată descrie ca fiind „cordială”. Cei doi se certau mereu pe o temă sau alta, de când putea Toby să-şi aducă aminte. Îşi aruncau în faţă comentarii usturătoare şi, pe la spate, spuneau lucruri şi mai rele unul despre altul. După toate aparenţele, se potriveau doar într-o singură privinţă – faptul că se displăceau reciproc.

Şi până în ziua aceea, Toby nu-şi dăduse niciodată seama de evidente.

Fuseseră îndrăgostiţi unul de altul.

Cum se poate să nu-şi fi dat seama? Toby se lăuda cu talentul lui de a înţelege femeile, dar se dovedise că avusese un ditamai orbul găinilor în privinţa propriei mame. Pe de altă parte însă, ea nu fusese niciodată o „femeie” pentru el, pentru că era mama lui şi nu-i căutase punctele slabe. Nu voise să le vadă. Era singurul lui părinte, piatra de temelie din familia lor, cea mai puternică persoană pe care o cunoştea.

Nu şi astăzi, însă. Astăzi era răvăşită, palidă şi înlăcrimată.

— Mamă, de ce nu mi-ai spus niciodată?

Toby stătea lângă ea şi o ţinea de mână, în timp ce ea îşi tampona ochii cu batista. Amândoi stăteau într-un colţ al salonului domnului Yorke. Camera era plină de cunoştinţe venite să-şi prezinte condoleanţele, înainte ca trupul lui să fie dus în Surrey. Lumea venea şi pleca, aparent derutată, pentru că nu ştia cui să-i adreseze condoleanţele, dat fiind că decedatul nu avea rude apropiate.

Mama lui îşi şterse ochii şi şopti:

— Să-ţi fi spus despre iubitul meu? Zău, Toby, e drept că suntem apropiaţi, dar există şi discuţii pe care o mamă nu vrea să le poarte cu fiul ei.

Avea dreptate.

— De cât timp aţi fost…

— De foarte mult timp.

— Ani, aşadar?

— Zeci de ani.

Zeci de ani. Toby privi încruntat în pământ, încercând să se hotărască dacă voia să afle exact de când dura relaţia.

— Nici chiar aşa de mult, continuă mama lui, citindu-i gândurile. Nu i-am fost niciodată necredincioasă tatălui tău.

— N-am niciun fel de amintire despre tata, zise Toby, ridicându-şi privirea înspre dormitorul de la etaj, unde zăcea trupul neînsufleţit al lui Yorke. Toate amintirile mele sunt legate de el.

— Să ştii că te-a iubit, Toby. Mi-a spus-o. Avea de gând să-ţi lase domeniul moştenire, dacă n-ar fi fost grevat de datorii. Te considera fiul pe care nu l-a avut niciodată.

— De ce nu fiul pe care l-a avut? De ce nu v-aţi căsătorit?

Mama lui scutură din cap.

— Ne-am fi omorât unul pe altul, dacă era să trăim sub acelaşi acoperiş. Nu, mă obişnuisem să fiu independentă, şi amândoi eram, pur şi simplu, prea încăpăţânaţi.

Dădu drumul mâinii lui Toby şi îşi suflă nasul.

— Sănătatea îi dădea de furcă de ceva timp. Doctorii i-au spus s-o lase mai moale cu munca. De ani în şir m-am tot rugat de el să renunţe la fotoliul de parlamentar, dar catârul nici nu voia să audă.

— De aceea mă tot îndemnai să candidez împotriva lui?

Mama lui înclină din cap.

— Mamă, trebuia să-mi fi spus adevărul. Aş fi…

Toby îşi înghiţi vorbele. N-ar fi putut termina fraza fără să se incrimineze singur ca fiind un mincinos din cale-afară. „Mi-aş fi ţinut întotdeauna promisiunile. Aş fi acceptat obligaţiile ce-mi revin din faptul că m-am născut într-o familie de nobili. Aş fi pus, în schimb, nevoile semenilor mai presus de ale mele. Aş fi făcut tot ce era necesar să fac, indiferent de situaţie”.

— Poate c-ar fi trebuit să-ţi spun, îi zise mama lui, dar, revin, e o chestiune stânjenitoare să discuţi despre iubitul tău cu propriul fiu. Oricum, până la urmă, s-a hotărât. Mi-a spus-o chiar el, săptămâna trecută, că se decisese să te lase pe tine să câştigi. Erai pregătit pentru asta, mi-a zis. Credea că tu şi Isabel faceţi o echipă bună… ceva legat de nişte miei.

Toby simţi o împunsătură în piept. De aceea rămâneau voturile aşa de apropiate şi Yorke umbla prin oraş zilele trecute. Toby avusese dreptate – bătrânul nu-şi făcuse campanie deloc.

Chiar atunci, Jeremy intră în salon, însoţit de Miss Osborne. Toby se ridică să-i salute.

— Jem, Miss Osborne. Ce amabil din partea voastră că aţi venit!

— Tocmai ce-am aflat, zise Jeremy. Lucy voia să vină şi ea, dar…

— Nu, sigur că n-ar fi putut, îl întrerupse Toby. Nu când are acasă un copil de doar o săptămână. Ce face micuţul Thomas Henry Trescott, al cincilea viconte Warrington?

— Demn de aristocratica sa genealogie, răspunse Miss Osborne. A subjugat deja pe toată lumea din casă.

— Nu pot spune că sunt surprins, spuse Toby, zâmbind puţin.

Le făcu semn spre scaunele din apropiere şi îi invită să se aşeze.

— Aţi cunoscut-o pe mama.

— Domnul Yorke nu avea familie? întrebă Miss Osborne, trecând salonul în revistă şi căutând, probabil, din priviri banderole negre sau rochii de doliu.

— Nu, îi răspunse Toby. În orice caz, nu rude apropiate. Există nişte veri, cred, dar…

— Ne are pe noi. Noi suntem familia lui, îi întrerupse mama lui Toby, începând să plângă din nou. Nu vorbiţi ca şi cum ar fi fost complet singur.

— Nu, bineînţeles că nu era, spuse Toby repede, prinzând-o iar de mână.

Apoi le explică lui Jeremy şi lui Miss Osborne:

— Familiile noastre au fost întotdeauna apropiate. El şi mama au fost... buni prieteni.

— Am fost amanţi, zise ea, ştergându-şi lacrimile, nerăbdătoare.

Când ceilalţi rămaseră cu gura căscată, ea i se adresă lui Toby:

— Sunt o femeie în vârstă, şi acum el e mort. Nu contează cine o să afle. Am fost iubiţi.

Jeremy şi Miss Osborne se uitau oriunde prin încăpere, numai la ea nu.

Răbufnirea mamei sale nu putea fi totuşi potolită. Indiferent ce zăgaz ridicase ca să-şi stăpânească durerea, acesta crăpase şi dăduse drumul unui întreg şuvoi de emoţii.

— Aveai dreptate, Toby. Trebuia să mă fi măritat cu el. El m-a cerut de soţie, să ştiţi. De atâtea ori, dar eu l-am refuzat întotdeauna. Iar acum...

Vorbele i se înecară într-un suspin.

— N-am niciun drept să-l plâng. N-am dreptul să port doliu după el, n-am dreptul să fiu îngropată lângă el. N-am dreptul să mă duc sus şi să mă asigur că valetul îl îmbracă cu vesta cu dungi verzi, şi nu cu aceea albastră, oribilă.

— Mamă, te rog să nu plângi, spuse Toby. O să... o să vorbesc eu cu valetul.

Doamne sfinte! Ce mai încercare stângace de a o linişti. Mama lui era distrusă, sub ochii lui, iar Toby nu avea nici cea mai mică idee cum să se descurce cu ea. În mod normal, acesta era punctul lui forte, să le facă pe femei să se simtă mai bine. Doamnele erau în stare să traverseze sălile de bal, străzile, chiar limitele unor proprietăţi, doar ca să schimbe câteva vorbe cu el, deoarece ştiau toate că o femeie putea întotdeauna să se bizuie pe Sir Toby Aldridge, când era vorbă să le aducă zâmbetul pe buze.

Brusc, îşi pierduse harul. Pentru că acum ştia: o femeie nu ar trebui să depindă de Sir Toby Aldridge în nicio privinţă. Oricâtă încredere avusese în el soţia lui, aceasta dispăruse în clipa când îl văzuse aşa cum era în realitate.

Propria lui mamă avusese secrete faţă de el zeci de ani. Ar fi vrut s-o consoleze, s-o facă să se simtă mai bine, dar nu mai ştia cum. Era un talent construit pe temelia aroganţei, şi ziua aceea nenorocită făcuse praf exact acea temelie.

Privi cu coada ochiului cum în salon intra Reginald. În urma lui, foarte aproape, venea Joss. Toby se ridică iar în picioare, şoptind:

— Mamă, a venit Reginald.

— A, lasă-l să afle şi el, spuse mama lui, frământând batista în mână. Nu mai contează. Yorke a murit, şi nimic nu mai contează.

Izbucni în lacrimi, legănându-se într-o parte şi în alta, până ce ajunse să-şi sprijine capul de umărul lui Miss Osborne.

Tânăra femeie se holbă la el, alarmată.

— Ce să fac? îl întrebă ea pe Toby, gesticulând discret spre femeia care îi îneca mâneca în lacrimi.

Toby habar n-avea ce sfat să-i dea şi ridică doar neajutorat din umeri. Nu o văzuse niciodată pe mama lui într-o astfel de stare. Niciodată.

Făcându-şi loc prin mulţime, Reginald ajunse într-un final lângă Toby.

— Augusta a trimis un bilet la mine la birou. Yorke, mort. Mare păcat!

Aruncă apoi o privire spre mama lui Toby.

— Suportă greu, nu-i aşa?

— Se pare că erau destul de apropiaţi, zise Toby.

— Eram iubiţi, se jeli mama lui, înfundându-şi faţa în umărul lui Miss Osborne.

Reginald ridică din sprâncene şi fluieră încet printre dinţi.

— Mâi, să fie!

Era cea mai evidentă reacţie de şoc pe care Toby o văzuse vreodată la Reginald.

Miss Osborne ridică o mână spre femeia mai vârstnică, bătând-o stânjenită pe umăr.

— Haideţi, haideţi!

— Bună, Joss, zise Toby făcând un semn din cap spre

cumnatul lui, care stătea cu un pas în spatele lui Reginald, având un aer la fel de stânjenit ca jena pe care o simţea Toby.

— Îmi cer scuze că mă amestec, răspunse Joss. Eram la birourile domnului Tolliver când a sosit înştiinţarea şi m-am gândit să-mi prezint omagiile.

Privi spre cele două femei îmbrăţişate pe divan.

— Nu mi-am dat seama…

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, spuse Toby. Nimeni nu şi-a dat seama. Îţi mulţumesc pentru că ai venit.

Mama lui începu să se jelească şi mai tare. Miss Osborne înţepeni.

— Cel din dreptul uşii e Moncrief? întrebă Jeremy, plin de speranţă. Chiar voiam să stau de vorbă cu el.

— Nu, izbucni Toby, tăindu-i amicului său calea de retragere.

Nu că l-ar fi învinuit pe Jeremy pentru că încercase. Şi el ar fi dat bir cu fugiţii, dacă ar fi putut. Era infernal să stea acolo, marcat de pierderea prietenului său şi de pierderea soţiei, în aceeaşi dimineaţă, privind cum coloana de forţă care îi susţinuse căminul, familia, viaţa se descompunea, pradă unei suferinţe descurajante. În toată viaţa lui de copil răsfăţat, de tânăr debusolat şi de gentleman dornic de plăceri şi fără nicio grijă, Toby nu se simţise mai neajutorat.

— Nici măcar nu ştiu cum a murit, exclamă mama lui, înăbuşindu-şi strigătul cu materialul mânecii lui Miss Osborne.

Reginald îi oferi o batistă nouă, pe care ea o acceptă fără să se uite.

— Au zis că a fost un fel de atac de apoplexie, dar doctorul nu vrea să discute cu mine. Oare l-a durut? A suferit? Nu suport ideea că a murit aici, singur în patul lui…

Hohoti iar.

— E oribil gândul ăsta.

— Dacă a fost apoplexie, zise Miss Osborne în şoaptă, şi s-a petrecut în somn… probabil că nu a simţit nicio durere.

— E drăguţ, scumpo, că spui asta, dar, scuză-mă dacă

sunt rea, m-aş simţi mai liniştită dacă asigurarea ar veni din partea doctorului lui.

— Ea chiar este medic, zise Joss.

— Ce vrea să spună căpitanul Grayson, explică Miss Osborne, aruncând spre Joss o privire cum nu se poate mai fugară, este că am avut parte de o îndelungată pregătire medicală şi de o bogată experienţă, în virtutea faptului că sunt fiica unui chirurg. Ceea ce vă spun acum am învăţat când eram copilă. Mama mea a suferit un atac de apoplexie când eu eram doar o copilă – un atac foarte sever. A supravieţuit, dar atacul a lăsat-o paralizată şi ţintuită la pat, incapabilă să meargă sau să vorbească. În anul care a urmat, a suferit multe crize.

Fata înghiţi greu înainte de a continua.

— Stăteam mereu lângă ea, înţelegeţi, în timp ce tata lucra. Obişnuiam să-i citesc cu glas tare, îmi făceam lecţiile, îi dădeam ceai şi supă cu lingura. Crizele ei erau dificile de recunoscut, la început. Părea că era adormită, că visează. Tremura puţin. Respiraţia îi devenea agitată şi pleoapele i se zbăteau. După aceea devenea slăbită şi uşor speriată, dar să ştiţi că nu avea nicio durere. Durere, niciodată.

Nimeni nu scoase o vorbă. Toby era sigur că toţi se gândeau la acelaşi lucru, de nerostit. Slavă Cerului că domnul Yorke se dusese repede şi nu rămăsese agăţat de viaţă într-o cochilie inutilă şi decrepită. Ce tragedie ar fi fost – nu doar pentru Yorke s-o fi trăit astfel, dar şi pentru mama lui, să fi fost martoră. Îşi închipui cum trebuie să se fi simţit o tânără fată să fie silită să devină îngrijitoarea propriului ei părinte…

Nu, nimeni nu avea prea multe de spus.

— Aşadar, nu a suferit? întrebă Lady Aldridge cu jumătate de glas. Eşti sigură?

— Da, răspunse Miss Osborne, cu vocea tot mai caldă şi mai blândă. Eu am fost acolo, lângă mama, când a murit. S-a stins în linişte.

— Mă bucur pentru ea. Şi pentru dumneata.

— Mamă, se auzi o voce de la capătul salonului, care străpunse tăcerea ce se lăsase între timp. Mamă, sunt aici.

Capetele se ridicară. Sosise Augusta şi aducea cu ea o porţie proaspătă de eficienţă feminină. Toby absorbi valul acela de uşurare, care o însoţea. Se dădu recunoscător la o parte, oferindu-i surorii lui locul de lângă mama lor.

— Of, Augusta!

Femeia se dezlipi de umărul lui Miss Osborne ca să primească îmbrăţişarea oferită de fiica ei.

— Augusta, l-am iubit.

Augusta o consolă, cu mângâieri blânde şi cuvinte de consolare. Bolborosind o scuză oarecare, Miss Osborne ieşi ca un fulger din salon. O clipă mai târziu, Joss o urmă, lăsându-i pe Jeremy şi pe Reginald să poarte o discuţie tensionată.

Şi Toby rămase acolo, singur.

*

Hetta se strecură din odaie şi se opri în hol, sprijinindu-se de balustrada sculptată a scărilor ca să-şi adune puterile. Se agăţă de ea cu amândouă mâinile, îşi sprijini capul pe ele şi începu să plângă, în hohote.

Şi-ar fi dorit să fi putut merge într-un loc mai retras, înainte să cedeze şi să izbucnească în lacrimi la doar câţiva metri de uşa salonului. Şi-ar fi dorit ca emoţia care o sfâşia să se fi transformat mai mult în empatie faţă de îndurerata Lady Aldridge sau în suferinţă pentru pierderea timpurie a propriei mame, dar nu era aşa. Era invidie, amestecată cu teamă. Invidie faţă de toţi cei care se bucurau de confortul unei afecţiuni neclintite. Teama că va trăi toată viaţa şi va ajunge o femeie bătrână, fără să aibă pe nimeni de jelit.

Şi nimeni care s-o jelească pe ea.

Mâini puternice îi cuprinseră umerii. Fiecare muşchi din trupul ei se crispă.

— Pleacă, zise ea, gâtuit, fără să ridice capul de jos.

Nu trebuia să se uite. Ştia cine era.

— Nu, veni răspunsul previzibil. Nu, ai nevoie să te ţină cineva în braţe. Am de gând să te îmbrăţişez.

Hetta nu mai avea puterea să se opună, nici mândrie.

O vorbă, o îmbrăţişare – orice rămăşiţă de afecţiune pe care el i-o oferea avea s-o accepte recunoscătoare. Mâinile lui puternice o luară de lângă balustradă, o cuprinseră în îmbrăţişarea lor şi o strânseră la piept, îşi îngropă faţa în haina lui şi suspină.

— Ah, Joss.

— Ssst! E-n ordine.

Joss puse mâna pe capul ei, mângâind-o şi împăcând-o aşa cum nimeni nu o mai alinase de foarte multă vreme, dinainte de a se îmbolnăvi mama ei. Îi rosti numele ca şi când ar fi suspinat, adânc şi din suflet, şi corpul lui se relaxă, transformându-se într-un punct de sprijin pentru ea. Hetta trase adânc aer în piept, inhalând mireasma odihnitoare de lenjerie curată şi parfumul lui masculin.

În timp ce ea plângea, Joss rostea cuvinte de alinare; încercă disperată să-şi oprească suspinele, ca să le poată auzi.

— Ce i-ai spus lui Lady Aldridge… a fost frumos din partea ta, Hetta. Ştiu că nu ţi-a fost uşor, dar i-ai adus puţină alinare.

Hetta suspină iar şi el o ţinu strâns.

— Ce prost am fost, zise Joss. M-am purtat aşa urât cu tine. O să mă poţi ierta? Ştiu că nu merit să fiu iertat.

— Nu, ai dreptate, zise ea, ştergându-se la ochi.

Era mai mult decât dornică să împartă cu el vina pentru neînţelegerile lor. Poate că acum aveau să devină prieteni.

— Ştiu că ar trebui să arăt mai multă compasiune pacienţilor mei, familiilor lor, dar…

Făcu un gest nerăbdător cu mâinile, arătându-şi ochii roşii şi umflaţi.

— Dar e greu. Uită-te la mine, doar!

— Mă uit la tine.

Îi puse un deget sub bărbie şi îi ridică faţa spre el. Ah, ce nedrept era că el dovedea atâta stăpânire de sine şi era atât de frumos, pe când ea era un dezastru lăcrimos.

— Mă uit la tine, repetă Joss, şi mi-e greu să înţeleg cum poate o femeie micuţă şi delicată ca tine să aibă atât

de multă forţă, atâta inteligenţă şi curaj?

Mâna lui se mută pe obraz, de unde îi şterse o lacrimă.

— Toate astea şi nişte ochi atât de frumoşi.

Nu. Nu se poate ca el să fie atât de crud, încât s-o întărâte iar.

Joss îi prinse bărbia în mână.

— Nu, să nu îndrăzneşti să te uiţi în altă parte. Ştii cât m-au bântuit ochii ăştia?

Hetta scuturâ din cap, temându-se brusc să mai clipească.

Colţurile gurii lui Joss se arcuiră.

— La început m-au enervat. Se zgâiau mereu la mine, îmi puneau întrebări la care nu voiam să răspund. Apoi mi-am dat seama că vreau să le răspund la fel, să-mi pun eu însumi întrebări, şi asta m-a iritat şi mai mult. După aceea, Bel şi-a revenit, şi din ziua următoare tu n-ai mai venit, şi m-am trezit – oftă adânc – că îmi lipseşti. Mult Ceea ce m-a înfuriat cel mai mult.

— Pentru că ai simţit că o trădezi.

— Doamne, nu, răspunse Joss, şi braţele lui se strânseră în jurul taliei Hettei. Pentru că mă simţeam viu. Dintr-odată, dureros de viu, când eu investisem atât de mult timp şi efort să devin mort pentru restul lumii. Începeam să tânjesc după lucruri pe care jurasem că nu le voi mai dori vreodată. Nu ai de unde să ştii cât te am urât pentru asta.

Hetta se înecă chicotind.

— Cred că pot să-mi fac o idee.

— Sunt convins că poţi, spre ruşinea mea.

— Nu te-am considerat niciodată o curiozitate, îi zise ea lui, simţind nevoia ca el să înţeleagă. Am încercat să nu mă zgâiesc la tine, chiar am încercat. Dar eşti aşa de chipeş şi de atrăgător şi… şi pur şi simplu nu m-am putut abţine.

— Hmm, făcu el, lungindu-şi gâtul.

Hetta îşi ţinu respiraţia, aşteptând. Apoi zise:

— Nu pot să sufăr când îţi iei mimica asta enigmatică şi încrezută!

Nu ştiu ce înseamnă şi…

— Şşşt! făcu el şi îi atinse cu degetul mare buzele, mângâindu-le delicat. Înseamnă că o să te sărut acum. Bine?

— Bine.

Şi o sărută. O sărută blând, dulce; şi Hetta făcu la fel, cu toată pasiunea de care era în stare. Se simţea nesigură, vulnerabilă şi avea impresia că era greşit ce făcea, dar pentru că ajunsese la vârsta de douăzeci şi trei de ani fără să fi fost sărutată vreodată şi pentru că primul ei sărut avea toate şansele să fie şi ultimul pe care îl primea, nu intenţiona să se abţină de la nimic.

Când mâna lui se strânse în pumn la spatele rochiei ei, şi din pieptul lui se auzi un geamăt, Hetta speră că lui Joss îi făcuse plăcere.

Se opriră din sărut şi el o strânse iar în braţe.

— Tremuri, zise el.

— Da. Mi-e teamă.

O strânse şi mai tare.

— Să nu-ţi fie. Am de gând să mă însor cu tine, Hetta.

— De asta mi-era teamă.

— De ce? Să nu-mi spui că te preocupă ce va spune lumea. Ştiu că nu va fi uşor, dar amândoi suntem obişnuiţi să…

— Nu. Nu, sigur că nu e vorba despre asta.

Se trase din braţele lui şi îi susţinu privirea întrebătoare.

— Eşti foarte amabil, Joss, dar nu trebuie să te oferi. Nu mă aştept…

— Nu sunt deloc amabil. Ştiu că nu trebuie. Dar vreau.

— Dar…

Lacrimile i se adunau iar în ochi.

— Dar nu se poate să mă vrei de soţie. În primul rând, n-am bani. În al doilea rând, sunt irascibilă şi mereu ocupată. N-am de gând să renunţ la medicină. O să fiu o soţie groaznică. Şi tu ai un copil…

Clătină din cap.

— Habar n-am cum se creşte un copil, după ce i se taie cordonul ombilical. Aş fi o mamă îngrozitoare.

Joss râse.

— Cum se face că tu nu râzi decât atunci când e vorba de mine?

— Nu ştiu, îi răspunse, dar ai face bine să te măriţi cu mine, Hetta. Sau e posibil să nu mai râd niciodată, o ameninţă el furându-i un sărut.

— Mai întâi, nu-mi pasă niciun pic dacă ai sau nu zestre. Nu ţi-aş cere niciodată să renunţi la medicină sau la ceva ce înseamnă foarte mult pentru tine. Şi sunt convins că ai fi o menajeră groaznică şi o bonă absolut oribilă, dar eu n-am nevoie nici de una, nici de cealaltă. Fiul meu are nevoie de o mamă care să creadă că el poate face orice, care nu va accepta restricţiile pe care societatea i le va pune. Cât despre mine… Abia dacă ştiu cum să pun în cuvinte ceea ce îmi trebuie, dar ştiu că ţin acel ceva în braţe acum. N-am nevoie doar de o soţie, ci şi de o parteneră. O femeie inteligentă, care nu cere de la mine mai puţin decât cer eu însumi de la mine. Am nevoie să râd, şi asta cât mai des, iar tu ai nevoie de aceleaşi lucruri, la rândul tău.

Hetta se uita buimăcită la lavaliera lui.

— Am nevoie să iubesc, zise el, aducând-o înapoi la pieptul lui.

Pe obrazul lipit de pieptul lui îi simţea inima bătând tare.

— Şi să fiu iubit. Crezi c-ai putea să mă iubeşti, Hetta?

— Cred că deja mi se întâmplă asta.

— Foarte bine, atunci, zise, sprijinindu-şi bărbia de creştetul ei. Iar acum, partea mai dificilă: Poţi să-mi îngădui să te iubesc şi eu pe tine?

— Cred că da, zise ea, închizând ochii. Da.

Joss o sărută în creştetul capului, şi Hetta aproape că percepu zâmbetul lui fericit.

— Uite, vezi? o întrebă, tachinând-o. A fost chiar aşa de greu?

— Da. A fost terifiant.

— Ştiu, scumpa mea, zise Joss, strângând-o mai tare. Ştiu.

Capitolul 23

Când Toby părăsi reşedinţa lui Yorke din oraş, se făcuse aproape întuneric. După ce o predase pe mama lui în grija Augustei şi a lui Reginald, după ce jucase rolul de gazdă involuntară pentru un şir nesfârşit de oameni veniţi să-şi prezinte condoleanţele şi după ce vorbise cu valetul lui Yorke despre vestă, printre altele, se îndreptă în sfârşit spre trăsură.

— Mergem la Wynterhall, îi spuse el vizitiului înainte să urce.

Nu conta că era târziu sau că nu avea cu el nimic din lucrurile necesare. O să trimită mâine să-i fie aduse. Poate că era laş, dar pur şi simplu nu avea tăria să meargă acasă şi să dea iar cu ochii de Isabel.

Se aşeză pe bancheta trăsurii posomorâte şi imediat îşi întoarse privirea spre mica fereastră. Nu suporta întunericul în clipa aceea şi sigur nu ar fi putut să doarmă De fiecare dată când închidea ochii, îi vedea chipul brăzdat de lacrimi, expresia deznădăjduită a trădării suferite. Imaginea aceea îl va bântui pe vecie – la fel ca gândul că el era cauza.

Cum privea astfel pe geamul trăsurii, cu mintea atât de plină de durere şi de regrete, nu-şi dădu seama decât după câteva clipe că nu era singur. Abia când umbrele acelea din faţa lui se mişcară, pe nesimţite, într-un fel de-a dreptul sinistru, îşi îndreptă atenţia într-acolo, inima lui Toby începu să bată cu putere în piept. Îşi ţinu respiraţia.

Şi atunci… umbrele începură să vorbească.

— Bel mi-a trimis un bilet.

— Doamne! zise Toby, sărind de pe locul lui şi ducându-şi mâna la inima care îi bătea frenetic.

Se aplecă în faţă şi clipi, ca să distingă forma

tovarăşei de drum.

— Sophia? Tu eşti?

— Sigur că eu sunt, răspunse.

— Doamne sfinte! exclamă el, tare. Pentru o clipă am crezut că eşti Gray şi c-ai venit să mă omori.

Sophia scoase un hohot sceptic de râs.

— De ce ar vrea Gray să te omoare?

Ei, dacă răspunsul nu era evident pentru ea…

Toby îşi drese vocea.

— Ce scria în biletul de la Bel?

— Că a murit domnul Yorke, evident. Şi că o să pleci la Surrey. Astăzi, Gray e plecat cu treburi, dar am vrut să vin să-mi prezint condoleanţele.

Se aplecă spre el şi îi puse o mână pe braţ

— Ştiu că ai ţinut foarte mult la el, Toby. Îmi pare rău că s-a prăpădit.

— Mulţumesc. De ce nu ai intrat?

Se uită lung la mâna ei aşezată pe mâneca hainei lui, până când

— Nu mi s-a părut potrivit, zise. Ştiam că toată familia ta va fi acolo şi, având în vedere trecutul nostru… N-am vrut să tulbur apele.

Roţile trăsurii zăngăniră peste pietrele din pavaj, când vehiculul luă o curbă.

— De ce ai făcut-o?

Trebuia s-o întrebe. Trebuia să afle – indiferent cât de mult l-ar fi durut – ce anume îl făcea indezirabil ca soţ. Iar ea era singura persoană care ar fi putut să-i spună.

— De ce ai fugit?

Femeia dispăru înapoi, în umbră, fără să mai scoată o vorbă.

— De ce m-ai lăsat? continuă el, tot mai agitat. De ce ai plecat fără niciun cuvânt? Am greşit eu cu ceva? Era aşa de respingătoare ideea de a te mărita cu mine, că a trebuit să te duci până în capătul celălalt al pământului?

— Toby, eu…

Bărbatul lovi cu putere în tapiţeria banchetei, cu pumnul.

— N-am zis nimic. Atunci când ai dispărut fără ca măcar să-ţi iei rămas-bun… N-am zis nimic. Când ai revenit din mica voastră croazieră făcută în luna de miere şi când toată Londra închina în cinstea lui Gray… N-am spus nimic nimănui. Aş fi putut să vă desfiinţez pe amândoi, să vă transform în centrul speculaţiilor şi al scandalului, dar n-am făcut-o. Şi chiar şi acum, când suntem practic o familie, şi tu abia dacă mă bagi în seamă. La naiba, îmi datorezi un răspuns.

— Aşa este, zise ea, repede. Ştiu că îţi sunt datoare. Şi ştiu că îţi datorez mult mai mult decât atât. Pur şi simplu, mi-a fost prea ruşine, am regretat prea tare felul în care m-am purtat cu tine. N-am ştiut cum să mai dau ochii cu tine.

— Păi, dacă eşti într-atât de ruşinată de comportarea ta, de ce te-ai purtat astfel de la bun început? Atât de puţin ţi-a păsat de sentimentele mele?

— Nu, bineînţeles că nu. Toby, ţin la tine, chiar foarte mult. Cred… cred că am ţinut la tine prea mult, de aceea nu m-am putut mărita cu tine.

— Ce mai sentiment, zise el, cu amărăciune. Sincer, mi se rupe inima.

— Ţineam la tine, dar noi doi nu ne-am iubit, zise Sophie. Şi m-am gândit că amândoi meritam să ne găsim iubirea.

Toby pufni. O, da. El chiar obţinuse ceea ce merita.

Sophie începu să vorbească încet, blajin.

— Ştiu că felul în care am fugit, în ziua cununiei noastre, a fost rău gândit şi nemilos, şi nu ai de unde să ştii cât de rău îmi pare pentru durerea pe care ţi-am pricinuit-o. Dar ai vrea să regret? Ţi-ai dori să nu fi plecat?

Venise acum rândul lui Toby să evite răspunsul.

— Cred că n-ar trebui să mă întrebi astăzi aşa ceva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sophie. Tu şi Bel v-aţi certat cumva?

Toby scutură din cap, fără să răspundă altceva. Nu avea deloc de gând să-i explice ei cum stătea treaba cu Hollyhurst. În schimb, ciocăni cu degetele în portiera de pe partea vizitiului, ca să-l atenţioneze. Avu nevoie de câteva

încercări până ce omul să bage de seamă şi să-i poată indica schimbarea de direcţie spre reşedinţa Grayson.

Dacă ar fi avut bastonul cu el, i-ar fi fost mai uşor.

— N-are rost, pe naiba, mormăi el.

— Poftim? făcu Sophia.

— Nimic, zise el, oftând exasperat. Ba nu, totuşi ar mai fi ceva. Nu vreau să te întreb. Nu vreau să aud răspunsul. Dar pur şi simplu trebuie să ştiu.

— Da?

Toby se aşează picior peste picior, apoi renunţă iar. Nu exista decât un singur mijloc de a o spune, şi anume de-a dreptul.

— De ce nu ai putut să mă iubeşti? Ce are Gray şi n-am eu?

— Ah, Toby. Te rog să mă înţelegi. Nu acesta a fost motivul.

Trecu de partea cealaltă a trăsurii şi se aşează pe banchetă, lângă el.

— S-ar putea să nu fie ceea ce vrei să auzi, dar e adevărat. Plecarea mea a avut foarte puţin de-a face cu tine, şi totul a fost legat de mine.

— Doamne sfinte! Nu pot să cred că-mi serveşti replica asta. Uiţi cu cine stai de vorbă?

Îşi luă un ton superior.

— „Scumpo, nu e vina ta, eu sunt de vină”. Am folosit scuza asta de o sută de ori, dacă nu mai bine. Nu e niciodată adevărată.

— Ştiu, zise ea, frângându-şi mâinile în poală. Încerc să-ţi explic pe cât de bine pot.

— Mai încearcă.

Toby nici măcar nu încercă să-şi ascundă amărăciunea din glas.

Era jignit. Nu, nu era exclusiv vina ei, dar în cea mai mare parte era.

Chiar dacă nu mai spera deloc să-şi salveze căsătoria cu Isabel, dintr-o dorinţă de autopedepsire avea nevoie să înţeleagă de ce primul lui mariaj eşuase chiar înainte de a începe.

— Toby, ştiam că te atrăgeau la mine calităţi precum succesul meu în societate, frumuseţea mea… zestrea mea considerabilă.

— Nu eram vreun amărât de vânător de zestre, obiectă el. Nu aveam de ce să mă însor cu tine pentru bani.

— Poţi să-mi spui cu toată onestitatea că n-a fost un stimulent?

Toby oftă. Nu putea. Nu fusese vorba neapărat despre dotă în sine, ci pur şi simplu despre faptul că alcătuiau o pereche potrivită. Cu averea, succesul şi frumuseţea ei, Sophia păruse genul de femeie cu care *ar fi trebuit* să se însoare. Genul de femeie care *ar fi trebuit* să vrea să se mărite cu el.

Sophia continuă:

— N-am simţit că mă cunoşti cu adevărat. La început, atenţia ta a fost măgulitoare. Erai aşa de şarmant şi spuneai toate vorbele pe care o fată doreşte cel mai mult să le audă. Dar, după o vreme, acele mici şi fermecătoare complimente m-au făcut să mă simt o prefăcută. Mă tratai întotdeauna ca şi cum aş fi fost perfectă – şi nu eram. Nimeni nu e. M-am temut că voi trăi tot restul vieţii într-o minciună, că dacă vei ajunge să-mi vezi adevărata fire, va dispărea orice urmă de respect faţă de mine.

Ridică privirea spre el.

— Poţi să înţelegi? Nu duceam lipsă de oameni care să-mi admire calităţile. Îmi trebuia un bărbat care să mă înţeleagă şi să mă iubească şi atunci când sunt insuportabilă. Gray e un astfel de bărbat.

— Înţeleg, zise Toby. Înţeleg perfect.

Cât de puţin utilă îi fusese discuţia asta. Nu aruncase pic de lumină asupra sentimentelor lui Isabel, doar îl făcuse să fie şi mai conştient de propriile lui sentimente. Asta era tot ce-şi dorea, să fie iubit şi când era îngrozitor. Şi se însurase cu o femeie care pur şi simplu nu putea s-o facă.

La naiba!

Trăsura se opri în faţa reşedinţei Grayson.

— E târziu, zise Toby. Mă grăbesc să ajung în Surrey. Te deranjează dacă nu te conduc până la intrare?

— Absolut deloc.

Portiera trăsurii se deschise, şi Sophia se întinse să apuce mâna lacheului.

Se opri în ultima clipă şi zise:

— Ştiu că nu trebuie să-ţi spun eu lucrul ăsta, dar Bel e preocupată foarte mult să fie totul bine. Dacă eu am fost reticentă în a-mi dezvălui defectele în faţa unui soţ, îmi închipui ce temeri are ea. Trebuie să fie de zece ori mai mari ca ale mele.

Ce caraghioasă, să vorbească despre Isabel ca şi cum îi dădea motive să se teamă de el. O iubea pe femeia aceea din toată inima. Îi spusese acest lucru, iar şi iar. Ea era aceea care îl respingea.

— Sophia, soţia mea nu are de ce să-şi facă griji. Isabel nu are defecte. E un înger perfect şi altruist.

— Toby, zise Sophia, în timp ce ochii ei albaştri îl străfulgerară în amurgul tot mai stins. Vrei să ştii cu adevărat ce m-a făcut să te las?

El încuviinţă din cap, fără o vorbă.

— Afirmaţii ca aceasta.

Capitolul 24

Vineri dimineaţă, Bel îşi aştepta oaspeţii în salonul trandafiriu. Doar că, în acea dimineaţă, nu era un salon trandafiriu. Era alb. Complet alb. Pregătit pentru demonstraţia de curăţare a coşurilor, draperiile fuseseră scoase şi covoarele rulate într-o parte. Mărunţişurile fuseseră strânse în cutii, şi fiecare tablou sau piesă de mobilier fusese acoperită cu pânze de protecţie.

În austeritatea şi simplitatea lui, spaţiul îi amintea foarte mult lui Bel de copilăria ei şi de orele petrecute în dormitorul mamei sale. Şi odaia aceea fusese lipsită de draperii şi ornamente, pentru siguranţa mamei ei. După acel incident oribil cu draperiile pentru pat – iar apoi, un an sau doi mai târziu, covorul de lângă şemineu, care luase

foc… Decoraţiunile simple părură cea mai bună soluţie.

Da, se gândi Bel, frângându-şi mâinile în poală, în dimineaţa aceea, salonul trandafiriu semăna izbitor cu acel dormitor simplu, plin de soare, din Tortola. Singurul lucru care lipsea era nebuna.

Sau… poate că nu.

El amor es locura.

Îşi îndoi mijlocul şi îşi îngropă capul în mâini. Nu plângea. În cele două zile câte trecuseră de la plecarea lui Toby, îşi epuizase toată rezerva de lacrimi. Totuşi, umerii îi mai tremurau uneori, zguduiţi de ecoul unui suspin. O traversau iar şi iar atât de multe emoţii, tot mai repede, cu fiecare oră care trecea de când plecase – furie, disperare, teamă, singurătate, deznădejde. Acum i se făcea atât de dor de Toby, că începea să-şi facă bagajul pentru Surrey; în clipa următoare, îşi amintea de stilul artistic al unui anume domn Hollyhurst şi se hotăra să nu-l mai vadă niciodată pe patronul lui.

Nu mai ştia ce să creadă. În afară de faptul că, probabil, îşi pierdea minţile.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că Toby plecase. O scutise de sarcina de a pleca ea însăşi sau – şi mai dificil – de a crea o falsă distanţă între ei, în timp ce trăiau sub acelaşi acoperiş. Pentru că trebuia să se distanţeze ea însăşi, spre binele amândurora. După felul în care se repezise în el, îl făcuse în toate felurile, îl lovise…

Nu, nu putea îngădui ca scena aceea să se mai repete vreodată. Trebuia să stea departe de el. Plecând, Toby o scutise de acest gest.

Nu se punea problema să rămână separaţi mereu. Erau căsătoriţi, la urma urmelor. Până la urmă, ea şi Toby vor trebui să-şi intersecteze drumurile, dar până atunci, furia unuia faţă de celălalt se va fi domolit şi pasiunea lor, la fel. Cu mintea limpede şi inima ostoită, vor putea s-o ia de la capăt şi să aibă acelaşi gen de căsătorie cordială de care se bucurau cei de rangul lor, genul de căsnicie pe care Bel intenţionase întotdeauna s-o aibă.

Ştia că Toby nu va avea nicio problemă să găsească

plăcerea fizică în braţele alteia sau ale altora, iar Bel nu-i va refuza acest lucru. Voia ca el să fie fericit, şi firea lui caldă, agreabilă nu se putea deda singurătăţii.

Nu, aici intervenea rolul lui Bel. Ea îşi va lăsa la o parte emoţiile. Se va dedica încă o dată, cu mintea şi cu sufletul, acţiunilor caritabile. Îi va salva pe amărâţii aceia de ţânci ca să nu se mai sufoce prin hornuri.

Dragostea şi pasiunea nu erau pentru ea.

Salonul se umplu treptat cu doamne, toate îmbrăcate în nuanţe de gri şi negru, aşa cum era menţionat în invitaţie. Femeile îşi aranjară fustele închise la culoare peste mobilierul înfăşurat în pânză, până ce întregul tablou începu să nu mai semene cu o furtună de zăpadă, ci mai degrabă cu imaginea pe care o muscă ar avea-o asupra unui ogar cu pete.

Şi iată că sosea şi musca.

— Lady Violet Morehouse, îngână majordomul. Femeia intră în salon, îmbrăcată din cap şi până în picioare într-o nuanţă dezgustătoare de purpuriu-închis.

— Lady Aldridge, draga mea.

Făcu o reverenţă şi arboră un zâmbet atât de ţeapăn şi de fals, că ameninţa să îi alunece de pe faţa pudrată şi să se facă ţăndări pe podea.

Bel se simţea ispitită să-i dea o mână de ajutor.

— Îmi pare rău că n-am respectat cererea privind ţinuta, zise ea, făcând semn spre rochia înzorzonată, de culoarea sângelui, dar deşi se poate ca la tine dimineaţa să fie abia la început, pentru mine abia dacă se încheie seara. Încă n-am ajuns acasă.

— Nu contează, zise Bel, silindu-se să facă o reverenţă politicoasă. Oricum sunt încântată că v-aţi făcut timp să veniţi.

Lady Violet îşi drese glasul şi îşi duse o mână la tâmplă.

— Presupun că n-ai un strop de ceai să-mi oferi, nu? Cât despre vin, îmi închipui că nici nu poate fi vorba. Am senzaţia c-am ajuns la o întâlnire a quakerilor.

Doamnele ciripiră, hohotind de râs.

Bel îşi înfrână iritarea pe care o simţea crescându-i în piept. *Milostenie.* Acum trăia pentru milostenie, şi Lady Violet avea nevoie de foarte multă.

— Fără îndoială că vă pot oferi ceai.

Se întoarse şi se adresă celor din salon:

— Sau cafea, sau ciocolată. Doamnelor, nu vreţi să mergem să luăm micul dejun?

În timp ce doamnele umplură coridorul, cineva o prinse pe Bel de braţ. Se întoarse să vadă cine era.

— Sophia! Vai, ce mă bucur c-ai ajuns, zise, învăluindu-şi cumnata într-o caldă îmbrăţişare. Începeam să-mi fac griji că n-o să vii. Augusta e în Surrey, se înţelege, şi acum de dimineaţă sunt singură.

— Cum să nu vin? Credeai c-o să te las să le ţii piept singură balaurilor ăstora? zise Sophia, aruncând scântei din ochii albaştri. A, să nu uit, şopti ea, am un dar pentru tine.

Puse în mâinile lui Bel un pachet mic, plat, ambalat în hârtie cafenie şi legat cu sfoară.

— E o carte, explică ea, cu voce joasă, dar să n-o deschizi acum.

— Doar nu e cartea la care tot făcea Lucy aluzie?

— Da. Ei, nu chiar acelaşi exemplar. Am trimis un servitor să găsească un exemplar nou, mai zise, şi făcu o grimasă. Ce mai aventură a fost! Oricum, trebuie s-o ai şi tu. Lucrurile acestea e bine să fie transmise mai departe.

Cu o privire care trăda regretul, Bel împinse pachetul înapoi spre Sophia.

— Nu ştiu cum să-ţi mărturisesc… dar am văzut-o deja. Exemplarul tău, vreau să spun.

Sophia îşi înăbuşi hohotul de râs ducându-şi mâna la gură.

— Nu se poate.

— A fost o întâmplare, pe cuvânt. Căutam ceva de dormit şi…

Bel o împinse pe cumnata ei pe coridor, unde puteau să vorbească fără să atragă atenţia.

— Abia dacă m-am uitat la ilustraţii, jur! Imediat ce mi-am dat seama… despre ce era vorba, am pus-o repede

la loc. Dar, sincer, am citit destul ca să pot afirma că nu mă interesează să aprofundez. Poţi s-o iei înapoi.

— Nu ai citit totul?

— Doamne, nu, zise Bel, împingând din nou pachetul spre Sophia.

Cumnata ei nu voia însă să-l ia.

— Atunci trebuie neapărat s-o accepţi.

Bel scutură din cap.

— N-o vreau. Haide, zău, *Memoriile unei lăptărese indecente*? E ridicol!

— Exact, spuse Sophia. E o carte ridicolă, plină de fantezii depravate, noţiuni caraghioase şi o poveste romantică neverosimilă, dar chiar şi aşa, ar trebui să citeşti restul.

— De ce?

— Pentru că are un *happy-end,* zise Sophia zâmbind.

Cum nu mai avea puterea să se contrazică, Bel acceptă cartea şi o puse pe o măsuţă. Surâzând forţat, zise:

— Dimineaţa asta chiar că n-o să aibă un final fericit dacă o să-mi mai fac mult musafirii să aştepte.

Brioşe pudrate cu zahăr, dulciuri glasate, tarte cu dulceaţă şi pricomigdale… toate acestea şi multe altele încărcau servanta din să ionul pentru micul dejun. Bel plănuise de săptămâni întregi acest meniu. Îşi ţinu respiraţia când doamna Framingham luă o caisă glasată din vârful unei piramide aranjate cu măiestrie. Când turnul de fructe refuză să se dărâme, Bel răsuflă uşurată.

— Pe cuvântul meu, murmură Sophia, muşcând dintr-o brioşă, n-am mai văzut aşa ceva. O petrecere de mic dejun pentru doamne cu ţinută impusă, plină de potenţiale motive de scandal şi insinuări? Remarcabil.

— Oare chiar au venit pentru posibilele motive de scandal şi de insinuări?

— Nu sunt aici pentru curăţatul hornurilor, asta pot să ţi o spun sigur.

Bel se lăsă să cadă în scaun, fără vlagă. Cum Toby era plecat şi în doliu, se gândise că ultima caricatură a domnului Hollyhurst ieşise deja din vizorul public. Dacă îşi

doriseră să vadă o Bel înnebunită de poftă carnală, călare pe soţul ei dezmăţat, ar fi trebuit să ştie că nu se va întâmpla în ziua aceea.

„Nu se va mai întâmpla niciodată”.

— Important e că sunt aici, continuă Sophia, şi o să vezi că va ieşi ceva bun din asta. Uneori, un pic de scandal e exact ceea ce trebuie.

— Da, Toby mi-a spus cândva acelaşi lucru.

Toby îi spusese multe lucruri, atât de puţine dintre ele adevărate.

— Lady Aldridge, strigă doamna Breckinridge, cu gura plină de prăjitură. Trebuie să-mi spui cum reuşeşte bucătăreasa dumitale să facă o glazură aşa de cremoasă şi de albă. E o reţetă specială?

— A, e îndulcită cu dragoste, zise Lady Violet, cu un rânjet superior. Acesta e ingredientul secret. Ne aflăm într-o casă de tineri însurăţei, nu uita!

— Nu, tună Bel, gata să răbufnească, însă îşi muşcă limba. Adică, vreau să spun că nu e vorba de reţetă. Este calitatea superioară a zahărului. Folosim doar zahărul cel mai rafinat, importat de compania de transport a fraţilor mei. Este produs în fermele din Tortola, de o cooperativă a sclavilor eliberaţi, continuă ea să explice, înviorată de ideea inspirată care-i venise. Dacă doriţi, pot să vă dau o listă a negustorilor care îl vând.

— Te rog, bolborosi doamna Breckinridge, muşcând iar din tartă. E absolut divină.

Nu după mult timp, alte câteva doamne îşi exprimară interesul de a primi aceeaşi listă.

— Vezi? murmură Sophia, zâmbindu-i vag lui Bel. Ţi-am spus c-o să iasă ceva bun din asta. Şi nici n-am început încă demonstraţia.

— Că tot veni vorba despre demonstraţie, mai bine merg să mă asigur că echipamentul e pregătit.

Bel o luă pe coridor în sus şi îşi croi drum înapoi, în salonul trandafiriu. Apoi se opri în loc.

În hol zări o siluetă masculină familiară. Inima lui Bel tresări.

— Joss! exclamă ea, grăbindu-se să-l întâmpine. Ce bine îmi pare să te văd! Sunt aşa de bucuroasă că eşti aici. Am nevoie de o listă a negustorilor care vând zahărul de la cooperativă. Doamnele sunt...

Vocea i se stinse când observă ceva ciudat la înfăţişarea fratelui ei. Acesta zâmbea. Rânjea, de fapt, cu gura până la urechi. Aproape prosteşte. Nu-l mai văzuse cu o astfel de expresie pe chip de aproape doi ani, dinainte de moartea Marei.

— Iartă-mă, zise ea. E evident că ai ceva să-mi spui şi eu bat câmpii. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să te rog să mă ajuţi şi să ai grijă de Jacob. Eu o să lipsesc vreo lună sau ceva de genul ăsta.

— Bineînţeles c-o să am. Pleci pe mare?

— Nu, nu. E o călătorie pe uscat.

Îi luă mâinile într-ale lui.

— Bel, mă căsătoresc.

Isabel rămase cu gura căscată. Inspiră şi expiră de câteva ori, şuierat, înainte de a-şi putea convinge buzele să rostească vorbele.

— Te căsătoreşti? Dar cu cine?

— Cu Miss Osborne.

— Cu Hetta?

Joss încuviinţă din cap, rânjind şi mai tare.

— Te căsătoreşti. Cu Hetta.

Bel clătină din cap, minunându-se.

— Nu-mi vine să cred. Credeam că tu...

— C-o dispreţuiesc?

— Ceva de felul ăsta.

— Şi eu credeam la fel, da. Din fericire, Hetta e cu mult mai isteaţă decât mine.

Ochii îi sclipiră de mândrie.

— O să facem o călătorie în nord, să-l vizităm pe tatăl ei şi să ne căsătorim la ea acasă. Lordul Kendall ne-a oferit cu generozitate Corbinsdale, ca să ne petrecem luna de miere acolo.

Îşi plecă fruntea, căutându-i privirea.

— Bel, te simţi bine? Ai pălit.

Bel îşi duse mâna la frunte.

— Iartă-mă, nu vreau să par aşa de şocată. O ador pe Hetta şi sunt fericită pentru voi amândoi. Doar că nu-mi vine să cred. După Mara, nu mă gândeam că tu o să…

— Ştiu, zise el, strângând-o de mână. Nici eu n-am crezut, dar n-am fost niciodată aşa de fericit că n-am dreptate.

— Dar, Joss, căsătorie? Şi aşa de repede? Nu eşti…

Îşi muscă buza.

— Nu eşti deloc speriat?

— Sigur că sunt, zise el chicotind. Simt că-mi pierd minţile de spaimă. De-asta ştiu că sunt îndrăgostit.

Tonul melodios al râsului lui o încântă pe Bel profund. Trecuse mult timp de când nu-l mai văzuse aşa de bine dispus. Cât de crudă poate să fie viaţa. Îşi regăsise fratele de altă dată, şi acum îl pierdea din nou, totul în intervalul unei singure dimineţi.

— Aşa s-ar explica de ce mă tem pentru tine, spuse ea. Trebuie să fie din pricină că te iubesc atât de mult.

Expresia lui deveni serioasă.

— N-am s-o uit pe Mara niciodată, îi zise el. Am iubit-o. Ştiu că şi tu ai iubit-o. Şi n-am să uit niciodată cât de groaznic a fost s-o pierdem, dar nu pot să las teama să mă împiedice să trăiesc, să iubesc. Până aici. Am supravieţuit unuia dintre cele mai mari nenorociri pe care viaţa le poate arunca asupra unui bărbat şi n-am de gând să las ca acest lucru să mă împiedice să mă bucur de ce e mai bun.

Bel clipi, să-şi reţină o lacrimă.

— Când plecaţi?

— Astă-seară, cu poştalionul. Sophia şi Gray vor fi acasă, cu Jacob, desigur, şi cu bona lui. Dar ştiu că se bucură dacă primeşte vizite dese de la mătuşica Bel.

— Atunci o să le primească.

— Bel? o strigă Sophia de pe coridor. Cred că doamnele au cam terminat cu micul dejun.

— Vin imediat, zise Bel, suspinând şi zâmbindu-i spăşită lui Joss. Trebuie să plec. Am musafiri.

— Şi eu trebuie să plec.

Se aplecă s-o sărute pe obraz.

— Transmite-i felicitările mele lui Toby, când îl vezi.

— Felicitări? Pentru ce?

— Pentru alegeri, evident. Urnele se închid azi. Am aflat de la Gray abia azi-dimineaţă. Nu că ar fi fost vreun dubiu legat de rezultate, zise Joss, făcând o grimasă. Ce păcat! Sunt sigur că Toby ar fi preferat să câştige în circumstanţe cu totul diferite.

— Da, zise Bel, nedorind să facă vreun comentariu care ar fi silit-o să dea explicaţii. Era convinsă că Toby ar fi preferat să nu câştige deloc. Făcuse atâtea eforturi ca să-şi asigure înfrângerea. Îi apăru în minte imaginea acelei groaznice caricaturi şi simţi din nou înţepătura trădării, care venise de la un bărbat ce susţinea că o iubeşte

Ei bine, era obişnuită să primească gesturi de iubire şi de ură din aceleaşi mâini. Fusese o proastă că lăsase garda jos în faţa lui Toby şi cu siguranţă n-ar fi trebuit să-şi alimenteze ideea de a-l iubi. Bel ştia cum să supravieţuiască rănilor din dragoste, dar nu se putea împăca cu gândul că le provocase ea însăşi. El o făcuse să se simtă în siguranţă, dar totul fusese o minciună. Nimeni nu o putea proteja de ea însăşi.

Întâlni privirea îngrijorată a lui Joss şi se forţă să zâmbească. De fapt, nu avea niciun motiv să se plângă. Toby avusese dreptate – acum primise exact ceea ce-şi dorise. O căsătorie formală, avantajoasă, un bărbat cu un loc în parlament, fonduri şi ocazii să lucreze neobosit pentru cauzele nobile.

Acesta era sfârşitul ei fericit.

— Te rog să-i transmiţi felicitările mele Hettei, zise ea, veselă. Şi-a găsit cel mai bun dintre soţi. Uite…

Luă cartea împachetată în hârtie de unde o lăsase mai devreme, pe măsuţă, i-o puse lui Joss în mână şi zise:

— Un dar de logodnă pentru mireasa ta.

După ce îşi luă rămas-bun de la fratele ei, Bel reveni în încăperea pentru micul dejun şi le invită pe doamne să i se alăture în salonul trandafiriu, pentru demonstraţie.

— Acum, zise Lady Violet, aşezându-se în fotoliul cel

mai apropiat de şemineu, unde e coşarul cel chipeş cu echipamentul lui minunat?

Râsetele se răspândiră printre doamnele adunate.

— Echipamentul e aici, zise Bel, făcând semn cu mâna spre o tijă subţire, pliantă, în capul căreia era un aranjament de perii cu fire ţepoase. Nu există niciun coşar. Niciun bărbat, în orice caz. Eu voi fi aceea care va prezenta echipamentul.

Toate doamnele o priviră încremenite, în stare de şoc, dar Bel le ignoră şi îşi trecu baretele unui şorţ pe după umeri. După scena de acum câteva zile, la jocul de cărţi al mătuşii Camille, nu avea de gând să aducă un bărbat în faţa acestei adunări, ca să fie ţinta glumelor deocheate sau, mai rău, presupusul obiect al poftelor carnale ale lui Bel. De altfel, cum ar fi putut să demonstreze mai bine eficienţa periilor, decât arătând că până şi o doamnă le putea folosi?

Odată şorţul îmbrăcat, Bel ridică periile, astfel încât doamnele să le poată cerceta.

— Vedeţi, sârmele sunt poziţionate ca spiţele unei umbrele. Acestea rămân îndreptate în jos atunci când echipamentul este introdus pe coş.

Apoi răsuci periile.

— Când sunt trase în jos, perii se desfac şi freacă pereţii coşului, curăţându-i. Spre deosebire de un băiat coşar, care nu are decât două mâini şi o perie mică, echipamentul acesta ajunge în toate colţurile coşului în acelaşi timp.

Bel îngenunche în faţa căminului, ca să introducă periile pe horn în sus. Desfăcu părţile pliate ale tijei, fixându-le între ele, şi împinse drăcia din ce în ce mai sus. Nu era chiar aşa de uşor pe cât îşi imaginase că va fi. Hornul fusese înfundat cu cenuşă şi era nevoie de un efort destul de mare ca să împingă periile prin pasajul îngust. Mici firişoare de cenuşă coborau din când în când, pudrându-i părul şi hainele.

În vreme ce făcea toate astea, simţea cum doamnele din salon deveneau tot mai agitate. Îşi şterse pe furiş fruntea cu mâneca.

— Lady Aldridge, soţul dumitale e acasă?

Evident, nu putea fi altcineva care întreba decât îngâmfata de Lady Violet.

— Nu, i-o tăie Bel, îndesând periile mai sus cu o mişcare bruscă. E plecat.

— Ce păcat! continuă Lady Violet. Doamnele adoră compania lui plăcută. Pe Sir Toby chiar te poţi bizui ca să înviioreze o petrecere plicticoasă.

— Mă scuzaţi, răspunse Bel, ale cărei mişcări deveneau din ce în ce mai agitate. Aceasta nu este o petrecere. Dacă sunteţi în căutare de distracţii, poate că doriţi să mergeţi în altă parte.

Salonul fu învăluit de tăcere. Singurul zgomot care se mai auzea era zgrepţănatul periilor pe coşul hornului.

— În ceea ce-l priveşte pe soţul meu, continuă Bel, în această dimineaţă nu amuză niciun fel de doamne. Este în Surrey.

— Ei, dar sunt doamne şi în Surrey, cu siguranţă, continuă matroana cu subînţeles. Şi încă doamne dornice să fie distrate. După câte am citit în *The Prattler,* moşia lui Sir Toby din Surrey are o topografie foarte interesantă. Am înţeles că seamănă mult cu stabilimentul cunoscut sub numele de Perla Ascunsă.

— Nu înţeleg deloc ce vreţi să spuneţi.

— Sunt convinsă că nu, fată dragă, replică Lady Violet, zâmbindu-i nemilos. Probabil că tocmai de aceea se şi află acolo.

Lui Bel i se încordară toţi muşchii. Furia îi făcu sângele să clocotească în vene, dar nu-şi putea permite să se lase afectată. Muncise atât de mult şi făcuse atâtea eforturi ca demonstraţia aceea să aibă succes, mai ales că în joc era chiar viaţa unor copii. Şi chiar dacă se enervase din cauza lui Lady Violet, pentru că făcuse nişte insinuări atât de mizerabile, şi a lui Toby, totodată, pentru că îngăduise tipărirea acelor caricaturi care însemnase sfârşitul… nu avea de gând să se lase cuprinsă de o mânie greu de controlat.

„Răbdare”, se îndemnă ea singură. „Bunătate.

Milostenie. Copilaşi nefericiţi”.

— După cum vedeţi, periile sunt introduse complet.

Se adresă audienţei cu calm, se ridică în picioare şi bătu din palme, să-şi scuture praful.

— Acum voi răsuci puţin mânerul, astfel ca perii să se desfacă şi, odată ce voi începe să extrag echipamentul, cenuşa va fi curăţată.

O privi inocentă pe Lady Violet şi continuă:

— Acum, milady, poate c-ar fi mai bine să vă retrageţi undeva în spatele salonului, eventual, sau mai departe. Altfel riscaţi să vă murdăriţi.

— A, cred că rămân pe loc. Îmi place nespus locul meu din primul rând. Ce dimineaţă edificatoare se dovedeşte aceasta!

— Foarte bine.

Bel îngenunche iar şi începu să tragă peria cu smucituri zdravene, răsucind în acelaşi timp tija. Cu fiecare mişcare, în şemineu cădea o ploaie de cenuşă, care se depunea în jurul ei.

— Ei, în mod normal, metoda aceasta nu produce atâta mizerie, explică Bel, în timp ce lucra. Coşarii care folosesc acest echipament au şi un set de draperii pe care le aranjează în jurul şemineului, ca să nu…

Se opri brusc, pentru că peria i se înţepenise într-un obstacol.

— Ca să nu murdărească…

Trase şi mai tare, însă fără niciun rezultat. Îşi propti o gheată de grătarul şemineului şi trase din răsputeri, cu amândouă mâinile.

Nimic.

— Cred că s-a înţepenit, scumpo, zise Lady Violet, plină de solicitudine.

— Da, s-a înţepenit, zise Bel, răstit, dând drumul tijei şi ridicându-se în picioare.

Respira sacadat şi superficial.

— Tot aşa cum înţepenesc şi copiii aceia pe horn, cu o frecvenţă alarmantă. Imaginează-ţi, Lady Violet, c-ai fi dumneata cea rămasă înţepenită în hornul acesta lat de

numai două cărămizi. Imaginează-ţi că dumneata eşti prinsă acolo, incapabilă să te mişti, sufocată într-un nor de cenuşă, înspăimântată peste poate. Imaginează-ţi că patronul tău stă dedesubt şi te împunge cu cruzime, îţi înfige ace în piele ca să te convingă să te mişti… sau, dacă asta nu dă rezultate, dă foc unor paie şi le foloseşte ca să-ţi pârlească tălpile picioarelor. Imaginează-ţi, Lady Violet, că eşti un copil sărman şi fără niciun prieten, şi că urmează să mori. Să fii sacrificată pe altarul tradiţiei englezeşti doar pentru că o doamnă din înalta societate nu vrea să se deranjeze să-i ceară menajerei să accepte facilităţile moderne.

Bel pufni şi îşi suflă o şuviţă de păr rebelă, care îi intrase în ochi.

— Îţi place această imagine, Lady Violet?

— Nu, răspunse matroana, cu un aer superior, dar cred că ţie, da.

Bel trase aer în piept. Lady Violet avea dreptate. Lui Bel îi plăcea imaginea unei Lady Violet înghesuite, sufocate şi acoperite de cenuşă. Îi plăcea mult prea tare. Care era problema cu ea? Aceasta trebuia să fie o acţiune caritabilă, nu un exerciţiu de ostilitate. Înăuntrul ei se zvârcoleau prea multe emoţii – se simţea ca un vulcan, gata să erupă. Cel mai rău era că nu avea cum să fugă din calea pericolului, când acesta era cuibărit chiar în ea.

Era capabilă să treacă peste momentul ăsta, îşi spuse, inspirând profund şi expirând încet. Putea să-şi controleze emoţiile care mocneau şi să termine această demonstraţie cu demnitate şi graţie. Nu avea de gând să răbufnească.

Sophia se apropie de ea.

— Bel, ai muncit atât de mult. Poate c-ar trebui să te odihneşti.

Bel o respinse clătinând din cap şi se aplecă să apuce din nou tija.

— Aş avea nevoie de puţin ajutor. Lady Violet, hai să încercăm amândouă. Pot să te rog să-mi dai o mână de ajutor?

Matroana îi aruncă o privire nimicitoare.

— Glumeşti, Lady Aldridge, cu siguranţă. Ca şi cum…

— Nu prea ai putere, deci?

— Nu e vorba despre asta, te asigur…

— Te sperie puţină cenuşă?

— Nu.

Gura lui Lady Violet se subţie până ajunse o fantă îngustă şi roşie pe faţa ei. Se ridică din fotoliu şi îşi puse mâinile pe tijă, deasupra mâinilor lui Bel.

— Fac orice, bombăni ea, şoptit, spre Bel, numai să scap odată din casa asta de nebuni.

Apoi, cu voce tare şi pe un ton cântat, rosti către doamnele din salon:

— Ce distractiv e, Lady Aldridge! De aici îmi vin în minte tot felul de idei pentru viitoarea mea petrecere. Cred c-o să împart şorţuri la intrare şi o să invit doamnele să treacă pe rând la spălătorul de vase. După ceai, fiecare musafir trebuie să-şi spele propria ceşcuţă şi farfurioară.

Doamnele chicotiră. Bel fierbea în sinea ei, dar se sili să rămână calmă.

— Număr până la trei, aşadar? întrebă ea, scrâşnind din dinţi.

— La trei, fu de acord Lady Violet. A, dar stai! Tocmai mi-a venit o idee strălucită pentru petrecerea mea din toamnă. O să ne jucăm cu toţii de-a lăptăreasa!

Bel nu luă în seamă râsetele şi începu să numere:

— Unu…

Şi nu se ştie cum, în acea clipă scurtă, efemeră, în mintea lui Bel se petrecu un lucru ciudat. Prinse tija aceea cu putere, în vreme ce asculta râsul batjocoritor al semenelor ei, şi simţi cum furia clocotea şi se ridica în ea… până ce ajunse să i se aştearnă în faţa ochilor spectrul nebuniei.

— Doi…

Simţi acut tentaţia să cedeze. Să dea drumul furiei, s-o bălăcărească pe Lady Violet, să le dea afară din casa ei pe femeile acelea nesuferite şi să facă zob câteva figurine de porţelan, doar aşa, pentru a accentua efectul dramatic. Ar fi fost atât de uşor să dea drumul mâniei.

Bel însă decise să nu o facă, luând, în schimb, o hotărâre calmă, raţională – s-o lase baltă.

— Trei.

Bel dădu drumul tijei şi retrase imediat de lângă şemineu, privind de la distanţa de câţiva paşi cum…

Buf!

Lady Violet trase cu toată forţa de tijă, declanşând un potop de cenuşă şi zgură. Un nor de vapori negri îi înghiţi silueta înveşmântată în roşu sângeriu.

Întorcându-se cu spatele la norul de cenuşă, Bel îşi duse mâinile la faţă.

Aha! Acum nu se mai râdea. Salonul era atât de tăcut, că putea să audă cum praful de cărbune se depunea pe podea. Îşi coborî mâinile încet, descoperindu-şi doar ochii, apoi se întoarse cu faţa spre şemineu.

Lady Violet stătea dinaintea ei, acoperită din creştet până în tălpi cu cenuşă, scuipând şi fumegând ca un fitil stins. În jurul lor, vreo douăsprezece doamne stăteau încremenite cu batistele la gură, oripilate.

Bel îşi ţinea şi ea mâinile la gură, dar în zadar. Indiferent cât de tare îşi apăsa degetele peste buze, nu se putea împotrivi.

Râdea.

Începuse cu câteva chicoteli stupide, care apoi se transformară repede în hohote uriaşe de râs. Nu se putea abţine. Demonstraţia aceasta era o parodie, căsătoria ei era un dezastru, şi ea era pe cale să înnebunească, aşa că nu-i rămânea altceva mai bun de făcut decât să râdă. Să râdă tare şi îndelung. Serios, care mai era avantajul nebuniei, dacă nu faptul că-ţi dădea dreptul să izbucneşti într-un hohot de râs nebun?

Bel râse până când începură s-o doară coastele, ştergându-şi cu batista lacrimile amestecate cu cenuşă. Apoi întâlni expresia de şoc din ochii albaştri ai lui Lady Violet, care se uita la ea cu faţa pudrată de cenuşă. Matroana rămăsese pe loc încremenită, cu braţele ridicate, ca şi cum s-ar fi predat, şi, mai înainte să-şi dea seama măcar ce face, Bel o luă pe femeie în braţe. O prinse pe

Lady Violet într-o îmbrăţişare fără rezerve, exuberantă, râzând încă şi mai tare.

— Aş vrea să pot spune că-mi pare rău de rochia dumitale, zise Bel, într-un final, făcând un pas înapoi, dar, de fapt, invitaţia cerea explicit o ţinută neagră.

Îşi scoase şorţul pătat de cenuşă şi îl aruncă într-o parte.

— Ei, continuă ea, adresându-se doamnelor cu gurile căscate, care acum sigur fuseseră martorele scandalului pentru care veniseră –, acestea fiind zise, demonstraţia noastră s-a încheiat. Lady Grayson va distribui lista coşarilor profesionişti care folosesc echipamentul în locul băieţilor coşari. Sper sincer că vă veţi folosi de serviciile lor la casele domniilor voastre. Desigur, cu excepţia cazului când Lady Violet îşi va face propria clientelă.

Chicoti iar, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Sophia se grăbi s-o ajungă din urmă.

— Bel, unde te duci? Eşti bine?

— Nu ştiu dacă sunt bine, dar mă duc în Surrey.

Îşi întinse gâtul şi se uită la ceasul de pe coridor.

— Şi trebuie să mă grăbesc, sau va fi prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? o întrebă Sophia.

Ignorând-o, Bel se întoarse către doamne.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar tocmai mi-am amintit că am o întâlnire urgentă şi trebuie să…

Râsul i se transformă într-un fel de greaţă, când îşi dădu seama ce presupunea planul ei.

„Ah, fir-ar să fie!”

Dar decizia era deja luată. Exact aşa cum spusese Joss, nu putea lăsa ca teama s-o ţină pe loc. Încheie cu vocea stinsă:

— Trebuie să chem o trăsură.

Capitolul 25

Toby stătea la baza podiumului electoral, aşteptându-l pe Colin Brooks, care trebuia să se chinuiască să îmbrace

haina aceea abominabilă, galbenă, şi să vină să-i oficializeze victoria. Între timp, păşea încoace şi încolo, mutându-şi des bastonul dintr-o mână în alta şi rezistând cu greu ispitei de a face un lucru cu adevărat ridicol, cum ar fi să mângâie măciulia de fildeş.

Doamne, ce caraghios sentimental devenise! Avea la Wynterhall un set complet de haine – mai mult decât suficiente ca să-i ajungă pentru înmormântarea lui Yorke şi pentru alegeri – şi, cu toate astea, trimisese doi servitori în oraş, cu ordine să-i împacheteze jumătate din garderobă. Tot acel efort pur şi simplu ca pretext pentru a i se aduce acest baston inutil.

Bineînţeles, dacă ar fi putut s-o facă fără să pară un dobitoc, ar mai fi cerut să i se aducă şi alte suvenire stânjenitoare, cum ar fi o buclă de păr negru ca pana corbului, o pernă cu iz de verbină, o bucată din rochia aceea de mătase roşie… Dar acest baston era singurul lucru de la ea care îi aparţinea fără doar şi poate şi, drept consecinţă, îl transformase într-un fetiş.

— De ce întârzie Brooks? îl întrebă el pe şeriful adjunct.

Bărbatul îi răspunse cu un „nu şi de ce” bombănit, plescăind uşor.

Toby începu iar să se plimbe de colo-colo, legănându-şi, nerăbdător, bastonul. Cu cât ajungea Brooks mai repede, cu atât se puteau oficializa mai degrabă rezultatele alegerilor – şi cu atât mai curând putea Toby să se reîntoarcă la Londra. La ea.

Ce idiot fusese! Cuvintele Sophiei îi arătaseră cât de greşit se purtase înainte de a părăsi capitala. Mă rog, de fapt, stătuse bosumflat aproape tot drumul până la Surrey, dar îşi venise în fire cu ceva timp înainte ca trăsura să treacă de şanţul cu apă de la Wynterhall.

Nu voia decât ca Isabel să-l cunoască cu bune şi cu rele şi să-l iubească pentru ceea ce era. Şi, ca un prost, ratase singur la propriul lui test. Îşi declarase dragostea nepieritoare şi, în clipa în care ea se supărase pe el (pe bună dreptate, trebuia s-o spună), o părăsise.

Doamne, ce luptă se dăduse în el în ultimele două zile, încercând să reziste imboldului de a se înapoia călare la ea, ca să-i cadă pur şi simplu la picioare şi s-o implore să-l ierte. Însă erau lucruri pe care trebuia să le facă aici, în Surrey, nu doar pentru că era de datoria lui, ci fiindcă Toby avea nevoie să le facă, pentru a-şi dovedi că e capabil. Dorea să-şi vadă prietenul înmormântat cu onoruri, dorea s-o susţină pe mama lui, îndoliată... şi acum dorea să-şi asigure locul din parlament.

De fapt, era singurul lucru pe care ea i-l ceruse. Un lucru atât de neînsemnat. De ce dracului se opusese oare? Ar fi putut să obţină atât de uşor aprecierea ei, dacă nu chiar şi iubirea.

Acum, pierduse orice şansă la vreuna din ele.

Nu putea decât să încerce cât putea mai bine să îndrepte lucrurile şi să spere că supărarea ei va dispărea cu timpul. Poate că nu-i va câştiga niciodată iubirea, dar Toby putea să trăiască şi numai cu îngăduinţa de a o iubi. Va trebui să înveţe să trăiască doar cu atât, deoarece îşi dăduse seama că nu putea supravieţui fără ea. Ultimele două zile îi demonstraseră acest lucru.

— Toby.

Se opri din patrulat, îşi ridică brusc privirea şi observă o siluetă familiară care venea spre el.

Mai bine zis, două siluete familiare.

— Gray! Jem!

Toby îl salută cu o înclinare a capului pe cumnatul, apoi pe prietenul lui.

— Ce naiba căutaţi aici?

— Îţi finanţez campania, zise Gray, lovindu-se cu palma peste buzunar.

— Ce? Dând mită? zise Toby.

— Dacă nu se poate altfel. Deocamdată, halbele de bere sunt suficiente.

Toby se întoarse spre Jeremy.

— Tu ce faci aici?

Jeremy ridică din umeri.

— Sincer? Habar n-am. Gray m-a convins să vin.

— Eu vin cu aurul, zise Gray, făcând un semn spre Jeremy, iar el, cu rafinamentul. M-am gândit că nu strică dacă ai un conte care te susţine.

Toby se scarpină după ceafă.

— Gray, îţi dai seama că, dintre cei doi candidaţi cu care m-am aflat în competiţie, unul a murit…

Gray încuviinţă din cap.

— Iar celălalt este nebunul burgului.

— Mda.

— Şi că aproape toate voturile au fost adunate şi numărate şi că am un avans insurmontabil. Cu toate acestea, tu crezi, se pare, că am nevoie de mită şi de suporteri aristocraţi ca să obţin o victorie scremută?

Toby clătină din cap şi conchise:

— Încrederea ta în mine… Ce să zic? Mă motivează.

— Eu n-am venit aici pentru tine, zise Gray îndărătnic. Sunt aici pentru Bel.

— Şi eu tot pentru Bel sunt aici, spuse şi Toby. Jem, tu eşti aici pentru Bel?

Jeremy scoase un oftat exasperat, din rărunchi.

— Habar n-am ce caut aici. Mi-aş fi dorit sincer să nu fiu.

— Bun, zise Toby. Atunci mergeţi acasă amândoi.

Gray miji ochii.

— Uite ce e. Eu nu vreau să risc nimic cu…

— Nu, să-ţi spun eu ce e, zise Toby, îndreptând bastonul spre cumnatul lui. Isabel e soţia mea. Ea mi-a cerut să candidez pentru parlament, nu tu.

Apoi se întoarse spre Jeremy.

— Şi ţie nu ţi-a cerut nimic.

— Ştiu, zise Jeremy, ridicând mâinile defensiv. Ţi-am spus, nu ştiu de ce sunt aici. Mi-a zis că mergem la club.

Toby continuă:

— Când o să câştig alegerile astea, se prea poate să nu fie cine ştie ce victorie, dar va fi victoria mea. Doar a mea, şi-o să i-o pun lui Isabel la picioare. Refuz să împart cu unul din voi fie şi cea mai firavă urmă de glorie pe care o câştig. Aşa că duceţi-vă acasă! Astăzi nu veţi fi eroi.

— De fapt, se auzi o voce profundă, din spatele lui, niciunul din voi nu va fi.

Ţeava unei muschete îşi făcu loc printre cei trei bărbaţi, lovind bastonul lui Toby, care căzu cu zgomot pe jos. Toţi făcură repede un pas înapoi, apoi înlemniră la unison, când auziră un întreg cor de declicuri ameninţătoare – sunetul inconfundabil al mai multor puşti care erau armate.

— Pe toţi dracii! şopti Toby, ridicând braţele, îşi suci capul într-o parte şi-n alta. Nerozii de nepoţi ai colonelului Montague îi înconjuraseră, fiecare îndreptându-şi arma spre Toby.

— Ce mama dracului se petrece? îl întrebă pe nepotul care tocmai vorbise. Pe cel mai solid dintre nepoţi, observă el, cu stupoare.

— Ei bine, Sir Toby, îi răspunse acesta, noi nu credem că vreţi cu adevărat să candidaţi pentru parlament.

— Ba, da, zise Toby. Te asigur că vreau.

Nerodul îl împunse pe Toby cu puşca în piept.

— Ba nu vreţi. Un filfizon londonez ca dumneavoastră? Nu v-a păsat niciodată de burgul ăsta, n-aţi dat doi bani pe el. De treizeci de ani încoace, colonelul a fost candidat. Bătrânul e tot mai slăbit, cu fiecare iarnă. Probabil că nu va mai avea o altă şansă. Şi acum, că Yorke a murit, poate în sfârşit să câştige. Aşa că o să-l lăsaţi să câştige.

— Să-l las? repetă Toby neîncrezător. Chiar dac-aş vrea, tot n-aş putea. Urnele s-au închis. Colin Brooks va veni aici dintr-o clipă într-alta, pentru a face cunoscute rezultatele oficiale.

— Colin Brooks are în prezent o mică discuţie cu vărul meu, zise nerodul. Ştiu din sursă sigură că nu va veni aici decât după ce vă veţi retrage dumneavoastră candidatura.

În clipa aceea, Gray făcu un pas spre stânga. Nerodul cu faţa roşie se răsuci, îndreptând arma spre el. Gray încremeni.

— Să nu încercaţi să faceţi vreo prostie, îl ameninţă nepotul lui Montague.

Toby oftă.

— Pentru Dumnezeu, omule! Chiar crezi sincer c-o să ne împuşti? E drept că eu nu sunt decât un baronet, dar Jem, aici, de faţă e conte. Să omori un pair al regatului este un bilet sigur spre galere. Şi eşti înconjurat de martori.

Făcu un gest larg spre spectatorii care se înghesuiau în jurul lor, tăcuţi ca pământul.

— Ca să nu mai pomenim de faptul că alegerea colonelului nu va fi acceptată niciodată. Cineva l-ar declara incompetent şi l-ar elibera din funcţie, şi atunci ce s-ar alege de bietul nebun?

— Păi, atunci putea şi el să se laude c-a fost parlamentar, nu? Chiar dacă doar pentru scurtă vreme. Bietul bătrân nebun ar muri fericit.

— N-are rost, spuse Toby, scuturând din cap. Nu contează ce vrei. N-o voi face.

Puşca se întoarse înapoi spre el.

— Credeţi cu adevărat că v-aţi câştigat acest loc în parlament? Credeţi că vi-l doriţi la fel de tare cum şi-l doreşte colonelul?

— Nu şi iar nu, răspunse Toby, dar soţia mea îşi doreşte din toată inima să mă vadă parlamentar, iar eu îmi iubesc soţia mai mult decât îl iubesc pe colonel.

Mulţimea izbucni în râs şi chipul nepotului lui Montague deveni stacojiu.

— Îmi pare rău, zise Toby, ridicându-şi mâinile şi arborând un zâmbet dezarmant, dar acesta-i adevărul. Ea e mai drăguţă.

Întinse încet mâna spre bărbat.

— Haide, zău! Hai să nu procedăm în felul acesta! Am foarte mare respect pentru unchiul tău, sincer. La fel ca toată lumea de aici. Putem să găsim un alt mod de a-l cinsti – să-l declarăm sergent de arme al comitatului, poate. Spune-le verilor tăi să lase jos puştile. Haideţi să mergem cu toţii la tavernă, să bem o halbă şi să stăm de vorbă ca nişte oameni civilizaţi.

Şi chiar în momentul în care Toby crezuse că l-a convins – exact când faţa omului se decolorase până la o

tentă rozalie şi ţeava muschetei coborâse o idee –, totul se transformă într-un iad.

Din spatele mulţimii se ridică un vaiet de panică, urmat îndeaproape de tropotul puternic de copite pe caldarâm şi de nechezatul cailor. Spectatorii începură să se împrăştie, deşi bărbaţii înarmaţi care îi înconjurau rămaseră neclintiţi. Nebunul de Montague îi instruise bine.

— A, nu, şopti Toby. Nu, nu, nu!

Inima i se prăbuşi. Era imposibil să retrăiască acest coşmar.

Dar, evident, asta se întâmpla.

Mulţimea se despărţi în două, exact ca în ziua aceea. Şi iată şi trăsura care venea spre ei, cu caii galopând să-şi frângă spinarea.

Iar în ea, proptită pe bancheta de piele tapiţată, strângând ca de frica morţii barele de fier ale scaunului, cu chipul alb ca o mască a groazei, era nimeni alta decât Isabel.

*

— Acum poţi să te opreşti, strigă Bel.

Vizitiul trase de hăţuri, oprind brusc armăsarii, chiar în mijlocul pieţei. Bel nici măcar nu mai aşteptă să vină cineva s-o ajute să coboare Sări din trăsura deschisă, imediat ce roţile încetiniră, şi o luă la fugă spre soţul ei.

— Toby, zise ea, gâfâind. Toby, trebuie să discut cu tine!

Bărbatul se uită la ea, ţinând în continuare mâinile ridicate, ca şi cum i-ar fi fost frică s-o atingă. Mă rog, de fapt, cui nu i-ar fi fost?

Bel întinse mâinile spre el. Doamne, cum trebuie să fi arătat! Părţile care nu îi fuseseră deja acoperite de cenuşă erau acum pline de praful de pe drum, iar părul îi stătea zburlit de vânt în toate direcţiile. Şi, desigur, Toby stătea acolo în toată splendoarea lui, magnific din cap şi până în picioare, un gentleman înalt, elegant.

— Arăţi minunat, îi zise ea, pentru că ăsta era

adevărul.

— Mulţumesc, îi răspunse, încet, sorbind-o din priviri. Tu arăţi… destul de înnegrită. Totuşi, mă bucur să te văd, în ciuda faptului că tocmai era să mă bagi în mormânt de spaimă.

— Îmi pare rău, se scuză, scuturându-şi poalele rochiei. I-am zis să mâne caii ca şi cum diavolul ar fi pe urmele noastre. Şi sunt puţin cam pârlită pe la margini, nu?

Râse.

— Era de aşteptat, presupun. Mi-am petrecut dimineaţa duelându-mă cu un balaur. N-au declarat rezultatele alegerilor, nu?

Toby clătină din cap în semn că nu.

— A, bun. Sincer, îmi cer scuze că te-am speriat. Trebuie să vorbesc neapărat cu tine chiar acum.

— Da, zise el, cu mâinile tot ridicate. Tu şi alţi câţiva oameni.

Îşi întoarse capul dintr-o parte într-alta şi, pentru prima dată de când oprise în piaţă, Bel se uită şi în altă parte decât la soţul ei.

„Vai de mine!”

Iată-l şi pe fratele ei! Şi pe lordul Kendall. Şi vreo alţi şase bărbaţi care îi înconjurau şi care erau înarmaţi. Surprinsă, făcu un pas înapoi şi se împiedică de ceva care părea un baston – deşi nu avea de gând să se uite în jos, să verifice.

— Toby? întrebă ea, precaut. Ce se petrece aici?

— Păi, să vezi…

Un bărbat cu faţa roşie îl împungea pe Toby în piept cu ţeava unei muschete.

— Se petrece că noi avem puşti. Şi voi o să faceţi ce vă spunem.

— Nu prea cred, spuse Bel, întorcându-se să se uite fix la bărbatul acela. Tocmai am călătorit trei ore cu trăsura, într-un galop fulgerător – se întoarse spre soţul ei – şi, Toby, ştii cât urăsc să merg cu trăsura.

— Da, spus el, zâmbindu-i fermecător. Ştiu.

Bel se întoarse iar spre bărbatul cu puşca.

— În orice caz, am îndurat trei ore de chin, doar ca să discut cu soţul meu şi, cu puşti sau nu, el o să mă asculte.

— Bel, interveni Gray, în şoaptă, poate c-ar trebui să…

— Dolly, te rog să nu mă înţelegi greşit. Dar tu ce cauţi aici?

— Şi eu l-am întrebat acelaşi lucru, zise Toby.

— La fel şi eu, repetă lordul Kendall sec. Poate c-am fi primit un răspuns mai mulţumitor dacă i-am fi spus Dolly.

— Dolly?

Câţiva dintre bărbaţii cu puşti începură să chicotească.

Bel îşi strânse pumnii şi îşi coborî privirea în pământ. De ce oare de câte ori ea avea ceva important de spus, lumea din jurul ei nu se putea opri din râs? Ochii îi căzură pe bastonul lui Toby, care zăcea la picioarele ei. De el se împiedicase, probabil, mai devreme.

— Ajunge! răcni bărbatul cu faţa roşie.

Râsetele încetară.

Bărbatul continuă:

— Iertare, milady, dar Sir Toby nu are vreme să vă asculte în clipa asta. Sir Toby o să se îndrepte spre platforma electorală şi o să facă un mic anunţ. Sau de nu…

— Sau de nu, ce? întrebă Bel.

— Nu e evident? Sau de nu, îl împuşc, mormăi omul, împungându-l din nou pe Toby cu puşca.

— A, te rog, spuse Bel, dându-şi ochii peste cap. N-ai să împuşti pe nimeni.

— Milady, rânji el, cu faţa tot mai roşie, vă sugerez să vă întoarceţi la…

Bel nu mai apucă să asculte până la capăt propunerea. Se ghemui, apucă bastonul lui Toby şi se ridică balansându-l. Îl pocni pe nătâng în cap cu măciulia de fildeş şi omul se prăbuşi la pământ, inconştient, cu o bufnitură.

Bel răcni oricum la el.

— Eu vorbesc cu soţul meu, tu… tu… Ah, nu meriţi să mă obosesc.

Ridică bastonul în aer şi se întoarse spre Toby.

— Ai avut dreptate. Chiar că e util.

— Da, spuse Toby, scăpând un hohot de râs. Da, este.

Bel se uită împrejur, la ceilalţi bărbaţi înarmaţi, care îşi lăsaseră jos armele, aparent îndureraţi de pierderea liderului lor. Apoi se uită iar la bruta inconştientă.

— Oare eu am făcut asta?

— Da, tu, îi confirmă Toby, făcând un pas înainte şi zâmbind aşa de şarmant, că şi diavolului i-ar fi plăcut. Ai fost magnifică.

Luă bastonul din mâna ei şi îl lăsă să cadă la pământ, cuprinzând-o apoi în braţe.

— Doamne, Isabel, eu…

— Nu, aşteaptă!

Se împinse departe de el.

— Toby, am venit să vorbesc cu tine.

— Absolut, spuse el, zâmbind în continuare. Te ascult.

— Am venit aici să-ţi spun că eu…

Toby înclină din cap, încurajator.

— Că tu…?

— Că sunt aşa de supărată pe tine!

— Ah, zise Toby, căruia îi căzu faţa.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, ferindu-şi privirea, ruşinat.

— De aceea ai bătut tot drumul până aici? Ca să-mi spui că eşti supărată pe mine?

— Da, zise ea, cu pumnii strânşi. Da. Trebuia să ştii asta. Trebuie să mă vezi aşa cum sunt eu cu adevărat. Eu – îl împunse cu degetul în piept – sunt o femeie care se înfurie.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi. Cum ai putea? Nici eu n-am înţeles până azi. Nu sunt altruistă, Toby. Cu certitudine, nu sunt un înger. Şi nu pot să fiu nebună. Nu mi-ai spus tu că, dacă îţi dai seama că eşti nebun, înseamnă că nu eşti?

Toby încuviinţă din cap.

— Atunci, nu pot să fiu nebună. Problema mea e că sunt furioasă. Mă enervez tot timpul, în cel mai inutil mod. Mă enervez din pricina unor lucruri pe care nu pot spera să

le corectez, cum ar fi nedreptatea şi violenţa, şi oprimarea. Mă enervez pentru lucruri care s-au petrecut cu ani în urmă – pe fraţii mei, pentru că m-au lăsat să cresc singură, pe bietul meu tată răposat, pentru că a fost un desfrânat beţiv, şi pe biata mea mamă răposată, doar pentru că a înnebunit. Mă enervez când oamenii îşi bat joc de cei bătrâni şi infirmi. Devin pur şi simplu lividă când văd un copil maltratat.

— Înţeleg, spuse el, apropiindu-se de ea.

— Nu, nu înţelegi, insistă Bel, cu ochii în lacrimi. Nu poţi să înţelegi. Tu ai fost mereu fericit, întotdeauna atât de iubit. N-ai cum să înţelegi ce înseamnă să vezi oameni îndureraţi şi să simţi suferinţa lor amestecată cu a ta. Să simţi nevoia de a găsi un mijloc de a-ţi canaliza toată acea furie în ceva bun… sau, pur şi simplu, a înnebuni din pricina ei.

Toby îi întinse mâna.

— Scumpo, te rog. Lasă-mă…

— Şi tu, zise ea, ignorându-i mâna şi ridicând un deget la el. Când femeile flirtează cu tine, mă înfurii atât de tare, că aş putea să înfig ace în ele. Când bărbaţii îndreaptă puştile spre tine, mă enervez într-atât, încât îmi vine să-i pocnesc cu bastoanele.

Nerodul de la picioarele ei începu să geamă şi să se foiască.

— Taci din gură, îi zise ea, sau te pocnesc iar.

Pe Toby îl întrebă:

— Oricum, ce voia ăsta?

Toby îşi lăsă capul într-o parte şi privi silueta ghemuită.

— Voia să-mi retrag candidatura.

— A! făcu ea, în timp ce un chicotit sălbatic i se ridică din piept. Asta voiam şi eu să-ţi cer.

Îl bătu pe umăr pe omul prăbuşit, lovindu-l cu vârful botinei.

— Îmi pare tare rău.

— Nu-mi pot retrage candidatura, zise Toby, încruntându-se, sau va câştiga colonelul Montague.

— Şi? întrebă Bel.

— Şi… e groaznic de bătrân, surd şi nebun.

Toby îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu pot îngădui să se întâmple aşa ceva şi să am, pe urmă, conştiinţa împăcată. De altfel, nu asta voiai? Un soţ în parlament.

— Eu te voiam pe tine, izbucni ea, ducându-şi mâna la gât. Te-am vrut pe tine din prima clipă în care te-am văzut. Te-am împins de atunci spre toate rolurile politice şi caritabile, aşa încât să pot pretinde că am în minte o cauză mai nobilă. Dar nu aveam. Eu nu te voiam decât pe tine.

— Isabel…

Se apropie din nou de ea, cu braţele deschise.

— Nu, făcu, ţinându-l la distanţă. Încă tot mai sunt supărată.

— Ah!

Braţele îi căzură pe lângă trup.

— Foarte bine. Atunci doar o să… aştept să mă îmbrăţişezi tu pe mine.

— Aşa ar fi mai bine, zise ea, suspinând. Toby, dintre toate lucrurile şi toţi oamenii care mă înfurie, pe tine sunt cel mai necăjită. Am avut încredere în tine, şi tu m-ai minţit. Înţeleg de ce ai făcut-o şi pot chiar să te şi iert… dar asta nu înseamnă că mă doare mai puţin. Aşa că sunt furioasă pe tine pentru că m-ai minţit, dar sunt şi mai furioasă, pentru că m-ai făcut să-mi pese.

Lacrimile îi curgeau, şi Bel le şterse repede cu batista.

— M-ai făcut să te iubesc, Toby, atât de mult, că aş putea să te urăsc pentru asta.

Îşi înăbuşi un suspin cu podul palmei.

— N-am mai spus niciodată aşa ceva nimănui.

— Partea despre iubire? întrebă el.

— Nu, zise ea, înecându-se, printre lacrimi. Partea despre ură.

De la acel prim sărut, el o făcuse să simtă totul – şi bune, şi rele. Îi scosese la suprafaţă toate pasiunile, când ea se muncise atât de mult să le subjuge. Era enervant şi minunat, şi înspăimântător. Pur şi simplu, nu ştia ce să

facă.

Din fericire, el avea o idee.

— Am minţit, spuse Toby, punându-şi mâinile pe umerii ei. Iartă-mă, dar şi adineauri te-am minţit. N-am de gând să aştept să mă îmbrăţişezi tu.

O prinse în braţe, şi Bel se sprijini de pieptul lui puternic şi zdravăn, vărsând lacrimi pe haina lui.

— Gata, iubirea mea, spuse legănând-o încet. Nu-i nimic. Nu ţi-am spus eu de-atâtea ori?

Toby se dădu puţin înapoi şi îi aduse capul spre el.

— Eşti frumoasă când te enervezi.

Bel îl sărută. Îi cuprinse strâns gâtul cu braţele, se ridică pe vârfuri şi îl sărută, în faţa tuturor. În faţa a sute de spectatori cu gura căscată, în faţa a şase oameni cu muschete… Doamne sfinte, în faţa fratelui ei.

Şi era minunat. Toată lumea îi ovaţiona. Chiar şi bărbaţii cu muschete.

Ei, poate că nu şi fratele ei.

— Să nu faci asta, zise ea, muşcându-l uşor de buze. Nu e prea târziu să te retragi din cursă.

— Trebuie să câştig, murmură el.

— Nu, nu trebuie. Nu contează pentru mine dacă eşti sau nu în parlament. N-am de gând să te silesc să faci ceva împotriva voinţei tale.

— Nu mă sileşti.

Lăsă ceva spaţiu între ei şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Ştiu că iniţial nu aceasta a fost intenţia mea, dar acum vreau să servesc burgul, din mai multe motive. Este datoria mea, ca gentleman aristocrat, pe de o parte. Şi vreau să onorez moştenirea lăsată de domnul Yorke, pe de altă parte. În multe privinţe, el mi-a fost ca un tată.

— Îmi pare aşa de rău, spuse Bel. Îmi pare aşa de rău că nu ţi-am fost alături când a murit.

— Ştiu. Şi mie mi-a părut rău că n-ai fost, dar ştiam că din vina mea.

Îi sărută mâna.

— Isabel, motivul cel mai important pentru care vreau să fiu ales în parlament este acesta: îmi doresc s-o fac de

dragul tău.

— Tu n-ai ascultat ce ţi-am spus? Nu eşti nevoit s-o faci pentru mine.

— Ba da. Te iubesc şi nu există motiv mai bun ca acesta.

— Dar…

— Şşşt! făcu el, luându-i iar mâna. E rândul meu să spun ce-am de spus, bine?

Bel înclină din cap.

Toby vorbi şoptit, doar pentru urechile ei.

— Isabel, ai avut dreptate în ceea ce mă priveşte. Sunt capabil de mult mai mult decât să duc în continuare acest trai frivol de până acum şi ştiam asta cu mult înainte de a ne întâlni noi doi. Ani întregi mi-am dorit să am un ţel măreţ, şi ai avut dreptate să mă împingi să-l găsesc, dar nu tu trebuie să mi-l alegi.

— Nu, sigur că nu, zise Bel, mângâindu-l pe obraz. Am greşit când am încercat. De aceea vreau să te retragi din cursă.

Toby clătină din cap.

— Nu. O să fiu ales în parlament, unde voi reprezenta cu onoare această circumscripţie. Şi voi continua să-mi gospodăresc moşia. Cred că mă voi dovedi rezonabil de competent în ambele acţiuni. Dar ţelul meu cel mai înalt, adevărata mea raţiune de a trăi este chiar aici, în braţele mele. Tu eşti, scumpa mea. Noi suntem. Tu eşti tot ceea ce mi-am dorit cu adevărat de atât, atât de mult timp – o ţintă perfectă pentru toate talentele mele naturale.

Zâmbi şi îi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Iubirea pentru tine dă sens vieţii mele.

— Toby.

Îşi înclină capul, sprijinindu-şi fruntea de pieptul lui.

Toby îi şopti la ureche:

— Şi pe toţi sfinţii, voi excela în această privinţă. Am de gând să te iubesc atât de pătimaş, de bine. Mă voi asigura că n-o să te îndoieşti niciodată că eşti o femeie remarcabilă, frumoasă. Mă voi asigura că toată lumea va afla. Voi crea un cămin stabil şi afectuos pentru tine şi

pentru familia noastră. Îţi voi oferi un loc unde să te simţi mereu în siguranţă.

Bel îşi strecură mâinile pe sub haina lui, împinsă de nevoia de a-l simţi cât mai aproape.

— Poate că acestea nu sunt genul de realizări care ajung în ziare, continuă el, sau care câştigă aplauze din partea mulţimii, dar sunt totuşi importante. Şi, când privesc în jur, la lume, îmi dau seama… este uluitor cât de puţini bărbaţi se pot într-adevăr lăuda cu ele.

Bel îşi ridică privirea spre el.

— Vei fi absolut magnific, un adevărat campion. Am totală încredere în tine.

Toby avea desigur dreptate. Era un bărbat cu adevărat deosebit, în toată viaţa ei, Bel nu mai cunoscuse o persoană cu o căldură şi o bună dispoziţie atât de molipsitoare, sau cu talentul lui instinctiv de a-i face pe cei din jur să se simtă încrezători în forţele proprii şi protejaţi. Această rară combinaţie o atrăsese la el de la bun început. Mă rog, aceasta şi surâsul devastator care i se întindea pe faţă.

Ah, era cea mai norocoasă femeie de pe Pământ.

— Atunci, zise el, te sfătuiesc să te obişnuieşti cu ideea că meriţi orice efort. Învaţă să trăieşti cu povara faptului că eşti adorată. Draga mea, ia toată această îndreptăţită furie şi du-te să lupţi cu balaurii nedreptăţii… dar trebuie să te întorci întotdeauna la mine.

O sărută pe vârful nasului.

— Pentru că, mai presus de orice, am de gând să fiu un devotat.

În privire i se strecură o sclipire şireată şi adăugă:

— În fine, soţ devotat şi tată iubitor.

Bel căscă gura.

— De unde ştii? Nici chiar eu nu sunt încă sigură.

— Eu sunt sigur. Şi am ştiut din clipa când te-am văzut. Am trei surori mai mari, de la care am zece nepoate şi nepoţi. Pur şi simplu, îmi dau seama.

Bel îşi îngropă faţa în haina lui.

— Sunt speriată. Nu sunt sigură dacă ştiu cum să fiu o

mamă bună.

— Vei fi cea mai iubitoare şi mai răbdătoare mamă din câte au existat vreodată.

O strânse în braţe. Cu excepţia rarelor zile când nu vei fi. În acele zile, o să iau copiii şi o să-i duc în parc.

Isabel râse, cu nasul în pieptul lui.

— Cum faci? întrebă ea, ridicându-şi faţa spre el. Cum de ştii exact care este lucrul pe care vreau eu să-l aud cel mai tare?

— E uşor, spus el, aplecându-se să-i şoptească la ureche. Uite, să-ţi divulg un mare secret, scumpa mea. Spun ceea ce aş vrea eu să aud că mi se spune.

Respiraţia lui îi încălzi obrazul, în timp ce îi murmura, plin de speranţă:

— Te iubesc.

— Ah, Toby!

Bel se topi pe dinăuntru. Dacă exista pe pământul acesta un bărbat mai bun ca el... ea tot pe el l-ar fi dorit. Pentru totdeauna.

— Şi eu te iubesc.

Epilog

Cinci ani mai târziu

— Ei? Azi aţi reuşit să vânaţi ceva?

Toby se întinse în iarba de pe malul râului, sprijinit într-un cot.

— Am băgat o potârniche în tolbă. Henry are şi el o pereche de fazani.

— Asta-i tot? Ştiam eu c-ar fi trebuit să vin cu voi.

Lucy se uită în sus la el, cu o vagă sclipire sângeroasă în ochi. Era o expresie complet disonantă faţă de aspectul ei cât de poate de matern. Era aşezată pe o pătură matlasată, de picnic, sprijinită într-o mână, în timp ce cu degetele celeilalte mângâia buclele brunete ale copilaşului

ei.

Lângă ea, Sophia haşura cu cărbune un desen al bebeluşului adormit.

— Până la urmă, zise aceasta, fără să-şi ridice privirea, va trebui să renunţăm la denumirea de partidă anuală de vânătoare. Voi, bărbaţii, abia dacă aduceţi vreun vânat.

— Foarte adevărat, spuse Toby, urmărind cum soarele şi vântul sprinten de toamnă se jucau pe oglinda bălţată a râului. Pe de altă parte, „partida noastră anuală de tropăit-prin-pădure-ca-să-ne-dovedim-bărbăţia” nu mai sună la fel de sclipitor.

— Şi celelalte exemplare de bărbăţie unde sunt? întrebă Lucy, trăgând o păturică subţire peste copilul ei.

— Felix s-a dus până la conac, am impresia. Henry i-a dus pe Jem şi pe Gray la canisă, să le arate noii lui ogari de vânătoare. Vin şi ei imediat.

— Nici măcar nu înţeleg de ce mai vine Gray cu voi, zise Sophia. Lui nu-i place violenţa.

— Nici lui Jeremy, veni replica lui Lucy. Nu s-a putut îndura să împuşte vreodată măcar o pasăre. Şi mai e şi Felix, de la care nu trag nicio speranţă. În curând, o să înceapă Tommy să se roage să-l luaţi cu voi, ceea ce-ar putea să pună definitiv capăt incursiunilor de vânătoare.

Aruncă o privire spre fiul ei mai mare, care, undeva mai departe pe mal, se juca împreună cu un trio de fete: două blonde şi una brunetă. Lucy continuă:

— Jeremy a hotărât că niciun copil de-al lui nu se va atinge vreodată de o puşcă.

— Asta nu e înţelept, spuse Toby.

Putea să înţeleagă faptul că prietenul lui era protector, ţinând cont de felul în care fratele lui Jem – tizul lui Tommy – murise în mod tragic, dar nu era de acord cu el.

— Băieţii vor fi tot mai curioşi, dacă li se interzice ceva, şi tocmai curiozitatea duce la accidente. De fapt, eu ştiam o fată care s-a luat în secret după un grup de vânători şi era cât pe ce să fie ucisă.

— A, serios? întrebă Lucy, prefăcându-se candidă.

Amândoi ştiau că se referea la ziua în care se cunoscuseră ei doi, când tânăra Lucy speriase un cârd şi împuşcătura lui Toby o ratase la doar câţiva centimetri. De atunci, rămăseseră foarte apropiaţi.

— Ce copil neastâmpărat, continuă ea. Presupun că a sfârşit foarte rău.

— Chiar deloc. A devenit o contesă frumoasă şi elegantă, îi răspunse Toby zâmbind. Nu-ţi face griji în privinţa băieţilor. O să vorbesc eu cu Jem.

Se auzi atunci un cor de răcnete, când tânărul Tommy luă din stufăriş un şarpe de apă, ridicând în aer trofeul, care se zvârcolea să scape. Ţipând, cele două fetiţe blonde urcară în fugă malul. A treia însă, cea bruneţică, rămase pe loc, ţipând nu la şarpe, ci la Tommy – implorându-l să-i dea drumul bietei creaturi.

Toby surâse. Aşa era Lyddie a lui. Moştenise de la mama ei simţul acut ai dreptăţii, împreună cu părul negru, lucios.

— La naiba, bombăni Sophia, punând deoparte desenul, ca s-o ia pe urma celor două fiice ale ei. Acum o să alerge, răcnind, până la tatăl lor.

— Îmi pare rău, strigă Lucy în urma ei.

Clătină din cap şi zâmbi spre Toby.

— În locul ei, n-aş şti ce să fac. E un lucru bun că eu am născut băieţi, iar ea are fetele.

— Deocamdată, spuse el, privind înspre Sophia cu subînţeles. Să vedem dacă modelul se păstrează şi peste şase luni.

— Serios? Nu mi-a spus nimic.

Obrajii lui Lucy făcură gropiţele de la zâmbetul ce i se lăţise pe faţă.

— Bănuiam eu c-o să aducă acasă o mică amintire din Italia.

— Şi, continuă Toby şiret, copilul Sophiei nici măcar nu va fi cel dintâi.

Lucy rămase cu gura căscată.

— Să nu-mi spui că Isabel…

— Nu, nu. E mult prea devreme.

— Ei, ştiu că nu este vorba de mine, zise Lucy, lăsând în jos bărbia. Nu?

— Nu.

Toby dădu din cap spre cele două femei care stăteau sub un mesteacăn: gazda lor, Marianne Waltham, şi sora Sophiei, Kitty.

— Se pare că Felix a reuşit să marcheze la ţintă, în sfârşit.

— Ah, slavă Cerului! Kitty îşi dorea de multă vreme un copil. Pentru o clipă, am crezut că e vorba iar de Marianne.

Izbucniră amândoi în râs. Henry, care se căsătorise primul, îi bătuse pe toţi, cu cei şase copii ai lui, dar, deocamdată, după aprecierea lui Toby, nu era un al şaptelea pe drum.

— Isabel e la conac? întrebă el.

— Ce soţ bătrân şi împăcat cu tine ai devenit! Ai rezistat cinci minute întregi fără să întrebi de ea. Da, s-a dus cu copilul să-l alăpteze, acum câteva minute.

Îi mângâie cu dosul palmei obrazul copilaşului ei.

— O să vorbeşti cu Jeremy despre băieţi şi vânătoare?

— Da, sigur. Am eu mijloacele mele ca să-l fac să mă asculte.

— Ştiu că ai, la ce politician strălucit eşti. Şi chiar dacă Jeremy nu ar recunoaşte, îţi respectă enorm părerea.

O pală de vânt îi zburătăci buclele de un castaniu-închis, şi Lucy scutură din cap, să şi le aranjeze.

— La fel ca mine. Acum, că mătuşa Matilda nu mai e… în afară de Henry şi Marianne, grupul acesta este singura familie pe care o avem. Trebuie să-mi promiţi că nu vei înceta niciodată să revii la moşia Waltham în fiecare an.

— Glumeşti? Isabel şi Lyddie adoră locul acesta. Nici n-ai putea să ne ţii departe.

— Bine, zise ea. Toby, aceasta nu a fost niciodată o partidă de vânătoare. A fost mereu o întâlnire de familie, cu mult înainte ca vreunul dintre noi să se căsătorească. Iar tu ai fost întotdeauna cel care ne-a ţinut împreună, cu firea ta afabilă şi caldă. Ai învăţat o mână de orfani ursuzi şi răniţi

ce înseamnă să te simţi fericit şi în siguranţă, înconjurat de oameni cărora le pasă.

Lucy îi zâmbi stânjenită.

— Probabil că de aceea am fost atât de îndrăgostită de tine în toţi acei ani.

— Ah, ai fost îndrăgostită de mine? o tachină el, amintindu-şi de felul în care ea se ţinuse după el mai multe toamne la rând, ca o a doua umbră filiformă. N-aş fi crezut.

— Mincinosule, zise Lucy, ridicând o sprânceană. Dar e ceva ce nu ţi-am spus niciodată.

În ciuda faptului că nu era cine s-o audă, cu excepţia unui copilaş adormit, Lucy se aplecă mai aproape de el şi coborî vocea, şoptind: – Ştii, în anul când ai adus-o pe Sophia aici… am fost atât de disperată şi de geloasă, încât am plănuit să mă furişez în odaia ta şi să te seduc, ca să fii nevoit să te însori cu mine, nu cu ea.

Lui Toby îi căzu falca. Nu, nu ştiuse asta.

— Adevărat?

— Adevărat.

— Păi, şi ce s-a întâmplat? Presupun că ţi-ai venit în fire la timp. — într-un fel, spuse ea, zâmbind poznaş. Nu ştiu cum se face c-am ajuns în odaia lui Jeremy.

Îşi lăsă gânditoare capul într-o parte şi se uită la Toby, cu o sclipire de copilăroasă vulnerabilitate în ochii ei verzi.

— Uneori mă întreb, totuşi… ce s-ar fi întâmplat dacă găseam drumul spre camera ta?

— Într-adevăr, ce?

O apucă de bărbie. Era un gest tandru, perfecţionat după ani de practică, un gest pe care acum îl folosea adesea cu fiica lui.

— Lucy, îi zise, te rog să iei ceea ce-ţi spun acum la modul cel mai prietenos cu putinţă. Sunt foarte bucuros că nu vom afla niciodată.

*

„Încet… încet… foarte uşor… acum”.

Bel lăsă încet copilul adormit în aşternuturi. Legănă

puţin pătuţul, cu palma lipită de burtica lui, până ce respiraţia ritmică îi dădu de înţeles că adormise profund.

Rămase însă acolo, lângă el, admirând cuta mică de pe lobul urechii şi genele uşor curbate care se zbăteau delicat pe obrazul lui rotofei, de heruvim. Un băieţel atât de frumos, de perfect. Dragostea o inundă până ce simţi că o doare inima, de atâta efort să nu o lase să explodeze.

— *Duérmete, mi amor,* şopti ea. Dormi, dragostea mea.

Când se căsătorise, la început, Bel fusese îngrozită de intensitatea emoţiilor pe care le năştea în ea soţul ei. Treptat, prin grija şi răbdarea lui Toby, învăţase să se bucure de pasiunea lui, în loc să se teamă de ea. Însă nimic nu ar fi putut s-o pregătească pentru aşa ceva – pentru această dragoste pătrunzătoare, neţărmurită, pe care o simte o mamă pentru copiii ei. Era o emoţie pe care nu o putea controla şi nici n-o putea separa de sentimentul de teamă.

Teama era o parte inevitabilă din dragostea pentru un copil. În timp ce Bel îşi privea pruncul care dormea atât de inocent, păzindu-l cu acea uşoară apăsare a palmei, inima îi era săgetată de gândul că oricât de tare ar fi încercat ea şi Toby să-l protejeze, oricât de strâns l-ar fi înfăşurat în dragostea lor, copilul acesta va cunoaşte inevitabil durerea, boala, pericolul, mâhnirea.

Dar nu le va primi din mâna mamei sale. Măcar de acest lucru Bel era sigură. Odinioară, se temuse să nu ajungă ca mama ei – fusese aşa de speriată să nu-şi lase pasiunile să se transforme în furie, şi furia să devină nebunie, ca nebunia să nu se transforme în cruzime. Acum înţelegea că mama ei fusese bolnavă, nu doar supărată şi singură. Iar pasiunile lui Bel erau făcute ca să se bucure de ele şi să le canalizeze aşa cum voia ea – în maternitate, în proiecte caritabile, în nopţi lungi de dragoste cu soţul ei.

Pe lângă sănătate, Bel avea multe avantaje care îi lipsiseră mamei sale. Avea prieteni – acest grup atât de unit, care se reîntâlnea în fiecare toamnă. Avea familia ei – cei doi fraţi ai săi şi cinci cumnate câştigate prin căsătorie.

Mai erau acum doisprezece nepoţi şi nepoate din partea lui Toby şi patru din partea ei – pe cel mai mic dintre ei abia aştepta să-l cunoască, atunci când Joss şi Hetta vor reveni din Tortola. Avea încă o mamă, în persoana Lydiei Aldridge – o figură feminină dominantă, graţioasă şi afectuoasă, care conducea prin puterea exemplului.

Uşa se auzi scârţâind puţin în spatele ei.

— Eu sunt, şopti o voce familiară. Să nu te sperii!

Toby.

Mai presus de toate, îl avea pe soţul ei. Răbdătorul, iubitorul, minunatul Toby.

Uşa se închise cu un clic la fel de încet şi, câteva clipe mai târziu, nişte braţe puternice îi cuprindeau talia.

Toby îşi lăsă bărbia pe umărul ei.

— A adormit?

— Da, abia acum.

— Bun.

Buzele lui îi atinseră în treacăt locul sensibil din spatele *ura* chil, şi sărutul îi trimise fiori până în tălpi. Bel scoase un suspin de plăcere. El ştia întotdeauna unde s-o sărute ca s-o facă să-i tremure genunchii.

— Lyddie e la râu cu ceilalţi copii, şopti el. Avem ceva timp numai pentru noi.

Bel se lăsă pe spate, sprijinită de pieptul lui, şi mâinile lui Toby urcară să-i cuprindă sânii. Acum nu mai aveau lapte – erau moi şi sensibilizaţi la sfârc.

— Nu vreau să trezesc copilul, protestă ea fără convingere.

— N-o să-l trezim, spuse el, luând-o de mână şi trăgând-o spre dormitorul alăturat. O să fim foarte, foarte tăcuţi.

Bel îi zâmbi vicleană. El ştia la fel de bine cât de greu îi era să fie tăcută când făceau dragoste. Când se afla în braţele lui Toby, i se părea că era în locul cel mai sigur din univers şi singurul în care renunţa la toate inhibiţiile ei. Lui îi plăcea nespus s-o facă ţipe când făceau dragoste. Adeseori, în ultima vreme, o făcea să râdă.

Şi, uneori, ca în după-amiaza aceea, când în apropiere

se afla un copil adormit şi trebuiau să fie foarte, foarte tăcuţi, el o iubea cu atâta blândeţe, atât de tandru, de dulce, că o făcea să plângă în tăcere de plăcere şi de bucurie.

După aceea stătea întinsă în braţele lui, respirând profund, o respiraţie aromată cu parfumul lui masculin, liniştitor. Lumina soarelui de după-amiază poleia contururile sculpturale ale umerilor şi ale pieptului lui şi picta şuviţe chihlimbarii prin părul lui castaniu-deschis.

— Eşti frumos, îi zise.

— Scumpo, răspunse el, eram gata să-ţi spun exact aceleaşi cuvinte.

Plutiră împreună în spaţiul idilic şi magic dintre trezie şi somn.

— Toby, întrebă ea în şoaptă, o să fim mereu atât de ridicol de fericiţi?

— Probabil că nu.

După voce, părea gata să adoarmă.

— O să mă iubeşti chiar şi atunci?

— Da, zise ea, strângându-l tare în braţe. O, da.

Abia ce şoptise cuvintele acelea, că pruncul se trezi plângând. Un sfert de ceas mai târziu intră şi Lyddie. Avea lacrimi în ochi şi doi genunchi juliţi. Pe urmă, veni o depeşă de la Wynterhall, cu veşti care însemnau că Toby trebuia să plece neîntârziat… un fel de criză legată de oi.

Idila lor de după-amiază se terminase, magia perfectă se destrămase…

Dar, dincolo de toate acestea, rămânea iubirea. Veşnică.

Sfârşit